

תוכן:

1) הולקלה

2) דוד

3) והודעה

וִילַיִם שֶׁכְּסְפִּיר.

המלך ליר

חזון-תוגה בחמש מערכות.

מאת

וִילַיִם שֶׁכְּסְפִּיר.

תֻּרגם מאנגלית לעברית ע"י

שמואל ליב גרדון.

ספר ראשון.

הוצאת „תושיה".

ווארשא. תרנ"ט.

בדפוס מ. י. האלטער ושותפו, נאלעווקי 7.

ГАМЕЛЕХЪ ЛИРЪ.

т. е. Король Лиръ.

Трагедія въ 5-ти дѣйствіяхъ.

В. ШЕКСПИРА.

Переводъ С. Л. Гордона.

Книга I-ая.

Изданіе „ТУШІЯ".

ВАРШАВА. 1899.

Типографія М. И. Гальтера и Комп., Налевки 7.

Дозволено Цензурою
Варшава, 16 Февраля 1899 года.

מָבוֹא.

בדברי ימי אנגליה להסופר הולינשד מסופר על המלך ליר (Leir, Lear) בן בלדוד, אשר מלך על ברטניה חמשים שנה וימת כשמונה מאות שנה לפני ספירת הנוצרים, כדברים האלה:

לליר היו שלש בנות: גנריל, ריגן וכרדליה. ויהי כאשר זקן המלך, ויאמר לבחן את לבב בנותיו וישאלן להביע לו את רגשי אהבתן. שתי הבנות הבכירות ענוהו בשפת חלקות ותדברנה באזניו גדולות ונשגבות על האהבה אשר ירחש לבבן אליו. אך הבת הצעירה, כורדליה, ענתהו כי היא אוהבת אותו כחובת בת לאביה, לא פחות ולא יותר. המלך הזקן התקצף מאד לשמע התשובה הפשוטה הזאת ויחלק את כל ארץ ממשלתו לגנריל ולריגן, אשר נָשאו להנסיכים קרנבל ואלבניה, ולכרדליה לא נתן מאומה. אך אֲגָנִפּוּס, אחד משנים עשר הנסיכים אשר משלו אז בגליה, שמע שֵׁמַע כרדליה היפה, הלוקחת לבבות בחנה הרב ויחמד נפשה העדינה ויקחנה לו לאשה בלי נדה. ושתי הבנות הבכירות עם בעליהן התהלכו קשה עם המלך הזקן ויכעיסוהו תמרורים, עד אשר נאנס לבקש עזר ונחומים מכרדליה בתו הנדחה. כרדליה קבלה אותו באהבה ובכבוד גדול ואגנפוס אישה קרא מלחמה על גיסיו ויכניעם. אז הושיב את חותנו הזקן לכסא, וימלך שנתים ימים, ואחרי מותו ירשה כרדליה את כסא המלוכה ותהי למלכת בריטניה. חמש שנים ישבה על כסא אביה ותעש צדקה וחסד לבני עמה, אשר אהבוה מאד; אז מת עליה אישה ויקשרו עליה בני אחיותיה ויורידוה מכסא המלוכה וישימוה בכלא, ושם שמה קץ לחייה.

את הספור הזה לקח לו החוזה הגדול ליסוד להטרגדיה הזאת, ובגאון כשרונו הוסיף עליו את שגעון ליר והלקחו בשביה, להגדיל את הרושם הטרגי בסופו. ואשר לגורל הגיף האמלל גלוסתר, אשר נהרג באופן נפלא במקרי ליר וגורלו הנורא, היה לשכספיר למופת השיר „ארקדיה" לסידניי (חבר בשנת 1580 ונדפס בשנת 1590) שבו יספר על דבר „תלאות מלך פַּפְלָגוֹנְיָה ובנו" כדברים האלה: המלך הזה נפתה להאמין בכל האשמות אשר טפל בנו הממזר הערום כנחש על בנו הישר והטוב, אשר ילדה לו אשתו המלכה, ויצו את עבדיו להמיתו; אך בארח פלא נמלט הבן הטוב ממות ויהי אחרי כן לעזר לאביו האמלל, אשר הורידו הממזר מכסאו וינקר את עיניו, ויהי לו למנהל. הזקן העור והאמלל הזה התחנן אל מנהלו כי יעלהו על ראש אחד הסלעים הגבוהים והשליכהו משם ארצה, כי כבר קצה נפשו בחייו המרים ממות, אך הבן לא נאות לבקשתו. עודם מדברים וחיל הממזר סבבום ועוד מעט ונפלו

בידו לולא בא גלוֹזֶם עזר בעתו מאורביהם, ויצילם. —
הטרגדיה הזאת חברה בזמן שבין שנת 1603 ובין שנת 1606.

„כבקר בהיר ביום קיץ, עת העננים השחורים החונים בקצות השמים
זהרות הנושב בחזקה יבשרו, כי עוד מעט והתקדרו השמים עבים והרעימ
רעמים והבריקו ברקים והיתה כל הארץ לחרדת אלהים — כותב המבקר
המפורסם קולריג' על אדות „המלך ליר" — כן ראשית המחזה הזה. עוד
בשש השורות הראשונות של הטרגדיה הזאת יספר על דבר חלוקת ממלכת
ליר לבנותיו, בטרם הביעו עוד למלך הזקן את רגשי אהבתן. פה תראה נפש
המלך הזקן באפיה המיוחד: עֶרֶב של אנכיות נפרזה ולב רגש הצמא לאהבה,
שמקור שני אלה במצבו הרם והֶרְגֵּלָיו במשך ימי חייו המאשרים. החפץ העז
להיות אהוב, שמקורו באהבת עצמו, היה יהיה לנו גם לאות על תכונת נפשו
הרכה והמרגשת נעם האהבה. אך זרה היא בעינינו התשוקה העזה למצא
נחומים אך באהבה הנקיה מכל תועלת פרטית, מכל טובת הנאה שיקבל
האוהב מאהובו. זאת ההתרגשות היתרה, זאת הקנאה העזה, זה חסר־האמון
הנלוים תמיד לאהבת הנפשות שרגש האנכיות חזק בקרבן, הם הם הסמנים
המובהקים של אהבה בוערת כאש זרה הרחוקה מאהבה טהורה; הם הם אשר
עוררו בלבב ליר את החפץ העז לשמע מפי בנותיו את הבטחותיהן המעושות,
זהרגל הממשלה והשלטון הפך את ההפץ לדרישה, את אהבת הנדבה לאהבת
חובה הראויה לו בצדק ובמשפט, והמונע אותה ממנו — בוגד ופושע הוא
בעיניו. אלה העובדות, אלה התשוקות, אלה האמתיות בתורת הנפש, אשר
עליהן נוסדה כל הטרגדיה, מרומזות כבר בשורות הראשונות, והן הן הסבה
לשגעון המלך האמלל, כאשר נפקחו עיניו פתאם לראות את ההונאה הנוראה
אשר הונה את נפשו ואת הטעות המרה אשר טעה.

מליר, זאת הנפש הראשית הסובלת כל צרה ומצוקה יותר מכל הנפשות
הפועלות והנפעלות בהדרמה, עבר שכספיר אל נפש אחרת החשובה גם היא
ברב עלילותיה; והנה הוא מעביר לפנינו את אֶדמוֹנד באופן פשוט וטבעי מאד.
אֶדמוֹנד יראה לעינינו בכל רוחו הכביר ויפי אישיותו. איש כזה, אשר חנן
מידי הטבע ביפי תאר, שכל חד וחפץ עז, לא ימלט מראשית חטאת לכל
בעלי הכשרון — הגאוה. אך הנה אֶדמוֹנד זה הוא אך בן־זנונים לגלסתר;
והמצב הזה הועיל עוד יותר לאמץ את רוחו לשאף לגדולות. לאיש אשר שאר
רוח לו היה תהיה תמיד הכרת ערך עצמו למעורר למעשים טובים ולשאיפות
נעלות. אך הנה הוא רואה את אביו מתביש להודות בפני: כי אביו הוא.

גלסתר אומר, כי „כלמה כסתה פניו להכירהו", כי „כבר הסכין בו
ופניו לא יחורו עוד". אֶדמוֹנד מאזין ומקשיב בספר אביו בקלות ראש על דבר
הולדתו... ולעג בוז על שפתיו. היפלא אפוא כי המצב הזה בעצמו — הדעת
כי הדבר הזה גלוי וידוע לכל, הבטחון המר, כי הכבוד אשר יכבדוהו הוא רק

מפני הנמוס, כי כל יודעיו יבזוהו בסתר לבבם — יטיף נטפי רעל בפצעי גאותו, רעל הממאיר את הגאוה בשנאת נצח לכל סביבותיו, בקנאה קשה כשאול לכל נכבד ונשוא פנים בחברה הסובבת אותו ובשאיפה לממשלה אשר תכסה בברק יפעתה על חרפת מולדתו. הוא מרגיש את עצמו נכלם ונקלה לא בצדק, והרגש הזה ימלאהו רגשי נקמה לכל בני גילו ועל כלם לאחיו המכובד על פני כל ביחשו הטהור, אשר יהיה לו תמיד למזכיר עון מולדתו ושפל מצבו בחברה, והוא, אֶדמונד, יהיה תמיד נבזה ונמאס בעיני כל יודעיו.

קנט הוא סמל האמון והטוב, אף כי הוא מוזר מעט בהליכותיו. רוח חן ונעימות שפוכה גם על דבריו הקשים הנובעים מלב המלא רגשי בוז לכל דבר שקר וחנף ביחד עם רגשי אמון ואהבה לדבר אמת וצדק. אהבתו העזה ואמונתו הנפלאה לליר פועלות גם עלינו להשתתף במצב הזקן האמלל, לנוד לו ולרחמהו.

לעמת קנט יופיע לעינינו ממש ההפך ממנו — אוסבלד. כאשר נתבונן היטב אל היצור הזה נתפלא ונשתומם על עינו החדה של החוזה הגדול הסוקר עד תכלית הנפש. הנפש השפלה הזאת היתה לכלי חפץ בידי גנריל. כן, לא הרע כי אם השפלות היא שרש נשמתו.

„השוטה" איננו כלל אחד הלצנים הבאים לבדח את הדעת ולעורר צחוק בדבריהם ובהליכותיהם. גאוניותו של שכספיר לא נתנתהו לרדת לטעם ההמון הפשוט. החוזה הביא את השוטה בקשר אמיץ כמעט עם כל המחזות המרעישות את הנפש עד היסוד בה. השוטה הזה הוא יצור נפלא; דבריו המוזרים ושטותו הנפלאה מגדילים תמיד את הרושם העז אשר יעשו המחזות השונים על הרואה והקורא.

ואכזריות גנריל, אשר מצאה חן בעיני ריגן אחותה וקרנבל גיסה תראה עוד יותר בכל נולותה על ידי תכונת נפשו הרכה והטובה של אלבניה אישה. בכל המחזה אין אף רגש אחד, קו אור אחד בחשכת הנפשות של בנות התפת האלה, כמה שיגדל ערך עלילותיהן במחזה אשר לפנינו — הנה כל מעשיהן ודבריהן עושים עלינו רושם מבהיל ומשפיעים פחד ופלצות.

השגעון המדומה של אדגר בא להחליש מעט את הרושם המרעיש אשר יֵעָשֶה עלינו השגעון האמתי של המלך ליר, ויחד עם זה אנו רואים את ההבדל בין שגעונו של זה לשגעונו של משנהו. בכל נסיונות החוזים השונים לתאר בדרמותיהם את השגעון אנחנו רואים רק גבוב דברים, מחזות שוא ומדוחים בלי רעיון אחד ומחשבה אחת הכוללת אותם בקרבה. לא כן במחזה שלפנינו. בשגעונו של אדגר הראנו שכספיר חפץ אחד ומטרה אחת להנצל מן הרעה הנשקפת לו, וליר התמכר בשגעונו ליגונו הנורא, אשר לא ירף ממנו אף רגע".

ב„המלך ליר" אנחנו רואים ענות הנפש בכל מצוקותיה ומרורותיה הנוראות במדה שאין למעלה ממנה. הנפשות הראשיות במחזה הזה אינן אותן הנפשות הפועלות עלילות גדולות, כי אם אלה הסובלות תלאות נוראות,

בטרגדיה הזאת אין לנו עסק עם תמונת אסון אשר יקרה את המאֻשרים בחיים בההפך עליהם גלגל הזמן, אסון אשר השאיר להם לנחומים את זכרון גדולתם ותפארתם בימים עברו. פה רואים אנחנו תמונת איש הנופל ממרום השלטון והאשר לתהום העני והמחסר. ובתהום העני הזה אין אף קו אור אחד, אף רגש נחומים אחד; הכל, הכל נבלע בחשך העמק, במצוקות הנפש שאין להן סוף ואין מהן מוצא. כבוד ליר כמלך, כזקן וכאב חולל ע"י אכזריות בנותיו כפויות־הטובה. ליר הזקן מחלק בעד איזו הבטחות של אהבה את כל ארץ ממשלתו ורכושו הרב — ואותו, את המלך והאב הטוב, מגרשים החוצה כאחד הקבצנים. קלות הדעת שהביאתהו לידי כך עוברת ובאה לידי שגעון, וכאשר באה לו אחרי כן עזרה בצר להרימהו משפל מצבו באה לאחר זמנה. כל נחומי בתו ואהבתה הנאמנה לא פעלו עליו מאומה. כל כחותיו החמרים והרוחניים כלו כעשן לבלי שוב ואשר נשאר לו בחיים הוא רק — לסבל מצוקותיהם המרות ממות. מה נורא המחזה של פגישת ליר עם אדגר בליל הסער והרעמים, זה אדגר, אשר, הודות למזמות אחיו הנוכל וקלות דעתו של אביו התם, הורדה ממצבו הרם, ולהנצל ממות היה אנוס להתחפש בבלואי סחבות כקבצן אשר רוח רעה תבעתהו. השוטה, אשר נשאר נאמן לאדוניו האמלל אחרי קנט נאמן הרוח, היה לאיש עצתו בחכמה ודעת. זה השוטה טוב־הלבב שם מסוה התולים על בינתו הישרה, ורעהו הקבצן המיוחס משתגע לפניו; וגורל שניהם, של אדגר והשוטה, — לו גם היו באמת — כאשר יראו לעינים, נעלה וטוב רב יתר מגורל ליר חברם, המרגיש כי הכלימה אשר העטו עליו גברה על רוח בינתו ותכריעה. גם פגישת אדגר עם גלסתר העור מרעשת את הנפש עד היסוד בה. אין דבר הנוגע עד הנפש כמחזה בן נדח מנהל את אביו העור, ובמסוה השגעון ישכיל להצילו מיאוש, אשר הביאו לידי אבוד עצמו לדעת. אך מי זה יוכל לחשב אחת לאחת את כל התמונות, שלובי המאורעות ושנויי המצבים המרעישים את נפשנו?

על חבור המחזה בכללו יש להעיר הערה אחת. את הספור על דבר ליר ובנותיו לקח שכספיר מן המסורה העתיקה כמו שהוא שם בכל פרטיו ותויו המעידים על זמנו העתיק; אך במסורה הזאת אין כל זכר על דבר גלסתר ובנו. את הספור הזה לקח שכספיר ממקור אחר. חבור שני הספורים האלה במחזה אחד היה יכול להחשב למפריע אחדות העלילה. אך מה נפלאה פה אחדות הטרגדיה הזאת, מה אחוזים ושלובים יחד כל המקרים והעלילות!

חמלת גלסתר על המלך האמלל נותנת את היכלת לאֶדמונד להמיט עליו את הרעה אשר זמם כבר לעשות לו, ולאדגר להציל את אביו העור מרעתו; ויחד עם זה היה אדמונד לאחת הנפשות הפועלות בעלילות ריגן וגנריל, והתאוה העזה אשר בערה בלבב שתיהן מביאה אותן לעשות משפט צדק אשה ברעותה. — הקסם השפוך על קשור המקרים והעלילות ותוצאותיהם המחויבות הוא הוא אשר יפליאנו מאד ויעיר בנו השתוממות על כשרון החוזה הגדול; הנה לפנינו שני מקרים דומים זה לזה. גם פה אנחנו רואים

את האב התם וקצר־הראות נפתה להדיח מפניו את בנו הנאמן, ויבכר על פניו את הבן הממזר, אשר שלם לו אחרי כן רעה תחת טובה. אך שני העקרים האלה שונים זה מזה, ובשעה שהם עושים רושם אחד על לבבנו שונים הם הרשמים שהם עושים על דמיוננו. לו רק ליר לבדו סבל על כך מבנותיו, אז עורר המקרה בלבבנו אך רגשי נחם וצער לנוד לאסונו הפרטי של המלך האמלל הזה; אבל שני מקרים נוראים כאלה, אשר קרו בזמן אחד, יעידו על השחתת המדות ושפל מצב המוסר בימים ההם, ושני המקרים הנוראים האלה בהצטרפם יחד יעשו עלינו רושם מבהיל. למען נוכל להאמין באפשרות מעשי אכזריות באלה לא נמנע שכספיר להזכירנו כי המקרים האלה קרו בימי החשך והבערות, עת הבריטנים היו עובדי אלילים. מנקודת הראות הזאת עלינו לשפט על גסות המבטאים והמנהגים הזרים העוברים לפנינו, למשל: גלסתר איננו מתביש לספר באזני בנו הממזר על דבר הליכותיו עם אמו.. ההכאה בין קנט ואוסבלד, אכזריותו הגסה של קרנבל בנקרו בידיו את עיני גלסתר. גם מעשיו הטובים של קנט נושאים עליהם חותם „תקופת הברזל", עת אשר מעשי הטוב והרע יחד הצטינו באמץ וגסות. מדותיו הטובות של המלך ליר אינן מתארות באופן שטחי. החוזה ידע לעורר בקרבנו רגשי רחמים וחמלה רבה על הזקן האמלל, מבלי שים לב, כי הוא הוא האשם ברעתו. ליר רגזן, גאה, ומרב זקנה נהפך כמעט לילד בהחליטו להדיח מעל פניו את בתו הצעירה על אשר שנאה שפת חנף ודבר שקר באחיותיה. אבל לבו לב חם, מרגיש, אוהב ומכיר טובה למיטיביו, וניצוצות רוחו של המושל האדיר יבריקו גם בעד ענן השגעון אשר כסהו ויקדירהו מאד. על יפי הנפש הנפלאה של כרדליה המתארת בטורים מספר אין די מלים להביע את ההשתוממות. אמנם מיתתה היא גורל אכזרי מאד, ובאנגליה קבלה הטרגדיה הזאת שנויים רבים על הבמה, ולפיהם היתה כרדליה המנצחת והמאשרת. אך הבין לא אוכל מה הוא המושג ע"ד הטרגדיה שיש לאנשים האומרים להוציא ממנה שתי תוצאות יחד: עצבת עמקה ללבבות קשים וענג לנפשות רכות. אחרי עבור על ליר הזקן התלאות הנוראות האלה לא יוכל אחרת בלתי אם למות, והיש לך מות יותר טוגי לליר מן המות על גלות כרדליה המתה? הנה כי כן לו נצח חיל צרפת את חיל בנותיו וליר חי עוד שנים מספר באשר וכבוד מלכים, הלא אבדה הטרגדיה את כל ערכה בתור טרגדיה. על פי תכניתו של שכספיר הננו רואים, כי כל הנבלים ועושי רשעה יענשו כדי רשעתם. יען כי הרשעה לא תאריך ימים ונפול תפל בבור אשר תכרה לשנואי נפשה; אך גם עושי הטוב והחסד הבאים לעזר לאמללים ולהוציאם משחת זו טמנו להם אנשי רשע או שהם מאחרים את המועד או שגם הם נופלים במזמות הנובלים והין עדי אובד.

המתרגם.

הַנְּפָשׁוֹת.

לִיר, מלך בריטניה.

מֶלֶךְ צָרְפַת.

נְסִיךְ בֻּרְגֻּנְדִיָה.

נְסִיךְ קָרְנְבַל.

נְסִיךְ אַלְבַּנְיָה;

גְּרַף קֶנְט.

גְּרַף גְּלֹסְטֶר.

אֶדְגַּר, בן גלסתר.

אֶדְמֻנְד, בן זנוני גלסתר.

חוֹרָן, אחד הסריסים בחצר המלך.

זָקֵן, שוכר אחזת גלסתר.

רוֹפֵא.

שׁוֹטֶה.

אוֹסְבַלְדְּ, בן משק בית גנריל.

פְּקִיד צָבָא, סר למשמעת אדמנד.

אָצִיל, מבני לוית כרדליה.

אַרְאֵל (Herold).

מְשָׁרֵת קֹרְנְבַל.

גֹּנֶרִיל, | בנות המלך ליר.
רֵיגַן, |
כֹּרְדֵלְיָה, |

אבירים בלוית המלך, פקידי צבא, רצים, אנשי צבא ובני לויה.

מקום המחזה – בריטניה.

מַעֲרָכָה רִאשׁוֹנָה.

מַחֲזֶה רִאשׁוֹן.

בית המלכות בהיכל המלך ליר.

קֶנְט, גְּלֹסְתֵר, וְאֶדְמֻנְד באים.

קֶנְט. וַאֲנִי אָמַרְתִּי, כִּי אוֹהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת נְסִיךְ אַלְבַּנְיָה מִנְּסִיךְ קָרְנְוַל.

גְּלֹסְתֵר. אָמְנָם כָּכָה חָשַׁבְנוּ תָמִיד; אַךְ עַתָּה, בְּהֵחָלֵק לָמוֹ הַמַּמְלָכָה, אֵין לָדַעַת עוֹד אֶת מִי מֵהֶם יְכַבֵּד יוֹתֵר; כִּי כָכָה נֶעֶרְכוּ הַחֲלָקִים וַיִּשָּׁקְלוּ בְּפֶלֶס יַחַד, עַד אֲשֶׁר גַּם עַיִן בּוֹחֶנֶת לֹא תֵדַע בַּמֶּה תִבְחַר וּלְמִי מֵהֶם הַיִּתְרוֹן.

קֶנְט. אִם לֹא בִנְךָ הוּא זֶה, אֲדוֹנִי? (כהביטו אל אדמנד).

גְּלֹסְתֵר. אָנֹכִי הֲנִכְתִּיו, אֲדוֹנִי, וְגִדַּלְתִּיו מִנֹּעַר; וְאָמְנָם כְּלִמָּה כִּסְּתָה פָנַי לִרְגָעִים לְהַכִּירֵהוּ לְבֵן לִי, עַד אֲשֶׁר הִסְכַּנְתִּי בוֹ וּפָנַי לֹא עוֹד יֶחֱוָרוּ.

קֶנְט. לֹא אָבִין לְרֵעֲךָ, אֲדוֹנִי.

גְּלֹסְתֶר. אֲבָל אֵם הַנַּעַר הִשְׂכִּילָה וַתָּבֶן לְרֵעִי, אַף חָכְמָתָהּ זוֹ עָמְדָה לָּהּ לָלֶדֶת בֵּן בְּטֶרֶם הֱיוֹת לָהּ בַּעַל. הֲיִמְצָא בִי אֲדוֹנִי עָוֹן אֲשֶׁר חֵטְא בַּדָּבָר הַזֶּה?

קֶנְט. אֵיכָכָה אוּכַל וְחָשַׁבְתִּי לְעָוֹן אֶת הַדָּבָר, אֲשֶׁר תּוֹצְאוֹתָיו כֹּה יָפוּ, נֶחְמָדוּ?

גְּלֹסְתֶר. אֲבָל עוֹד לִי בֵן, אֲשֶׁר נוֹלַד לִי כַּדָּת, הוּא הַבְּכוֹר; אַךְ אָנֹכִי לֹא אֲבַכֵּר אוֹתוֹ עַל פָּנָיו. אָמְנָם, הַנּוֹכֵל הַזֶּה פָּרַץ עָלָיו פֶּרֶץ וּכְאוֹרֵחַ לֹא קָרוּא פָּקַח עֵינָיו לִרְאוֹת אוֹר; אַךְ אִמּוֹ הָיְתָה יְפֵה־פִיָּה; לָכֵן זָכַרְתִּי לוֹ חֶסֶד נְעוּרֶיהָ וָאֲאַמְּצֵהוּ לִי לְבֵן. — הֲיָדַעְתָּ אֶת הָאָדוֹן הַנָּדִיב הַזֶּה, אֶדְמֻנְד?

אֶדְמֻנְד. לֹא, אֲדוֹנִי.

גְּלֹסְתֶר. הֲלֹא זֶה הַגְּרָף קֶנְט; כַּבְּדֵהוּ אֵפוֹא כְּאַחַד מִידִידַי הַנִּכְבָּדִים.

אֶדְמֻנְד. הִנְנִי לְשָׁרֵת אֶת הֲדַר כְּבוֹדֶךָ.

קֶנְט. אַךְ טוֹב אַתָּה בְּעֵינַי, וּמְאֹד יִנְעַם לִי לְדַעְתְּךָ עוֹד בְּיָמִים יָבוֹאוּ.

אֶדְמֻנְד. אֶמְצָא נָא חֵן בְּעֵינֶיךָ, אֲדוֹנִי.

גְּלֹסְתֶר. זֶה לוֹ תֵּשַׁע שָׁנִים לְשִׁבְתּוֹ בְּאֶרֶץ אַחֶרֶת, וְגַם עַתָּה נָכוֹן לָשִׂים לְדֶרֶךְ פְּעָמָיו (קול תרועת מנגנים ישמע). הִנֵּה הַמֶּלֶךְ בָּא!

הַמֶּלֶךְ לִיר יופיע וכתר המלוכה ינשא לפניו, ואחריו קָרְנְבַל, אַלְבַּנְיָה, גּוֹנֶרִיל, רֵיגַן, כֹּרְדֵלְיָה ובני לויתם.

לִיר (אל גלסתר). קַדֵּם פְּנֵי מֶלֶךְ צָרְפַת וּנְסִיךְ בֻּרְגֻּנְדִיָּה, גְּלֹסְתֶר ג

גְּלָסְתֶּר . הִנְנִי , הוֹד מַלְכוּת! (גלסתר ואדמנד יוצאים) .
לִיר . בֵּין כֹּה וָכֹה אֲשֶׁר זַמּוֹתִי אַבִּיעַ . —
הַגִּישׁוּ הַמַּפָּה ! — עַתָּה הַקְשִׁיבוּ :
לַחֲלָקִים שְׁלשָׁה מַלְכוּתִי חִלַּקְתִּי .
אַחַת אָמַרְתִּי : כָּל דְּאָגָה וָטֹרַח
מֵעָלַי אָסִירָה ; לִצְעִירִים מִמֶּנִּי
אוֹתָם אֶעֱזֹבָה , וַאֲנִי חָפְשִׁי מִסֵּבֶל ,
לִקְרַאת הַמָּוֶת בִּמְנוּחָה אֶזְחָלָה . —
קָרְנְבַל בְּנִי , גַּם אַתָּה , בֶּן אָהוּב כָּמוֹהוּ ,
אַלְבַּנְיָה , זֶה חֶפְצִי וַעֲשִׂיתִיו : אוֹדִיעָה
הַפַּעַם מָה הוּא לִבְנוֹתַי הַמֹּהַר ,
לִמְנֹעַ כָּל מָדוֹן בְּיָמִים יָבוֹאוּ .
גַּם מֶלֶךְ צָרְפַת וּנְסִיךְ בּוּרְגֻּנְדִּיָּה ,
שֶׁבְּאַהֲבַת בִּתִּי הַצְּעִירָה יִתְחָרוּ ,
בַּחֲצֵרִי זֶה כַּמָּה יִסְתּוֹפְפוּ יָחַד ,
גַּם הֵמָּה כָּעֵת גּוֹרָלָם יֵדָעוּ . —
הַגֵּדְנָה , בְּנוֹתַי , (עֵת יָדִי עוֹזֶבֶת
שַׁרְבִיט הַמַּמְלָכָה , תְּבוּאַת הָאָרֶץ ,
כָּל דִּבְרֵי הַמְּדִינָה) , מִי מִכֶּן יַחַד
תּוֹסִיף תְּאֶהָבֵנִי עַל אֲחְיוֹתֶיהָ ?
כִּי רֹב שִׁפְעַת טוּבִי עָלֶיהָ אָרִיקָה
זוּ כַּטֶּבַע כִּגְמוּלָהּ יַחַד יִדְרֹשׁוּ . —
גֹּנֶרִיל הַבְּכִירָה , דַּבְּרִי רִאשׁוֹנָה !
גֹּנֶרִיל . אֶאֱהָבְךָ , אָב יָקָר , עַד בִּלְתִּי יְכֹלֶת

לַבִּיעַ אַהֲבָתִי בִּדְבָרִים וָאֹמֶר;
יָקַרְתָּ מֵאוֹר שֶׁמֶשׁ, אֲוִיר וָחֹפֶשׁ,
נַעֲלֵיתָ עַל כָּל־יָקָר, סְגֻלָּה וָעֹשֶׁר,
עַל צִבְי הַחַיִּים, חֵן, כָּבוֹד וָיֹפִי;
אֶאֱהָבְךָ, כַּאֲשֶׁר אַךְ מִן הוּא אָהַב יֶלֶד,
כִּי תִקְצַר נְשִׁימָתִי וּלְשׁוֹנִי נֶאֱלֶמֶת;
אֶאֱהָבְךָ עַל כָּל דִּמְיוֹן, מִדָּה וָקֶצֶב.

כֹּרְדֶלְיָה (לנפשה). וּמַה תַּעַשׂ כֹּרְדֶלְיָה? אֶהֱבִי וָדֹמִּי.

לִיר (מראה על המפה). בְּכָל אֵל הַנָּפוֹת מִקַּו זֶה עַד שָׁמָּה,
בָּם שְׁדֵמוֹת פֹּרִיּוֹת, אָחוּ וָיַעַר,
גַּם יְאוֹרִים וּנְחָלִים רַחֲבֵי יָדַיִם,
אַתְּ הַמֹּשֶׁלֶת: לָךְ וּלְבֵית אַלְבַּנְיָה
לַאֲחֻזַּת נֶצַח.— וּבִתִּי הַשְּׁנִיָּה,
רֵיגַן הַיְקָרָה אֵשֶׁת קָרְנְבַל, מַה בְּפִיהָ?

רֵיגַן. מֵחֹמֶר אֶחָד עִם אֲחוֹתִי קֹרַצְתִּי,
אַף לֹא נֹפֶלֶת אָנֹכִי מִמֶּנָּה.
בִּי רָחַשׁ לִבִּי הָאַהֲבָה הַבִּיעָה;
אַךְ מָעֲטוּ מִלֶּיהָ, לִי לֹא תִמָּצֶאנָה:
כִּי הִנְנִי אֹיֶבֶת כָּל גִּילָה וָעֹנֶג
הַיּוֹתֵר נְעִימִים שֶׁתָּחוּשׁ הַנֶּפֶשׁ;
אַךְ אַהֲבָתִי אוֹתְךָ, אָבִי וָמֶלֶךְ,
הִיא גִּיל לִי וָאֹשֶׁר, הִיא כָּל תַּעֲנוּגָי!

כֹּרְדֶלְיָה (לנפשה). כֹּרְדֶלְיָה עֲנִיָּה!— אַךְ, לֹא עֲנִיָּה;
אַהֲבָתִי, אָחוּשׁ, מִלְּשׁוֹנִי גְבִרָה.

לִיר. לָךְ, בִּתִּי, וּלְבֵיתֵךְ לַאֲחֻזַּת נֶצַח
שְׁלִישִׁית מַלְכוּתִי הַיָּפָה נִתָּנָה,
בְּגֹדֶל, יֹפִי וָעֵרֶךְ לֹא נֹפֶלֶת
מֵחֶבֶל אֲחוֹתֵךְ. — וְאַתְּ, גִּילַת נֶפֶשׁ,
הַבַּת הַצְּעִירָה אַךְ לֹא הַמִּצְעָרָה
זוֹ יֵין אֶרֶץ צָרְפַת וַחֲלֵב בֻּרְגֻּנְדִיָּה
בְּאַהֲבָתֵךְ יִתְחָרוּ, מָה אַתְּ תַּגִּידִי,
כִּי תִזְכִּי בִשְׁלִישִׁית טוֹבָה וּפוֹרִיָּה
מֵחֶבֶל אֶל אֲחוֹתַיִךְ? דַּבֵּרִי!
כֹּרְדֵלְיָה. אֵין מִלָּה בִּלְשׁוֹנִי, אָבִי וָמֶלֶךְ.
לִיר. אֵין מִלָּה בִּלְשׁוֹנֵךְ?!
כֹּרְדֵלְיָה. אֵין מִלָּה, הַמֶּלֶךְ;
לִיר. מֵאֶפֶס יִהְיֶה אַךְ אָפֶס: דַּבֵּרִי!
כֹּרְדֵלְיָה. מָה אֲמַלֲלָה אָנִי, כִּי לֹא אוּכַל אַעַל
רַחֲשֵׁי לִבִּי עַל לְשׁוֹנִי; אֲאֵהָבְךָ, אָבִי,
כַּחוֹבָה עָלַי, לֹא פָּחוֹת וְלֹא יֶתֶר.
לִיר. הוֹי, הוֹי, כֹּרְדֵלְיָה! הֵיטִיבִי דְבָרַיִךְ
פֶּן אָשְׁרֵךְ תָּרֵעִי.
כֹּרְדֵלְיָה. אָבִי רַב חֶסֶד,
אוֹתִי גִדַּלְתָּ, רוֹמַמְתָּ, אֲהַבְתָּ;
לָכֵן לְךָ אָשִׁיבָה כְּכָל תַּגְמוּלֶיךָ:
אוֹקִירְךָ, אֶאֱהָבְךָ וּמְאֹד אֲכַבְּדֶךָּ.
לָמָּה זֶה לַאֲחוֹתַי אֲנָשִׁים, אִם אָמְנָה
אַךְ אוֹתְךָ תֶּאֱהַבְנָה, כַּאֲשֶׁר תֹּאמַרְנָה.

וַאֲנִי לָאִישׁ, אִתּוֹ בִּבְרִית אָבוֹאָה,
חֲצִי אַהֲבָתִי כַּחֲצִי אֱמוּנָתִי אֶתֵּנָה.
אָכֵן, לָנֶצַח לָאִישׁ לֹא הָיִיתִי
לוּ לֶאֱהֹב אַךְ אָבִי לְבַדּוֹ אָמַרְתִּי.

ליר. הֲמִלִּבֵּךְ הוֹצֵאת מִלַּיִךְ אֵלֶּה?

כֹּרְדֵלְיָה. כֵּן, אָבִי.

ליר. כֹּה צְעִירָה וְכֹה חֲסֵרַת אַהֲבָה.

כֹּרְדֵלְיָה. כֹּה צְעִירָה, אָבִי, וּמְלֵאַת אֱמֶת.

ליר. טוֹב אֵפוֹא; וּתְהִי לָךְ אֲמִתֵּךְ לְמֹהַר:
כִּי, בִּבְרַק קַוֵּי־אוֹר קְדֻשַּׁת הַשֶּׁמֶשׁ,
בְּמִסְתְּרֵי הֵיכַטָּה מִשֶּׁלֶת הַלָּיִל
וּבֶעֱזוּז גְּבוּרוֹת מַזָּרֵי שָׁמַיִם,
מַשְׁפִּיעֵי הַחַיִּים וּמְחוֹלְלֵי הַמָּוֶת,
נִשְׁבַּעְתִּי, כִּי נָקְעָה נַפְשִׁי הַפַּעַם,
מִכָּל דַּאֲגַת אָב, קָרוֹב וְחָבֵר.
נָכְרִיָּה לִלְבָבִי, וּלְרוּחִי מוּזָרָה
תִּהְיִי לִי לָנֶצַח. הַסְּקִיתִי הַפֶּרֶא,
הָאִישׁ שֶׁיְּלָדָיו לוֹ יִהְיוּ לַטֶּרֶף
לְמַלֵּא הַנֶּפֶשׁ, כִּי יִרְעַב לַלֶּחֶם,
יִמְצָא בִלְבָבִי נִחֻמִּים וָעֵזֶר
כָּמוֹךְ, בַּת נִפְשַׁעַת.

קֶנְט. מֶלֶךְ רַב חֶסֶד, —

ליר. הַחֲרֵשׁ, קֶנְט!
אַל תִּקְרַב לַפֶּתֶן חֲמָתוֹ בְּעֶרֶת,

מִכֹּל אֲהַבְתִּיהָ מְאֹד, אָמַרְתִּי:
בִּשְׁאֵרִית יָמַי אַהֲבָתָהּ תִּסְעָדֵנִי. --
(לכרדליה) צְאִי לָךְ מִזֶּה, וּרְאוֹת פָּנַי אַל תּוֹסִיפִי! —
וִיהִי כֹה כָּבוֹד מְנוּחָתִי בַּקֶּבֶר
כַּאֲשֶׁר נִתַּשְׁתִּיהָ מִתַּלְמֵי לִבָּתִי! —
קִרְאוּ לִי לְצָרְפַת! — (אל המשרתים).
מִי אֵפוֹא יָנוּעַ?
(אחד מבני לויתו ימהר לצאת).
גַּם לְבֻרְגֻּנְדְיָה קִרְאוּ! (עוד אחד יוצא). קָרְנְבַל וְאַלְבַּנְיָה,
לְמַהֵר שְׁתֵּי בְנוֹתַי גַּם שְׁלִישִׁית זֹאת תְּהִי.
וּתְהִי זֹאת לַגָּאוֹן, לוֹ אֵמֶת תִּקָּרֵאָה,
לְאִשָּׁה! כָּל אַרְצִי לִשְׁנֵיכֶם נָתַתִּי,
כָּל יִתְרוֹן וִיקָר וַהֲדַר הוֹד מַמְלֶכֶת,
כָּל מִשְׁפַּט הַמֶּלֶךְ. — וַאֲנִי אַשְׁאִירָה
לִי מְאַת אַבִּירִים, כִּי תְּכַלְכְּלוּ אוֹתָמוֹ,
וַחֲלִיפוֹת בַּחֹדֶשׁ עִמָּכֶם אֶשְׁכֹּנָה.
אַךְ שֵׁם הַמֶּלֶךְ וּכְבוֹדוֹ לִי יְהִי;
הַמִּשְׂרָה, הַמַּס וְכָל דִּבְרֵי הָאָרֶץ
לָכֶם, בָּנִים אֲהוּבִים, יַחַד נְתָנוּ;
וּלְקַיֵּם הַדָּבָר, חַלְּקוּ הַנֵּזֶר (ניתן להם הנזר).

קֶנְט. הוֹי, לִיר, זֶה מֵעוֹדִי כִּבַּדְתִּי כְמֶלֶךְ.
אָהַבְתִּי כְאָב, כְּאָדוֹן שֵׁרַתִּי
וּכְמוֹשְׁלִי הָדָם בִּתְפִלָּתִי זְכַרְתִּי. —

לִיר. דְּרוּכָה הַקֶּשֶׁת, מֵחֵץ הִמָּלֵטָה! —

קֶנְט. טוֹב לִי כִּי יָעוּף חֵץ בַּעַל מָשׁוּחַ
וִיפַלַּח כִּלְיוֹתָי: יְהִי קֶנְט סָר טַעַם
בִּהְיוֹת לִיר חֲסַר דֵּעָה. הוֹי, זָקֵן, מַה תַּעַשׂ?
הֲתְדַמֶּה, כִּי תִדֹּם הַחוֹבָה מִפַּחַד,
עֵת יִשְׁפַּל הָעֹז וְלַחֹנֶף כֹּרַע?
כְּבוֹד עֶבֶד נֶאֱמָן הוֹכֵחַ בְּיֹשֶׁר,
כִּי יֶהְבַּל מֶלֶךְ וִיחַבֵּק אִוֶּלֶת.
בַּטֵּל הַמִּשְׁפָּט חָרַצְתָּ בְּלִי־דַעַת
אֶל לִבְּךָ הָשִׁיבָה וַעֲצֹר פַּחֲזוּתֶךָ.
וּבְרֹאשִׁי מִשְׁפָּטִי לְטוֹב אֶעֱרֹבָה:
זוֹ בִּתְּךָ תֶּאֱהָבְךָ לֹא פָחוֹת מֵהֵנָּה.
לֹא נְבוּבֵי לֵבָב הֵם, אֵל קוֹלָם יָשַׁח
מְצַלְצֵל וּסְאוֹן כִּכְלִי נָבוּב בְּרָעַשׁ;
לִיר. שְׁמֹר, קֶנְט, נַפְשֶׁךָ, אַל דַּבֵּר תּוֹסִיפָה!
קֶנְט. זוֹ נַפְשִׁי לִי תָמִיד כַּעֲבוֹט הָיָתָה,
לְהַשְׁלִיכָהּ מִנֶּגֶד לָאוֹיֵב עָלֶיךָ;
אַף גַּם הַפַּעַם לֹא אִירָא מִמָּוֶת,
אִם יֵשַׁע לְךָ אַךְ אָבִיא.
לִיר. צֵא לְךָ וְאַל תּוֹסֶף
רְאוֹת פָּנָי!
קֶנְט. שִׁיתָה לִבְּךָ, לִיר, וּתְנֵנִי
לַנְחוֹתְךָ בַּעֲצָתִי כַּאֲשֶׁר עַד הֵנָּה.
לִיר. בְּשֵׁם אַפָּלוֹן א) — —

א) אליל השמש, השירה, הזמרה והנבואה באגדות היונים.

קֶנְט: בְּשֵׁם אַפָּלוֹן, הוֹי, מֶלֶךְ,
אַךְ לַשָּׁוְא שֵׁם אֱלֹהֶיךָ תִּשָּׂאָה.
ליר (באחזו ידו בחרב). הוֹי עֶבֶד! בֶּן לֹא אֵמוּן!
אַלְבַּנְיָה וְקָרְנְבַל. הֶרֶף. מֶלֶךְ חֶסֶד! —
קֶנְט. הֲרֹג רֹפְאֲךָ וּתְנָה הַמַּשְׂכֹּרֶת
לַמַּחֲלָה הָאֲרוּרָה. בַּטֵּל חֲלוּקָתֶךָ;
פֶּן כָּל עוֹד הֶגֶה בִּגְרוֹנִי, אֶקְרָאָה;
כִּי עָשׂוּ הָרָעוֹת.
ליר. שְׁמָעֵנִי, בּוֹגֵד!
בֶּאֱמוּנָתְךָ לִי עַד עָתָּה, שְׁמָעֵנִי! —
יַעַן תַּשִּׂיאֵנִי לָחֵל הַנֶּדֶר,
(חֵטְא לֹא חָטָאתִי מֵעוֹדִי), — וּבְגֹדֶל
לֵבָב מִשְׁמֹר מוֹצָא שְׂפָתַי תְּנִיאֵנִי,
(שֶׁלִּבִּי וּכְבוֹדִי כַּלְכֵּל לֹא יוּכָלוּ),
אַרְאֶךָ עֹז יָדִי — זֹאת מַשְׂכֻּרְתֶּךָ:
בַּחֲמִשָּׁה יָמִים לְךָ צֵדָה הָכִינָה
לָגֵן עָלֶיךָ מִפִּגְעֵי הֶחָלֶד;
וּבַיּוֹם הַשִּׁשִּׁי פְּנֵה עֹרֶף מֵאִתִּי
לְאֶרֶץ מַלְכוּתִי, וּבַיּוֹם הָעֲשִׂירִי,
אִם עוֹד תִּמָּצֵא בִּגְבוּלוֹת הָאָרֶץ
מוֹת תּוּמַת כְּרֶגַע. הָלְאָה! חַי יְפִּיטֶר,
מִדְּבָרַי אֵל לֹא אָשׁוּבָה!
קֶנְט. הֱיֵה שָׁלוֹם, מֶלֶךְ. אִם כֹּה טוֹב בְּעֵינֶיךָ,
בַּחוּץ יִשְׁכּוֹן חֹפֶשׁ, חֵרֶם בְּאַרְצֶךָ.

(לכרדליה) וְלָךְ, עַלְמָה יְשָׁרָה, יָסֵכּוּ אֱלֹהַיִךְ
כִּי יֹשֶׁר בִּלְבֵךְ וּבְצֶדֶק מִלַּיִךְ!
(לגנריל וריגן) וְאַתֶּן, בַּעֲלוֹת לָשׁוֹן, בַּפֹּעַל הַרְאֶינָה
כִּי מִלָּה וַעֲלִילָה יַחַד תִּשְׁוֶינָה.
(אל הנסיכים) הֱיוּ שָׁלוֹם, נְסִיכַי! כֹּה בְּעַיִן נִגֶּרֶת
יְהוֹד קִנֵּט הַזָּקֵן לְאֶרֶץ אַחֶרֶת (יוצא).

גְּלֹסְתֶּר שב עם מלך צרפת ונסיך ברגנדיה ובני לויתם.

גְּלֹסְתֶּר. הִנֵּה בְּרְגֶּנְדִּיָּה וְצָרְפַת, מֶלֶךְ חֶסֶד!

לִיר. בְּרְגֶּנְדִּיָּה נְסִיכִי,
אֵלֶיךָ דִּבַּרְתִּי רֵאשִׁית אַשִׁימָה:
הֵן בְּאַהֲבַת בִּתִּי תִּתְחָרֶה בַּמֶּלֶךְ;
מָה הוּא הַנֵּדֶה, לַמִּצְעָר, תִּדְרֹשָׁה,
אוֹ אוּלַי שַׁבְתָּ נִחַמְתָּ?

בְּרְגֶּנְדִּיָּה. הוֹד מֶלֶךְ,
לֹא אֶרֶב אֲבַקֵּשׁ מֵאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּ,
מִמֶּנּוּ הֵן לֹא תִגְרָעָה.

לִיר. נְסִיךְ בְּרְגֶּנְדִּיָּה,
עֵת יְקָרָה לְלִבִּי כֵּן לִי נֶחְשָׁבָה,
אַךְ עֶרְכָּהּ נָפַל עַתָּה, שָׁם הִיא עֹמֶדֶת;
אִם יִישַׁר בְּעֵינֶיךָ יְפִי סֶמֶל צָבוּעַ,
זוֹ חֲמַת אָבִיהָ עָלֶיהָ רֹבֶצֶת
וּבְחֹסֶר כֹּל, קָחֶנָּה, הִנָּהּ לְפָנֶיךָ.

בְּרְגֶּנְדִּיָּה. אֵין מִלָּה בִלְשׁוֹנִי לַעֲנוֹת לַאֲדוֹנִי.

לִיר. אִם הִיא כַּאֲשֶׁר הִיא, בַּהֲמוֹן מִגְרָעוֹתֶיהָ.

מִבְּלִי אַהֲבַת אָב, הַבַּת לְעֶבְרָתִי,
זוֹ רוּחִי לָהּ זָרָה וּלְנִדָּה אֲלָתִי,
הֲתִישַׁר בְּעֵינֶיךָ אִם אָיִן?

בּרְגֻנְדְּיָה. סְלַח־נָא,
אִם כֵּן אֵפוֹא דִּבְרֵי רֵיקָם אָשִׁיבָה.

לִיר. עָזְבֶנָּה אֵפוֹא; בְּאֵל עוֹשַׂי נִשְׁבַּעְתִּי,
כִּי כָל כְּבוֹדָהּ לְךָ הִגַּדְתִּי. — (לצרפת) אַף אַתָּה
הַמֶּלֶךְ, לֹא אֶתַע בַּשָּׁוְא אַאֲמִינָה,
כִּי זוֹ אַהֲבָתְךָ שׁוֹלָל תּוֹלִיכֶךָ,
לִבְחוֹר לְךָ אִשָּׁה, מָאַסְתִּי שָׂנֵאתִי;
לָכֵן אֲבַקֶּשְׁךָ: הָסֵב אַהֲבָתְךָ
לְטוֹבָה מִמֶּנָּה מֵאֱהֹב בַּת בּוֹגֵדָה,
זוֹ יֵבוֹשׁ, יִכָּלֵם בָּהּ גַּם הַטֶּבַע
לוֹ לְהַכִּירֶנָּה.

צָרְפַת. אָכֵן זָר הַדָּבָר:
כִּי זוֹ לִפְנֵי רֶגַע מִכֹּל אָהַבְתָּ,
וַתְּהִי תְּהִלַּת פִּיךָ, צֳרִי שֵׂיבָתֶךָ,
הַיְקָרָה, הַנְּעִימָה, תַּעַשׂ כְּבִין רֶגַע
תּוֹעֵבָה נוֹרָאָה וּשְׁאוֹל תֶּחֱטָאָה,
לְשָׁרֵשׁ כָּל צִמְחֵי אַהֲבָה וָחֶסֶד
מִקֶּרֶב לִבֶּךָ. כֵּן, לֹא אָפוּנָה,
כִּי גֹדֶל עֲוֹנָהּ, בְּלִי דִמְיוֹן וָעֵרֶךְ,
עָשָׂהּ לְמִפְלֶצֶת, אוֹ זוֹ אַהֲבָתֶךָ,
שֶׁכָּבְדָה הִלָּלָה, לְאַכְזָב נֶהְפָּכָה,

אַךְ אִם כָּזֹאת אֹמַר לַחְשֹׁב עָלֶיהָ,
תֶּחְסַר לִי אֱמוּנָה, שֶׁתִּקְצַר הַתְּבוּנָה
הוֹכִיחַ אֲמִתָּהּ בְּלִי מוֹפֵת וָפֶלֶא.

כֹּרְדֵלְיָה. וּבְכָל זֹאת אֲחַלֶּה פְּנֵי הוֹד מַלְכוּתְךָ –
אִם – – כִּי לֹא אֵדַע חֲלָקוֹת וָחֹנֶף
וּלְדַבֵּר בְּלֵב וָלֵב – אֲשֶׁר עִם לְבָבִי
בְּטֶרֶם אֲדַבֵּר אֶעֱשֶׂנּוּ – הוֹדִיעָה,
כִּי לֹא עָוֹן זִמָּה, קָלוֹן אוֹ רֶצַח,
אַף לֹא רֶשַׁע כֶּסֶל, וְחַטַּאת מֶרִי
חַסְדְּךָ, אַהֲבָתְךָ מֶנִּי גָזָלוּ;
אַךְ זֶה עֲוֹנִי: מַחְסוֹר – שֶׁעוֹד יַעֲשִׁירֵנִי –
עַיִן לֹא תִשְׂבָּעָה וּלְשׁוֹן תַּהְפֻּכוֹת,
שֶׁיַּעֲלִיץ לִבִּי, כִּי אֵין לִי כָּמֹהָ,
אַף כִּי מַחְסוֹרִי זֶה זַעַם מִלְאָנִי
וּמִידִידוּת נַפְשְׁךָ לְשְׂנוּאָה שָׂמָנִי.

לִיר. אַךְ טוֹב הָיָה לִי, לוּ לֹא נוֹלַדְתְּ לִי כָּלָה,
מֵהֱיוֹתֵךְ לִי עַתָּה, בַּת סָרַת טָעַם!

צָרְפַת. אַךְ זֹאת אֵפוֹא?– אַךְ דְּמִיַּת הַנֶּפֶשׁ
הַמִּתְבּוֹשֶׁשֶׁת, שֶׁגַּם בְּלִי הוֹצֵא הֶגֶה
תֵּדַע אַף תַּעַשׂ הוֹבָתָהּ?– בֻּרְגֻּנְדְּיָה
אֲדוֹנִי, מַה־תַּחְשֹׁב עַל זוֹ הָעַלְמָה?
אַךְ הֶבֶל הָאַהֲבָה, חֶשְׁבּוֹנוֹת הָרֶשֶׁת
הָרְחוֹקִים מִמַּטָּרָתָהּ. הַגִּידָה:
הֲתִקָּחֶנָּה? לָהּ נַפְשָׁהּ הַמֹּהַר.

בְּרְגֻנְדְיָה. מֶלֶךְ רָם, תְּנָה לִי הַחֵלֶק הַבְטַחְתָּ,
וּבְיַד כֹּרְדֵלְיָה כְּרֶגַע אֶאֱחֹזָה
וְהָיְתָה נְסִיכַת בְּרְגֻנְדְיָה.

לִיר. אַחַת נִשְׁבַּעְתִּי
לִבְלִי תֵת מְאוּמָה, אַף לֹא אֶנָּחֵמָה.

בְּרְגֻנְדְיָה. מַה־יֵּצֶר לִי אֵפוֹא, כִּי עִם אָבִיךְ יַחַד
חָלַץ מִמֵּךְ גַּם הַבָּעַל.

כֹּרְדֵלְיָה. אַף יֵלֵךְ
לְשָׁלוֹם. אִם אַהֲבָה לוֹ נַחֲלָה וָעשֶׁר
לֹא אֶהְיֶה לוֹ לְאִשָּׁה.

צָרְפַת. יָפָתִי כֹּרְדֵלְיָה,
עֲנִיָּה אַתְּ, גַּם עֲשִׁירָה מְאֹד, נִדָּחָה
וּדְרוּשָׁה, נִתְעָבָה וַאֲהוּבָה גַּם יָחַד!
אוֹתָךְ וּסְגֻלּוֹת נַפְשֵׁךְ לִי אֶקָּחָה;
הֵן אֶזְכֶּה כַּדָּת בִּכְלִי מְשָׁלָךְ הַחוּצָה.
מַה־זָּר, כִּי עַל חָרְבוֹת שִׂנְאָה נִצַּחַת
שָׁם תָּצִיץ אַהֲבָתִי, תַּעַל כְּפֹרַחַת.
(לליר) זוֹ בְתֹךְ נִדָּחָה, נַפְשֵׁךְ גֹּעֶלֶת,
לִי תִהְיֶה לְאִשָּׁה וּלְצָרְפַת מֹשֶׁלֶת.
אַף לֹא כָל נְסִיכֵי בְּרְגֻנְדְיָה פֹּרִיָּה
יַעַרְכוּ לָהּ, יִשְׁווּ בְּזֹאת הַיְפֵה־פִיָּה!
(לכורדליה) בָּרְכִים בְּשָׁלוֹם. עַלְמָה רַבַּת חֶסֶד,
פֹּה חָרַב אָשְׁרֵךְ, שָׁם יָשׁוּב יִוָּסֵד.

ליר. הִנֵּה לְפָנֶיךָ וּתְהִי לְךָ לְאִשֶּׁת!
וַאֲנִי לֹא לִי הִיא, בַּת מֵצַח הַנְּחֹשֶׁת,
אַף לֹא עוֹד אֶרְאֶנָּה. (לכרדליה) קוּמִי וָלֵכִי,
בְּלִי חַסְדִּי, אַהֲבָתִי לִקְרַאת אָשְׁרֵכִי.
וְאַתָּה, נְסִיךְ בֻּרְגֻּנְדְיָה, קוּמָה נֵלֵכָה!
קוֹל תרועת מנגנים. לִיר, בֻּרְגֻּנְדְיָה, קָרְנְבַל, אַלְבַּנְיָה, גְּלָסְטֶר ובני־לויתם יוצאים.

צָרְפַת. הִפָּרְדִי נָא בִּבְרָכָה מֵאֲחיוֹתַיִךְ.
כֹּרְדֶלְיָה. אַבְנֵי חֵן לְאָבִינוּ, בְּעַיִן נִגֶּרֶת
תַּעֲזָבְכֶן כֹּרְדֶלְיָה; אָמְנָם יָדַעְתִּי
מָה אַתֶּן, וּכְאָחוֹת יִכְבַּד מִמֶּנִּי
לִקְרֹא בְּשֵׁם כָּל מִגְרְעוֹתֵיכֶן. אֱהַבְנָה
אֶת אָבִינוּ, עַל טוֹב לִבְּכֶן אֶעֶזְבֶנּוּ
הַמְּהֻלָּל בְּפִיכֶן; אַךְ, הָהּ, לוּ מָצָאתִי
חֵן וָחֶסֶד לְפָנָיו, כַּאֲשֶׁר עַד הֵנָּה,
מָקוֹם יוֹתֵר נֶאֱמָן אָז לוֹ הֲכִינוֹתִי.
שָׁלוֹם לָכֶן אֵפוֹא!
רֵיגַן. אַךְ אַל נָא עֲשׂוֹ חוֹבָתֵנוּ תּוֹרֵינוּ.
גֹּנֶרִיל. לְזֹאת שִׂימִי לֵב: הָפֵק רְצוֹן הַבַּעַל,
שֶׁלְּקָחֵךְ כִּנְדָבָה מִידֵי הָאֹשֶׁר.
חָסַרְתְּ אַהֲבַת אָב. אֵמוּן וּמִשְׁמַעַת,
לָכֵן זֶה גּוֹרָלֵךְ: אֵיבָה וּמִגְרַעַת.
כֹּרְדֶלְיָה. מַסֵּכַת הָרְמִיָּה יָמִים יְבַלֵּעוּ,
אַף תֵּבוֹשׁ, עֵת אוֹר מוּמֶיהָ יֵצֵאוּ.

שָׁלוֹם לָכֶן!

צָרְפַת. נֵלְכָה אֵפוֹא, יָפָתִי.

(מלך צרפת וְכֹרְדֵלְיָה יוצאים).

גֹּנֶרִיל. אֲחוֹתִי, רַבּוֹת לִי לְדַבֵּר אִתָּךְ בְּדָבָר הַנּוֹגֵעַ לִשְׁתֵּינוּ. הִנְנִי חוֹשֶׁבֶת לְמִשְׁפָּט, כִּי עוֹד הָעֶרֶב יָשִׂים אָבִינוּ פְּעָמָיו לַדָּרֶךְ.

רֵיגַן. לֹא אָפוֹנָה; עַתָּה יִסַּע אֵלַיִךְ, וּבַחֹדֶשׁ הַבָּא יָבֹא אֵלֵינוּ.

גֹּנֶרִיל. עֵינַיִךְ הָרוֹאוֹת, כִּי תַהְפֻּכוֹת בְּרוּחוֹ לְזִקְנָיו; אֲשֶׁר רָאִינוּ וְנִתְבּוֹנֵן הַפַּעַם רַב הָעֶרֶךְ הוּא לָנוּ: אֶת אֲחוֹתֵנוּ אָהַב תָּמִיד מִמֶּנּוּ; וּמַה מְּאֹד הִסְכִּיל עֲשׂוֹ לְהַדִּיחֶנָּה עַתָּה מֵעַל פָּנָיו, זֶה יָעִיר תִּמָּהוֹן וְשִׁמָּמוֹן.

רֵיגַן. הֲלֹא זֶה הוּא רִפְיוֹן זִקְנָתוֹ; וְאוּלָם גַּם מֵעוֹדוֹ לֹא הֵיטִיב לָדַעַת אֶת נַפְשׁוֹ.

גֹּנֶרִיל. הֵן עוֹד בַּיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים הַטּוֹבִים הָיָה פוֹחֵז כַּמַּיִם; נְכוֹנָה נָא אֵפוֹא לָשֵׂאת עָמָל וּתְלָאָה רַבָּה, לֹא רַק מִן הַמִּגְרָעוֹת אֲשֶׁר הִכּוּ שָׁרָשֵׁיהֶן עָמֹק בְּנַפְשׁוֹ בְּשֶׁכְּבָר הַיָּמִים; כִּי תַהְפֻּכוֹת רוּחוֹ הַסּוֹעֵר, פְּרִי שְׁנוֹת רִפְיוֹן וָרֹגֶז, תַּעֲלֶינָה עַל כֻּלָּנָה.

רֵיגַן. לֹא אַחַת עוֹד נִשָּׂא וְנִסְבֹּל בַּעֲבוּר עָלָיו הָרוּחַ הָרָעָה, אֲשֶׁר נָתְנָן אֶת קֶנְט לְחֵרֶם כַּיּוֹם הַזֶּה.

גֹּנֶרִיל. גַּם לְבִרְכַּת הַפְּרֵדָה הַיּוֹם בֵּינוֹ וּבֵין צָרְפַת תּוֹצָאוֹת לֹא־טוֹבוֹת תִּהְיֶינָה. אֲבַקְשֵׁךְ אֵפוֹא, נִוָּעֲדָה נָא יַחַד. אִם יוֹסִיף עוֹד אָבִינוּ לְהִתְהַלֵּךְ עִמָּנוּ בְּגֹדֶל

לֵבָב וּבְתַעְתּוּעֵי רוּחַ וָרֹגֶז, כַּאֲשֶׁר עַד כֹּה, וְהָיְתָה לָנוּ הַמֶּמְשָׁלָה, אֲשֶׁר מָסַר לָנוּ, לִתְלָאָה וּלְמַפַּח נָפֶשׁ.

רֵיגַן. עוֹד נֵרָאֶה וְנִשְׁתָּעָה יָחַד.

גֹּנֶרִיל. עֵת לָנוּ לַעֲשׂוֹת דְּבַר־מָה וּבְרֶגַע (יוצאות).

מַחֲזֶה שֵׁנִי.

אולם בהיכל גְּלֹסְתֵר. אֶדְמֻנְד בא ומכתב בידו.

אֶדְמֻנְד. אַךְ אַתָּה הוּא אֵלִי, צוּרִי הַטֶּבַע!
דְּבָרֶיךָ לִי לְחֹק, אוֹתָם אֲקַיֵּמָה.
עַל מַה שָּׁוְא פִּגְעֵי הַהֶרְגֵּל אֶסְבֹּלָה,
וַאֲקַיֵּם תַּעְתּוּעֵי עַמֵּי הָאָרֶץ
לִשְׁלֹל מֶנִּי מִשְׁפַּט הַיְרֻשָּׁה, יַעַן
שְׁנֵים עָשָׂר אוֹ אַרְבָּעָה עָשָׂר חֹדֶשׁ
אַחֲרֵי אָח־גֵּאֶה רָאִיתִי אוֹר שֶׁמֶשׁ?
מַדּוּעַ מַמְזֵר? עַל מָה שָׁפֵל אָנִי?
וִיצוּרֵי גֵוִי כֹּה יַחַד נָכוֹנוּ,
כִּי רוּחִי נְדִיבָה, אַף פָּנַי נֶהְדָּרוּ,
כִּפְרִי אִשָּׁה כְבוּדָה! אִם כֵּן מַדּוּעַ
זֶה אַחֲרֵינוּ: „נִבְזֶה!" „מַמְזֵר!" יִקְרָאוּ?
נִבְזֶה! וַאֲנַחְנוּ, בְּגִיל גְּנֵבַת הַטֶּבַע,
חֻנַּנּוּ בְּרָב עֹז, בְּיִתְרוֹן הַכְשֵׁר רוּחַ,
רַב יֶתֶר מֵאַלְפֵי הַבּוֹעֲרִים יָחַד,

זו בְּעֶרֶשׂ הַהֶרֶס, וּבְלִי חֶמְדַּת נֶפֶשׁ,
כַּדָּת, וּבְלִי מֵשִׂים אִמָּם יֶחֱמָתַם! –
טוֹב אֵפוֹא, אֶדְגַּר בֶּן־הַדָּת! אֲחֻזּוֹתֶיךָ
לִי הֵנָּה, הֵן רַבָּה אַהֲבַת אָבִינוּ
לַמַּמְזֵר אֶדְמֻנְד כִּלְבֶן־הַדָּת. אַךְ זֶה
שֵׁם נָעִים – בֶּן־דָּת! אִישִׁי. בֶּן־דָּת, הָבָה,
אִם יִצְלַח מִכְתָּבִי לַאֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיהוּ
וּמְזִמָּתִי תָקוּם, אָז יֶהְדֹּף כְּרֶגַע
אֶדְמֻנְד בֶּן־הַבּוּז בֶּן־הַדָּת אָחִיהוּ.
אָז אֶגְדַּל, אָז אָרוּם. – הוֹי אֵלֵי מַעְלָה,
לְכָל הַמַּמְזֵרִים בְּאֶבְרַתְכֶם סוֹכֵכוּ! –

גְלָסְתֶר בא.

גְלָסְתֶר (לנפשו). בְּאַף שְׁלַּח צָרְפַת! קֶנְט נִתַּן לַחֵרֶם!
הַמֶּלֶךְ הוֹלֵךְ! מֶמְשַׁלְתּוֹ נִתָּנָה!
וְלוֹ אַךְ הָאֲרֻחָה! וַיִּהְיוּ כָל אֵלֶּה
כְּין־רֶגַע! – אֶדְמֻנְד, מַה־בְּכַפֶּיךָ? הַגִּידָה!

אֶדְמֻנְד (מסתיר את המכתב). סְלַח נָא, אֲדוֹנִי, וּמְאוּם אֵין בְּכַפִּי.

גְלָסְתֶר. לָמָּה זֶה תְמַהֵר כָּכָה לְהַסְתִּיר הַמִּכְתָּב מִמֶּנִּי?

אֶדְמֻנְד. אֵין כָּל חָדָשׁ בְּכַפִּי, אֲדוֹנִי.

גְלָסְתֶר. וּמַה דְּבַר הַמִּכְתָּב, אֲשֶׁר קָרָאתָ?

אֶדְמֻנְד. אֵין דָּבָר, אֲדוֹנִי.

גְלָסְתֶר. אֵין דָּבָר? וּמֶה חֲרַדְתָּ אֵפוֹא כָּל הַחֲרָדָה הַזֹּאת
לְהַסְתִּירוֹ בְּחֵיקֶךָ? הָאֶפֶס לֹא יִמָּצֵא כָל חֵפֶץ לְהִסָּתֵר.
הָבָה, הַרְאֵנִי אֵפוֹא, וְהָיָה אִם אֶפֶס הוּא, לֹא

אֶצְטָרֵךְ לְמִשְׁקָפַיִם.

אֶדְמֶנְד. אָנָּא, סְלַח נָא, אֲדוֹנִי: הַמִּכְתָּב מִכְתַּב אָחִי הוּא, וַאֲנִי טֶרֶם אֲכַלֶּה לְקָרְאוֹ; וְאוּלָם עַל פִּי הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר הֶעִיפוֹתִי עֵינַי בָּם, עַד כֹּה, יָדַעְתִּי כִּי לֹא נוֹעַד מֵרֹאשׁ לְמַרְאֵה עֵינֶיךָ.

גְּלֹסְטֶר. תֵּן לִי אֶת הַמִּכְתָּב.

אֶדְמֶנְד. אִם אֶתֵּן וְאִם אֶחְדַּל וּמְצָאַנִי עָוֹן. הַתֹּכֶן, כַּאֲשֶׁר רָאִיתִי, לֹא יִישַׁר בְּעֵינַי אִישׁ יָשָׁר.

גְּלֹסְטֶר. הַרְאֵנִי, הַרְאֵנִי נָא.

אֶדְמֶנְד. לְבָבִי סָמוּךְ וּבָטוּחַ בְּצִדְקַת אָחִי וְאֵמוּן רוּחוֹ, כִּי אַךְ לְנַסּוֹת אוֹתִי וְלָדַעַת אֶת לְבָבִי כָּתַב אֵלַי כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

גְּלֹסְטֶר (קורא). „אֵלֶּה הַסְּדָרִים וְזֹאת הַמִּשְׁמַעַת לַזְּקֵנָה יְמָרְרוּ לָנוּ אֶת הַחֶלֶד בְּיָמֵינוּ הַיּוֹתֵר טוֹבִים; יַחְשְׂכוּ מִמֶּנּוּ חֹסֶן וִיקָר, עַד אֲשֶׁר יָבוֹאוּ יְמֵי הָרָעָה, הַזִּקְנָה, עַד בִּלְתִּי יְכֹלֶת עוֹד לְהִתְעַנֵּג עֲלֵיהֶם. אַךְ עַבְדוּת שְׁפֵלָה וַחֲסֵרַת טַעַם בְּעֵינַי זוֹ הַהַכְנָעָה לִפְנֵי מֶמְשֶׁלֶת הַזִּקְנָה הֶעָרִיצָה, אֲשֶׁר תִּמְשֹׁל, לֹא בְכֹחָהּ כִּי עַז, כִּי אִם יַעַן יִסְבְּלוּהָ וִינַשְּׂאוּהָ. בֹּא נָא אֵלַי וְיָסַפְתִּי לְדַבֵּר בְּאָזְנֶיךָ בַּדָּבָר הַזֶּה. לוּ שָׁכַב אָבִינוּ וַיִּישַׁן עַד אִם הַעִירוֹתִיו, אֲזַי מָצְאָה יָדְךָ לְהִתְעַנֵּג בַּחֲצִי תְבוּאוֹת כָּל אֲחֻזּוֹתָיו וְהָיִיתָ אֲהוּב נֶפֶשׁ אָחִיךָ אֶדְגַּר“.

הוֹי — קֶשֶׁר! — „יִישַׁן עַד אִם הַעִירוֹתִיו, — אֲזַי מָצְאָה יָדְךָ לְהִתְעַנֵּג בַּחֲצִי תְבוּאוֹת אֲחֻזּוֹתָיו“. — בְּנִי,

בְּנִי אֶדְגַּר! הֲיָכוֹל יָכְלָה יָדוֹ לִכְתֹּב כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה?
לִבּוֹ וּמוֹחוֹ — לַחְשֹׁב כָּזֹאת? — מָתַי בָּא הַמִּכְתָּב אֵלֶיךָ?
מִי הֱבִיאוֹ?

אֶדְמֻנְד. הַמִּכְתָּב לֹא הוּבָא אֵלַי, אֲדוֹנִי, — יַד הָעָרְמָה
עָשְׂתָה זֹאת; כִּי מְצָאתִיו מֻשְׁלָךְ אֵלַי בְּעַד הָאֶשְׁנָב,
אֲשֶׁר בְּחֶדְרִי.

גְּלֹסְטֶר. וְאַתָּה יָדַעְתָּ, כִּי כְתַב־יַד אָחִיךָ הוּא?

אֶדְמֻנְד. לוּ הָיָה הַתֹּכֶן טוֹב, אֲדוֹנִי, כִּי עַתָּה נִשְׁבַּעְתִּי
כִּי בֶן הוּא; וְאוּלָם, עַל פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, חָפַצְתִּי
מְאֹד לְהַאֲמִין, כִּי לֹא יָדוֹ כְתָבָתַם.

גְּלֹסְטֶר. זֶה כְּתַב יָדוֹ.

אֶדְמֻנְד. אָמְנָם כֵּן, אֲדוֹנִי, אוּלָם אֲקַוֶּה, כִּי לִבּוֹ לֹא יֵלֵךְ
אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

גְּלֹסְטֶר. הַאִם לֹא נִסָּה דָבָר אֵלֶיךָ מֵעוֹדוֹ בַּדָּבָר הַזֶּה?

אֶדְמֻנְד. לֹא, אֲדוֹנִי, אַךְ פַּעַם בְּפַעַם שְׁמַעְתִּיו בְּדַבְּרוֹ,
כִּי אַךְ טוֹב הָיָה, עֵת יָבוֹאוּ הַבָּנִים בָּאֲנָשִׁים
וְהָאָבוֹת — בַּיָּמִים, כִּי יָסוּר הָאָב לְמִשְׁמַעַת הַבֵּן,
וְהַבֵּן יִשְׁלַט בַּאֲחֻזּוֹתָיו.

גְּלֹסְטֶר. הוֹי, בְּלִיַּעַל, בְּלִיַּעַל! — הֲלֹא זֶה דְבָרוֹ גַּם
בְּמִכְתָּבוֹ! — זֵד אָרוּר! זֵד נִמְאָס, נִתְעָב וְנֶאֱלָח
כְּחַיְתוֹ טֶרֶף! רַע מֵחַיְתוֹ טֶרֶף! — הוֹי, נַעַר, לֵךְ
בַּקְשֵׁהוּ, וַהֲבֵאתוֹ הֲלוֹם; וַאֲנִי אֶכְלָאֵהוּ כְּרֶגַע. —
זֵד נִמְאָס וְנִבְזֶה! — אַיֵּהוּ?

אֶדְמֻנְד. לֹא יָדַעְתִּי, אֲדוֹנִי. וְאוּלָם לוּ הוֹאַלְתָּ לַעֲצוֹר

מְעַט בְּרוּחֶךָ, עַד אֲשֶׁר תִּרְאֶה, תּוּכַח וְיָדַעְתָּ נֶאֱמֶנֶת אֵת אֲשֶׁר בְּלִבּוֹ, כִּי עַתָּה הָלַכְתָּ לָבֶטַח דַּרְכֶּךָ; פֶּן תַּעֲשֶׂה בּוֹ חָרוֹן אַפְּךָ בְּיָד חֲזָקָה וְאַחַר תִּגָּלֶה צִדְקָתוֹ כְּבוֹר לְבָבוֹ, וְהָיָה הַדָּבָר הַזֶּה לִכְבוֹדְךָ לְפוּקָה וְלוֹ לְמוֹקֵשׁ, לְהַכּוֹת לִרְסִיסִים אֶת הַמִּשְׁמַעַת, אֲשֶׁר בְּלִבּוֹ אֵלֶיךָ וְאָנֹכִי בְּנַפְשִׁי אֶעֶרְבֶנּוּ. כִּי אַךְ לְנַסּוֹת אוֹתִי וְלָדַעַת אֶת אַהֲבָתִי אֵלֶיךָ כָּתַב אֵלַי כָּזֹאת, מִבְּלִי חֲרשׁ רָעָה בִּלְבָבוֹ.

גְּלֹסְתֵּר. הַאָמְנָם כֹּה יַחְשֹׁב לִבֶּךָ?

אֶדְמְנְדְּ. אִם טוֹב בְּעֵינֵי כְבוֹדְךָ, אֲבִיאֲךָ לִמְקוֹם סֵתֶר, אֲשֶׁר תִּשְׁמַע שָׁמָּה בְּדַבְּרִי אִתּוֹ עַל אֹדוֹת הַדָּבָר הַזֶּה, וּלְמִשְׁמַע אָזְנֶיךָ תּוּכַח לָדַעַת אֵת אֲשֶׁר לְפָנֶיךָ; עוֹד הָעֶרֶב יִהְיֶה הָאוֹת הַזֶּה.

גְּלֹסְתֵּר. לֹא יוּכַל, בְּנִי, הֱיוֹת שֵׁד שַׁחַת אֲשֶׁר כָּזֶה. —

אֶדְמְנְדְּ. אַף לֹא אֲפוּנָה, כִּי אֵינֶנּוּ.

גְּלֹסְתֵּר. לְאָבִיו, אֲשֶׁר אֲהֵבוֹ בְּכָל לֵב, בְּכָל נֶפֶשׁ – שָׁמַיִם וָאָרֶץ! — אֶדְמְנְדְּ, בַּקְּשֵׁהוּ וּמְצָאֵהוּ כְרֶגַע; בְּחָנֵהוּ נָא וְדַע לְבָבוֹ, רְאֵה בְּבַקָּשָׁתִיךָ; לֵךְ עֲשֵׂה כְּחָכְמָתֶךָ. אֶת כָּל הוֹן בֵּיתִי נָתַתִּי, לוּ אַךְ יָכֹלְתִּי לָדַעַת זֹאת אֶל נָכוֹן.

אֶדְמְנְדְּ. אֵלְכָה לִי כְרֶגַע וּבִקַּשְׁתִּיו עַד אִם מְצָאתִיהוּ; אָנֹכִי אֲכַלְכֵּל אֶת הַדָּבָר בְּמוֹעֵצוֹת וָדַעַת, כְּכֹל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדִי, וְיָדַעְתִּי מָה, וְהוֹדַעְתִּיךָ כְּרֶגַע.

גְּלֹסְתֵּר. אֵלֶּה לִקּוּיֵי הַחַמָּה וְהַלְּבָנָה, אֲשֶׁר נִקְרוּ וַיֶּאֱתָיוּ

בְּעֵת הָאַחֲרוֹנָה, לֹא יָחוּשׁוּ לָנוּ עֲתִידוֹת טוֹבוֹת. דַּעַת הַטֶּבַע תֵּדַע אָמְנָם לִפְתֹּר לָהּ אֶת הַמַּרְאוֹת הָאֵלֶּה כֹּה אוֹ כֹה, וּבְכָל זֹאת מַרְגִּישׁ הַטֶּבַע אֶת פְּגָעָיו, אֲשֶׁר חָלוּ אֵלֶּה בָּם: הָאַהֲבָה נִכְזֶבֶת, הָרֵעוּת בּוֹגֵדָה, הָאַחֲוָה נִפְשַׁעַת; מְהוּמוֹת בֶּעָרִים, בָּאָרֶץ אֵין־שָׁלוֹם וּבְאַרְמוֹנוֹת – בֶּגֶד בּוֹגְדִים; גַּם עֲבוֹתוֹת הָאַהֲבָה בֵּין אָב לְבֵן נִתָּקוּ. בִּבְנִי זֶה הַבְּלִיַּעַל נָפַל הֶחָזוֹן הַזֶּה: הִנֵּה בֵן קָם בְּאָבִיו; הַמֶּלֶךְ נִתַּק מוֹסְרוֹת הַטֶּבַע: הִנֵּה אָב קָם בְּבִתּוֹ. אֶת כָּל טוּב יָמֵינוּ רָאִינוּ הַפָּעַם: תְּכָכִים, מִרְמָה, בֶּגֶד בּוֹגְדִים וְכָל דֶּבֶר הַוּוֹת וְהֶרֶס יַדְרִיכוּנוּ מְנוּחָה עַד בּוֹאֵנוּ אֱלֵי קָבֶר. – לֵךְ וּמְצָא לִי אֶת הַבְּלִיַּעַל, אֶדְמֻנְד; בְּזֹאת אַל תְּבוֹאֶתְךָ רָעָה; אַךְ עֲשֵׂה בְּהַשְׂכֵּל וָדָעַת. – וְזֶה הַנָּדִיב וִישַׁר־הַלֵּב קֻנְּסָ מָחְרָם! עֲוֹנוֹ – יֹשֶׁר וְתֹם־לֵבָב! – זָר וּמוּזָר! (יוצא).

אֶדְמֻנְד. אַךְ זֹאת הִיא הַסִּכְלוּת הָרַבָּה בְּתֵבֵל, כִּי עֵת יַסְתִּיר הָאֹשֶׁר פָּנִים מִמֶּנּוּ, – וּכְפַעַם בְּפַעַם בַּעֲוֹנֵנוּ אָנוּ, – נְטַפֵּל עֲוֹן כָּל תְּלָאוֹתֵינוּ עַל הַשֶּׁמֶשׁ, הַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים; כְּאִלּוּ זֵדִים הָיִינוּ בְּאֹנֶס, אֱוִילִים בִּידֵי שָׁמַיִם; בְּנֵי בְלִיַּעַל, גַּנָּבִים וְאַנְשֵׁי בוֹגְדוֹת בִּפְקֻדַּת הַסְּפִירוֹת הָעֶלְיוֹנוֹת; שִׁכּוֹרִים, דּוֹבְרֵי כָזָב וּמְנָאֲפִים בְּהַשְׁפָּעַת מַזָּרֵי מַעְלָה; אַף כָּל דְּבַר פֶּשַׁע וְעָוֹן, אֲשֶׁר נַעַשׂ, אַךְ יַד הָאֵלִים עָשְׂתָה זֹאת: כְּסוּת־עֵינַיִם נִפְלָאָה לְכָל רוֹעֵה זוֹנוֹת לָתֵת תַּאֲוַת נַפְשׁוֹ הַבַּהֲמִית

עַל שְׁכֶם אַחַד הַכּוֹכָבִים! אָבִי יָדַע אֶת אִמִּי תַּחַת „זְנַב הַדַּרְקוֹן"א) וּמוֹלַדְתִּי הָיְתָה תַּחַת הַ„דֹּב הַגָּדוֹל"ב); וְעַל כֵּן אַכְזָרִי וּמְנָאֵף הִנֵּנִי. הֶבֶל הֲבָלִים! אָנֹכִי הָיִיתִי אֵת אֲשֶׁר אֲנִי לוּ גַּם הַכּוֹכָב הַיּוֹתֵר צָנוּעַ הִזְהִיר בְּרְגָעִים הָהֵם.

אֶדְגַּר בא.

אֶדְגַּר (לנפשו). הַס, אַף הִנֵּה הוּא בָא כַּאֲסוֹן פֶּתַע בַּחֲזוֹן־הַתְּלִים נוֹשָׁן. הֲלֹא זֶה מְשׁוֹשׁ דַּרְכֵּי הַפַּעַם: עַצֶּבֶת — מִרְמָה וַאֲנָחָה מָרָה כְּאַנְחַת „תָּם מִבֵּית הַמְּשֻׁגָּעִים". (בקול) הָהּ, הַלִּקּוּיִם הָאֵלֶּה יְנַבְּאוּ לָנוּ זֶה הַפֵּרוּד וְזֹאת הַמַּשְׂטֵמָה! (משורר). פַּה, סָל, לַה, סִי —

(לאדמנד) מַה שְּׁלוֹמְךָ, אֶדְמֻנְד אָחִי? וּבַמֶּה עָמְקוּ כָּכָה מַחְשְׁבוֹתֶיךָ הַפַּעַם?

אֶדְמֻנְד. אֲנִי חוֹשֵׁב עַתָּה, אָחִי, בִּדְבַר הֶחָזוֹן, אֲשֶׁר קָרָאתִי בַּיָּמִים הָאֵלֶּה, עַל דְּבַר תּוֹצְאוֹת הַלִּקּוּיִם הָאֵלֶּה.

אֶדְגַּר. הֲתָשִׂים לִבְּךָ לִדְבָרִים כָּאֵלֶּה?

אֶדְמֻנְד. הִנְנִי מַבְטִיחֲךָ, כִּי פְּעֻלּוֹת הַמַּחֲזוֹת הָאֵלֶּה אָמְנָם תִּקְרֶינָה, לַאֲסוֹנֵנוּ, כְּכָל הַכָּתוּב שָׁמָּה: אֵיבַת נֶצַח בֵּין בָּנִים וַאֲבוֹתָם; מָוֶת, רָעָב, גַּם אַהֲבַת רֵעִים נִבְזֶבֶת; פֵּרוּד וְשִׂנְאָה בַּמְּדִינָה, חֲרָפוֹת וּקְלָלוֹת עַל פְּנֵי מֶלֶךְ וַאֲצִילִים; אָבְדַן הָאֱמוּנָה, חֵרֶם אֲהוּבִים, פִּזּוּר חֲיָלִים, גֵּרוּשֵׁי נְשׂוּאִים, וְעוֹד רַבּוֹת כָּאֵלֶּה.

אֶדְגַּר. וּמֵאֵימָתַי בָּאתָ בְּסוֹד הַהוֹזִים בַּכּוֹכָבִים?

א) ב) מערכות כוכבים.

אֶדְמֻנְד. הַגִּידָה נָּא לִי, מָתַי רָאִיתָ אֶת פְּנֵי אָבִינוּ בַּפַּעַם הָאַחֲרוֹנָה?

אֶדְגַּר. תְּמוֹל בָּעֶרֶב.

אֶדְמֻנְד. הֲדִבַּרְתָּ אִתּוֹ?

אֶדְגַּר. כֵּן, שְׁתֵּי שָׁעוֹת תְּמִימוֹת.

אֶדְמֻנְד. וַתִּפָּרֵד מִמֶּנּוּ בְּשָׁלוֹם? אַף לֹא הֶרְאֲךָ בִּדְבָרָיו אוֹ בִתְנוּעוֹתָיו אוֹתוֹת אִי־רָצוֹן?

אֶדְגַּר. לֹא וָלֹא.

אֶדְמֻנְד. הָשִׁיבָה נָּא אֶל לְבָבְךָ, בַּמֶּה יָכֹלְתָּ לְהָעִיר חֲמָתוֹ עָלֶיךָ; וְעַתָּה אָנָּא, אָחִי, הִשָּׁמֶר לְךָ מֵהֵרָאוֹת פָּנָיו, עַד אִם שָׁכְכָה חֲמָתוֹ הַבּוֹעֶרֶת בּוֹ כְּרֶגַע וְהַסּוֹעֶרֶת בְּקִרְבּוֹ בְּכָל עֹז, עַד אֲשֶׁר אָפוּנָה אִם תָּנוּחַ גַּם בְּשַׁלְּחוֹ יָד בְּנַפְשֶׁךָ.

אֶדְגַּר. אַךְ זֵד וּבְלִיַּעַל הִבְאִישַׁנִי בְּאָבִי.

אֶדְמֻנְד. כְּזֹאת אֶפְחַד גַּם אָנִי. עֲצָתִי לְךָ אֱמוּנָה, כִּי תִמָּנַע מֵרְאוֹת אֶת פָּנָיו, עַד אֲשֶׁר תָּקוּם סַעֲרַת הָאַף וְהַחֵמָה לִדְמָמָה; וְעַתָּה, אָחִי, סוּרָה נָא עִמִּי אֶל מְעוֹנִי; שָׁם אָסֵב אֶת פְּנֵי הַדָּבָר, כִּי תִשְׁמַעְנָה אָזְנֶיךָ אֶת אָבִינוּ בְּדַבְּרוֹ בַּדָּבָר הַזֶּה. רְאֵה בְקַשְׁתִּיךָ, אָחִי, לְכָה; הִנֵּה הַמַּפְתֵּחַ.— אִם תֵּצֵא הַחוּצָה וְיָצָאתָ בַּנֶּשֶׁק.

אֶדְגַּר. בַּנֶּשֶׁק, אָחִי!

אֶדְמֻנְד. אַךְ לְטוֹב לְךָ אִיעָצְךָ, אָחִי; וּבְאָה נִפְשָׁע אֶהְיֶה בְּעֵינֶיךָ, אִם לֹא רַבָּה הָרָעָה הַנִּשְׁקֶפֶת לְךָ הַפָּעַם. וְאָנֹכִי סִפַּרְתִּי לְךָ אַךְ מְעַט מִכֹּל אֲשֶׁר רָאוּ עֵינַי

וַאֲשֶׁר שָׁמְעוּ אָזְנַי. וְאֵת כָּל הַתּוֹעֵבָה בַּהֲמוֹן נוֹרְאוֹתֶיהָ
חָשַׂכְתִּי תַּחַת לְשׁוֹנִי. לֵךְ אֵפוֹא מִזֶּה, רְאֵה בְּבַקָּשָׁתֶךָ.

אֶדְגַּר. וְאַתָּה הֲתָבוֹא אֵלַי עוֹד מְעָט?

אֶדְמֻנְד. אָנֹכִי, אָנֹכִי אֶהְיֶה לְךָ לְעֵזֶר בַּדָּבָר הַזֶּה.

(אֶדְגַּר יוצא).

הוֹי, אָב מַאֲמִין לְכָל דָּבָר! אַף אָח נְדִיב רוּחַ,
זוֹ נַפְשׁוֹ כֹּה זַכָּה, חֲפָה מִפֶּשַׁע,
כִּי כָל חֶשֶׁד לוֹ זָר; זוֹ תֻּמַּת אִוֶּלֶת
עָלֶיהָ הָרְמִיָּה תִּרְכַּב תַּצְלִיחַ! —
כֵּן, עָשֹׂה אֶעֱשֶׂה, אַף יָכוֹל אוּכָלָה. —
אִם לֹא מוֹלַדְתִּי, מִרְמָה תוֹרִישֵׁנִי,
כֹּל יִצְלַח לְחֶפְצִי, בּוֹ חָפֵץ הִנְנִי (יוצא).

מַחֲזֶה שְׁלִישִׁי.

חדר בארמון נסיך אלבניה: גּוֹנֶרִיל וְאוֹסְבַלְד באים.

גּוֹנֶרִיל. הַאֻמְנָם הִכָּה אָבִי אֶת מְשָׁרְתִי עַל גַּעֲרוֹ בַשּׁוֹטֶה
הַנִּלְוֶה אֵלָיו?

אוֹסְבַלְד. כֵּן, גְּבִרְתִּי.

גּוֹנֶרִיל. יוֹמָם וָלַיְלָה אַךְ הוּא יַכְעִיסֵנִי.
מֵרֶגַע לְרֶגַע יוֹסִיף חֵטְא עַל פֶּשַׁע
בַּעֲבוּר הַרְעִימֵנוּ; זֹאת לֹא אוּכָלָה.
אַבִּירָיו שָׁמְנוּ, עָתְקוּ; וּפִיהוּ
אַךְ מָלֵא חֲרָפוֹת עַל כָּל דְּבַר הֶבֶל. —

בְּשׁוּבוֹ מִצֵּידוֹ לֹא אֶרְאֶה פָּנֵיהוּ;
אֱמֹר, כִּי הָחֱלֵיתִי — אַף אַךְ טוֹב תַּעַשׂ
לִגְרֹעַ כִּמְעַט מִמֶּנּוּ מִשְׁמַעַת;
תּוֹצְאוֹת הַדָּבָר עָלַי תִּהְיֶינָה.

(קול תרועת שופרות מאחרי הבמה).

אוֹסְבַלְדְּ. הִנֵּה הוּא בָא, גְּבֶרֶת; קוֹלוֹ אֶשְׁמָעָה.
גּוֹנֶרִיל. אַךְ בַּעֲצַלְתַּיִם פָּנֵיהוּ קַדֵּמָה,
אַתָּה גַּם רֵעֶיךָ; מַה מְּאֹד חָפַצְתִּי
כִּי בֵינוֹתֵינוּ רִיב יִתְגַּלָּע.
אִם יֵרַע בְּעֵינָיו, לַאֲחוֹתִי יֵלְכָה,
זוֹ לְבָבָהּ כִּלְבָבִי, מֵאָז יָדַעְתִּי,
לִבְלִי הִכָּנֵעַ. זָקֵן אֱוִילִי,
עוֹד יַעַד הוֹד מֶלֶךְ וְעֹז מֶמְשֶׁלֶת,
זוֹ יַחַד לַאֲחֵרִים מִכְּבָר נְתָנוּ! —
וְאָמְנָם, חֵי נַפְשִׁי, הַזְּקֵנִים יָשׁוּבוּ
וְהָיוּ לִילָדִים, זוּ לָמוֹ נְכוֹנוּ
מוּסָר וּגְעָרָה תַּחַת אִמְרֵי נֹעַם,
כִּי יְאַטְמוּ אֹזֶן וּבְקֶרִי יֵלֵכוּ. —
זְכֹר דִּבְרֵי אֵלֶּה! —

אוֹסְבַלְדְּ. אֶזְכֹּר, גְּבֶרֶת חֶסֶד.
גּוֹנֶרִיל. לַאֲבִירָיו גַּם הֵם אַל פָּנִים תָּאִירָה,
וּלְתוֹצְאוֹת הַדָּבָר אַל לֵב תָּשִׂימָה;
הַגֵּד זֹאת לְרֵעֶיךָ. אַחַת אָמַרְתִּי:
אֶמְצָא לִי תוֹאֲנָה וַאֲדַבְּרָה אֵלֶיהוּ

כַּאֲשֶׁר עִם לְבָבִי. — אַף אֶכְתֹּב וּכְרֶגַע
לַאֲחוֹתִי, כִּי תַעַשׂ גַּם הִיא כָּמוֹנִי. —
עָרוֹךְ הַשֻּׁלְחָן לַאֲרֻחַת־הַצָּהֳרָיִם! (יוצאים).

מַחֲזֶה רְבִיעִי.

אולם בארמון אַלְבַּנְיָה. קֶנְט יופיע מתחפש.

קֶנְט. אִם אוּכַל אֶשְׁאַל לִי לָשׁוֹן אַחֶרֶת
עַד בְּלִי הַכֵּר לְשׁוֹנִי; חֶפְצִי יַצְלִיחַ
לַגִּיעַ עַד הַמַּטָּרָה לִי שַׂמְתִּי
בְּשַׁנּוֹתִי תְמוּנָתִי. — הוֹי, קֶנְט בֶּן־חֵרֶם,
אִם תּוּכַל עֲבֹד בִּמְקוֹם הָרְשִׁיעוּךָ, —
מִי יִתֵּן וְהָיָה! — הֱיֵה לַאֲדוֹנֶיךָ,
שֶׁתֶּאֱהַב בְּכָל לֵב, עֶבֶד רַב פְּעָלִים.

(קול תרועת שופרות מאחורי הבמה).
לִיר ובני לויתו יופיעו.

לִיר. אַל תְּחַכּוּנִי חַכּוֹת אַף רֶגַע לַאֲרֻחַת־הַצָּהֳרָיִם;
לְכוּ הָכִינוּ!

(אחד מבני לויתו יוצא. לקנט).

וּמִי אַתָּה אֵיפוֹא?

קֶנְט. אִישׁ, אֲדוֹנִי.

לִיר. וּמַה דַּרְכְּךָ? מֶה חֶפְצְךָ עִמָּנוּ פֹּה?

קֶנְט. הֲלֹא זֶה מִשּׁוֹשׁ דַּרְכִּי, כִּי לֹא נוֹפֵל אָנֹכִי מֵאֲשֶׁר

הִנְנִי לְמַרְאֵה עֵינָיִם: לַעֲבֹד בֶּאֱמוּנָה אֵת אֲשֶׁר יָשִׂים בִּי מִבְטַחוֹ; לֶאֱהֹב אֵת אֲשֶׁר יָשְׁרָה נַפְשׁוֹ בּוֹ, לָבוֹא בִדְבָרִים עִם אִישׁ, אֲשֶׁר לִבּוֹ רָאָה הַרְבֵּה חָכְמָה וּלְשׁוֹנוֹ תְּדַבֵּר מְעָט; לִירְאָה אֶת הַמִּשְׁפָּט וְלָבוֹא בְרִיב בְּאֵין דֶּרֶךְ אַחֶרֶת לְפָנָי.

לִיר. מִי אַתָּה?

קֶנְט. אִישׁ יְשַׁר־לֵב מְאֹד וְעָנִי כַּמֶּלֶךְ.

לִיר. אִם אָמְנָם דַּלּוּתְךָ בְּתוֹר אַחַד־הָעָם כָּמוֹהוּ בְּתוֹר מֶלֶךְ, הִנֵּה דַלּוּתְךָ מְאֹד. מֶה חֶפְצְךָ אֵפוֹא.

קֶנְט. עֲבוֹדָה.

לִיר. אֶת מִי תַּחְפֹּץ לַעֲבֹד?

קֶנְט. אוֹתָךְ.

לִיר. הֲתֵדָעֵנִי, זָקֵן?

קֶנְט. לֹא, אֲדוֹנִי; אַךְ פָּנֶיךָ יָפִיקוּ דְבַר־מָה, אֲשֶׁר כָּלְתָה נַפְשִׁי לִקְרֹא לוֹ אֲדוֹנִי.

לִיר. וּמַה זֶּה?

קֶנְט. רוֹמֵמוּת.

לִיר. וּבַמֶּה תוּכַל לְשָׁרְתֵנִי?

קֶנְט. כְּנֶאֱמַן רוּחַ יוֹדֵעַ לְכַסּוֹת דָּבָר, לִרְכֹּב, לָרוּץ, לְסַפֵּר לְאִטִּי סִפּוּרֵי־הַתְּלִים, לִהְיוֹת צִיר אֱמוּנִים לְשׁוֹלְחַי, וּלְכֹל אֲשֶׁר יִצְלַח הָאָדָם אֶצְלַח גַּם אָנִי; וְהַדָּבָר הַטּוֹב נִמְצָא בִי — חֲרִיצוּת כַּפָּיִם. —

לִיר. כַּמָּה יְמֵי שְׁנֵי חַיֶּיךָ?

קֶנְט. אֵינֶנִּי עוֹד כֹּה צָעִיר לְיָמִים, כִּי אֶאֱהַב עַלְמָה

לְקוֹל זִמְרָתָה, אַף טֶרֶם זָקַנְתִּי כָּכָה, עַד אֲשֶׁר אֶפַּת לְהַאֲמִין בָּהּ עַל לֹא־דָבָר; יְמֵי שְׁנֵי חַיַּי שְׁמוֹנֶה וְאַרְבָּעִים שָׁנָה.

לִיר. שְׁבָה עִמָּדִי וַעֲבַדְתַּנִי; אִם גַּם אַחֲרֵי אָכְלִי תִּישַׁר בְּעֵינַי כְּמוֹ עַתָּה, לֹא נִפָּרֵד עוֹד אִישׁ מֵרֵעֵהוּ. הוֹ, הוֹ, הַגִּישׁוּ אֹכֶל! אֹכֶל הַגִּישׁוּ! וְאֵיפֹה הוּא נַעֲרִי הַשּׁוֹטֶה? קִרְאוּ לִי לַשּׁוֹטֶה הֲלֹם (אחד מבני לויתו יוצא).

אוֹסְבַלְדְּ יופיע.

וְאַתָּה, אַתָּה בֶן אָדָם, אֵיפֹה זֹאת בִּתִּי?

אוֹסְבַלְדְּ. יִסְלַח נָא אֲדוֹנִי. — (יוצא).

לִיר. מֶה עָנָה הַנַּעַר? הָשִׁיבוּ נָא אֶת הַבַּעַר הֲלוֹם. (אחד האבירים יוצא). וְהַשּׁוֹטֶה אַיֵּהוּ, הוֹ? אֵין זֹאת כִּי נָפְלָה תַרְדֵּמָה עֲלֵי תֵבֵל כֻּלָּה.

הָאַבִּיר שב. —

וְאַיֵּה אֵפוֹא כְּסִיל הָאָדָם?

הָאַבִּיר. הֲלֹא זֶה דְבָרוֹ, אֲדוֹנִי, כִּי בִתְּךָ חוֹלָה.

לִיר. וּמַדּוּעַ לֹא שָׁב הַנִּקְלֶה הֲלוֹם בְּקָרְאִי לוֹ?

הָאַבִּיר. יַעַן כִּי אֵינֶנּוּ חָפֵץ, אֲדוֹנִי, וְכֹה עָנָנִי.

לִיר. אֵינֶנּוּ חָפֵץ!

הָאַבִּיר. אֲדוֹנִי הָרָם, לֹא אֵדַע נַפְשִׁי מַה פֹּה נִהְיָתָה; אַךְ לְמַרְאֵה עֵינַי אֶשְׁפֹּט, כִּי לֹא יְקַדְּמוּ פֹה עוֹד אֶת פָּנֶיךָ בְּאַהֲבָה וּבְיִרְאַת הַכָּבוֹד, כַּאֲשֶׁר עַד הֵנָּה; רָאִיתִי אֶת פְּנֵי הָעֲבֹדָה וְהִנֵּה אֵינָם אִתָּנוּ כִּתְמוֹל שִׁלְשׁוֹם, אֶת פְּנֵי כְּבוֹד הַנָּסִיךְ וּבִתּוֹ — וְהִנָּם זוֹעֲפִים.

ליר. הוי, הֲתֹאמַר כָּכָה?

הָאַבִּיר. הִנְנִי מַפִּיל תְּחִנָּתִי לְפָנֶיךָ, אֲדוֹנִי, כִּי תִסְלַח לִי אִם נִתְעֵיתִי בַּשָּׁוְא; אַךְ קִנְאָתִי וֶאֱמוּנָתִי לְךָ תַשְׁקֵט לֹא תוּכַלְנָה, בִּרְאוֹתִי אֶת כְּבוֹדְךָ וְהִנֵּה הוּא מְחֻלָּל.

ליר. אַךְ אֶת אֲשֶׁר הָגָה רוּחִי הִגַּדְתָּ לִּי הַפָּעַם. אָמְנָם כִּמְעַט שֶׁרָאִיתִי וָאֶתְבּוֹנֵן גַּם אֲנִי בַּיָּמִים הָאֵלֶּה, כִּי אֵין נַפְשָׁם אֵלַי עוֹד; אַךְ לְבָבִי חֲרָפַנִי כְּרֶגַע וְאֹמַר: אַךְ רוּחַ הַקִּנְאָה וְהַחֶשֶׁד הַמְקֻנָּן בְּקִרְבִּי יַתְעֵנִי בַּשָּׁוְא, וָאֲמָאֵן לְהַאֲמִין, כִּי אָמְנָם נָקְעָה נַפְשָׁם מִמֶּנִּי. עַתָּה אֶפְקַח עֵינַי עַל דַּרְכֵיהֶם. — אֲבָל אַיֵּה הַשּׁוֹטֶה? הֵן זֶה לִי יוֹמַיִם, אֲשֶׁר לֹא רְאִיתִיו.

הָאַבִּיר. אֲדוֹנִי, מֵאָז יָצְאָה מִזֶּה הַנְּסִיכָה הַצְּעִירָה וַתֵּלֶךְ צָרְפַתָּה, הִתְעַצֵּב הַשּׁוֹטֶה וּפָנָיו נָפָלוּ.

ליר. חֲדַל לְךָ מִדַּבֵּר בַּדָּבָר הַזֶּה; כְּבָר רָאִיתִי זֹאת גַּם אָנִי. — וְעַתָּה לְכָה וְהַגִּידָה לְבִתִּי, כִּי דָבָר לִי אֵלֶיהָ (אחד מבני לויתו יוצא). וְאַתֶּם קִרְאוּ לִי לַשּׁוֹטֶה. (עוד אחד יוצא).

אוֹסְבַלְדְּ שָׁב.

הַאַתָּה זֶה, אֲדוֹנִי? אַתָּה, גְּשָׁה נָא אֵלָי! מִי אָנֹכִי, אֲדוֹנִי?

אוֹסְבַלְדְּ. אֲבִי גְבִרְתִּי.

ליר. „אֲבִי גְבִרְתִּי"! בֶּן־בְּלִיַּעַל לַאֲדוֹנִי! הוֹי כֶּלֶב! הוֹי עֶבֶד! הוֹי נָבָל!

אוֹסְבַלְדְּ. אַף לֹא אֶחָד מֵאֵלֶּה הִנְנִי, אֲדוֹנִי; יִסְלַח נָא לִי אֲדוֹנִי.

לִיר. הַעוֹד תָּעֹז בְּפָנַי, רֹאשׁ כֶּלֶב? (מכה אותו).

אוֹסְבַלְדְּ. לֹא אֶתֵּן אֶת גֵּוִי לְמַכִּים, אֲדוֹנִי.

קֶנְט. אַף לֹא לִהְיוֹת מֻשְׁלָךְ אַרְצָה, נֵצֶר נִתְעָב? (בועט בו ומשליכהו לארץ).

לִיר. אוֹדְךָ, יְדִידִי, כִּי קִנֵּאתָ לִי; אַף אֲנִי מִשְׁנֵה אַהֲבָה אֶאֱהָבֶךָ.

קֶנְט. קוּמָה, אָדוֹן, קוּם וְצֵא! אֲנִי, אֲנִי אוֹרְךָ דַּעַת לְהַפְלִיא. הָלְאָה, הָלְאָה מִזֶּה כְּרֶגַע! אִם תִּתְאָו נַפְשְׁךָ לָמֹד שֵׁנִית אֹרֶךְ נִבְלָתְךָ חַכֵּה מְעַט; אֲבָל צֵא לְךָ מִזֶּה! צֵא! הֲתִתְחַכֵּם בְּאַחֲרִיתֶךָ? — כָּכָה! — (משליכהו החוצה).

לִיר. מִקֶּרֶב וָלֵב אוֹדְךָ, מְשָׁרְתִי הַנֶּאֱמָן; וְעַתָּה שָׂא בְרָכָה מֵאִתִּי עַל אֱמוּנָתְךָ לִי (נותן לו כסף).

הַשּׁוֹטֶה בָּא.

הַשּׁוֹטֶה. הָבָה, אֶשְׂכְּרֵהוּ גַם אָנִי; הִנֵּה כַּרְבַּלְתִּי—מִצְנֶפֶתִּי. (מושיט לקנט את מצנפתו).

לִיר. מָה אַתָּה, נַעֲרִי בְּנָעִים, מַה שְּׁלוֹמֶךָ?

הַשּׁוֹטֶה (לקנט). אַךְ טוֹב תַּעֲשֶׂה, רֵעִי, לָקַחַת אֶת כַּרְבַּלְתִּי.

קֶנְט. עַל מַה זֶּה, שׁוֹטֶה?

הַשּׁוֹטֶה. עַל מַה זֶּה? עַל הִתְחַבֶּרְךָ לַאֲשֶׁר סָר צִלּוֹ מֵעָלָיו;
אִם אַךְ לֹא תָכִין פָּנֶיךָ
לְמָקוֹם שָׁם הָרוּחַ יָפוּחַ,

הַצִּנָּה כְּרֶגַע תֹּאחֲזֶךָּ,
וּבְאַפְּךָ נָחַר מַפּוּחַ.

הֵא לְךָ אִפּוֹא כַּרְבַּלְתִּי! הִנֵּה זֶה הָאִישׁ שְׁתַּיִם מִבְּנוֹתָיו בְּחֶרְפָּה הִדִּיחַ וְלַשְּׁלִישִׁית נָתַן בִּרְכָתוֹ לַמְרוֹת חֶפְצוֹ. אִם אָמְנָם בּוֹ דָּבְקָה נַפְשְׁךָ, חֲבשׁ זוֹ כַּרְבַּלְתִּי עָלֶיךָ. — וּמָה אַתָּה, דּוֹדִי? הוֹי, מִי יִתְּנֵנִי שְׁתֵּי כַרְבָּלוֹת וּשְׁתַּיִם בָּנוֹת!

לִיר. לָמָּה אֵלֶּה לְךָ, בְּנִי?

הַשּׁוֹטֶה: אוֹ אָז, לוּ נָתַתִּי לָהֶן כָּל הוֹנִי וּרְכוּשִׁי, כִּי עַתָּה חָשַׂכְתִּי כַּרְבְּלוֹתַי לְנַפְשִׁי. הִנֵּה שֶׁלִּי וְעַתָּה שְׁאַל לְךָ עוֹד אַחַת מֵאֵת בְּנוֹתֶיךָ.

לִיר. הִשָּׁמֶר לְךָ, שׁוֹטֶה, — הִנֵּה הַשּׁוֹט!

הַשּׁוֹטֶה. הָאֱמֶת הִיא — כֶּלֶב שֶׁיֻּכֶּה בַשּׁוֹט וְיִכָּלֵא בִמְאוּרָתוֹ, עֵת הַשֶּׁקֶר — הַכַּלְבָּה הַכְּבוּדָה תָּחֹם לִפְנֵי הָאָח אַף תַּעַל צַחֲנָתָהּ.

לִיר. דָּבָר מַר לְנַפְשִׁי! —

הַשּׁוֹטֶה (לקנט). שְׁמָעֵנִי, רֵעִי, וּמְשָׁלִי אוֹרֶךָ.

לִיר. הָבָה.

הַשּׁוֹטֶה. שְׁמָעֵנִי אֵפוֹא, דּוֹדִי:

הֶרֶב הוֹנְךָ מֵאֲשֶׁר תִּתְרָאֶה,
חֲשֹׂךְ מִלֶּיךָ מֵאֲשֶׁר תֵּדָעָה,
מָעֵט מִהַלְווֹת מֵאֲשֶׁר תִּמְצָאָה,
הֶרֶב־נָא לִרְכַּב עֵת כִּי תִּכָּעָה,
לְמַד, וְאַל תַּאֲמֵן לַאֲשֶׁר תִּשְׁמָעָה,

אַל תִּתְחַר בִּמְשַׂחֵק פֶּן תִּשְׁתָּעָה;
עֲזֹב חֶמְדַּת בְּשָׂרִים וָיַיִן,
שֵׁב בַּיִת, עַל בִּרְכְּךָ פְּקַח עַיִן;
אָז תִּגְדַּל, תַּעֲשִׁיר, כִּי תַעַשׂ חָיִל,
אַף יָהֵל לְךָ שֶׁמֶשׁ בְּאֶשׁוֹן לָיִל.

קֶנְט. כָּל דְּבָרֶיךָ, שׁוֹטֶה, מֵהֶבֶל יָחַד.

הַשּׁוֹטֶה. יִהְיוּ נָא דְבָרַי כִּדְבַר מֵלִיץ יָשָׁר בִּנְדָבָה — וַאֲנִי לֹא בְשִׁלּוּם נָשָׂאתִי מְשָׁלִי. — וְאַתָּה הַגִּידָה לִּי, דּוֹדִי, הֲלֹא תוּכַל לַעֲשׂוֹת מְאוּמָה מֵאָפֶס?

לִיר. לֹא, בְּנִי, מֵאֶפֶס יִהְיֶה אַךְ אָפֶס.

הַשּׁוֹטֶה (לקנט). אָנָּה הַגִּידָה נָּא לוֹ אַתָּה, כִּי כָכָה תְּבוּאָתוֹ תְּבוּאַת אַרְצוֹ. הֵן הוּא לְשׁוֹטֶה לֹא יַאֲמִין.

לִיר. הוֹי, שׁוֹטֶה מָר!

הַשּׁוֹטֶה. הֲיָדַעְתָּ, דוֹדִי, לְהַבְדִּיל בֵּין שׁוֹטֶה מַר לְשׁוֹטֶה נָעִים.

לִיר. לֹא, יְדִידִי; הוֹרֵנִי נָא אַתָּה.

הַשּׁוֹטֶה. הָאִישׁ לְךָ עֲצָתוֹ הוֹדִיעַ
לָתֵת כָּל הָאָרֶץ לְמוֹרָשָׁה,
יַעֲמָד־נָא לִימִינִי יוֹפִיעַ, —
אוֹ אַתָּה בִּמְקוֹמוֹ תִּגָּשָׁה:
הַשּׁוֹטֶה הַמַּר גַּם הַנָּעִים
יוֹפִיעוּ כְרֶגַע לָעֵינָיִם.
הָאֶחָד יִגָּלֶה בַהֲדָרוֹ (מראה באצבעו על ליר),
הַשֵּׁנִי בִּלְבוּשׁ רִקְמָתָיִם.

ליר. הַבְשֵׁם שׁוֹטֶה תְּכַנֵּנִי, בֶּן־אָדָם?
הַשׁוֹטֶה. כָּל תָּאֳרֵי הַכָּבוֹד לַאֲחֵרִים נָתַתָּ; עִמּוֹ יַחַד מֵרֶחֶם יָצָאתָ.
קֶנְט. אָכֵן, לֹא כְשׁוֹטֶה יְדַבֵּר הַפַּעַם אֲדוֹנִי.
הַשׁוֹטֶה. לֹא, בֶּאֱמוּנָתִי, הָאֲצִילִים וַאֲדוֹנֵי הָאָרֶץ הֱיוֹת זֹאת לֹא יִתְּנוּנִי; לוּ כָּל הָאִוֶּלֶת בְּיָדִי הָיְתָה, אֲזַי לָקְחוּ בָהּ עִמִּי חֵלֶק כְּחֵלֶק. גַּם הַנָּשִׁים הָעֲדִינוֹת לֹא תִתְּנוּנִי גַם הֵנָּה לִהְיוֹת הָאִוֶּלֶת אַךְ לִי לְבַדִּי, כִּי תְקַחֶנָּה וּבְחָזְקָה נַחַת טוֹב מִמֶּנָּה. — תֶּן לִי בֵיצָה, דוֹדִי, וְנָתַתִּי לְךָ שְׁתֵּי עֲטָרוֹת בִּמְחִירָהּ?
ליר. מָה הֵנָּה שְׁתֵּי הָעֲטָרוֹת אֲשֶׁר תִּתֶּן לִי?
הַשׁוֹטֶה. הֲלֹא בְגָזְרִי אֶת הַבֵּיצָה לִשְׁנַיִם בַּתָּוֶךְ וְאָכַלְתִּי אֶת הַחֶלְמוֹן, שְׁתֵּי עַטְרוֹת הַבֵּיצָה לְךָ תִּהְיֶינָה. בְּחַלֶּקְךָ עֲטַרְתְּךָ לִשְׁתַּיִם וּשְׁנֵי חֲלָקֶיהָ לַאֲחֵרִים נָתַתָּ, אָז „נָשָׂאתָ אֶת חֲמוֹרְךָ בִּכְתֵפְךָ עַל פְּנֵי הַבִּצָּה"; מֵאֵין דֵּי דַעַת וּתְבוּנָה בַּעֲטֶרֶת־קָרַחְתְּךָ נָתַתָּ לַאֲחֵרִים עֲטֶרֶת־זְהָבְךָ. אִם יֹאמַר לְךָ אָדָם, כִּי אַךְ כְּנַפְשִׁי דִבַּרְתִּי הַפַּעַם, צַו וְיִיסְּרוּהוּ בַּשּׁוֹטִים (משורר).

עֵת רָעָה לַשּׁוֹטִים כָּזֹאת לֹא הָיָתָה:
כָּל חַכְמֵי־לֵב יַחַד יִכְסָלוּ;
חָכְמָתָם תִּתְבַּלָּע, אֵין בָּם עוֹד עֶזְרָתָה,
פָּעֳלֵיהֶם מֵאֶפֶס יִמָּלוּ.

ליר. מֵאֵימָתַי כֹּה שִׁירִים מָלֵאתָ, יְדִידִי?
הַשׁוֹטֶה. הֵן בִּכּוֹת אֲשׁוֹרֵר מֵאָז הֱיוֹת בְּנוֹתֶיךָ אִמּוֹתֶיךָ;

כִּי בְתִתְּךָ לָהֶן אֶת הַשּׁוֹט וַחֲשׂוּף־שֵׁת לִפְנֵיהֶן לָאָרֶץ שָׁכַבְתָּ,

אָז שְׁתֵּיהֶן תִּבְכֶּינָה מֵרֹב גִּילַת נֶפֶשׁ,
וַאֲנִי מַר בִּיגוֹנִי אָשִׁירָה;
כִּי מֶלֶךְ יִוָּאֵל וּכְיֶלֶד בָּרֶפֶשׁ
בַּפִּתְאֹם מְקוֹמוֹ יַכִּירָה.

אָנָּא, הוֹדִי, שְׂכָר נָא לִי מוֹרֶה אֲשֶׁר יוֹרֵנִי דַּבֵּר שֶׁקֶר; וַאֲנִי מַה מְּאֹד חָפַצְתִּי לַמֵּד לְשׁוֹנִי דַּבֵּר שָׁקֶר!

לִיר. אִם שֶׁקֶר תְּדַבֵּר, שׁוֹטֶה, וְיָדַעְתָּ אֶת שׁוֹטִי.

הַשּׁוֹטֶה. לֹא אוּכַל אַאֲמִינָה, כִּי שְׁאֵר בָּשָׂר אַתָּה לִבְנוֹתֶיךָ: הֵן הִנָּה יַרְאוּנִי בְשׁוֹטִים אִם אֱמֶת אֲדַבֵּר, וְאַתָּה אִם אֲשַׁקְּרָה; אַף יֵשׁ אֲשֶׁר יַכּוּנִי עַל שִׁבְתִּי דוֹמָם. מְאֹד מְאֹד חָפַצְתִּי לִהְיוֹת כֹּל אֲשֶׁר אֶהְיֶה, מִהְיוֹת שׁוֹטֶה כָּמוֹנִי הַיּוֹם; וְאַף גַּם זֹאת טוֹב לִי הֱיוֹת שׁוֹטֶה כָּל יָמַי מִהְיוֹתִי תַחְתֶּיךָ, הוֹדִי. אֶת בִּינָתְךָ גָּזַרְתָּ מִשְּׁנֵי עֲבָרֶיהָ, עַד בְּלִי הַשְׁאֵר מְאוּמָה בַּתָּוֶךְ. הִנֵּה זֶה בָּא, אַחַד גְּזָרֶיךָ.

גּוֹנֶרִיל באה.

לִיר. מָה אַתְּ, הוֹי, בִּתִּי? מָה רָעֲמוּ פָנַיִךְ?
וַעֲנָנָה כַּיּוֹם הֵן תָּעִיב מַרְאַיִךְ.

הַשּׁוֹטֶה. אַךְ חָבֵר טוֹב הָיִיתָ בְּטֶרֶם נָטַל עָלֶיךָ לָשׂוּם לֵב אֵלֶיהָ וְאֶל מַרְאֶיהָ; וְעַתָּה אַתָּה אוֹת הָאֶפֶס בְּלִי אוֹת מִסְפָּר; גַּם אֲנִי טוֹב מִמְּךָ עַתָּה: אֲנִי שׁוֹטֶה הִנֵּנִי וְאַתָּה – אֶפֶס (לגנריל). כֵּן, כֵּן, אָשִׂים לְפִי

מַחְסוֹם בְּעוֹד פָּנַיִךְ לְנֶגְדִּי, אֲשֶׁר יְצַוּוּנִי כָּזֹאת גַּם
בְּלִי דַבֵּר דָּבָר (משורר).
הַנֶּפֶשׁ הַשְּׂבֵעָה, תָּבוּז לַפֵּרוֹרִים,
הִיא תִּרְעַב לַלֶּחֶם, כִּי תִשְׂבַּע מַמְרוֹרִים.
(מראה באצבעו על ליר) הִנֵּה הַצֶּמַח לֹא יַעֲשֶׂה עוֹד קֶמַח.

גּוֹנֶרִיל. לֹא אֶחָד הוּא זֶה, שֶׁלֹּא יֵדַע בֹּשֶׁת,
כִּי רַבִּים רֵעָיו בְּפִרְאֵי אַבִּירֶיךָ,
שֶׁיְּגָרוּ לִרְגָעִים מְדָנִים וָכַעַשׂ,
עַד בִּלְתִּי נְשֹׂא עוֹד עֹל עַזֵּי הַנָּפֶשׁ.
אָמַרְתִּי, אֲדוֹנִי, אַךְ אֶגְלֶה אָזְנֶךָ,
וַעֲבַת הַמְּרֵעִים מִפְּנֵי תָסִירָה;
אַךְ אַחֲרֵי הַדְּבָרִים דִּבַּרְתָּ וַתַּעַשׂ
כַּיּוֹם הַזֶּה, אֶפְחַד פֶּן גַּם בְּעֵינֶיךָ
זוֹ דַרְכָּם יְשָׁרָה, אַף גַּם עַל פִּיךָ
יַתְעִיבוּ עֲלִילָה; אִם כָּכָה עָשִׂיתָ,
אֲזַי מוּסָר נִמְרָץ וּשְׁפָטִים נְכוֹנוּ,
אֲשֶׁר, בְּדַאֲגָתִי לִמְנוּחַת הָאָרֶץ,
יַכְאִיבוּ בְּבוֹאָם וִימָרְרוּ רוּחֶךָ:
וְאִם אָמְנָם זֹאת לָנוּ לַחֲטָאָה נֶחְשָׁבָה,
אֲבָל הַהַכָּרָה יַצְדִּיקֵם הַפַּעַם,
כִּי אַךְ מֵחָכְמָה קָרוּ וַיֶּאֱתָיוּ.

הַשּׁוֹטֶה. הַאֻמְנָם, הוֹדִי, הֲטֶרֶם תֵּדָעָה?
צִפֹּרֶת־הַכְּרָמִים הַקּוֹרֵא הָאֲכִילָה,
עֲדֵי נָשַׁךְ רֹאשָׁהּ לְאוֹת תּוֹדָה וּתְהִלָּה.

וְכֹה כָּבָה הַנֵּר וַנֵּשֶׁב בַּחשֶׁךְ.

ליר. הֲבִתִּי אַתְּ?

גֹנֶרִיל. שְׁמָעֵנִי, אֲדוֹנִי:
בְּזֹאת חָפַצְתִּי כִּי תָשִׂים לִבֶּךָ,
זוֹ כְּבָר יָדַעְתִּי מְלֹא חָכְמָה וָדַעַת,
לָסִיר מִקִּרְבְּךָ הָרוּחַ הָרָעָה,
זוֹ כְּבוֹד הוֹדְךָ לְמַשְׁחִית תַּהְפֹּכָה,
עַד בְּלִי הַכִּיר עוֹד אֵת אֲשֶׁר הִנֶּךָ.

הַשּׁוֹטֶה. הַאֵין לַחֲמוֹר לָדַעַת מָתַי תִּמְשֹׁךְ הָעֲגָלָה אֶת הַסּוּס אַחֲרֶיהָ? – „הוֹ, הוֹ, יָפָתִי, וַאֲנִי אֲהַבְתִּיךְ!"

ליר. הֲיַכִּירֵנִי מִי פֹה? – לֹא, לֹא לִיר הוּא! –
הֲכֹה יֵלֵךְ לִיר? כֹּה יְדַבֵּר? אֵי עֵינֵיהוּ?
אוֹ כִּי בִינָתוֹ תִּסְתַּתָּר, אוֹ יַחַד
בּוֹ חוּשָׁיו נָשַׁמּוּ – הוֹי! עֵר? לֹא, אֵין זֹאת. –
מִי זֶה יוֹדִיעֵנִי מִי הוּא אָנֹכִי?

הַשּׁוֹטֶה. צֵל לִיר.

ליר. מַה־תִּכְסֹף נַפְשִׁי לָדַעַת זֹאת; יַעַן
עַל פִּי אֵל אוֹתוֹתַי: הוֹד־מֶלֶךְ, דַּעַת
וּתְבוּנָה, עוֹד אֶפֶת בַּשָּׁוְא אַאֲמִינָה,
כִּי – הָיוּ לִי בָנוֹת.

הַשּׁוֹטֶה. שֶׁלְּאָב מַקְשִׁיב תַּעֲשֶׂינָה אוֹתָכָה.

ליר. מַה־שְּׁמֵךְ, גְּבֶרֶת עֲדִינָה? –

גֹנֶרִיל. תִּמְהוֹנְךָ זֶה, אָבִי, אַךְ יִשְׁוֶה הַפַּעַם
לְכָל תַּהְפֻּכוֹתֶיךָ מִקָּרוֹב בָּאוּ.

אַחֲלַי אֲדוֹנִי, בִּינָה לְרֵעִי הַפָּעַם:
יָשִׁישׁ נִכְבָּד כָּמוֹךָ הֲלֹא יֶחְכָּמָה.
כִּמְאַת אַבִּירִים יִלָּווּ עָלֶיךָ
עַם זוֹלֵל, עַז נֶפֶשׁ, לְשִׁמְצָה פָּרוּעַ,
עַד כִּי חֲצֵרִי, בְּטֻמְאָתָם נִכְתָּמָה,
כִּמְעָרַת פָּרִיצִים לַכֹּל הָיְתָה.
כָּל דְּבַר תּוֹעֵבָה, כָּל זִמָּה וָתֶבֶל,
הָפְכוּ זֶה הֵיכָלִי לְבֵית זְנוּת וָיָיִן,
מִהְיוֹתוֹ עוֹד מָעוֹן לְנָסִיךְ וָמֶלֶךְ.
הֲלֹא זוֹ הַחֶרְפָּה שִׁנּוּיִם דּוֹרֶשֶׁת.
הֵעָתֶר־נָא אֵפוֹא לַאֲשֶׁר אֲבַקְשֶׁךָ,
פֶּן אֶקַּח בְּחָזְקָה אֶת אֲשֶׁר אֶדְרְשָׁה;
לִגְרֹעַ מְעַט מִמִּסְפַּר לִוְיָתֶךָ;
אַף אֵל הַנִּשְׁאָרִים, יִלָּווּ עָלֶיךָ,
יִהְיוּ אַךְ רְאוּיִם לִכְבוֹד שֵׂיבָתֶךָ,
שֶׁמְּקוֹמָם יַכִּירוּ, אַף גַּם מְקוֹמֶךָ.

לִיר. מָוֶת וָשַׁחַת! — הַסּוּסִים חֲבֹשׁוּ!
קִרְאוּ לַאֲנָשַׁי! — מַמְזֶרֶת נִתְעֶבֶת!
לֹא אוֹסִיף הֱיוֹת עוֹד לְמַשָּׂא עָלָיִךְ; —
עוֹד בַּת לִי נִשְׁאָרָה.

גֹּנֶרִיל. אֲנָשַׁי הִכִּיתָ,
וְלָזֶה הָאֲסַפְסֻף לַעֲבָדִים הָיִינוּ.

אַלְבַּנְיָה יופיע.

לִיר (לנפשו). אוֹי לַנֹּחָם וְלֹא עֵת! — (לאלבניה) הַאַתָּה בָּאתָ?

הֲזֶה חֶפְצֵךְ? הַגִּידָה! — אֱסֹרוּ. —
הוֹי, בֶּגֶד, כַּחַשׁ, שֹׁד שַׁחַת אַכְזָרִי,
וּבְלֵב בֵּן אוֹ בַת כִּי תָשִׂים קִנֵּךְ,
תִּתָּעֵב, תִּוָּרֵא מֵהַרְרֵי טָרֶף!

אַלְבַּנְיָה. אָנָּא, אֲדוֹנִי, הַרְגִּיעָה רוּחֶךָ.

לִיר (לגנריל). דַּיָּה אֲרוּרָה! אַתְּ שֶׁקֶר הוֹבֶרֶת! —
אַךְ אֲנָשִׁי מוֹפֵת אֲנָשַׁי כֻּלָּהֶם,
שֶׁיֵּדְעוּ חוֹבָתָם אַף גַּם יַעֲשׂוּהָ
וּמִכָּל מִשְׁמָר כְּבוֹד שְׁמוֹתָם יִנְצֹרוּ. —
הוֹי, מִשְׁגֶּה קָטָן, הוֹי, חֵטְא קַל הָעֵרֶךְ
וּבְכָרְדֶלְיָה מַה מְּאֹד בְּעֵינַי נוֹרֵאתָ!
עַד כִּי כַּסַּעַר בִּי נַפְשִׁי מִשֹּׁרֶשׁ
עֲקַרְתָּ וַתְּסָעֵר מִלֵּב וָקֶרֶב
כָּל רֶגֶשׁ אַהֲבָה, אַךְ זַעַם מִלֵּאתָנִי.
הוֹי לִיר, לִיר, לִיר! (יך באגרופו על מצחו).
הַךְ זוֹ הַדֶּלֶת, בָּהּ בָּאָה הָאִוֶּלֶת
וַתְּגָרֵשׁ הַתְּבוּנָה! — הוֹי, הוֹי, אֲנָשַׁי!

אַלְבַּנְיָה. אַךְ נָקִי אֲנִי, אֲדוֹנִי, מִבְּלִי דַעַת
גַּם דְּבַר־מָה הִרְעִימֶךָ.

לִיר. לוּ יְהִי כָכָה. —
שְׁמַע נָא הַטֶּבַע, שְׁמָעָה! אֵלִי הַקְשִׁיבָה!
הִנָּחֵם כְּרֶגַע, אִם הָיָה עִם לְבָבְךָ,
לָתֵת לִיצוּר זֶה הֵרָיוֹן וָזֶרַע!
עֲצֹר נָא בְּעַד רַחְמָהּ וּתְהִי נָא עֲקָרֶת!

יַבֵּשׁ בָּהּ מְקוֹרָהּ, מַעְיָנָהּ הַחֲרִיבָה;
אַל נָא מִמֵּעֶיהָ, מַרְבֵּץ הַמְּאֵרָה,
עוֹד יֵצֵא לָהּ בֵּן לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת!
אִם תַּהַר לָלֶת, בְּרָא בֵן לָהּ מְקַצֵּף,
וִיהִי נָא הַמַּשְׁחֵת וִיהִי לָהּ לְפֶגַע,
יַאֲרִיךְ לְמַעֲנִיתוֹ עַל מֵצַח נְעוּרֶיהָ
וּבְזֶרֶם דִּמְעָתָהּ יְשַׁדֵּד לְחָיֶיהָ,
וְתַחַת אַהֲבָתָהּ עִם כָּל תַּגְמוּלֶיהָ
בְּגָאוֹן בּוּז וָלַעַג יִגְמֹל עָלֶיהָ, —
בַּעֲבוּר תֵּדַע מַה־מַּר מֵאֶרֶס פֶּתֶן
הֱיוֹת לָהּ בֵּן מֵבִישׁ טוֹבָה שׁוֹכְחַ! —
הָלְאָה, הָלְאָה! (הולך לו).

אַלְבַּנְיָה. אֵלִים אַדִּירִים מַה פֹּה נִהְיָתָה?

גְּנֶרִיל. אַל תָּשִׂים לֵב שֹׁרֶשׁ דָּבָר לָדַעַת;
הַנַּח לוֹ, תִּסְעַר בּוֹ רוּחוֹ הָרָעָה,
כְּכָל חֵפֶץ אִוַּלְתּוֹ, עַד אִם שָׁכָכָה.

לִיר שב.

לִיר. מָה? חֲמִשִּׁים מֵאֲנָשַׁי וּבְפַעַם אֶחָת!
בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם!

אַלְבַּנְיָה. מַה־זֹּאת, אֲדוֹנִי?

לִיר. חַכֵּה וַאֲגִּדְךָ, — (לגנריל) הוֹי, חַיִּים וָמָוֶת!
בָּשְׁתִּי, כִּי תוּכְלִי אַתְּ לְהַרְגִּיז בִּי כָּכָה
רוּחַ וָנֶפֶשׁ, כִּי דִמְעוֹתַי אֵלֶּה,
מֵעֵינַי פֶּתַע תִּפְרֹצְנָה, לָךְ הֵנָּה. —

דֶּבֶר גַּם קֶטֶב מְרִירִי עָלַיִךְ!
כָּל מַכָּה, כָּל פִּגְעֵי קִלְלַת אָב זוֹעֵם
יַחְדְּרוּ אֶל קִרְבֵּךְ וּמָלְאוּ תוֹכֵכִי! —
עֵינַיִם בָּלוֹת וּסְכָלוֹת, בְּכֵינָה
אַךְ עוֹד הַפַּעַם וְנַתַּשְׁתִּיכֶן רֶגַע
וְהִשְׁלַכְתִּיכֶן עִם מֵימֵיכֶן תֵּרַדְנָה,
לְרַטֵּיב אֲבַק חוּצוֹת. — אִם כֹּה לִי הִגִּיעַ,
הוֹי, יְהִי אֲשֶׁר יֶהִי! עוֹד בַּת לִי נִשְׁאָרָה,
זוֹ אֵדַע נֶאֱמָנָה, כִּי תֶאֱהָבֵנִי;
וּבְשָׁמְעָהּ עָלַיִךְ כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
פָּנַיִךְ, זְאֵבָה, תִּקְרַע בְּצִפָּרְנֶיהָ.
עוֹד תִּרְאִי וְיָרֵאת, כִּי אָשׁוּב אֶלְבָּשָׁה
אַדֶּרֶת הַיְקָר, זוֹ אָמַרְתְּ לָנֶצַח
מֵעָלַי פָּשַׁטְתִּי; רְאִי בָךְ הַעִידוֹתִי.

(ליר, קנט ובני לויתו הולכים להם).

גֹּנֶרִיל (לאלבניה). הֲשָׁמַעְתָּ, אֲדוֹנִי?

אַלְבַּנְיָה. בְּכָל־עֹז אַהֲבָתִי הָרַבָּה אֵלַיִךְ,
גֹּנֶרִיל, זַכּוּת אָרְחֵךְ לֹא אוּכָלָה. —

גֹּנֶרִיל. אַחֲלַי, דֹּם וְהַשְׁקֵט. — הוֹי, אוֹסְבַּלְדְּ, אַיֶּכָּה? —
(אל השוטה). וְאַתָּה, נָבָל יוֹתֵר מִשּׁוֹטֶה, הָלְאָה,
אַחֲרֵי אֲדוֹנֶךָ!

הַשּׁוֹטֶה. דּוֹדִי לִיר, לִיר דּוֹדִי, חַכֵּה לִי, קַח נָא אֶת
הַשּׁוֹטֶה עִמְּךָ! (ישורר).
הַשּׁוּעָל, בְּרֶשֶׁת נָפָלָה,

כָּמוֹהָ הַבַּת הַנְּבָלָה,
אֶל בָּמַת מַטְבֵּחַ תּוּבָלָה,
לוּ קַחַת לִי חֶבֶל אוּכָלָה;
כֹּה הָלְאָה הַשּׁוֹטֶה יְזָחֵלָה (הולך לו).

גֹּנֶרִיל. מַה־יֶּחְכַּם הָאִישׁ; — מֵאָה אַבִּירִים!
מַה־טּוֹב, מַה־בֶּטַח תֵּת תַּחַת יָדֵיהוּ
עֲדַת אַבִּירִים זוּ: וְעַל כָּל חֲלוֹם רֶגַע,
עַל כָּל רְעוּת רוּחַ וּמַחֲשֶׁבֶת זַעַם
יִרְאֶה נַחַת זְרוֹעָם לָסֵךְ לָאִוֶּלֶת
הַקְּשׁוּרָה בְּלֶב־זָקֵן וְחַיֵּינוּ לָנוּ
אָז תְּלוּאִים מִנֶּגֶד. — אוֹסְבַלְדְּ, אַיֶּכָּה?!

אַלְבַּנְיָה. הֵן תְּפַחֲדִי לְלֹא פָּחַד.

גֹּנֶרִיל. טוֹב טוֹב מִבְטֹחַ
לְלֹא בִּטָּחוֹן, הָבָה נְבַעֲרָה הַפַּעַם
הָרָעָה, מִמֶּנָּה נִירָאָה, בְּטֶרֶם
תְּבוֹאֵנוּ פֶּתַע וּתְבַעֲרֵנוּ אָנוּ.
יָדַעְתִּי לְבָבוֹ וּלְרֵעוֹ אָבִינָה:
אֲשֶׁר פָּצוּ שְׂפָתָיו לַאֲחוֹתִי כָּתַבְתִּי.
אִם אוֹתוֹ וּמְאַת אַבִּירָיו תְּאֶסֹפָה
אַחֲרֵי הוֹדִיעִי אוֹתָהּ אֶת כָּל אֵלֶּה, ——

אוֹסְבַלְדְּ שָׁב.

מָה אַתָּה, אוֹסְבַלְדְּ?
וְלַאֲחוֹתִי כָּתַבְתָּ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ?

אוֹסְבַלְדְּ. כֵּן, גְּבִרְתִּי.

גֹנֶרִיל. קַח עִמְּךָ מֵאַנְשֵׁי וּסְעוּ אֵלֶיהָ;
הַגִּידָה נָּא לָהּ כֹּל אֲשֶׁר יָגֹרְתִּי,
גַּם מִלִּבְּךָ אַתָּה מִלִּים הוֹצִיאָה
וּמַלֵּאתָ דְבָרַי. סַע אֵפוֹא כְרֶגַע
וּמַהֵרְתָּ הֲלוֹם! (אוסבלד יוצא).
(לאלבניה). לֹא, לֹא, אֲדוֹנִי,
רֹךְ לִבְּךָ מַחֲמָאוֹת וְנִדְבַת רוּחֶךָ,
אִם גַּם לֹא אֶתֵּן בָּם דֹּפִי, אַךְ סְלַח נָא
אִם אֹמַר הַפַּעַם, כִּי כָל יוֹדְעֶיךָ
אַךְ יוֹכִיחוּךָ עַל חֶסֶר תְּבוּנָתֶךָ
מֵאֲשֶׁר יְהַלְלוּךָ עַל נִדְבַת אִוֶּלֶת.
אַלְבַּנְיָה. אִם לִרְאוֹת הֵיטַבְתְּ. עוֹד טֶרֶם אֵדָעָה!
אִם הַטּוֹב נִשְׁאַף לְהֵיטִיב, נָרֶב הָרָעָה.
גֹנֶרִיל. חֲדַל־נָא —
אַלְבַּנְיָה. טוֹב, טוֹב אֵפוֹא; נִרְאֶה־נָּא אַחֲרִית דָּבָר. —
(כלם יוצאים).

מַחֲזֶה חֲמִישִׁי.

חצי הארמון. לִיר. קֶנְט וְהַשּׁוֹטֶה יופיע.

לִיר. קַח אֶת הַסְּפָרִים הָאֵלֶּה וְלֵךְ לִפְנֵי גְלֹסְתֶּרָה. אַל
תַּגֵּד לְבִתִּי דָבָר מִכֹּל אֲשֶׁר תֵּדַע, בִּלְתִּי אִם אֶת
אֲשֶׁר תִּשְׁאָלְךָ עַל פִּי הַסְּפָרִים הָאֵלֶּה. אִם לֹא תֶחֱרַף

בַּדֶּרֶךְ וּבָאתִי שָׁמָּה לְפָנֶיךָ.

קֶנְט. לֹא אָנוּם וְלֹא אִישָׁן, אֲדוֹנִי, עַד אִם מָסַרְתִּי אֶת סִפְרֶךָ.

הַשּׁוֹטֶה. לוּ הָיָה מֹחַ הָאָדָם בַּעֲקֵבָיו, הַאִם לֹא נִגַּף גַּם הוּא בָּאָבֶן?

לִיר. כֵּן, בְּנִי.

הַשּׁוֹטֶה. אֲבַקֶּשְׁךָ אֵפוֹא, שְׂמַח בְּחֶלְקֶךָ, כִּי שִׂכְלְךָ אַתָּה לֹא יִדְרֹךְ בַּנְּעָלִים.

לִיר. הַ, הַ, הַ!

הַשּׁוֹטֶה. וְעֵינֶיךָ תִּרְאֶינָה עוֹד כַּאֲשֶׁר תְּקַדֵּם בִּתְךָ הַשֵּׁנִיָּה פָּנֶיךָ בְּאַהֲבָה; כִּי אַף אִם תִּשְׁוֶה לָזֹאת כְּתַפּוּחַ הַיַּעַר לַתַּפּוּחַ, אַף גַּם זֹאת יָדַעְתִּי אֵת אֲשֶׁר אֵדָע.

לִיר. וּמַה יָּדַעְתָּ, בְּנִי?

הַשּׁוֹטֶה. כִּי תִשְׁוֶה בְּטַעְמָהּ לָזֹאת, כְּתַפּוּחַ הַיַּעַר לְתַפּוּחַ הַיַּעַר. הֲיָדַעְתָּ מַדּוּעַ זֶה יִהְיֶה הָאַף בַּפָּנִים בַּתָּוֶךְ?

לִיר. לֹא.

הַשּׁוֹטֶה. הֲלֹא לְמַעַן תִּהְיֶינָה הָעֵינַיִם פְּקוּחוֹת מִשְּׁנֵי עֲבָרָיו, לִרְאוֹת וְלִבְחוֹן כֹּל אֲשֶׁר לֹא יוּכַל הָאִישׁ לַהֲרִיחַ.

לִיר. אֲבָל אָשֵׁם אֲנִי עָלֶיהָ. —

הַשּׁוֹטֶה. הֲיָדַעְתָּ אֵיכָכָה יַעֲשֶׂה הַשַּׁבְּלוּל אֶת קַשְׂקַשּׂוֹתָיו?

לִיר. לֹא.

הַשּׁוֹטֶה. כָּמוֹךָ לֹא אֵדַע גַּם אָנִי; אַךְ זֹאת יָדַעְתִּי, לָמָּה זֶה יַעֲשֶׂה הַשַּׁבְּלוּל לוֹ בָּיִת?

לִיר. וְלָמָּה זֶה?

הַשּׁוֹטֶה. הֲלֹא לְהָנִיחַ בּוֹ אֶת רֹאשׁוֹ וְלֹא לְתִתּוֹ לִבְנוֹתָיו לִהְיוֹת קַרְנָיו מִבְּלִי תַעַר.

לִיר (לנפשו). מִי יִתֵּן וְשָׁכַחְתִּי אֶת נַפְשִׁי. – אָב אוֹהֵב כָּזֶה! – וְסוּסַי נְכוֹנוּ?

הַשּׁוֹטֶה. חֲמוֹרֶיךָ הָלְכוּ אַחֲרֵיהֶם. הַטַּעַם, מַדּוּעַ אֵין לְכִימָה יוֹתֵר מִשִּׁבְעָה כוֹכָבִים, הוּא טַעַם נֶחְמָד.

לִיר. יַעַן, כִּי אֵין לוֹ שְׁמוֹנָה!

הַשּׁוֹטֶה. אָמְנָם כֵּן. מַה מְּאֹד תִּצְלַח לְשׁוֹטֶה.

לִיר (לנפשו). לָשׁוּב וְלָקַחַת בְּחָזְקָה! – שׁוֹכַחַת טוֹבָה נֶאֱלָחָה!

הַשּׁוֹטֶה. לוּ הָיִיתָ לִּי לְשׁוֹטֶה, דּוֹדִי, כִּי עַתָּה הִכִּיתִיךָ עַל אֲשֶׁר זָקַנְתָּ בְּלֹא עֵת.

לִיר. אֵיכָכָה זֶה?

הַשּׁוֹטֶה. כִּי מַדּוּעַ זֶה זָקַנְתָּ בְּטֶרֶם חָכָמְתָּ?

לִיר (לנפשו). אַל נָא אֻכֶּה בַשִּׁגָּעוֹן, אֵלִי מָעְלָה!
הוֹי, כּוֹנְנוּ רוּחִי וּמְשֻׁגָּע בַּל אֶהִי!
אַחַד הָאַבִּירִים יוֹפִיעַ.
וּמָה אֵפוֹא? הֲנָכוֹנוּ הַסּוּסִים?

הָאַבִּיר. נָכוֹנוּ, אֲדוֹנִי.

לִיר (אל השוטה) קוּמָה וְנֵלֵכָה, בְּנִי.

(כלם יוצאים).

מַעֲרָכָה שְׁנִיָּה.

מַחֲזֶה רִאשׁוֹן.

ארמון בהיכל גרף גלסתר. אֶדְמֶנְד וְחוֹרָן נפגשים משני עברי הבמה.

אֶדְמֶנְד. אֱלֹהִים עִמְּךָ, חוֹרָן!

חוֹרָן. יְבָרֶכְךָ אֱלֹהִים, אֲדוֹנִי הַצָּעִיר. זֶה עַתָּה הָיִיתִי בְּבֵית אָבִיךָ וָאוֹדִיעֵהוּ דְּבַר בּוֹא הַנָּסִיךְ קָרְנְבַל וְרִיגַן רַעְיָתוֹ הַנְּסִיכָה לָלִין בְּבֵיתוֹ הַלָּיְלָה.

אֶדְמֶנְד. מַה סִּבַּת הַדָּבָר הַזֶּה?

חוֹרָן. אֶת זֹאת טֶרֶם אֵדַע גַּם אָנִי. — הֲלֹא שָׁמַעְתָּ אִם לֹא יָדַעְתָּ מִן הַחֲדָשׁוֹת, אֲשֶׁר נִהְיוּ בָּאָרֶץ. — הֲלֹא הֵמָּה דִּבְרֵי הַסֵּתֶר אֲשֶׁר יִתְלַחֲשׁוּ בָם הָאֲנָשִׁים וְהַנִּמְסָרִים עַד כֹּה אַךְ מִפֶּה לָאֹזֶן.

אֶדְמֶנְד. לֹא יָדַעְתִּי מְאוּמָה. אָנָּא הַגִּידָה לִּי מַה זֹּאת?

חוֹרָן. הַאִם לֹא בָאָה עָדֶיךָ הַשְּׁמוּעָה מִדְּבַר הַמִּלְחָמָה, אֲשֶׁר תִּפְרֹץ אֶל נָכוֹן בֵּין נְסִיךְ קָרְנְבַל וּנְסִיךְ אַלְבַּנְיָה?

אֶדְמֶנְד. אַף לֹא מִלָּה.

חוֹרָן. אִם כֵּן אֵפוֹא בְּעִתָּהּ תִּשְׁמָעֶנָּה. הֱיֵה בְטוֹב, אֲדוֹנִי! (הולך לו).

אֶדְמֶנְד. הַנָּסִיךְ יוֹפִיעַ הֲלוֹם הָעֶרֶב?

מַה־טּוֹב כִּי הַמִּקְרֶה לוֹ יֶאֱרֹג הָרֶשֶׁת!
הֵן כְּבָר כִּדְבַר אָבִי לְאָחִי יֶאֶרְבוּ;
נִשְׁאַר לִי אֵפוֹא עוֹד דָּבָר יָגֵעַ,
אַף אֶעֱשֶׂנּוּ. — מְהִירוּת וָאֹשֶׁר, עִזְרוּנִי! —
(קורא). אָחִי, דָּבָר בְּפִי! הוֹי, הוֹי, אָחִי, רֵדָה!

אֶדְגַּר יופיע.

אָבִי אוֹרֵב לָךְ: נוּסָה עַל נַפְשֶׁךָ;
כִּי הִנֵּה הֻגַּד לוֹ מְקוֹם מִסְתּוֹרֶךָ;
נוּסָה, וּלְעֵזֶר לְךָ יִהְיֶה הַלָּיְלָה.
הַאִם לֹא הִתְמַלֵּט מִפִּתְחֵי פִיךָ
דָּבָר מָר לַמְרוֹת עֵינֵי כְבוֹד קָרְנְבַל?
הִנֵּה הוּא בָא הֲלוֹם פֶּתַע הָעֶרֶב
גַּם רֵיגַן עִמּוֹ; הַמְאוּם לֹא דִבַּרְתָּ
עַל דְּבַר אֵיבָתוֹ לַנָּסִיךְ אַלְבַּנְיָה?
הִזָּכֶר־נָא.

אֶדְגַּר. אַף לֹא מִלָּה, בֶּאֱמוּנָה.

אֶדְמֻנְד. הֲלֹא קוֹל רַגְלֵי אָבִינוּ אַחֲרֵינוּ; —
סְלַח נָא — וַאֲנִי בְעָרְמָה הַרְבֵּי אָרִיקָה
עָלֶיךָ. — הָרֵק וּלְחַם לְמַרְאִית עָיִן! —
בְּרַח לְךָ אֵפוֹא! הָלְאָה! קַדְמָה פָנֶיהוּ.
(בקול). הוֹ, הוֹ, הָאִירוּ! (בדממה) הִמָּלְטָה נָא, אָחִי!
(בקול). לַפִּידִים, לַפִּידִים! (בדממה) לֵךְ אֵפוֹא לְשָׁלוֹם!

(אֶדְגַּר נמלט).

אַךְ נִטְפֵי דָם עָלַי אוֹתוֹת יִתֵּנוּ,

(שורט בבשרו בחרב).

כִּי אָמְנָם בֶּאֱמוּנָה עִמּוֹ נִלְחַמְתִּי;
רָאִיתִי שִׁכּוֹרִים, כִּי יִתְהוֹלָלוּ,
יִתְגּוֹדְדוּ יוֹתֵר מִמֶּנִּי. — הוֹי, אָבִי,
אָבִי! תִּפְשׂוּ! תִּפְשׂוּהוּ! הַאֵין עֹזֵר?

גְּלֹסְתֵּר יופיע ואחריו משרתים ולפידים בידיהם.

גְּלֹסְתֵּר. אֶדְמֻנְד, אַיֵּה הַבְּלִיַּעַל?
אֶדְמֻנְד. בְּחֶרֶב שְׁלוּפָה פֹּה עָמַד בָּאֹפֶל
וּבְאִמְרֵי קֶסֶם הַלְּבָנָה הִשְׁבִּיעַ
כִּי תְהִי לוֹ לִישׁוּעָה, —
גְּלֹסְתֵּר. אֲבָל אַיֵּהוּ?
אֶדְמֻנְד. רְאֵה, אָבִי, הַפֶּצַע.
גְּלֹסְתֵּר. אֵי הַבְּלִיַּעַל,
אֶדְמֻנְד?
אֶדְמֻנְד. שָׁם בָּרַח, בִּרְאוֹתוֹ כִּי אַךְ שָׁוְא — —
גְּלֹסְתֵּר. רִדְפוּהוּ! — הוֹ, הוֹ! — תִּפְשׂוּהוּ! —
(המשרתים יוצאים). מָה אַךְ שָׁוְא?
אֶדְמֻנְד. יַעֲמֹל לְפַתּוֹתֵנִי לִרְצֹחַ נֶפֶשׁ.
הִגַּדְתִּי לוֹ, כִּי נִקְמַת אֵלֵי מַעַל
בְּרוֹצְחֵי אֲבִיהֶם כָּל רַעֲמֵי הַזַּעַם
שׁוֹלַחַת; דִּבַּרְתִּי מֶה עַז הַקֶּשֶׁר,
בּוֹ נֶפֶשׁ הַבֵּן לְאָבִיהוּ נִקְשָׁרָה; —
בְּאַחַת, בִּרְאוֹתוֹ מַה־מְּאֹד בִּשְׁאָט נֶפֶשׁ
אֶמְאַס מְזִמָּתוֹ, זוֹ מְזִמַּת הַתֹּפֶת,
בַּחֶרֶב הַשְּׁלוּפָה הִתְנַפֵּל פֶּתַע

עָלַי, אִישׁ נִדְהָם, וּבְזַעַם פְּצָעַנִי;
אֲבָל בְּהִתְבּוֹנְנוֹ, כִּי רוּחִי יִסָּעֵר
וּבְעֹז חֲמַת צֶדֶק נֶגְדּוֹ הִתְקוֹמַמְתִּי,
אַף אוּלַי מִפַּחַד עֵת קוֹל הֲרִימוֹתִי,
נָס פֶּתַע.

גְּלֹסְתֶּר. לוּ גַּם לְמֶרְחוֹק יָנוּסָה:
בָּאָרֶץ הַזֹּאת מִיָּד לֹא יִנָּצֵל;
וְאִם אַךְ יִמָּצֵא — לוֹ שְׁפָטִים נָכוֹנוּ! —
הַנָּסִיךְ הַטּוֹב, מוֹשְׁלִי רַב הַחֶסֶד,
אֵלֵינוּ הַיּוֹם בָּעֶרֶב יוֹפִיעַ
וּבְשֵׁם כְּבוֹדוֹ גָּלוּי לַכֹּל אוֹדִיעַ,
כִּי אַךְ טוֹב וָחֶסֶד הָאִישׁ יִמְצָאוּ,
שֶׁבְּיַד הַמִּשְׁפָּט יַסְגִּיר הָרוֹצֵחַ;
וַאֲשֶׁר יַסְתִּירֶנּוּ, לוֹ מִשְׁפַּט מָוֶת.

אֶדְמוּנְד. כִּי יַעַצְתִּיו לָשׁוּב מִמֶּרֶד וָמַעַל,
וָאֵרֶא, כִּי בְאַחַת הוּא וְלֹא אֲשִׁיבֶנּוּ,
אָז בּוֹ הַעִידוֹתִי וּבְשֶׁצֶף קֶצֶף,
כִּי סוֹדוֹ אֲגַלֶּה; אַךְ הוּא עָנָנִי:
„הוֹי, מַמְזֵר מִסְכֵּן, הַאָמְנָם תַּאֲמִינָה,
כִּי אִם שְׁנֵינוּ פֹּה לַמִּשְׁפָּט נִקְרָבָה,
יַעֲמָד־לְךָ צִדְקְךָ אוֹ אֵמוּן רוּחֶךָ,
כִּי יַאֲמִינוּ לָךְ? לֹא, אִם עַל פָּנֶיךָ
אֲכַזֵּב — וְכֵן אֶעֱשֶׂה, לוּ גַּם הַסֵּפֶר,
שֶׁכָּתְבָה יָדִי, תַּרְאֵהוּ, — וְאָמַרְתִּי,

כִּי אַךְ מְזִמַּת אָוֶן וְתַחְבֻּלַת רֶשַׁע
הָגָה לִבֶּךָ. הֵן כָּל יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ
לֹא תוֹלִיךְ שׁוֹלָל, עַד בְּלִי לֵב יָשִׂימוּ,
כִּי אַךְ זוֹ הַטּוֹבָה, בְּמוֹתִי תְּבוֹאָתְךָ,
לִטְפֹּל עֲוֹן שֶׁקֶר עָלַי עוֹרַרְתָּ
וּלְהַרְשִׁיעֵנִי חִנָּם".

גְּלֹסְתֶּר. הוֹי, בֶּן־בְּלִיַּעַל!

(קול תרועת שופרות).

הַס, הִנֵּה הַנָּסִיךְ! דְּבַר בּוֹאוֹ הִנֵּה
יִפָּלֵא בְּעֵינָי. — הַחֻפִּים אֶסְגֹּרָה,
לְבַל יוּכַל יִמָּלֵט בֶּן־הַבְּלִיַּעַל;
וְהַנָּסִיךְ גַּם הוּא יִרְצֵנִי הַפַּעַם;
לְכָל אַפְסֵי אֶרֶץ תְּמוּנָתוֹ אֲשַׁלְּחָה,
לְרָחוֹק וְלַקָּרוֹב, כִּי יַכִּירוּהוּ;
וּלְךָ, בְּנִי הַיָּקָר, נֶאֱמַן הָרוּחַ,
לְךָ כָּל נַחֲלוֹתַי לְמוֹרָשָׁה אֶתְּנָה.

(קָרְנְבַל, רֵיגַן ובני לויתם יופיעו).

קָרְנְבַל. וּמָה אַתָּה, יְדִידִי? אַךְ עַתָּה בָּאתִי
וַחֲדָשׁוֹת זָרוֹת כְּבָר אָזְנִי הִקְשִׁיבָה.

רֵיגַן. אִם נָכוֹן הַדָּבָר, יִקְטַן כָּל עֹנֶשׁ
מִכַּפֵּר עֲוֹנוֹ. וּמַה שְּׁלוֹמֶךָ?

גְּלֹסְתֶּר. אֲהָהּ, גְּבֶרֶת עֲדִינָה רַבַּת הַחֶסֶד!—
קָרוּעַ לְבָבִי, לִגְזָרִים קָרוּעַ!

רֵיגַן. הַאֻמְנָם זֶה בִּנְךָ הַמְבַקֵּשׁ נַפְשֶׁךָ?

אֶדְגַּר? זֶה אָבִי בְּשֵׁם קְרָאָהוּ?

גְּלֹסְתֶּר. הָהּ, חֶרְפָּה שָׁבְרָה לִבִּי. גְּבֶרֶת חֶסֶד,
לְהַגִּיד לָךְ, כִּי אָמְנָם כָּכָה נִהְיָתָה.

רֵיגַן. הֲלֹא בָא בְחֶבְרַת הַגְּדוּד הַפָּרוּעַ
שֶׁלְּאָבִי יִלָּווּ?

גְּלֹסְתֶּר. לֹא אֵדַע, גְּבֶרֶת. —
הָהּ, נוֹרָא, נוֹרָא הַדָּבָר!

אֶדְמֻנְד. אָמְנָם בָּא בְסוֹדָם כִּדְבָרַיִךְ, גְּבִרְתִּי.

רֵיגַן. לֹא יִפָּלֵא אֵפוֹא כִּי הִשִּׂיאוּהוּ
לַחְשֹׁב עַל אָב זָקֵן מַחֲשֶׁבֶת רֶצַח,
לִמְצֹא דֵי כֶסֶף וּלְפַזֵּר כָּאֵפֶר.
אֲחוֹתִי הוֹדִיעָה לִּי זֹאת הָעֶרֶב
וּבְתָאֳרָהּ אוֹתָם מֵהֶם הִזְהִירַתְנִי,
עַד כִּי אִם יָבוֹא עִמִּי לָשֶׁבֶת,
אֶעֱזֹב בֵּיתִי אָנִי.

קָרְנְבַל. וְעִמָּךְ גַּם אָנִי. —
וְעָלֶיךָ, אֶדְמֻנְד, שָׁמוֹעַ שָׁמַעְתִּי
כִּי בֵן נֶאֱמַן־רוּחַ לְאָבִיךָ הָיִיתָ.

אֶדְמֻנְד. הֲלֹא זֹאת חוֹבָתִי וַעֲשִׂיתִיהָ.

גְּלֹסְתֶּר. הוּא גִלָּה מְזִמַּת הַבֵּן הַבְּלִיַּעַל
וּבְתָפְשׂוֹ בוֹ נִפְצַע, הִנֵּה הַפֶּצַע.

קָרְנְבַל. הֲיִרְדְּפוּ אַחֲרָיו?

גְּלֹסְתֶּר. כֵּן, אָדוֹן רַב חֶסֶד.

קָרְנְבַל. אִם אַךְ יִתָּפֵשׂ לֹא יוֹסִיף יֵרָא

בְּרֶעַת רָעֵהוּ. עֲשֵׂה בוֹ כְּחֶפְצֶךָ
וּכְעֹז יָדֵי עִמָּךְ. – אַךְ אַתָּה, אֶדְמֻנְד,
הִגְדַּלְתָּ אֱמוּנָתְךָ וְחַסְדְּךָ הַפַּעַם
עַל אֲשֶׁר פִּלַּלְתִּי, אַף תִּהְיֶה לָנוּ;
אַךְ אַנְשֵׁי אֱמוּנָה, כֶּאֱמוּנָתְךָ אָתָּה,
דְּרוּשִׁים לָנוּ, וּבְךָ נִבְחַר רִאשׁוֹנָה.

אֶדְמֻנְד. בְּכָל לִבִּי, אֲדוֹנִי, הִנְנִי לְשָׁרְתֶךָ,
וּבְאֵמוּן רוּחַ.

גְּלֹסְטֵר. הוֹדוֹת לְהוֹד כְּבוֹדֶךָ.

קָרְנְבַל. עוֹד טֶרֶם תֵּדְעוּ בְּשֶׁלְּמָה בָּאנוּ הֵנָּה, –

רֵיגַן. וּלְעֵת כָּזֹאת, כַּאֲפֵל אֱשׁוּן לָיְלָה.
הַסִּבָּה, יְדִידִי, הִיא רַבַּת הָעֵרֶךְ,
וַעֲצָתְךָ אֱמוּנָה לָנוּ תִדָּרֵשׁ. –
אָבִי כוֹתֵב לָנוּ אַף גַּם אֲחוֹתֵנוּ
מִדִּבְרֵי רִיבוֹת וּמְדָנִים פָּרָצוּ,
זוּ יִישַׁר בְּעֵינֵינוּ רוּחָם לְהַרְגִּיעַ
מִחוּץ לְבֵיתֵנוּ; אַף מַלְאֲכֵי שְׁנֵימוֹ
פֹּה מַעֲנֶה יִמְצָאוּ. וְאַתָּה, יְדִידֵנוּ
מֵאָז, הַרְגִּיעָה־נָּא סַעֲרַת לִבֶּךָ,
וַעֲצָתְךָ אֱמוּנָה הוֹרֵנוּ הַפַּעַם,
הַדְּרוּשָׁה לָנוּ כְּרָגַע.

גְּלֹסְטֵר. הִנְנִי, גְּבֶרֶת,
לְשָׁרְתֵךְ; וְאַךְ בְּרוּכִים תִּהְיוּ בְּצֵל קוֹרָתִי!

(כלם יוצאים).

מַחֲזֶה שֵׁנִי.

לפני ארמון גלסתר. קֶנְט וְאוֹסְבַלְדְּ נפגשים יחד.

אוֹסְבַלְדְּ. שָׁלוֹם, יְדִידִי, הֲמִבְּנֵי זֶה הַבַּיִת אַתָּה?

קֶנְט. כֵּן.

אוֹסְבַלְדְּ. וְאַיֵּה פֹה הַמָּקוֹם לְסוּסִים?

קֶנְט. בַּבִּצָּה.

אוֹסְבַלְדְּ. אָנָּא הַגִּידָה לִּי, אִם מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ.

קֶנְט. אֲבָל לֹא מָצָאתָ חֵן בְּעֵינַי.

אוֹסְבַלְדְּ. אִם כֵּן אֵיפוֹא, לֹא אוֹסִיף לְדַעְתְּךָ עוֹד.

קֶנְט. עוֹד אוֹדִיעֲךָ אֶת יָדִי וִידַעְתָּנִי.

אוֹסְבַלְדְּ. אֲבָל לָמָּה זֶה תִּגְעַר בִּי, וַאֲנִי לֹא יְדַעְתִּיךָ.

קֶנְט. וַאֲנִי יְדַעְתִּיךָ.

אוֹסְבַלְדְּ. מַה וּמִי אֵיפוֹא אָנִי?

קֶנְט. חֲדַל־אִישִׁים, נִקְלֶה וּמְלַקֵּק פִּנְכָּה, שָׁפָל, בַּל־גֵּאֶה, עַז פָּנִים וּמוּג לֵב; נִבְזֶה וּמְנָאֵף, בְּלִיַּעַל אָרוּר, עֶבֶד עֲבָדִים; כְּלִיל כָּל הַטָּאת, מִרְמָה וְקָלוֹן, זֶרַע שֶׁקֶר וּזְנוּנִים, כְּלִיל כָּל תּוֹעֵבָה וְרֶשַׁע כֶּסֶל; אַף אֶרְמָסְךָ בְּרַגְלַי כְּתוֹלַעַת אִם תָּעֹז לְכַחֵשׁ אַף בְּהֶגֶה אֶחָד מִכָּל תָּאֳרֵי־כְבוֹדְךָ אֵלֶּה.

אוֹסְבַלְדְּ. אַךְ בֶּן־בְּלִיַּעַל אַתָּה, כִּי תְחָרֵף וּתְגַדֵּף כָּכָה אִישׁ, אֲשֶׁר לֹא יְדַעְתּוֹ וַאֲשֶׁר לֹא יְדָעֲךָ!

קֶנְט. הוֹי, מֵצַח נְחוּשָׁה, הַעוֹד תִּתְנַכֵּר לִי?! הֵן זֶה

לִי יוֹמַיִם מֵאָז הִכִּיתִיךָ אַף הִשְׁלַכְתִּיךָ אַרְצָה כְּנֵצֶר נִתְעָב לְעֵינֵי הַמֶּלֶךְ ! שְׁלֹף חַרְבְּךָ , נָבָל ! נִלָּחֶם־נָא יַחַד לְעֵינֵי הַיָּרֵחַ . אֲדַקְּךָ כְּרֶגַע וּכְמִנְחַת עֶרֶב אֵלָיו אֲבִיאֶךָ ; שְׁלֹף , רֹאשׁ כֶּלֶב , עֶבֶד נִקְלֶה וּבְלִיַּעַל , שְׁלֹף חַרְבֶּךָ ! (שולף חרבו) .

אוֹסְבַלְדְּ . גֶּשׁ הָלְאָה ! אֵין לִי כָל דָּבָר עִמָּךְ .

קֶנְטְ . שְׁלֹף , רֹאשׁ כֶּלֶב ; הֵן בָּאתָ הֲלוֹם וּסְפָרֵי שִׂטְנָה בְיָדְךָ עַל הַמֶּלֶךְ , נָתַתָּ יָדְךָ לְמִפְלֶצֶת הָרִשְׁעָה לַמְרוֹת עֵינֵי הוֹד כְּבוֹד אָבִיהָ : שְׁלֹף , נָבָל , פֶּן רֶגַע עַצְמוֹתֶיךָ לִשְׁאוֹלָה אֲפַזֵּר -- שְׁלֹף , בְּכוֹר שָׂטָן ! עֲמֹד עַל נַפְשֶׁךָ !

אוֹסְבַלְדְּ . הוֹשִׁיעוּ , הוֹ — הוֹ ! רֶצַח ! הַצִּילוּ !

קֶנְטְ . הִלָּחֵם , עֶבֶד נִקְלֶה ; קוּם , נָבָל , קוּם ; הִלָּחֵם , עֶבֶד עֲבָדִים ! (מכהו) .

אוֹסְבַלְדְּ . הוֹי , הוֹי , רֶצַח ! רָצַח !

אֶדְמֻנְדְּ יופיע.

אֶדְמֻנְדְּ . מַה זֹּאת ! מַה פֹּה נִהְיָתָה ?

קֶנְטְ (לאוסבלד). גְּשָׁה נָא אֵלַי , יְדִידִי הַצָּעִיר , אִם טוֹב בְּעֵינֶיךָ ; גְּשָׁה נָא וַאֲלַמֵּד לַקְרָב יָדֶךָ ; גֶּשׁ הֵנָּה , אֲדוֹנִי הָרַךְ .

גְּלֹסְתֵּר יופיע.

גְּלֹסְתֵּר . נֶשֶׁק ? מִלְחָמָה ? מַה פֹּה נִהְיָתָה ?

קָרְנְבַל , רֵיגַן ומשרתים יופיעו.

קָרְנְבַל . חִדְלוּ , אִם תִּיקַר נַפְשְׁכֶם בְּעֵינֵיכֶם ; אֲשֶׁר יָרִים יָדוֹ יוּמַת כְּרָגַע ! מָה אַתֶּם ?

רֵיגַן. מַלְאֲכֵי אֲחוֹתֵנוּ וְהַמֶּלֶךְ הֵמָּה.

קָרְנְבַל. מַה דְּבַר הָרִיב בֵּינֵיכֶם? דַּבֵּרוּ!

אוֹסְבַלְדְּ. וַאֲנִי כִּמְעַט שֶׁהִנְשַׁמָה בְּאַפִּי, אֲדוֹנִי.

קֶנְט. אַף לֹא יִפָּלֵא, כִּי הֶרְאֵיתָ לְמַדַּי אֶת אֹמֶץ רוּחֶךָ. הוֹי, נָבָל מוּג לֵב, הַטֶּבַע יְכַחֵשׁ בָּךְ, אַחַד הַחַיָּטִים עָשְׂךָ וַיְכוֹנְנֶךָ.

קָרְנְבַל. אַךְ אִישׁ־זָר אַתָּה: הֲיַעֲשֶׂה לּוֹ חַיָּט אֲנָשִׁים?

קֶנְט. אָמְנָם כֵּן, אַךְ חַיָּט עָשָׂהוּ, אֲדוֹנִי; יוֹצֵר פֶּסֶל, אוֹ חָרַשׁ־צַיָּרִים לֹא הוֹצִיא מִתַּחַת יָדוֹ גֹּלֶם נִבְזֶה כָּזֶה, וְלוּ גַם עָמְלוּ בוֹ אַךְ כִּשְׁעוֹתַיִם.

קָרְנְבַל. הַגִּידוּ אֵפוֹא אֵיכָכָה זֶה הִתְגַּלַּע הָרִיב בֵּינֵיכֶם?

אוֹסְבַלְדְּ. הָעַוָּל הַזָּקֵן, אֲשֶׁר חָסָה עֵינִי עָלָיו, לְמַעַן רֹאשׁ שֵׂיבָתוֹ. — —

קֶנְט. הוֹי, בֶּן־בּוּזִי! — אִם טוֹב בְּעֵינֶיךָ, אֲדוֹנִי, תְּנֵנִי נָא, וּרְקַעְתִּיו כְּרֶגַע וַהֲדִקּוֹתִיו לֶעָפָר וְטַחְתִּי בַּעֲפָרוֹ אֶת הַמַּחֲרָאוֹת. — עֵינוֹ חָסָה עָלַי לְמַעַן רֹאשׁ שֵׂיבָתִי. הוֹי בְּלִיַּעַל! —

קָרְנְבַל. הַס, נָבָל! הַאֵין מַעְצוֹר לְרוּחֲךָ, עַוָּל לֹא יָדַע בֹּשֶׁת?

קֶנְט. אֲבָל, אֲדוֹנִי, מִי יַעֲצֹר בְּרוּחוֹ, עֵת חֲמָתוֹ בֹּעֶרֶת כָּאֵשׁ?

קָרְנְבַל. וְעַל מַה זֶּה בָּעֲרָה כֹה חֲמָתֶךָ.

קֶנְט. כִּי עֶבֶד כָּמֹהוּ, יַחְגָּר־לוֹ חֶרֶב,
אִם כָּבוֹד לֹא יַחְגְּרֵהוּ. נְבָלִים כָּאֵלֶּה

בְּשְׂחוֹק עַל שִׂפְתוֹתֵיהֶם, כְּעַכְבְּרֵי רֶשַׁע,
כָּל מוֹסְרוֹת קֹדֶשׁ לִגְזָרִים יְנַתֵּקוּ,
זוּ עֲבֹתוּ יַחַד לִבְלִי הִפָּתֵחַ.
בַּחֲלָקוֹת יָשִׁיתוּ לְכָל הַוַּת נֶפֶשׁ
שֶׁבְּלֵב אֲדוֹנֵיהֶם בְּחָזְקָה סֹעֶרֶת
כִּי יִצְקוּ שֶׁמֶן אֶל לַבַּת הָמָּתָם,
וּבְקֹר קִפְּאוֹן רוּחָם שֶׁלֶג יַשְׁלִיגוּ;
יֹאמְרוּ: לֹא, יַבִּיעוּ! כֵּן וּכְחֹמֶר חוֹתָם
יִתְהַפְּכוּ בְּתַהְפֻּכוֹת רוּחַ אֲדוֹנֵימוֹ
דִּמְיוֹנָם כַּכְּלָבִים, שֶׁמְּאוּם לֹא יֵדָעוּ,
בִּלְתִּי אִם אַחֲרֵי בַעֲלֵיהֶם לָלֶכֶת. —
(לאוסבלד) כָּל דֶּבֶר, כָּל קֶטֶב יְשְׁדוּךְ רֶגַע!
הֲתִשְׂחַק עַל דְּבָרַי, אִם סָכָל אָנִי?
הוֹי, אַוָּז נִבְזֶה, בְּאָחוּ אֲרַעֶךָ!

קֹרְנְבַל. הוֹי, זָקֵן, אִם בַּשִּׁגָּעוֹן הֻכֵּיתָ?
גְּלֹסְתֶּר. אֵיכָכָה הִתְגַּלַּע הָרִיב? דַּבֵּרוּ!
קֶנְט. בֵּין הֲפָכֵי הַטֶּבַע לֹא תִגְדַּל הָאֵיבָה
כְּגֹדֶל אֵיבָתִי לָזֶה שְׁפַל הַנֶּפֶשׁ.
קֹרְנְבַל. וּמֶה עָשָׂה לְךָ? מַדּוּעַ תִּבְזֵהוּ?
קֶנְט. יַעַן הַבִּיט אֶל פָּנָיו לֹא אוּכָלָה.
קֹרְנְבַל. אוּלַי גַּם אֶל פָּנַי, פָּנָיו, פָּנֶיהָ?
קֶנְט. אֲדוֹנִי, צַךְ אֱמֶת שְׂפָתַי תְּמַלֵּלְנָה!
בִּימֵי חַיַּי הֶבְלִי אֲנָשִׁים רָאִיתִי,
שֶׁפְּנֵיהֶם טוּב לֵב הֵפִיקוּ רַב יֶתֶר

מִפְּנֵי הַנִּצָּבִים בָּזֶה אֵלֶּה.

קָרְנְבַל. הֵן זֶה בֶּן־אָדָם, שֶׁאַךְ הֻלַּל פַּעַם
עַל יֹשֶׁר שְׂפָתָיו, לִלְשׁוֹנוֹ יַגְבִּירָה
וִידַבֵּר אַךְ עָתָק, וּבְמַעֲטֵה שֶׁקֶר
לְבָבוֹ יַסְתִּירָה. — הוּא לֹא יֵדַע חֹנֶף,
הוּא – יְשַׁר הַלֵּבָב; — אַךְ אֱמֶת יַבִּיעַ!
אִם רָצוֹן יָפִיקוּ, טוֹב; — וָלֹא, אִישׁ יָשָׁר
הִנֵּהוּ. נְבָלִים כָּאֵלֶּה יָדַעְתִּי
שֶׁבְּמַעֲטֵה הַיֹּשֶׁר עָרְמָה יַסְתִּירוּ,
תַּחְבֻּלוֹת מִרְמָה, תּוֹךְ וְהַוּוֹת רַב יֶתֶר
מֵעֶשְׂרִים עֲבָדִים זוֹ עֲפַר אֶרֶץ,
שֶׁעַל רַגְלֵי אֲדוֹנָם, יְלַחֲכוּ בַחֹנֶף.

קֶנְט. אָמְנָם, אֲדוֹנִי, בֶּאֱמוּנָה וּבְיֹשֶׁר;
וּבְחֶסֶד עֻזּוּז הוֹד זֹהַר כְּבוֹדְךָ,
שֶׁיָּהֵל, יַגִּיהַּ כְּזֵר קַוֵּי הַנֹּגַהּ
עַל מֵצַח־הָאֵשׁ לֵאלֹהֵי הַשָּׁמֶשׁ, — — —

קָרְנְבַל. מַה־פֵּשֶׁר דְּבָרֶיךָ?

קֶנְט. אַךְ זֶה חֶפְצִי הַפַּעַם, לְדַבֵּר אֵלֶיךָ בְּלָשׁוֹן אַחֶרֶת מֵאֲשֶׁר הִסְכַּנְתִּי, וַאֲשֶׁר הָיְתָה לְמוֹרַת רוּחֶךָ. יָדַעְתָּ, אֲדוֹנִי, כִּי לֹא חָנֵף הִנֵּנִי. הָאִישׁ אֲשֶׁר הוֹלִיכְךָ שׁוֹלָל בִּשְׂפַת אֱמֶת הָיָה נָבָל בֶּאֱמֶת; וְאוּלָם אֲנִי לֹא אֶהְיֶה כָּמוֹהוּ, לוּא גַם נִבְאַשְׁתִּי כֹה בְּעֵינֶיךָ לִדְרֹשׁ מִפְּנֵי כָזֹאת.

קָרְנְבַל. וּמֶה עָשִׂיתָ לוֹ רָעָה?

אוֹסְבַלְדְּ. לֹא עָשִׂיתִי לוֹ מְאוּמָה, אֲדוֹנִי!
זֶה לֹא כְבָר הוֹאִיל אֲדוֹנָיו הַמֶּלֶךְ,
בַּחֲרוֹת אַפּוֹ בִּי עַל לֹא עָוֶל עָשִׂיתִי,
לְהַכּוֹתֵנִי; וְזֶה בְּרוּחַ שִׂפְתֵי חֹנֶף,
הֵפִיחַ אֵשׁ עֶבְרָתוֹ, אַף הִשְׁלִיכַנִי
לָאָרֶץ וַיְחָרְפֵנִי וַיְגַדְּפֵנִי;
אָז לָבַשׁ גֵּאוּת כִּגְאוֹן הַמְנַצֵּחַ
עַל שְׂדֵה קָטֶל, כִּי הִלְלָהוּ הַמֶּלֶךְ
עַל פָּגְעוֹ בָאִישׁ, אֲשֶׁר יִכָּנֵעַ;
וּכְנֶאֱזָר בִּגְבוּרָה הוֹסִיף הַפַּעַם
לִשְׁלֹף עָלַי חָרֶב.
קֶנְט. מוּגֵי לֵב אֵלֶּה
יַגְבִּירוּ לִלְשׁוֹנָם וּבְאֹמֶץ רוּחַ.
קָרְנְבַל. הָבִיאוּ הַצִּינוֹק! הוֹי, נָבָל קְשֵׁה עֹרֶף,
בְּלִיַּעַל זָקֵן, אֲנִי אֲנִי אוֹרְךָ — —
קֶנְט. וַאֲנִי כְּבָר זָקַנְתִּי מִשְּׁמֹעַ לֶקַח,
אֲדוֹנִי; וְרַגְלַי בַּסַּד אַל תָּשִׂימָה:
עֶבֶד הַמֶּלֶךְ אָנִי; הוּא שְׁלָחַנִי
אֵלֶיךָ הַלּוֹם. הֵן לֹא תָעֹז כָּכָה
לְחַלֵּל הֲדַר כְּבוֹד אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ,
לָשׂוּם בַּסַּד רַגְלֵי צִירוֹ אֵלֶיךָ.
קָרְנְבַל. הָבִיאוּ כְרֶגַע! — חֵי נַפְשִׁי וּכְבוֹדִי,
פֹּה יֵשֵׁב יְוָסֵר עַד הַצָּהֳרָיִם.
רִיגַן. עַד הַצָּהֳרַיִם, אֲדוֹנִי? עַד עֶרֶב;

וְגַם כָּל הַלָּיְלָה.

קֶנְט. הוֹי, גְּבֶרֶת, לוּ כֶלֶב
אָבִיךָ הָיִיתִי, לֹא תַעֲשִׂי לִי כָּכָה.

רֵיגַן. וְלַזֵּד אֲשֶׁר לְאָבִי עָשׂוֹ כֹה אֶחְפֹּצָה.

קָרְנְבַל. זֶה אַחַד עֲדַת הַמְּרֵעִים הָהֵמָּה,
זוּ אֲחוֹתֵנוּ בַּסֵּפֶר הִזְכִּירָה.
הָבִיאוּ הַצִּינוֹק! (הצינוק מובא).

גְּלֹסְתֶר. אָדוֹן רַב חֶסֶד!
אֲחַלֶּה־נָּא פָּנֶיךָ לְבִלְתִּי עֲשׂוֹ זֹאת.
גָּדוֹל עֲוֹנוֹ, וַאֲדוֹנָיו הַמֶּלֶךְ
יִגְמְלֵהוּ כְּרִשְׁעוֹ. אוּלָם זֶה הָעֹנֶשׁ
אַךְ נָאוֶה לִנְבָלִים וּלְעוֹשֵׂי רֶשַׁע
עַל כָּל דְּבַר תּוֹעֵבָה, זִמָּה וָתֶבֶל.
וּמַה־מְּאֹד יִתְחַמֵּץ לְבַב כְּבוֹד הַמֶּלֶךְ
בִּרְאוֹתוֹ מַה־נִּקְל צִירוֹ בְּעֵינֶיךָ,
אִם כָּכָה יְוֻסָּר.

קָרְנְבַל. עָלַי וְעַל צַוָּארִי.

רֵיגַן. וּלְבַב אֲחוֹתִי הֵן יִדְאַב רַב יֶתֶר
אִם בֶּן מֶשֶׁק בֵּיתָהּ כָּכָה יִכָּלֵם
עַל שָׁמְרוֹ לַעֲשׂוֹת כָּל אֲשֶׁר צִוַּתְהוּ.
שִׂימוּ רַגְלָיו בַּסָּד! (ישימו רגלי קנט בסד).
נֵלְכָה, אֲדוֹנִי.
(הולכים כלם מלבד גלסתר וקנט).

גְּלֹסְתֶר. צַר לִי עָלֶיךָ, יְדִידִי, זֶה חֵפֶץ

הַנָּסִיךְ, הַנּוֹדָע בְּכָל אַפְסֵי אָרֶץ
בְּתַהְפֻּכוֹת רוּחוֹ הַסּוֹעֵר כַּסַּעַר –
וּמִי יְשִׁיבֶנּוּ? עוֹד אֶתְחַנֵּן עָלֶיךָ.

קֶנְט. אַל, אַל נָא, אֲדוֹנִי: הִנֵּה נָסַעְתִּי
בְּלִי הֶרֶף, גַּם שְׁנָת לְעֵינַי לֹא נָתַתִּי;
אֶשְׁכְּבָה אֵפוֹא, אִישָׁנָה, וַהֲקִיצוֹתִי –
אֶשְׁרְקָה לִי. הִנֵּה כִּי כֵן יִצְמַח הָאֹשֶׁר
בַּאֲשׁוּרֵי אִישׁ יָשָׁר. שָׁלוֹם לְךָ אֲדוֹנִי.

גְּלֹסְטֶר. אָכֵן הֵרַע הַנָּסִיךְ עָשׂוֹ הַפָּעַם (הולך לו).

קֶנְט. הוֹי, מֶלֶךְ טוֹב, אַךְ עָלֶיךָ יִמְשֹׁלוּ:
עָלִיתָ מִפַּחַת, בַּפַּח תִּלָּכֵד! (מביט אל הירח);
קְרַב־הֵנָּה, הָאִירָה, אֲגַן הַסַּהַר,
וּלְקַוֵּי־נֹעַם זָהֳרֵךְ הַסֵּפֶר
אֶקְרָאָה! – אָכֵן, אֵין רוֹאֶה עוֹד פֶּלֶא,
בִּלְתִּי אִם בֶּן־עֹנִי! – יָדַעְתִּי, כֹּרְדֶלְיָת
שְׁלָחַתּוּ; זוֹ לָהּ עוֹד לְאָשְׁרִי הוֹדִיעוּ
מַצָּבִי הֶעָכוּר; – אַף גַּם תִּקַּח לָהּ
מוֹעֵד לְהָחִישׁ יֶשַׁע, רְפֻאוֹת וּתְעָלָה
לְמַדְוֵי עֵת רָעָה זֹה. – אַךְ עָיֵף, יָגֵעַ
הִנְנִי, הוֹי, עֵינַי הַכֵּהוֹת, קַחְנָה
מִסִּבַּת הָאֹפֶל לְבִלְתִּי תִרְאֶינָה
זֶת מִשְׁכַּן הַחֶרְפָּה וּכְלִמַּת נֶצַח.
הֱיֵה שָׁלוֹם אֹשֶׁר;

הָסֵב נָא הַגַּלְגַּל וּבְאוֹר פָּנֶיךָ
לִי תָשׁוּב תוֹפִיעַ. (יישן).

מַחֲזֶה שְׁלִישִׁי.

ערבה שוממה. אֶדְגַּר יופיע.

אֶדְגַּר. מִשְׁפָּטֵי הֶחָרוּץ שָׁמָעְתִּי.
אַךְ הוֹדוֹת לְהֹר עֵץ נָבוּב, בּוֹ נֶחְבֵּאתִי,
נִמְלַטְתִּי מִיָּד. אֵין הוֹף אֶחָד פָּתוּחַ;
אֵין מָקוֹם בְּלִי אוֹרֵב נַפְשִׁי לָקַחַת.
אִמָּלְטָה נָא אֵפוֹא כָּל עוֹד אוּכָלָה:
מַסֵּכַת בּוּז וָעֹנִי לִי אֶשְׁאָלָה,
כַּאֲשֶׁר פִּגְעֵי תֵבֵל מִן הוּא הִשְׁפִּילוּ
בֶּן־תְּמוּתָה, עַד – מוֹתָר מִבְּהֵמָה לוֹ אָיִן:
פָּנַי בְּרֶפֶשׁ אֲגָאֵל, מַחֲגֹרֶת
שַׂק עַל מָתְנַי אָשִׂימָה, רֹאשִׁי אֶפְרָעָה,
וּמַעֲרֻמַּי גֵוִי אַעַר לַסַּעַר
וְלִמְטָרוֹת עֹז הַנִּתָּכִים מִמָּעַל.
עֲדַת הַמְּשֻׁגָּעִים עֲנִיֵּי הַמָּקוֹם
לִי יִהְיוּ לְמוֹפֵת, זוּ מָרָה יִצְעָקוּ,
עֵת בִּזְרוֹעוֹתֵיהֶם הַקְּפוּאוֹת מְקָרָה
סִילוֹנִים מַמְאִירִים וְקוֹצִים יִתְחָבוּ,

וּבְמַרְאֵיהֶם הַטּוֹרֶה בְּבָתֵּי־רֵחַיִם,
בַּחֲצֵרוֹת, כְּפָרִים וּגְדֵרוֹת יָלִינוּ,
פַּעַם בְּתַחֲנוּנִים, פַּעַם בְּאִמְרֵי קֶסֶם
הַלְּבָבוֹת לְחֶמְלָה עָלֵימוֹ יְעוֹרֵרוּ. —
כְּ„פֶלֶט הָאֻמְלָל״! אוֹ כְּ„חֵלֶף הַמְּשֻׁגָּע!״
עוֹדֶנִּי דְּבַר־מָה; — כְּאֶדְגַר — אֶפֶס וָאָיִן.
(הולך לו).

מַחֲזֶה רְבִיעִי.

לפני ארמון גְלֹסְטֶר. קֶנְט בצינוק
לִיר, הַשּׁוֹטֶה ואחד האבירים מופיעים.

לִיר. מַה־זָּר הַדָּבָר, כִּי בֵיתָם יַעֲזֹבוּ,
וּמַלְאָכַי אֵלַי טֶרֶם יָשִׁיבוּ!

הָאַבִּיר. וַאֲנִי שָׁמַעְתִּי, כִּי תְמוֹל בָּעֶרֶב
לֹא עָלָה עַל לְבָבָם לִנְסֹעַ הֵנָּה.

קֶנְט. שָׁלוֹם לְךָ, אֲדוֹנִי הַטּוֹב!

לִיר. מַה!
הֲתַעַט עָלֶיךָ זוֹ כְּלִמַּת הַנֶּצַח,
אַךְ לְמַעַן בַּלּוֹת הָעֵת?

קֶנְט. לֹא, אֲדוֹנִי.

הַשּׁוֹטֶה. הַ, הַ! הִנֵּה נְעָלִים קָשִׁים בְּרַגְלָיו. הַסּוּסִים יִקָּשְׁרוּ בְרָאשָׁם, כְּלָבִים וְדֻבִּים בְּצַוָּארָם, קֹפִים

בְּמָתְנֵיהֶם וְהָאֲנָשִׁים בְּרַגְלֵיהֶם. הָאִישׁ הַנִּמְהָר בְּרַגְלָיו,
לוֹ נַעֲלֵי־עֵץ נְכוֹנוּ.

לִיר. מִי הוּא זֶה, וְאֵי זֶה הוּא, שֶׁמִּבְּלִי דַעַת
מִי וּמָה אַתָּה הֲלוֹם הוֹשִׁיבְךָ?

קֶנְט. שְׁנֵיהֶם, הוּא וְהִיא, — בִּתְּךָ וַחֲתָנֶךָ.

לִיר. לֹא.

קֶנְט. הֵן.

לִיר. הֲלֹא אָמַרְתִּי לְךָ: לֹא.

קֶנְט. וַאֲנִי אוֹמֵר: הֵן.

לִיר. לֹא, לֹא; הֵן לֹא יַעַרְבוּ אֶת לִבָּם — —

קֶנְט. אָמְנָם כֵּן, הֵם עָשׂוּ זֹאת.

לִיר. בְּיֻפִּיטֵר נִשְׁבַּעְתִּי: לֹא!

קֶנְט. בְּיוּנָה נִשְׁבַּעְתִּי: הֵן!

לִיר. הֵן לֹא הֵעֵזּוּ,
לֹא יָכְלוּ עֲשׂוֹ זֹאת, אַף לֹא חָפֵצוּ;
הֲלֹא זוֹ הַנְּבָלָה רָעָה מֶרֶצַח,
לְהָמִיר כֹּה כְבוֹדִי בִּכְלִמַּת נֶצַח; —
הַגִּידָה לִי מַהֵר אֵיכָה נִהְיָתָה,
מַה לָּמוֹ חָטָאתָ, כִּי פֹה שָׂמוּךָ,
בִּהְיוֹתְךָ הַצִּיר מִפְּנֵי שָׁלוּחַ? —

קֶנְט. אֲדוֹנִי, אָנֹכִי מִכְתַּב כְּבוֹדְךָ,
בִּמְעוֹנָם לָמוֹ מָסַרְתִּי, וּבְטֶרֶם
מִכְּרֹעַ עַל בִּרְכַּי לָמוֹ אָקוּמָה,
רָץ פֶּתַע הוֹפִיעַ, פָּנָיו בַּיָּזַע,

כִּמְעַט שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּאַפּוֹ עֲדֶנָּה,
וּבְשֵׁם גּוֹרִיל הַגְּבֶרֶת הִבִּיעַ
שָׁלוֹם וּבְרָכָה; סֵפֶר מָסַר לָמוֹ,
וּמִבְּלִי שִׂים לֵב אֵלַי נִקְרָא כְּרֶגַע:
וְעַל פִּי הַסֵּפֶר לַמְשָׁרְתִים קָרָאוּ,
לַחְבֹּשׁ הַסּוּסִים וּלְהִכּוֹן לַדָּרֶךְ;
אַף צִוּוּ עָלַי לָלֶכֶת אַחֲרֵימוֹ
וּלְחַכּוֹת עַד מַעֲנֶה מֵהֶם אֶמְצָאָה,
וּפְנֵיהֶם רָאִיתִי וְהִנֵּה רָעֲמוּ.
וּבְבוֹאִי הֲלוֹם וָרֶץ שֵׁנִי פְּגַשְׁתִּי,
דְּבַר בּוֹאוֹ, יָדַעְתִּי, לְפוּקָה לִי יְהִי,
(הֲלֹא הוּא הַנָּבָל, שֶׁלִּפְנֵי יוֹמַיִם
הֵעֵז כֹּה לַמְרוֹת עֵינֵי הוֹד כְּבוֹדֶךְ),
אָז חָרָה אַפִּי, בִּינָתִי נִסְתָּרָה,
וָאֶשְׁלֹף הַחֶרֶב. הוּא קָרָא לְעֵזֶר
בְּקוֹל מַר וְתַחֲנוּנִים וּלְקוֹלוֹ נֵעוֹרוּ
כָּל בְּנֵי הַבַּיִת. בְּתֹךְ וַתְּתָנֶךְ,
זוּ אַפֵּם כִּי חָרָה, עֲוֹנִי הִגְדִּילוּ,
לָשֵׂאת עָלַי חֶרְפַּת זֵד וּבְלִיַּעַל.

הַשּׁוֹטֶה. אָכֵן, הַחֹרֶף לֹא עָבַר עֲדֶנָּה
אִם אַוְזֵי הַיַּעַר פֹּה יַעֲלוּ אֵבֶר.
הָאָבוֹת, עוֹטֵי בְלוֹיֵי סְחָבוֹת,
יַקְשִׁיחוּ לֵב בְּנֵיהֶם כָּאֲבָנִים;
וּבְכִיסָם אִם שְׁקָלִים לִרְבָבוֹת,

מַה טּוֹבוּ, מַה טּוֹבוּ הַבָּנִים!
הַצְלָחָה, הוֹי, אַתְּ רַבַּת הַזִּמָּה,
הֲדַל אַךְ לֹא יָבוֹא לָךְ פְּנִימָה — —
וְאוּלָם, בְּכָל זֹאת, דֵּי תְלָאוֹת וּדְמָעוֹת נָכוֹנוּ לָךְ
עוֹד מִידֵי בְנוֹתֶיךָ, עַד כִּי מִסְפֹּר תִּרְבֶּינָה.

לִיר. הָהּ, מַה־יִּזְרֹם דָּמִי לִלְבָבִי כַּזֶּרֶם! —
רְדָה, דַּאֲבוֹן נֶפֶשׁ, תּוּגָה בַּת הַתֹּפֶת,
שָׁרְשֵׁךְ בְּאֶרֶץ תַּחְתִּיָּה! אֵי זֹאת הַבַּת?

קֶנְט. פֹּה בְּהֵיכַל הַשָּׂר, אֲדוֹנִי.

לִיר. אַל תֵּלְכוּ אַחֲרָי; שְׁבוּ פֹה (הולך לו אל הארמון).

הָאַבִּיר. הַאִם לֹא הֶעֱוִיתָ בָזֶה מְאוּמָה, בִּלְתִּי אִם אֶת אֲשֶׁר סִפַּרְתָּ לַמֶּלֶךְ?

קֶנְט. לֹא. — מַדּוּעַ זֶה בָּא הַמֶּלֶךְ וַאֲנָשִׁים עִמּוֹ אַךְ מְעָט?

הַשּׁוֹטֶה. לוּ אַךְ עַל שְׁאֵלָתְךָ זֹאת שָׂמוּךָ בַּצִּינוֹק, כִּי עַתָּה הִשְׂכִּילוּ עֲשׂוֹ.

קֶנְט. מַדּוּעַ זֶה, שׁוֹטֶה?

הַשּׁוֹטֶה. לְכָה וַאֲבִיאֲךָ אֶל בֵּית־סֵפֶר הַנְּמָלָה, לְמַעַן תִּלְמַד שָׁמָּה לָדַעַת, כִּי אֵין כָּל עֲבוֹדָה בַּחֹרֶף. הַהוֹלְכִים אַחֲרֵי אַפָּם, עֵינֵיהֶם לִפְנֵיהֶם תֵּלַכְנָה, בִּלְתִּי אִם הָעִוְרִים; אַף אֵין גַּם אֶחָד מֵעֶשְׂרִים, אֲשֶׁר לֹא יָרִיחַ אֶת אֲשֶׁר יַבְאִישׁ. הֶרֶף יָדְךָ בְּרֶדֶת הַגַּלְגַּל הַגָּדוֹל בְּמוֹרַד הָהָר, פֶּן יְשַׁבֵּר אֶת מַפְרַקְתְּךָ אִם תִּמָּשֵׁךְ אַחֲרָיו; אַךְ בַּעֲלוֹת הַגַּלְגַּל בְּמַעֲלֵה הָהָר, אֱחֹז בּוֹ וְהִמָּשֵׁךְ אַחֲרָיו גַּם אָתָּה. אִם יָבוֹא אִישׁ חָכָם וִיעָצְךָ

עֵצָה הַטּוֹבָה מֵעֲצָתִי, הֲשִׁיבָה לִי אֶת שֶׁלִּי: אֵין נַפְשִׁי כִּי יֵלְכוּ אַחֲרֶיהָ, בִּלְתִּי אִם הָרֵיקִים וְהַפּוֹחֲזִים, כִּי עַל כֵּן עֲצַת שׁוֹטֶה הִיא.

הָאִישׁ הָעוֹבֶדְךָ וִיקַוֶּה אַךְ פָּעֳלוֹ,
יִכָּנַע – וּלְמַרְאֵה עֵינָיִם;
אַךְ יֵרֵד הַגֶּשֶׁם יָשׁוּב אֶל אָהֳלוֹ
וַעֲזָבְךָ לְרַעֲמֵי שָׁמַיִם.
וַאֲנִי נָכוֹן לִבִּי, הַשּׁוֹטֶה יִשָּׁאֵר,
הֶחָכָם יָנוּסָה, רַב תְּבוּנָה:
הַנָּבָל עֹזֶבְךָ כַּשּׁוֹטֶה יִבָּעֵר,
הַשּׁוֹטֶה לֹא נָבָל, בֶּאֱמוּנָה!

קֶנְט. וְאַיֵּה לָמַדְתָּ זֹאת, שׁוֹטֶה?

הַשּׁוֹטֶה. לֹא בַצִּינוֹק, פֶּתִי.

לִיר ואחריו גלסתר יוצאים מן הארמון.

לִיר (לגלסתר). אֵין נַפְשָׁם לְדַבֵּר עִמִּי? חוֹלִים הֵמָּה?
עֲיֵפִים? נָסְעוּ כָּל הַלַּיְלָה בְּלִי הֶרֶף? –
אַךְ תּוֹאֲנַת שָׁוְא! אוֹתוֹת בֶּגֶד וָמָעַל!
לֵךְ וּמַעֲנֶה טוֹב מִזֶּה לִי הֲשִׁיבָה.

גְלֹסְתֶר. אֲדוֹנִי הַטּוֹב,
יָדַעְתָּ הַנָּסִיךְ וְרוּחוֹ אֵשׁ לוֹהֵט,
לֹא יָשׁוּב מִפְּנֵי כֹל, רְצוֹנוֹ חַלָּמִישׁ.

לִיר. הָהּ, נָקָם! דֶּבֶר! אֲבַדּוֹן וָמָוֶת!
מָה אֵשׁ לוֹהֵט? מָה רוּחוֹ? גְלֹסְתֶר. גְלֹסְתֶר,
אֶת נְסִיךְ קָרְנְבַל, אֶת אִשְׁתּוֹ אֲדַבֵּרָה.

גְלֹסְתֵר. טוֹב אֵפוֹא, אֲדוֹנִי הַטּוֹב, כָּזֹאת הֵן
הִגַּדְתִּי לָמוֹ.

לִיר. הִגַּדְתָּ לָמוֹ? אִישׁ,
הֲתְבִינֵנִי?

גְלֹסְתֵר. אָמְנָם כֵּן, אֲדוֹנִי.

לִיר. זֶה חֵפֶץ הַמֶּלֶךְ, לְדַבֵּר אֶת קָרְנְבַל;
הָאָב הַטּוֹב דּוֹרֵשׁ לְדַבֵּר אֶת בִּתּוֹ,
דּוֹרֵשׁ מִשְׁמַעְתָּהּ; הֲכָכָה הִגַּדְתָּ? —
הוֹי, דָּמִי וּשְׁאֵרִי! — רוּחַ־אֵשׁ? נְסִיךְ אֵשׁ?
— הַגִּידָה נָּא אֵפוֹא לִנְסִיךְ לַפִּידוֹת
כִּי — לֹא, עוֹד לֹא — אוּלַי אָמְנָם הוּא חוֹלֶה.
הֵן נְאַחֵר, כִּי נֶחֱלֶה, כְּפַעַם בְּפַעַם
מֵעֲשׂוֹת חוֹבָתֵנוּ בִּשְׁלוֹם עַצְמֵינוּ;
אַף אֵינֶנּוּ עוֹד אֵת אֲשֶׁר הִנֵּנוּ,
עֵת יְלַחֲצֵנוּ הַזּוֹעֵף הַטֶּבַע
לְהַכְאִיב בָּנוּ בָּשָׂר וָרוּחַ. הָבָה,
אֲחַכֶּה; אַף אָקוּט בְּנַפְשִׁי, כִּי פַחַז
כַּמַּיִם הָיִיתִי, וּבְשֶׁצֶף קֶצֶף
רוּחִי הַנִּכְאָה, בִּינָתִי הוּעֲמָה.
(בהביטו על קנט). מָוֶת וָשַׁחַת! מַדּוּעַ, מַדּוּעַ
שָׂמוּהוּ הֲלוֹם? זֶה פֹּעַל יָדֵימוֹ
יַרְאֵנִי לָדַעַת, כִּי בְתַרְמִית רֶשַׁע
שָׂמוּ פַּעֲמֵיהֶם לַדֶּרֶךְ הַפָּעַם.
עַבְדֵי הַנֶּאֱמָן מִמַּסְגֵּר הוֹצִיאוּ!

לֵךְ הַגֵּד לַנָּסִיךְ וְלַנְּסִיכָה יַחַד,
כִּי חֶפְצִי לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם וּכְרֶגַע;
יֵצְאוּ נָא אֵלַי וְלִדְבָרַי יַקְשִׁיבוּ!
פֶּן אֶדְפֹּק בְּחָזְקָה עַל דַּלְתוֹת הַחֶדֶר
עַד אִם הֵקִיצוּ אוֹ יִישְׁנוּ הַמָּוֶת.

גְּלֹסְתֶּר. מִי יִתֵּן וְהָיָה שָׁלוֹם אֱמֶת בֵּינֵיכֶם! —
(הולך לו אל הארמון).

לִיר. הָהּ נַפְשִׁי, הָהּ לִבִּי! לִבִּי הַסּוֹעֵר! —
אַךְ הֵרָגַע נָא רֶגַע!

הַשּׁוֹטֶה. קְרָא נָא אֵלָיו, דּוֹדִי, כַּאֲשֶׁר קָרְאָה הַמְבַשֶּׁלֶת
הַפְּתַיָּה לַצְּלֹפְחִים עֵת קְבָרָתַם חַיִּים בְּבֶטֶן הַלְּבִיבָה;
הִכָּתַם בַּמַּקֵּל עַל רָאשֵׁיהֶם וַתִּקְרָא: „הֵרָגְעוּ, נְבָלִים,
רֵדוּ!" אָחִיהָ הָיָה הָאִישׁ, אֲשֶׁר, בְּאַהֲבָתוֹ הָרַבָּה
לְסוּסוֹ, מָשַׁח לוֹ אֶת הַחָשָׁשׁ בְּחֶמְאָה.

קָרְנְבַל, רֵיגַן, גְּלֹסְתֶּר ומשרתים יוצאים מן הארמון.

לִיר. שָׁלוֹם לִשְׁנֵיכֶם!

קָרְנְבַל. שָׁלוֹם לַהֲדַר כְּבוֹדְךָ! (קנט שֻׁלח לחפשי).

רֵיגַן. מַה־יָּגֶל לְבָבִי לִרְאוֹת פְּנֵי הוֹדְךָ.

לִיר. אַאֲמִינָה לָךְ, רֵיגַן; וְנַפְשִׁי יוֹדַעַת
מַדּוּעַ אַאֲמִינָה: לוּלֵא שָׂמַחַתְּ,
מִקֶּבֶר הוֹרָתֵךְ לָעַד נִפְרַדְתִּי,
כִּי מָעוֹן הוּא לִמְנָאֶפֶת. — (לקנט) הַקֹּרָא
דְּרוֹר לָךְ? אַךְ אֶעֱזָב־נָא זֹאת לְעֵת אַחֶרֶת. —
רֵיגַן הַיְקָרָה, אֲחוֹתֵךְ בָּגְדָה:

הָהּ, רֵיגַן, הִיא שָׁלְחָה בִּי שִׁנֵּי זַעַם,
וּכְעוֹרֵב אַכְזָרִי, פֹּה עָמֹק, עָמֹק (מראה על לבו).
נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר; לֹא תוּכְלִי תַאֲמִינִי,
מַה־נִּתְעָב, מַה־נֶּאֱלָח לְבָבָהּ – הָהּ, רֵיגַן!

רֵיגַן. אַהֲלַי, אֲדוֹנִי, הַרְגִּיעָה רוּחֶךָ;
הֵן אַאֲמִין, כִּי תְשַׁכַּח טוֹבָתָהּ עָלֶיךָ,
מֵאֲשֶׁר תְּשַׁכַּח הִיא חוֹבָתָהּ אֵלֶיךָ.

לִיר. וּמַדּוּעַ זֶה?

רֵיגַן. לֹא אוּכַל אַאֲמִינָה,
כִּי תְאַחֵר מֵעֲשׂוֹ חוֹבָתָהּ אַף רָגַע.
אִם אוּלַי שְׁאוֹן אֲנָשֶׁיךָ הִכְנִיעָה,
הֵן אַךְ מֵחָכְמָה וּבְיֹשֶׁר עָשָׂתָה;
בַּדָּבָר הַזֶּה לֹא עָוֹן יִקְרֶהָ.

לִיר. תַּאֲלָתִי לָהּ!

רֵיגַן. אַתָּה, אֲדוֹנִי, זָקַנְתָּ;
עַד קְצֵה הַגְּבוּל בְּךָ הַטֶּבַע הִגִּיעַ:
אַךְ טוֹב אֵפוֹא לָךְ, כִּי אִישׁ זוּלָתֶךָ,
חֲכַם־לֵב, שֶׁיֶּחְכַּם מִמְּךָ לָדַעַת
מַצָּבְךָ מַה הוּא, לְמְנַהֵל לְךָ יְהִי,
אַף יַעְצֹר בְּרוּחֲךָ הָרַגָּשׁ מִזֹּקֶן.
לָכֵן אֲבַקֶּשְׁךָ, לַאֲחוֹתִי נָא שׁוּבָה
וֶאֱמָר־לָהּ, אֲדוֹנִי, כִּי לָהּ חָטָאתָ,

לִיר. מִמֶּנָּה אֲבַקֵּשׁ סְלִיחָה? מִמֶּנָּה!
רְאִי נָא. מַה־נָּאוָה לִכְבוֹד רֹאשׁ הַבַּיִת:

„בִּתִּי הָאֲהוּבָה, אוֹדֶה, כִּי זָקַנְתִּי;
הַזָּקֵן כְּלִי אֵין בּוֹ חֵפֶץ; (כורע) אֵלַיִךְ
אֵפוֹא עַל בִּרְכַּי אֶתְחַנָּן: הוֹאִילִי
וּתְנִי לִי בֶּגֶד, מִטָּה וּמְעַט אֹכֶל".

רֵיגַן. חֲדַל נָא, אֲדוֹנִי, מִשְּׂחוֹק אִוֶּלֶת:
שׁוּבָה אֶל אֲחוֹתִי.

לִיר. הָיֹה לֹא תִהְיֶה!
בְּנֵי לְוָיָתִי עַד הַחֲצִי הִמְעִיטָה
וּבְעֵינֵי זַעַם אֶל פָּנַי הִבִּיטָה;
בִּלְשׁוֹן אֶפְעֶה דָּקְרָה בִי לֵב וָקֶרֶב. —
כָּל נִקְמוֹת רַעֲמֵי שָׁמַיִם תָּחֹלְנָה
עַל רֹאשׁ הַבֹּגֶדֶת! — הַךְ, רוּחַ קֶטֶב,
וְאַל תַּחְמֹל כָּל יְצוּרֵי גֵו עֲלוּמֶיהָ!

קָרְנְבַל. חֲדַל נָא, אֲדוֹנִי, חֲדָל!

לִיר. אַתֶּמָה, בְּרָקִים, חִצֵּי אֶשְׁכֶם הָפִיצוּ
אֶל רַהַב עֵינֶיהָ! הַמְאִירוּ מַרְאֶהָ,
אֵדֵי הַבִּצָּה, זוּ יַחַד תְּרוֹמוּ
בְּעֶזוּז הַשֶּׁמֶשׁ, שִׂימוּהָ מִפְלֶצֶת,
וּזְדוֹן גַּאֲוָתָהּ בֶּעָפָר עוֹלֵלוּ!

רֵיגַן. הָהּ, אֵלִי חֶסֶד!
הֵן כָּכָה, אָבִי, תְּאוֹרְרֵנִי גַם אָנִי,
בְּצָלְהַ כָּאֵשׁ חֲמָתֶךָ.

לִיר. לֹא, רֵיגַן,
עַד נֶצַח לֹא תָבוֹא אָלָתִי עָלַיִךְ.

רֹךְ נַפְשֵׁךְ הַמְּלֵאָה לָהּ אַהֲבָה וָנֹעַם
יַעַרְבֵךְ, כִּי לִבֵּךְ לֹא תוּכְלִי הַקְשִׁיחַ:
עֵינֶיהָ – לַהֲבוֹת חֶרֶב; לֹא כֵן עֵינַיִךְ,
כִּי תְנַהֵמְנָה, תְּחַמֵּמְנָה – אַךְ לֹא תְלַהֵטְנָה.
בְּהִתְעַנֵּג נַפְשִׁי לֹא תוּכְלִי תִזְעֲמִי,
גַּם מִסְפַּר אֲנָשַׁי אַתְּ לֹא תַמְעִיטִי,
בַּחֲרָפוֹת, גִּדּוּפִים פִּיךְ לֹא תְמַלְּאִי,
לֹא תִגְרְעִי חֻקִּי, וּלְסוֹף – הֵן הַדֶּלֶת
לֹא תִסְגְּרִי בַּעֲדִי לִבְלִי בוֹא הַבָּיְתָה;
אַתְּ דַּעַת הֵיטִיבִי מִשְׁפְּטֵי הַטֶּבַע,
עֲבוֹתוֹת הַיַּלְדוּת, תּוֹרַת הַחֶסֶד,
חוֹב גְּמוּל הַטּוֹבָה; אַף טֶרֶם שָׁכַחַתְּ
חֲצִי הַמַּלְכוּת לָךְ לְחֵבֶל נָתַתִּי.

רֵיגַן. חֲדַל נָא, אֲדוֹנִי; הַגֵּד מַה חֶפְצֶךָ.

לִיר. מִי הוּא הַשָּׂם בַּסַּד רַגְלֵי מַלְאָכִי?

(קול תרועת שופרות ישמע מחוץ).

קָרְנְבַל. מַה קוֹל הַתְּרוּעָה?

רֵיגַן. יָדַעְתִּי – אֲחוֹתִי
בָּאָה; הֲלֹא כֹה דְבָרֶיהָ עִם הַסֵּפֶר
לָבוֹא מִבְּלִי הִתְמַהְמֵהַּ.

אוֹסְבַלְד יופיע.

הֲבָאָה
גְּבִרְתֵּךְ הֲלוֹם?

לִיר. אַף הִנֵּה הָעֶבֶד,

זו גַאֲוַת אִוַּלְתּוֹ בְּצֵל חֶסֶד־רֶגַע,
מִשְׁכַּבְתָּהוּ הַגְּבֶרֶת, תִּשְׁכֹּנָה. — סוּרָה,
בְּלִיַּעַל, מִנֶּגֶד עֵינָי!

קָרְנְבַל. מַה פֵּשֶׁר
דְּבָרֶיךָ, אֲדוֹנִי?

לִיר. מִי שָׂם מַלְאָכִי
בַּצִּינוֹק? רֵיגַן, תִּקְוָתִי תְּשַׁעְשְׁעֵנִי
כִּי זֹאת לֹא יָדַעַתְּ. — מִי בָאָה הֵנָּה?
אֱלֵי שָׁמַיִם,

גֹּנֶרִיל באה.

אִם אַךְ זְקֵנִים תֶּאֱהָבוּ,
אִם יִקְהַת הוֹרִים בְּעֵינֵיכֶם יָקָרָה,
אִם זְקַנְתֶּם גַּם אַתֶּם, רִיבוּ נָא רִיבִי;
רְדוּ נָא מִמָּרוֹם וּבְעֶזְרָתִי קוּמוּ! —
(לגנריל). וְאַתְּ הַבֵּט אֶל זְקָנִי טֶרֶם תֵּבוֹשִׁי? —
הָהּ, רֵיגַן אִם יָדָהּ תּוּכְלִי תְּחַבֵּקִי?

גֹּנֶרִיל. וּמַדּוּעַ לֹא תְּחַבֵּק יָדִי? הֶעָוֶל
עָשִׂיתִי? לֹא לְכָל אֲשֶׁר תַּחְשֹׁב הָאִוֶּלֶת,
וּפְתַיּוּת כֹּה תְּכַנֵּנוּ, עָוֶל יֵאָמֵר!

לִיר. הָהּ, לִבִּי, מִצּוּר חֲזַקְתָּ; הֲטֶרֶם
תִּתְפּוֹצֵץ? — מִי שָׂם בַּצִּינוֹק מַלְאָכִי?

קָרְנְבַל. אָנֹכִי; וְאוּלָם עוֹד טֶרֶם יְוֻסַּר
הַנָּבָל כְּרִשְׁעָתוֹ.

לִיר. וְאַתָּה עָשִׂיתָ

זאת? אָתָּה!

ביגן. אָבִי, אֲחַלֶּה פָנֶיךָ,
הֵן שַׂבְתָּ, חָלִיתָ, חֲדַל נָא רֹגֶז;
לוּ אַךְ הוֹאַלְתָּ, עַד יַעֲבֹר הַחֹדֶשׁ,
לָשׁוּב אֶל אֲחוֹתִי עִמָּהּ לָשֶׁבֶת,
וְלִגְרֹעַ הַחֲצִי מִצְּבָא אֲנָשֶׁיךָ,
אָז אֵלַי תָּשׁוּב. וַאֲנִי הֵן הַפַּעַם
רָחַקְתִּי מִמְּעוֹנִי עַד בִּלְתִּי יְכֹלֶת,
מִמַּחְסוֹר כָּל דָּבָר, לְהַסְפִּיק צְרָכֶיךָ.

ליר. שׁוּב אֵלֶיהָ? וַחֲמִשִּׁים אִישׁ שַׁלֵּחַ?
לֹא, אֶבְחַר עֲזֹב צֵל קוֹרַת כָּל בָּיִת,
הַעֲרוֹת נַפְשִׁי לָרוּחַ, לַסַּעַר,
הֱיוֹת חָבֵר לַזְּאֵב, רֵעַ לָאֹחַ,—
הָהּ, שֶׁן־רַעַל הַהֶכְרֵחַ!— לָשׁוּב אֵלֶיהָ?
הִנֵּה, צָרְפַת מְהִיר הַחֵמָה, שֶׁבְּלִי מֹהַר
אָז בִּתִּי הַצְּעִירָה נַפְשׁוֹ בָחָרָה——
הֲלֹא אֶבְחַר אֵפוֹא לִכְרֹעַ בֶּרֶךְ
לַהֲדוֹם כֵּס מַלְכוּתוֹ, וּבְשִׁבְרוֹן רוּחַ,
כְּאַחַד עֲבָדָיו, אֵלָיו אֶתְחַנֵּנָה,
לָתֵת לֶחֶם צַר לִי וּמַיִם לָחַץ,
וְלִחְיוֹת חַיֵּי עֹנִי.— לָשׁוּב אֵלֶיהָ?
הֲלֹא טוֹב לִי כִּי תְצַוֵּינִי לִהְיוֹת עֶבֶד
וּבְעִיר־מַשָּׂא לָזֶה הַבְּלִיַּעַל!

(מראה באצבעו על אוסבלד).

גְנֵרִיל. עֲשֵׂה
אֵפוֹא כְּחֶפְצֶךָ.

לִיר. אָנָּא, בִּתִּי, אַל נָא בְשִׁגָּעוֹן תַּכִּינִי!
לֹא אוֹסִיף הֱיוֹת עוֹד לְמַשָּׂא עָלַיִךְ;
הֲיִי בְטוֹב, בִּתִּי: לֹא נוֹסִיף נִפָּגֶשׁ,
לֹא נוֹסִיף עוֹד לִרְאוֹת אִישׁ פְּנֵי רֵעֵהוּ. —
וְאַף גַּם זֹאת הֵן בְּשָׂרִי אַתְּ, דָּמִי, בִּתִּי;
לֹא, אַתְּ אַךְ מַחֲלָה בִּבְשָׂרִי דָבֵקָה,
שֶׁלְּמוֹרַת רוּחִי שֶׁלִּי אֲכַנֶּנָּה;
אַתְּ מַכָּה טְרִיָּה, צָרַעַת מַמְאֶרֶת,
סַפַּחַת, דֶּבֶר בִּרְקַב דָּמִי פְּנִימָה. —
אַךְ לֹא עוֹד אֲחָרְפֵךְ; הַחֶרְפָּה תָּחִישָׁה
וְתָבוֹאָה בְּעִתָּהּ, מִבְּלִי אֶקְרָאֶנָּה;
לֹא אֶתְחַנֵּן לָרַעַם כִּי יְפוֹצְצֵךְ,
אַף לֹא לִמְשׁוֹפְטֵי בַּמְּרוֹמִים אֶקְרָאָה.
וְאַתְּ שׁוּבִי בְּעוֹד עֵת, הֵיטִיבִי דְרָכַיִךְ;
אֲנִי אֶרֶךְ אַפַּיִם; אַף אוּכַל שֶׁבֶת
בְּבֵית רֵיגַן בִּתִּי עִם מְאַת אַבִּירָי.

רֵיגַן. אַךְ לֹא כֵן, אָבִי. הֵן לְעֵת כָּזֹאת טֶרֶם
חִכִּיתִי לְבוֹאֶךָ, אַף טֶרֶם עָשִׂיתִי
הַהִתְכּוֹנָנָה הָרְאוּיָה לְקַדֵּם פָּנֶיךָ.
הוֹאֶל־נָא אֵפוֹא וְלַאֲחוֹתִי הַקְשִׁיבָה;
כִּי בְהִתְבּוֹנֵן נְבוֹן־לֵב אֶל קִצְפְּךָ,

יֹאמַר: אַךְ זֶה פְּרִי רִפְיוֹן שֵׂיבָתֶךָ,
וְכִי – – אָכֵן הִיא יוֹדַעַת אֵת אֲשֶׁר תַּעַשׂ.

ליר. הֶבְאֱמֶת וּבְתָמִים דִּבַּרְתְּ דְּבָרַיִךְ?

ריגן. אָמְנָם כֵּן, אֲדוֹנִי. וּמַדּוּעַ לֹא?
הֲבַחֲמִשִּׁים אִישׁ לֹא תִמְצָא שֶׁפֶק?
מַה חֵפֶץ לְךָ עוֹד? אַף לָמָּה לְךָ אֵלֶּה?
הַאִם לֹא יְעוֹרְרוּ אַךְ דְּאָגָה וָפַחַד?
הֲיוּכַל הֱיוֹת שָׁלוֹם אֱמֶת בַּבַּיִת,
בּוֹ רַבּוּ הַמְשָׁרְתִים לַאֲדוֹנִים שְׁנַיִם?
הֵן כָּבֵד הַדָּבָר עַד בִּלְתִּי יְכֹלֶת.

גנריל. וּמַדּוּעַ זֶה לֹא יוּכְלוּ יְשָׁרְתוּךָ
מֵעַבְדֵי אֲחוֹתִי, מֵעֲבָדַי אָנִי?

ריגן. וּמַדּוּעַ לֹא? אִם אֶחָד מֵאֵלֶּה
יָעֹז לַמְרוֹת פִּיךָ, נְיַסְּרֶנּוּ אָנוּ.
בְּבוֹאֲךָ אֵלַי – כִּי בָעֵת אֶפְחַד גַּם אָנִי –
אַךְ עֶשְׂרִים וַחֲמִשָּׁה עִמְּךָ תָּבִיאָה;
יוֹתֵר לֹא אֲכַלְכֵּל וְלֹא אֶאֱסֹף בָּיִת.

ליר. הֵן נָתַתִּי לָכֶן כֹּל – –

ריגן. אַף עָשִׂיתָ
זֹאת בְּעִתָּהּ.

ליר. לְמַעַן שֵׂיבָתִי תְּכַלְכֵּלְנָה;
אַךְ מְאַת אַבִּירִים מֵרֹאשׁ לִי הִשְׁאַרְתִּי.
הַאַךְ עֶשְׂרִים וַחֲמִשָּׁה לְךָ אָבִיאָה

בְּבוֹאִי אֵלַיִךְ, רֵיגַן? הֲדִבַּרְתְּ כָּכָה?

רֵיגַן. אַחַת דִּבַּרְתִּי, אֲדוֹנִי, וּשְׁתַּיִם:
לֹא יוֹתֵר.

לִיר. וּפְנֵי בְּנוֹת הַתֹּפֶת אֵלֶּה
עוֹד יָפוּ, נֶהְדָּרוּ! וְרָעוֹת מֵהֵנָּה
אִם תִּמָּצֶאנָה, הֲלֹא אֵל תְּהִלַּלְנָה
עַל בִּלְי הֱיוֹתָן הָרִאשׁוֹנוֹת לָרַע. —
(לגנריל). אֵלְכָה לִי אֵלַיִךְ, כִּי הֵן פַּעֲמַיִם
לִי עֶשְׂרִים וַחֲמִשָּׁה כַּחֲמִשַּׁיִךְ,
גַּם כְּאַהֲבָתָהּ לִי לָךְ כִּפְלָיִם.

גֹּנֶרִיל. שְׁמָעֵנִי,
אֲדוֹנִי: מַה חֵפֶץ לְךָ בְּעֶשְׂרִים וַחֲמֵשֶׁת,
בַּעֲשָׂרָה, אוֹ בַחֲמִשָּׁה לְשָׁרֵת בְּבַיִת,
בּוֹ מְשָׁרְתִים כִּפְלַיִם נְכוֹנִים לְשָׁרְתֶךָ?

רֵיגַן. אַף גַּם אֶחָד לָמָּה?

לִיר. הָהּ, אַל־נָא „לָמָּה?"
תִּשְׁאַלְנָה: הָאֶבְיוֹן בְּאַשְׁפּוֹת הָעֹנִי
וּבְכָפָן וָחֹסֶר, גַּם לוֹ עוֹד דְּבַר יֶתֶר.
תֵּן לָאִישׁ אַךְ אֲשֶׁר יִדְרֹשׁ הַטֶּבַע,
וּמוֹתַר לָאָדָם מִבְּהֵמָה אָיִן.
אַתְּ אִשָּׁה כְבוּדָה; אִם אָמְנָם תִּלְבָּשֶׁת
שֶׁתָּחֹם לַגֵּו הִיא כְּלִילַת תִּפְאֶרֶת,
מַה חֵפֶץ לַטֶּבַע בִּפְאֵר עֲדָיַיִךְ,

שֶׁתַּעְדִּי עָלַיִךְ מִבְּלִי שֶׁיָּחֵמּוּ? —
אוּלָם מַחְסוֹר אֲמִתִּי — —
הוֹי שָׁמַיִם, חָנּוּנִי, אֹרֶךְ אַפַּיִם,
אֹרֶךְ אַפַּיִם לִי תְּנוּ! הֵן תִּרְאוּנִי,
אֵלַי מֵעַל, זָקֵן, עָנִי וְגוֹוֵעַ,
שְׂבַע רֹגֶז כַּיָּמִים; אֻמְלָל בִּכְפָלַיִם!
אִם אַתֶּם הֵם, זוּ לֵב בְּנוֹתַי תַּקְשִׁיחוּ
מֵאֲבִיהֶן, אַל נָא בִּי תַרְבּוּ תַּלְעִיבוּ
לָשֵׂאת זֹאת בְּדֻמִיָּה; מַלְאוּנִי זַעַם
גְּאוֹן לֵב וָזַעַם! אַל נָא נֵשֶׁק־אֵשֶׁת,
נִטְפֵי־מַיִם, לְחָיֵי הָאִישׁ יִכְתֹּמוּ! —
לֹא, בְּנוֹת הַתֹּפֶת, אַךְ נָקוֹם אֶנָּקֵם
נָקָם שִׁבְעָתַיִם, וּמִשְּׁתֵּיכֶן יָחַד,
כִּי כָל שׁוֹכְנֵי אֶרֶץ — וּמַעֲשִׂים עוֹד אַעַשׂ — —
מָה? טֶרֶם אֵדָעָה; אַךְ הַרְעֵשׁ יַרְעִישׁוּ
תֵּבֵל וּמְלוֹאָהּ. כִּי אֶבְכֶּה תַּחְשֹׁבְנָה?
לֹא, בָּכֹה לֹא אֶבְכֶּה. —
יֵשׁ וָיֵשׁ לִי עַל מַה לִבְכּוֹת; אַךְ לִבִּי זֶה
יִתְפּוֹצֵץ לְאַלְפֵי רִבְבוֹת רְסִיסִים בְּטֶרֶם
אֶבְכֶּה. — הָהּ, שׁוֹטֶה, הִנְנִי מִשְׁתַּגֵּעַ!
ליר, גְּלֹסְטֶר, קנט והשוטה הולכים להם.

רוח סערה. קול רעם ישמע מרחוק.

קָרְנְבַל. נֵלְכָה גַם אָנוּ; הֵן יָעוֹר הַסַּעַר.

רֵיגַן. הֵן צַר הַבָּיִת; הַזָּקֵן וַאֲנָשָׁיו
לֹא יוּכְלוּ הִסְתּוֹפֵף פֹּה מֵאֶפֶס מָקוֹם.

גֹּנֶרִיל. אַךְ זֹאת הִיא אַשְׁמָתוֹ, כִּי מֵאֵן שֶׁבֶת
בִּמְנוּחָה; פְּרִי אִוַּלְתּוֹ יֹאכַל עָתָּה.

רֵיגַן. אוֹתוֹ בְּכָל לִבִּי אֶל בֵּיתִי אֶאֱסֹפָה,
מֵאֲנָשָׁיו – לֹא אֶחָד.

גֹּנֶרִיל. וְכֵן אַעַשׂ גַּם אָנִי.
וְאֵיפֹה גְּלֹסְתֵּר הַשָּׂר?

קָרְנְבַל. הָלַךְ אַחֲרֵי
הַזָּקֵן. – אַךְ הִנֵּה הוּא בָא.

גְּלֹסְתֵּר שָׁב.

גְּלֹסְתֵּר. הַמֶּלֶךְ
מִתְרַגֵּשׁ בְּזַעַף אָף.

קָרְנְבַל. אָן הָלַךְ לוֹ?

גְּלֹסְתֵּר. הוּא צִוָּה לֶאֱסֹר, וּלְאָן לֹא אֵדָעָה.

קָרְנְבַל. טוֹב תִּתּוֹ לָלֶכֶת, וּכְחֶפְצוֹ יַעַשׂ.

גֹּנֶרִיל. אֲדוֹנִי, אַךְ אַל־נָא תָאֶץ־בּוֹ פֹּה לָשֶׁבֶת.

גְּלֹסְתֵּר. אֲהָהּ, הִנֵּה רַד הַיּוֹם, וְסוּפַת זַעַם
תִּתְחוֹלֵל כְּרֶגַע; וּמִסָּבִיב לְמֵרָחוֹק
גַּם כָּל שִׂיחַ בַּל יֵרָאֶה.

רֵיגַן. אֲדוֹנִי,
לְעִקֵּשׁ־לֵב אַךְ הַתְּלָאָה תְּמַצְּאֶנּוּ
בַּעֲוֹנוֹ בְּעֵת תּוֹרֶנּוּ. סְגֹר הַדְּלָתַיִם;

אֲנָשָׁיו גִּבּוֹרִים וּמָרֵי נֶפֶשׁ;
אַף אָזְנוֹ, זוֹ לֹא תִבְחַן מִלִּים, יַשִּׁיאוֹ
עַל נְקַלָּה לַעֲשׂוֹת רָע; נִשָּׁמֶר אֵפוֹא.

קָרְנְבַל. טוֹבָה עֲצַת רֵיגַן: סְגֹר הַדְּלָתַיִם!
נִסְתַּר מִסָּעַר; נוֹרָא הַלָּיְלָה.

(באים הביתה).

וִילְיַם שֶׁכְּסְפִּיר.

המלך ליר

חזון־תוגה בחמש מערכות.

מאת

וִילְיַם שֶׁכְּסְפִּיר.

תֻּרגם מאנגלית לעברית ע"י

שמואל ליב גרדון.

ספר שני.

הוצאת „תושיה".

ווארשא. תרנ"ט.

בדפוס מ. י. האלטער ושותפו, נאלעווקי 7.

ГАМЕЛЕХЪ ЛИРЪ.

т. е. Король Лиръ.

Трагедія въ 5-ти дѣйствіяхъ.

В. ШЕКСПИРА.

Переводъ С. Л. Гордона.

Книга II-ая.

Изданіе „ТУШІЯ".

ВАРШАВА. 1899.

Типографія М. И. Гальтера и Комп., Налевки 7.

Дозволено Цензурою
Варшава, 16 Февраля 1899 года.

מַעֲרָכָה שְׁלִישִׁית.

מַחֲזֶה רִאשׁוֹן.

סופה, קולות וברקים. קֶנֶט ואחד האבירים נפגשים.

קֶנֶט. מִי זֶה הַנּוֹדֵד בְּלֵיל סוּפָה וָסָעַר?
הָאַבִּיר. אִישׁ, שֶׁלְּבָבוֹ בוֹ יִסְעַר כַּסָּעַר.
קֶנֶט. יְדַעְתִּיךָ. אֵיפֹה הַמֶּלֶךְ?
הָאַבִּיר. הִנֵּה הוּא נִלְחָם בְּאֵיתָנֵי הַזָּעַם,
וִיצַו לָרוּחַ הָאָרֶץ הַיַּמָּה לָפַחַת,
אוֹ לְרוֹמֵם מִשְׁבְּרֵי תְהוֹם לְכַסּוֹת הַיַּבֶּשֶׁת,
כִּי יְשֻׁנּוּ פְּנֵי תֵבֵל אוֹ תֶחְדַּל כָּלָה.
יְמָרֵט לְבֶן־שְׂעָרוֹ, זוּ יַד סַעֲרַת זַעַם,
וּבְשֶׁצֶף קֶצֶף, תֹּאחֲזֶנּוּ, תִּדְפֶנּוּ;
בְּ„עוֹלָמוֹ הַקָּטָן" יָעֹז, יָבוּזָה
לָרוּחַ, לַגֶּשֶׁם לַהֲפִיצוֹ יִסְעָרוּ.
זֶה הַלַּיִל, — כּוֹ גַם הַדֹּב הַשּׁוֹקֶקֶת
עַל יַד גּוּרֶיהָ בַּמְּאוּרָה רוֹבֶצֶת,
גַּם הָאֲרִי, גַּם הַזְּאֵב מְזֵה־הָרָעָב
יָחוּסוּ עַל עוֹרָם מֵהַרְטִיב בַּגֶּשֶׁם, —

יְדִיד כַּחוּץ בְּרֹאשׁ גָּלוּי, פָּרוּעַ
וִיצַו לָאֲבַדּוֹן לַשְׁחִית כֹּל וּלְבַלֵּעַ.

קֶנְט. אַךְ מִי עִמּוֹ שָׁמָּה?

הָאַבִּיר. אֵין אִישׁ שָׁם זוּלָתִי
הַשּׁוֹטֶה, שֶׁיַּעֲמֹל לְרַפֵּא הַפֶּצַע
הֶעָמֹק בִּלְבָבוֹ בְּמַהֲתַלּוֹת פִּיהוּ.

קֶנְט. יְדַעְתִּיךָ, יְדִידִי, וּלְבָבִי אֶעֱרֹבָה,
בֶּאֱמוּנָתִי בָּךְ, לִגְלוֹת אָזְנֶךָ
חֲדָשׁוֹת וּנְצוּרוֹת. הֵן רָהַב הַפֶּרֶץ
בֵּין קָרְנְבַל וְאַלְבַּנְיָה, אִם גַּם אֲפֵר שֶׁקֶר
וּמִרְמַת עֲרוּמִים עֲדֶן יְכַסֶּנּוּ!
אַף יֵשׁ לָמוֹ – וְאֵת מִי בִּמְאֻשְּׁרֵי אָרֶץ,
זוּ כוֹכָבָם הֱרִימָם אֶל עָל, אֵין כְּמוֹ אֵלֶּה? –
עֲבָדִים נֶאֱמָנִים לְמַרְאֵה עֵינַיִם,
וּמְרַגְּלֵי חֶרֶשׁ לְמֶלֶךְ צָרְפַת הֵמָּה,
זוּ יוֹדִיעוּהוּ מִמַּצַּב הָאָרֶץ,
מִכָּל דְּבַר־רִיב נָפַל בֵּין שְׁנֵי נְסִיכֶיהָ;
מֵעֹלָם הַקָּשֶׁה עַל צַוַּאר הַמֶּלֶךְ
הַזָּקֵן, הַטּוֹב; מִתַּחְבֻּלוֹת סֵתֶר,
שֶׁאוּלַי לְעֻמָּתָן מַעֲשֵׂיהֶם אֵלֶּה
מֵאֶפֶס נֶחְשָׁבוּ; אַךְ זֹאת אֵדָעָה,
כִּי צִבְאוֹת חַיִל מִצָּרְפַת יָבוֹאוּ
אֶל זוֹ הַמַּמְלָכָה הַקְּרוּעָה לִשְׁנָיִם;
אַף רָאוּת הִשְׂכִּילוּ שִׁפְלוּת יָדֵינוּ

וּכְבָר תָּקְעוּ יִתְדָם בְּחֶפֵּי עֻזֵּנוּ,
וְעוֹד אַחַת מְעַט הִיא וְעֵינֵינוּ תִּרְאֶינָה
נֵס נֵצַח צָרְפַת מִתְנוֹסֵס בָּאָרֶץ. —
עַתָּה שְׁמָעֵנִי: אִם סָמוּךְ בָּטוּחַ
לִבְּךָ בֶּאֱמוּנָתִי לָשִׂים פְּעָמֶיךָ
דָּבֵרָה הָעִיר, שָׁם מֵישָׁרִים יוֹדוּךָ,
כְּסַפֶּרְךָ בֶּאֱמוּנָה, מַה־מְּאֹד הִכְעִיסוּ
פֹּה אֵלֶּה תַּמְרוּרִים בְּאַכְזְרִיּוּת רֶצַח
וּבְכָל שָׁאטָם בְּנֶפֶשׁ, לְבַב כְּבוֹד הַמֶּלֶךְ.
אָצִיל מִלֵּדָה וּבְאֵמוּן הִנְנִי;
וּבְדַעְתִּי אוֹתְךָ וֶאֱמוּנַת רוּחֶךָ,
אָשִׂים דְּבָרַי אֵלֶּה בְּפִיךָ הַפָּעַם.

הָאַבִּיר. עוֹד נֵרָאֶה וְנִשְׁתָּעָה יָחַד.

קֶנְט. אַךְ לֹא כֵן;
וּלְאוֹת שֶׁיּוֹתֵר מִלְּמַרְאֵה עֵינַיִם
הִנְנִי, הֵא לְךָ זֶה הַכִּיס, קָחֶהוּ
וִיהִי לְךָ אֲשֶׁר בּוֹ. אִם תִּרְאֶה כָּרְדֵלְיָה, —
כַּאֲשֶׁר אֲקַוֶּה — הַרְאֶנָּה הַטַּבַּעַת;
וְקָרְאת לְךָ בְּשֵׁם הַמְדַבֵּר אֵלֶיךָ
וַאֲשֶׁר לֹא תֵדָעֶנּוּ. אַךְ זֶה סָעַר!
אֵלְכָה לִי לְבַקֵּשׁ הַמֶּלֶךְ.

הָאַבִּיר. תְּנָה לִי יָדֶיךָ. הַאֵין עוֹד בְּפִיךָ?

קֶנְט. עוֹד דָּבָר בְּפִי אַף גַּם רַב הָעֵרֶךְ;
אַךְ לָרִאשׁוֹנָה הַמֶּלֶךְ נִמְצָאת;

לֵךְ אַתָּה שָׁמָּה, וַאֲנִי פֹּה אֵלֵכָה,
וַאֲשֶׁר יִמְצָאֵהוּ יִקְרָא לְרֵעֵהוּ.
(שניהם נפרדים והולכים לעברים שונים).

מַחֲזֶה שֵׁנִי.

מקום אחר בערבה. הסערה תוסיף אמץ.
לִיר וְהַשּׁוֹטֶה יופיעו.

לִיר. פַּתְנָה, הָרוּחוֹת, לְחָיֵיכֶן בַּקַּעְנָה!
סְעַרְנָה! רְעַשְׁנָה! אַתֶּם, זִרְמֵי גֶפֶץ,
אֲרֻבּוֹת שָׁמַיִם, הָקִיאוּ וּזְרֹמוּ,
עַד נְפֹל מִגְדְּלֵי עֹז וּגְרֹף עֹפֶל וָבַחַן!
הוֹי, בִּרְקֵי גָפְרִית, קַלִּים מִמַּחֲשֶׁבֶת,
חֲלוּצֵי הָרְעָמִים, פַּלָּצוּת הַיַּעַר,
זֶה רֹאשׁ שֵׂיבָתִי פּוֹצֵצוּ, וּכְרֶגַע!
אַתָּה, רַב זְוָעָה, חֲגוֹר עֹז הָרַעַם,
רַקַּע וּבַלַּע עֳבִי כַּדּוּר הָאָרֶץ!
נַפֵּץ לִרְסִיסִים כָּל מַרְאוֹת הַטֶּבַע,
אַבֵּד פַּעַם אַחַת רֵאשִׁית כָּל זֶרַע
מוֹלֶדֶת הָאָדָם, טוֹבָה שׁוֹכַחַ.

הַשּׁוֹטֶה. הֲלֹא טוֹב, דּוֹדִי, שֶׁבֶת בֵּית־חָבֵר וּשְׁתוֹת מַיִם קָרִים מִנְּדֹד בַּחוּץ וּרְחֹץ בְּמֵי גֶשֶׁם. בּוֹאָה נָא לְחַלּוֹת פְּנֵי בְנוֹתֶיךָ, כִּי תֶאֱצַלְנָה לְךָ בְּרָכָה. אַךְ זֶה

לֵיל זַעַם, אֲשֶׁר לֹא יְרַחֵם חֲכָמִים וּפְתָאִים גַּם יָחַד.

ליר. רַעַם בָּעֹז! הָקִיאִי, אֵשׁ! שְׁטֹף, הַגֶּשֶׁם!
לֹא גֶשֶׁם-רוּחַ, רַעַם, אֵשׁ בְּנוֹתַי הֵנָּה:
לֹא אֶגְעַר בָּכֶם, אֵיתָנֵי הַטֶּבַע,
עַל מַעַל וָרֶשַׁע; הֵן לֹא נָתַתִּי
לָכֶם מַמְלֶכֶת וּבָנוֹת קְרָאתִי,
אַף לֹא חֻיַּבְתֶּם לִי כָּבוֹד, מִשְׁמַעַת:
הִתְהוֹלְלוּ אֵפוֹא בֶּעָזוּז נוֹרְאוֹת עֹנֶג
תְּאֶהָבוּ; הִנֵּה פֹּה עוֹמֵד אָנֹכִי,
עַבְדְּכֶם, זָקֵן, עָנִי, נִמְאָס, נִגָּע:—
וְאַף גַּם זֹאת אֶקְרָא לָכֶם עַבְדֵי רֶשַׁע,
כִּי תָשִׁיתוּ יָד עִם שְׁתֵּי בְנוֹת בְּלִיַּעַל
לַעֲרֹךְ בַּחֲמַת רֶצַח מִלְחֶמֶת זַעַם
עַל רֹאשׁ לְבֶן־שֵׂיבָה כָּזֶה! הָהּ! הָהּ! בּוֹשׁוּ!—

הַשּׁוֹטֶה. מִי אֲשֶׁר לוֹ בַיִת בּוֹ רֹאשׁוֹ לְהָנִיחַ, לוֹ מִצְנֶפֶת טוֹבָה!
אִם מָעוֹן יָתוּרוּ לָהֶם מִכְנָסַיִם
עוֹד טֶרֶם הָרֹאשׁ שָׁם יֵאָסֵף,
אָז יוּכְחוּ בַשְּׁלִישִׁית מִמַּדְוֵי מִצְרָיִם;—
כֹּה חֲתֻנַּת עֲנִיִּים בְּלִי כָסֶף.
אִם בֹּהֶן הָרֶגֶל הַסֵּבֶל יָרִימָה
לִמְקוֹם הַלֵּבָב שָׁם יִשְׁכֹּנָה,
מִכְּאֵב הַסַּפַּחַת לִרְגָעִים יֶהֱמָה
וּמֵעֵינָיו תִּדַּד הַשֵּׁנָה.

כִּי טֶרֶם הָיְתָה אֵשֶׁת יְפַת תֹּאַר, אֲשֶׁר לֹא תַסְתִּיר
תּוֹךְ וּרְמִיָּה בַּאֲפֵר עֵינֵי יוֹנִים וּבִשְׂחוֹק שִׂפְתֵי שׁוֹשַׁנִּים.

לִיר. לֹא, אֶהְיֶה נָא לְמוֹפֵת בְּאֹרֶךְ אַפַּיִם; אֶשָּׂא
וְאֶסְבֹּל דְּמִיָּה.

(קֶנְט יוֹפִיעַ.)

קֶנְט. מִי שָׁם?

הַשּׁוֹטֶה. הִנֵּה, פֹּה מֶלֶךְ וְהֶדְיוֹט, חָכָם וְשׁוֹטֶה.

קֶנְט. אֲהָהּ, פֹּה אַתָּה? הַיְצוּרִים אוֹהֲבֵי לָיִל,
לַיִל כָּזֶה יְתָעֵבוּ; מִשְּׁמֵי הַזַּעַם
יְחַתּוּ כָּל חַיְתוֹ הַטֶּרֶף יָחַד,
וַיֵּחָבְאוּ בִמְאֻרוֹתָם. מֵאָז הָיוֹתִי,
הֲמוֹן זִרְמֵי אֵשׁ, עֱזוּז נֶפֶץ רַעַם,
וִילֵיל רַעַשׁ סַעַר וָגֶשֶׁם כָּאֵלֶּה,
לֹא רָאֲתָה עֵינִי, לֹא אָזְנִי שָׁמָעָה.
הֵן תִּקְצַר כָּל נֶפֶשׁ מֵהָכִיל פַּחַד
וּמְצוּקָה כָּאֵלֶּה.

לִיר. הוֹי, אֵלֵי מַעַל,
מְרִימֵי שְׁאוֹן הַפַּלָּצוּת מֵעַל לְרֹאשֵׁנוּ,
אוֹיְבֵיכֶם חַפֵּשׂוּ. חֲרַד בֶּן־בְּלִיַּעַל,
עַל עֲוֹן סֵתֶר בְּחֻבְּךָ תַעֲלִימָה,
וּבְשֵׁבֶט הַמִּשְׁפָּט טֶרֶם נוּסַּרְתָּ! —
חֲבֵה, שׁוֹפֵךְ דָּמִים, נִשְׁבַּע לַשָּׁקֶר,
גַּם אַתָּה, נָבָל מִסְתַּתֵּר בַּאֲפֵר צֶדֶק,
הַטּוֹבֵעַ בְּיוֵן זִמָּה וָתֶבֶל!

הִתְפּוֹצֵץ כְּרֶגַע, זָדוֹן, שֶׁמִּבְּעַד
לְמַסְוֵה הַיְדִידוּת לִדְמֵי נֶפֶשׁ תֶּאֱרֹבָה! —
הִגָּלוּ מִמַּעֲמַקִּים, עֲוֹנוֹת סֵתֶר,
קִרְעוּ מֵעֲלֵיכֶם מַסֵּכַת הַשֶּׁקֶר,
גְּשׁוּ, בַּקְּשׁוּ חֲנִינָה מֵאֵלֵי הַזָּעַם! —
וַאֲנִי אִישׁ, שֶׁחָטְאוּ לוֹ הַרְבֵּה יֶתֶר
מֵאֲשֶׁר חָטָא הוּא.

קֶנְט. אֲהָהּ, וּבְרֹאשׁ גָּלוּי! —
אֲדוֹנִי, לֹא רָחוֹק מִזֶּה עוֹמֵד אֹהֶל,
שֶׁיְּהִי לְךָ מַחֲסֶה מִסּוּפָה וָזֶרֶם;
שָׁמָּה תָּנוּחַ; עַד בּוֹאִי לַבַּיִת
הַקָּשֶׁה הַהוּא — שֶׁיֶּקֶשׁ רַב יֶתֶר
מִסֶּלַע הָעֹז, שֶׁעָלָיו יִשְׁכֹּנָה,
וַאֲשֶׁר זֶה עַתָּה, בְּשָׁאֲלִי שָׁם עָלֶיךָ,
לָבוֹא פְּנִימָה לֹא נְתָנוּנִי — אָשׁוּבָה
נָא שָׁמָּה וַאֲעוֹרֵר לִבּוֹת הָאֶבֶן
עַד אִם נִחֲמֵיהֶם כִּמְעַט נִכְמָרוּ.

לִיר. הָהּ, לִבִּי סְחַרְחַר, בִּינָתִי תַּעַזְבֵנִי. —
קוּמָה נָא, בְּנִי! מַה לְּךָ אֵפוֹא? הֲתִרְעַד
מִקֹּר? עַצְמוֹתַי תִּרְחַפֶנָה גַּם אָנִי. —
וְאֵי הַתֶּבֶן, יְדִידִי, עָלָיו לָנוּחַ?
מַה־נִּפְלָא כֹּחַ הַחֶסֶר יְבוֹאֵנוּ,
כִּי יַהְפֹּךְ לְיָקָר כָּל זוֹלֵל. נָסוּרָה
הָאֹהֱלָה. — הָהּ, שׁוֹטֶה אֻמְלָל, בֶּן־עֹנִי,

מִלִּבִּי הֶחָלָל עוֹד נִשְׁאַר לִי נֵתַח
הַמָּלֵא נִחֻמִים עַל מַר גּוֹרָלֶךָ.

הַשּׁוֹטֶה (משורר). הָאִישׁ שֶׁבִּינָתוֹ לֹא נִסְתְּרָה כָלָה,
יִשְׂחַק לַגֶּשֶׁם, לַסַּעַר, לָרַעַם, —
בּוֹ תִשְׂמַח הַנֶּפֶשׁ בִּמְנָת גּוֹרָלָהּ;
כִּי כֹה דִּבֶּר הַגֶּשֶׁם כְּפַעַם בְּפָעַם.

לִיר. צָדַקְתָּ, בְּנִי. — (לקנט) הֲבִיאֵנוּ הָאֹהֱלָה.
(לִיר וְקֶנְט הולכים להם).

הַשּׁוֹטֶה. אַטִּיפָה נָּא חָזוֹן בְּטֶרֶם אֵלֵכָה:
כִּי יוֹרֶה הַכֹּהֵן אַךְ בִּדְבַר שְׂפָתָיִם;
כִּי מְבַשֵּׁל הַשֵּׁכָר יְמַהֲלוֹ בַמָּיִם;
כִּי יוֹרוּ אֲצִילִים הַיָּטֵיהֶם מְזִמָּה;
לֹא כוֹפְרִים יִשָּׂרְפוּ, כִּי אִם רוֹדְפֵי זִמָּה;
כִּי שׁוֹפְטִים בַּשַּׁעַר מֵישָׁרִים יִשְׁפֹּטוּ;
וַאֲצִילִים גְּאֵיוֹנִים לֹא כְלֵיהֶם יַעֲבֹטוּ;
כִּי תִדֹּם הָרְמִיָּה, שׁוֹט לָשׁוֹן יֵחָבֵא;
וּבְכִים זָר יַד גַּנָּב בַּקָּהָל לֹא תָבוֹא;
כִּי זְהַב נוֹשְׁבֵי נֶשֶׁךְ בַּשָּׂדֶה יִמָּנֶה,
וּבְהוֹן רוֹעֵי זְנוּנִים בֵּית־תְּפִלָּה יִבָּנֶה:
אָז יָמִים נָכוֹנוּ לְמַמְלֶכֶת אַנְגְּלִיָּה,
יְמֵי מְהוּמָה וּמְבוּכָה, שַׁמָּה, שַׁעֲרוּרִיָּה;
אָז תָּבוֹא הָעֵת, בָּהּ כָּל נֶפֶשׁ מַה תָּגֶל
לִרְאוֹת בְּנֵי הָאָדָם כִּי יֵלְכוּ בְרָגֶל (הולך לו).

מַחֲזֶה שְׁלִישִׁי.

חדר בארמון גלוסתר. גְלָסְתֵר וְאֶדְמֻנְד מופיעים.

גְּלָסְתֵר. אֲהָהּ, אֶדְמֻנְד! מָה רַע הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה בְּעֵינַי; וַאֲנִי הִנֵּה חִלִּיתִי אֶת פְּנֵיהֶם, כִּי יִתְּנוּנִי לַחְמֹל עָלָיו וַיָּשִׁיבוּ אֶת פָּנָי; שָׂמוּ אֶת מִשְׁטָרָם בְּבֵיתִי אֲנִי כַּאֲדוֹנֵי הַבָּיִת; אַף הַזְהֵר הִזְהִירוּנִי מִדַּבֵּר בּוֹ, מֵהִתְחַנֵּן בַּעֲדוֹ וּמִהְיוֹת לוֹ לְעֵזֶר אַף בִּמְאוּמָה, פֶּן תִּבְעַר בִּי חֲמָתָם וְנִבְאַשְׁתִּי בְּעֵינֵיהֶם לָנֶצַח.

אֶדְמֻנְד. נוֹרָא, נוֹרָא הַדָּבָר!

גְּלָסְתֵר. טוֹב אֵפוֹא; אַךְ שְׁמֹר פִּתְחֵי פִיךָ. הִנֵּה רָחַב הַפֶּרֶץ בֵּין שְׁנֵי הַנְּסִיכִים; וְאוּלָם עוֹד רָעָה גְדוֹלָה מִזֹּאת נִשְׁקֶפֶת לָנוּ: הִנֵּה קִבַּלְתִּי מִכְתָּב הַלַּיְלָה; — וּמַה נּוֹרָא לְדַבֵּר בּוֹ! — אֶת הַמִּכְתָּב סָגַרְתִּי בַּחֲדַר מִשְׁכָּבִי: אָכֵן שִׁבְעָתַיִם יֻקַּם הַמֶּלֶךְ עַל כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מְצָאַתּוּ כָּעֵת; חֵלֶק הַחַיִל כְּבָר לָקַח עֶמְדָּתוֹ עַל הַחוֹף בֶּטַח: וַאֲנַחְנוּ נַחֲזִיק בְּמָעוֹז הַמֶּלֶךְ. עַתָּה אֵלְכָה לִּי לְבַקֵּשׁ אֶת הַמֶּלֶךְ עַד אִם מְצָאתִיו וְתָמַכְתִּי חֶרֶשׁ בִּימִינוֹ. אַתָּה תֵּלֵךְ אֶל הַנָּסִיךְ וּתְשִׂיחֵהוּ לְבַל יֵדַע מְאוּמָה מִכָּל הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה. אִם פָּקֹד יִפְקְדֵנִי הַנָּסִיךְ, וְאָמַרְתָּ לוֹ, כִּי חָלִיתִי וָאֶתֵּן שְׁנָת לְעֵינָי. וִיהִי גַּם בְּנַפְשִׁי הַדָּבָר הַזֶּה, כַּאֲשֶׁר גַּם הֵעִידוּ בִּי בַּחֲמַת רוּחָם, וַאֲנִי לֹא אֶשְׁקֹט וְלֹא אַרְגִּיעַ

עַד אִם הָיִיתִי לְעֵזֶר לְמַלְכִּי וַאֲדוֹנִי הַזָּקֵן. אָכֵן
מַעֲשִׂים זָרִים וַעֲלִילוֹת נִפְלָאוֹת יָקְרוּ וַיֶּאֱתָיוּ הַפָּעַם.
אַחֲלַי, אֶדְמֻנְד, שְׁמֹר פִּתְחֵי פִּיךָ (יוצא).

אֶדְמֻנְד. קִנְאָתְךָ לַמֶּלֶךְ וַהֲמוֹן רַחֲמֶיךָ,
גַּם דְּבַר הַמִּכְתָּב לַנָּסִיךְ אוֹדִיעָה.
אַךְ זֶה פֹּעַל רַב עֶרֶךְ, שֶׁיִּגְמְלֵנִי
בַּאֲשֶׁר יוּשַׁד אָבִי — אָז כֹּל לִי אֶמְצָאָה:
כֹּה יָרוּם הַצָּעִיר עֵת זָקֵן יִכְרָעָה.

מַחֲזֶה רְבִיעִי.

בערבה. אהל. הסער והקולות לא יחדלון.

לִיר, קֶנְט והשוטה מופיעים.

קֶנְט. הִנֵּה הָאֹהֶל, אֲדוֹנִי, הָהּ סוּרָה נָּא;
מַה־נּוֹרָאָה אַכְזְרִיּוּת זֶה לֵיל הַזַּעַם,
גַּם הַטֶּבַע לֹא יְכִילֶנּוּ.

לִיר. הֶרֶף מִמֶּנִּי.

קֶנְט. אֲדוֹנִי הַטּוֹב, סוּרָה הֲלוֹם.

לִיר. הֲתֹאמַר
לִשְׁבֹּר לְבָבִי לִרְסִיסִים?

קֶנְט. הֵן בָּחַרְתִּי
לִשְׁבֹּר לְבָבִי אֲנִי. אָנָּא, מַלְכִּי, סוּרָה!

לִיר. הֵן נוֹרָא בְּעֵינֶיךָ סַעַר הַזַּעַם,

שֶׁיַּרְעִיד הָעֲצָמוֹת; כֵּן תָּחוּשׁ אַתָּה;
אַךְ אִם בַּגֵּו מַחֲלָה אֲנוּשָׁה דָּבֵקָה,
לֹא תָחוּשׁ הַפֶּצַע הַקַּל בִּבְשָׂרֶךָ.
הֵן תָּנוּס מִשִּׁנֵּי דֹב שׁוֹקֵק לַטֶּרֶף;
אַךְ אִם יַם־זוֹעֵף סוֹעֵר לִקְרָאתֶךָ,
אֶל מַלְתְּעוֹת הַדֹּב הֵן תִּפָּלֵט כְּרֶגַע.
בִּשְׁקֹט הָרוּחַ הַגֵּו מָלֵא רֶגֶשׁ:
הַסַּעַר בְּנַפְשִׁי, הוּא יְסָעֵר מֵחוּשַׁי
כָּל רֶגֶשׁ זוּלָתִי הָאֶחָד — הַפֶּצַע
שֶׁיַּפְרִישׁ בִּי עָמֹק: גְּמוּל בְּנוֹתַי אֵלֶּה!
הֲלֹא זֶה כַּאֲשֶׁר יִטְרֹף פֶּה הַיָּד, יַעַן
לוֹ אֹכֶל הִגִּישָׁה! — אַךְ נָקוֹם אֶנָּקֵם! —
לֹא, בָּכֹה לֹא אֶבְכֶּה. — בְּלֵיל זַעַם כָּזֶה
לִסְגֹּר הַדְּלָתַיִם! — שְׁטֹף; וַאֲנִי אֶסְבֹּל. —
בְּלֵיל זַעַם כָּזֶה! — הָהּ, רֵיגַן, גּוֹנֶרִיל! —
אֲבִיכֶן הַזָּקֵן, שֶׁנִּדְבַת רוּחֵהוּ
לָכֶן כֹּל נָתָנָה; — הָהּ, זֶה הַדֶּרֶךְ,
בּוֹ רוֹבֵץ שִׁגָּעוֹן; אָנוּסָה מִפָּנָיו;
רַב לִי מִזֹּאת. — —

קֶנְט. מַלְכִּי הַטּוֹב, סוּרָה הֲלוֹם.

לִיר. אָנָּא, סוּר לְךָ שָׁמָּה; דְּאַג אַךְ לְנַפְשֶׁךָ;
אַךְ זֶה הַסַּעַר הֲגוּת לֹא יִתְּנֵנִי
רַעְיוֹנִים מַכְאִיבִים רַב יֶתֶר. — הָבָה,

אָבוֹא הָאֹהֱלָה. — (אל השוטה).
בֹּא אַתָּה רִאשׁוֹנָה.
בֶּן־עֹנִי בְּלִי־בַיִת, — לֵךְ אֵפוֹא, לֵכָה.
וַאֲנִי עוֹד אֶתְפַּלֵּל, וְאַחַר אִישָׁנָה.
(השוטה בא האהלה).
הוֹי, עֲנִיִּים עֵירֻמִּים, בַּאֲשֶׁר אַתֶּמָּה,
בְּלִי מַחְסֶה מִזַּעַם, סַעַר וָזֶרֶם,
אֵיכָה זֶה יוּכַל הָרֹאשׁ מִבְּלִי סֵתֶר.
מִזֶּה־רָעֵב הַבָּשָׂר, בְּלוֹאֵי קִרְעֵי בֶגֶד,
לְסוֹכֵךְ עֲלֵיכֶם מִפְּעָרוֹת כָּאֵלֶּה?
הָהּ, וַאֲנִי מַה־מְּעַט לָזֹאת לִבִּי שַׂמְתִּי!
קְחִי צָרִי, הַדְרַת מֶלֶךְ, פִּשְׁטָה וָעֹרָה?
וּדְעִי גַּם אַתְּ נֶפֶשׁ אֻמְלָלִים אֵלֶּה:
כִּי מִשִּׁפְעַת טוּבֵךְ עָלֵימוֹ תַּשְׁפִּיעִי,
אַף צִדְקַת הָאֵלִים לָאוֹר תּוֹצִיאִי.

אֶדְגַּר (מתוך האהל). שָׁלִישׁ וָחֵצִי, שָׁלִישׁ וָחֵצִי לָעֹמֶק! — תָּם הָאֻמְלָל.

השוטה נדחף בבהלה מן האהל.

הַשּׁוֹטֶה. אַל נָא, דּוֹדִי, הַלּוֹם תָּסוּרָה; פֹּה רוּחַ רָעָה שׁוֹכֶנֶת. הוֹשִׁיעוּ! הַצִּילוּ!

קֶנְט. תְּנָה יָדְךָ לִי. — מִי הוּא שָׁמָּה?

הַשּׁוֹטֶה. הָרוּחַ, הָרוּחַ! אַף יֹאמַר, כִּי „תָּם הָאֻמְלָל" יִקָּרֵא.

קֶנְט. מִי זֶה אַתָּה הַנֹּהֵם שָׁם בַּתֶּבֶן? צֵא אֵלֵינוּ.

אֶדְגַּר יופיע מתחפש במשגע.

אֶדְגַּר. הָלְאָה! הָרוּחַ הָרָעָה תִּרְדְּפֵנִי! —
בְּסִבְכֵי הַנַּעֲצוּץ הָרוּחַ יָפוּחַ. —
אָח! שׁוּב אֶל מִטָּתְךָ הַקָּרָה וַהֲחַם.

לִיר. הֲכָל אֲשֶׁר לְךָ לִבְנוֹתֶיךָ נָתַתָּ,
כִּי בָאתָ עַד הֲלוֹם?

אֶדְגַּר. מִי יִתֵּן דְּבַר־מָה לְתָם הָאֻמְלָל, הַמּוּבָל בִּידֵי הָרוּחַ הָרָעָה בְּלַהֲבוֹת אֵשׁ לוֹהֵט, בְּמַעְבְּרוֹת הַמַּיִם, בְּנִבְכֵי נְהָרוֹת, בִּמְצוּלוֹת הַבֹּץ וּבְמַהֲמוֹרוֹת פָּחַד; הַשָּׂמָה לִמְרַאֲשׁוֹתָיו חֶרֶב פִּיפִיּוֹת וּפַחִים לַהֲדוֹם רַגְלָיו; הַנּוֹתֶנֶת בִּגְבוּרָתוֹ רוֹשׁ וּבְלִבּוֹ גָאוֹן וָעֹז לִרְכֹּב עַל סוּס דּוֹהֵר עַל פְּנֵי גְשָׁרִים צָרִים וַעֲקֻמִּים וְלִרְדֹּף אַחֲרֵי צִלּוֹ הוּא כְּרֹדֵף אַחֲרֵי בוֹגֵד בְּלִיָּעַל. — יִשְׁמֹר הָאֵל אֶת חֲמֵשֶׁת הוּשֶׁיךָ! — תָּם רוֹעֵד מִקָּרָה, — (כל עצמותיו רועדות ושניו נוקשות זו לזו). יִשְׁמָרְךָ הָאֵל מֵרוּחַ סוֹעָה, מִכּוֹכָב רַע וּמִקֶּטֶב מְרִירִי! הוּסוּ, חֲמֹלוּ עַל תָּם הָאֻמְלָל, נָגוּעַ וּמֻכֵּה הָרוּחַ הָרָעָה: עוֹד מְעַט וְתָפַשְׂתִּיהָ פֹּה בְּכַפִּי, — וְשָׁם, — שָׁם עוֹד. — וְשָׁמָּה (הסער והקולות טרם יחדלו).

לִיר. אַךְ הַבָּנוֹת עַד הֲלוֹם הֱבִיאוּהוּ! — וּמְאוּמָה לָךְ
לֹא הִשְׁאַרְתָּ? לָהֶן כֹּל נָתַתָּ?

הַשּׁוֹטֶה. לֹא, עוֹד הִשְׁאִיר לוֹ הַסָּדִין לְכַסּוֹת מַעֲרֻמָּיו;
וְלוּלֵא זֹאת הַפְּלֵיטָה, כִּי עַתָּה בֹּשְׁנוּ לְהַבִּיט אֵלָיו.

לִיר. אִם כֵּן אֵפוֹא, כָּל דֶּבֶר, הַוּוֹת וָקֶטֶב,
שֶׁלְּהָתֵם כָּל הַטָּאת יְרַחֲפוּ בָרוּחַ,

עַל ראשׁ אֶל בְּנוֹתֶיךָ יָחוּלוּ יָחַד!

קֶנְט. אֲבָל בָּנוֹת אֵין לוֹ, אֲדוֹנִי.

לִיר. הֹם, בּוֹגֵד! אֵין דָּבָר שֶׁיַּשְׁפִּיל כָּכָה
נֶפֶשׁ הָאָדָם כְּבֶגֶד בְּנוֹת בְּלִיָּעַל. —
הַכְּבָר הָיָה לְחֹק, כִּי אָבוֹת יְגֹרָשׁוּ,
וּמֵעַצְמָם וּבְשָׂרָם כֹּה לֹא יְחֻנָּנוּ?
מִשְׁפַּט צֶדֶק! אַךְ בְּשָׂרִי הוֹלִיד אֵלֶּה
בְּנוֹת הַיַּעֲנָה.

הַשּׁוֹטֶה. לֵיל קָרָה זֶה יַכֵּנוּ
כֻּלָּנוּ בְשִׁגָּעוֹן.

אֶדְגַּר. הִשָּׁמֶר לְךָ מִן הָרוּחַ הָרָעָה; שְׁמַע בְּקוֹל הוֹרֶיךָ; שְׁמֹר מוֹצָא שְׂפָתֶיךָ; אַל תִּשָּׁבֵעַ; אַל תַּחְמֹד אֵשֶׁת רֵעֶךָ; לִגְאוֹן תִּפְאֶרֶת אַל יֵשְׁט לִבֶּךָ. תָּם רוֹעֵד מִקָּרָה.

לִיר. וּמֶה הָיִיתָ?

אֶדְגַּר. מְשָׁרֵת גְּבַהּ לֵב וָרוּחַ; סִלְסַלְתִּי בְּשַׂעֲרוֹת רֹאשִׁי; תַּאֲוַת לֵב גָּבַרְתִּי בְּמַחְשַׁךְ מִלֵּאתִי; שְׁבוּעֵי שְׁבוּעוֹת בְּפִי כְּמִסְפַּר מִלַּי, וּלְעֵינֵי הַשֶּׁמֶשׁ אוֹתָן חִלַּלְתִּי; בְּמַחְשְׁבוֹת עֲגָבִים מִשְׁכָּבִי עָלִיתִי; הִשְׁכַּמְתִּי בַּבֹּקֶר וְכָזֹאת עָשִׂיתִי; הַיַּיִן אָהַבְתִּי בְּכָל לֵב; בַּמִּשְׂחָק מָצָאתִי חֵפֶץ, וּבְאַהֲבַת נָשִׁים מְאֹד שָׁגִיתִי. לֵב מָלֵא שֶׁקֶר וּרְמִיָּה, לָשׁוֹן מְדַבֶּרֶת גְּדוֹלוֹת, יָדַיִם מְלֵאוֹת דָּם, עָצֵל כַּחֲזִיר, עָרוּם כְּשׁוּעָל, זוֹלֵל כִּזְאֵב, הוֹלֵל כְּכֶלֶב וְכַאֲרִי שׁוֹאֵף לַטֶּרֶף. שְׁמָר־לִבְּךָ מִזָּרָה, רַגְלְךָ מִנְּתִיבוֹתֶיהָ, יָדְךָ מֵרָע, עֵטְךָ מִשְּׁטַר־חוֹב.

וְהִלָּחֵם בְּרוּחַ הָרָעָה! —
וְהָרוּחַ הַקַּר עוֹד בְּנַעֲצוּץ יָפוּחַ.
„בְּנִי, יוֹרֵשׁ הָעֶצֶר, בְּנִי, הוֹ הוֹ!
הִשָּׁמֵר מִפָּנָיו וְהַנַּח לוֹ".

ליר. אַךְ טוֹב לְךָ לָנוּחַ בַּקֶּבֶר מֵהַעֲרוֹת מַעַר גֵּוְךָ לַסְּעָרוֹת וָזַעַם הַשָּׁמַיִם. — הַאֻמְנָם אַךְ זֶה כָּל הָאָדָם? — הִתְבּוֹנֵן נָא אֵלָיו הֵיטֵב! אַף לֹא לָקַחְתָּ לְךָ מֶשִׁי מִתּוֹלַעַת, עוֹר מֵחַיָּה וְצֶמֶר מִכֶּבֶשׂ. — הִנֵּה פֹה אֲנַחְנוּ שְׁלָשְׁתֵּנוּ מִתְחַפְּשִׂים: אַךְ אַתָּה הוּא עֶצֶם הָאָדָם; אָדָם חֲסַר־כֹּל — חַיָּה דַלָּה, עֲרֻמָּה וּרְפַת כֹּחַ הַהוֹלֶכֶת עַל שְׁתַּיִם כָּמוֹךָ עָתָּה. — הָלְאָה מִמֶּנִּי, הָלְאָה, רְכוּשׁ זָרִים! — (קורע את בגדיו מעליו). גֶּשׁ הֵנָּה וּפַתַּח אֶת קְרָסַי!

הַשּׁוֹטֶה. אַל נָא, הוֹדִי; אָנָּא הֵרָגַע נָא; הֵן לֹא יִנְעַם לְךָ הַלַּיְלָה לִשְׂחוֹת בַּזֶּרֶם. — הֲלֹא תִהְיֶה עַתָּה מְדוּרַת־אֵשׁ קְטַנָּה בְּעַרְבוֹת הַצִּיָּה כִּלְבַב זָקֵן, — אַךְ רֶשֶׁף־אֵשׁ קָטֹן בְּכָל הַגְּוִיָּה הַקָּרָה כַּקֶּרַח. — רְאוּ נָא, הִנֵּה אֵשׁ מִתְהַלֶּכֶת נִגֶּשֶׁת הֵנָּה.

אֶדְגַּר. הִנֵּה זוּ לִילִית, הָרוּחַ הָרָעָה, הָעוֹלָה מִתֹּפֶת כְּבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ וּמִתְהַלֶּכֶת עַד קְרִיאַת הַגֶּבֶר; הִיא תַּךְ בַּסַּנְוֵרִים, תְּעַוֵּת עֵינַיִם וִיפִי הַפָּנִים לְמִשְׁחִית הוֹפֶכֶת; הַחִטָּה הַמְלֵאָה תַּךְ בַּיֵּרָקוֹן, אַף תִּרְעַץ בְּאַפָּהּ כָּל עֲנִיֵּי אָרֶץ.

פִּיט הַקָּדוֹשׁ סוֹבֵב הוֹלֵךְ לָאָחוּ,
וַיִּפְגַּע בַּלִּילִית וְכָל כַּת דִּילָהּ;
צְאִי טְמֵאָה, קָרָא,
בְּסוּפָה בִסְעָרָה;
גְּשִׁי הָלְאָה, בַּת תֹּפֶת, גְּשִׁי הָלְאָה!

קֶנְט. מַה לְּךָ, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ?

גְּלֹסְתֶּר יוֹפִיעַ ולפיד בידו.

לִיר. מִי הוּא זֶה?

קֶנְט. מִי זֶה בָּא הֲלוֹם? מַה תְּבַקֵּשׁ?

גְּלֹסְתֶּר. וּמִי אַתָּה? מַה שְׁמֶךָ?

אֶדְגַּר. תָּם הָאֻמְלָל, הָאוֹכֵל בְּשַׂר כָּל שֶׁקֶץ וּבְשַׂר הַצְּפַרְדֵּעַ; וּבְעֶבְרָתוֹ כִּי קָשָׁתָה, עֵת רוּחוֹ הָרָעָה תְּבַעֲתֵהוּ, יֹאכַל צִפְיעֵי בָקָר כַּיָּרָק, בְּשַׂר הָעַכְבָּר וְהַכֶּלֶב הַמֵּת יִבְלַע כְּבִכּוּרָה; הַשּׁוֹתֶה הַיְרוֹקָה מֵעַל מֵי־הַבִּצָּה; הַמְגֹרָשׁ בַּשּׁוֹטִים מִכְּפָר לִכְפָר, אַף יוּשַּׂם בַּצִּינוֹק וּבַבּוֹר. אִישׁ אֲשֶׁר הָיוּ לוֹ שָׁלֹשׁ חֲלִיפוֹת בְּגָדִים עַל שִׁכְמוֹ, שֵׁשׁ כֻּתָּנוֹת לְעוֹרוֹ וְחֶרֶב לַחְגֹּר עַל יְרֵכוֹ;

אַךְ עַכְבָּר וָשֶׁקֶץ וְכָל דְּבַר תּוֹעֵבָה,
זֶה שָׁנִים שֶׁבַע יֹאכַל תָּם לָשֹׂבַע.

הִשָּׁמֶר לְךָ מֵאוֹיְבִי הַנּוֹרָא! — הֵרָגַע, עֲזָאֵל, הֵרָגַע,
אוֹיֵב עַז נֶפֶשׁ! —

גְּלֹסְתֶּר. אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ? הַאֵין לְךָ חֶבֶר טוֹב מִמֶּנּוּ?

אֶדְגַּר. וּבְכוֹר הָאֹפֶל אָצִיל הִנֵּהוּ

מָדָא שְׁמוֹ, מַהוּ זִכְרֵהוּ.

גְּלֹסְתֵּר. שְׁאֵרֵנוּ וְדָמֵנוּ מַה־מְּאֹד נֶאֱלָחוּ,
עַד כִּי גַם נֶפֶשׁ יוֹלְדֵיהֶם יְתָעֵבוּ.

אֶדְגַּר. תֹּם רוֹעֵד מְקֹרָה!

גְּלֹסְתֵּר (לליר). בּוֹא נָא עִמָּדִי; אֱמוּן־לִבִּי שְׁמֹעַ
יְמָאֵן לִפְקֻדַּת־בְּנוֹתֶיךָ הָאַכְזָרִיָּה;
וְאַף כִּי צִוּוּנִי לִסְגֹּר הַדְּלָתַיִם,
לְהִיוֹתְךָ בְּלִי מַחֲסֶה בָּזֶה לֵיל הַזַּעַם,
מְצָאתִי לְבָבִי לָצֵאת וּלְבַקֶּשְׁךָ,
וְלִמְקוֹם בּוֹ אֹכֶל וְאוּר לְחֻמָּם נָכוֹנוּ
אֶנְהָגְךָ אַף אֲבִיאֶךָ.

לִיר. הַנִּיחָה
לִי, וַאֲנִי פִּי פִילוֹסוֹף זֶה אֶשְׁאָלָה:
(לאדגר) הַגִּידָה נָּא לִי, מַה סִּבַּת הָרַעַם?

קֶנְט. הוֹאִילָה, אֲדוֹנִי, וּלְכָה נָא הַבַּיְתָה.

לִיר. אֲדַבְּרָה נָּא דָבָר אֶל רַב הַדַּעַת
הֶחָכָם הַטֶּבַנִּי. — (לאדגר) מַה לָּמַדְתָּ?

אֶדְגַּר. לְהָנִים רוּחַ רָעָה וּלְהָמִית תּוֹלָעִים.

לִיר. הָבָה, אֶשְׁאָלְךָ נָא דְּבַר סֵתֶר.

קֶנְט (לגלסתר). אֲדוֹנִי, הָאִיצָה נָּא בּוֹ עוֹד הַפַּעַם
לָלֶכֶת; אֲהָהּ, בִּינָתוֹ תִתְבַּלָּע.

גְּלֹסְתֵּר. אִם תָּשִׂים אָשָׁם נַפְשׁוֹ? וּבְנוֹתָיו אֵלֶּה
נַפְשׁוֹ תְבַקֵּשְׁנָה. — קֶנְט הַטּוֹב! אַיֶּכָּה? —
אָכֵן מֵרֹאשׁ כָּזֹאת לָנוּ נִבֵּאתָ, —

אִישׁ אֻמְלָל הַנּוֹדֵד בְּמֶרְחַקֵּי אָרֶץ!—
בִּינַת הַמֶּלֶךְ, תֹּאמַר, תִּתְבַּלָּע;
הַאֲמִינָה לִּי, יְדִידִי, כִּי גַם אָנֹכִי
כִּמְעַט בַּשִּׁגָּעוֹן בָּעֵת הָכֵּיתִי:
בֵּן הָיָה לִי, שֶׁמִּלְּבָבִי זֶה עַתָּה
גַּם זִכְרוֹ שֵׁרַשְׁתִּי,— וּלְאוֹיֵב בְּנֶפֶשׁ
הָיָה לִי פֶּתַע; — וַאֲנִי אֲהַבְתִּיהוּ.
יְדִידִי,— אֵין אָב עוֹד שֶׁאָהַב כָּמוֹנִי;
כְּאָבִי זֶה, הָהּ, בַּשִּׁמָּמוֹן הִכָּנִי.—

(הזרם והקולות טרם יחדלו).

אַךְ זֶה לֵיל זַעַם!— (לליר) אַחֲלַי, הוֹד מֶלֶךְ,—

ליר. סְלַח נָא לִי, אֲדוֹנִי;— (לאדגר) בּוֹא נָא עַבְדִּי,
פִּילוֹסוֹף נִכְבָּד.

אֶדְגַּר. תָּם רוֹעֵד מְקָרָה.

גְּלֹסְטֶר. בּוֹא, נַעַר, הָאֹהֱלָה וְחַמּוֹת שָׁמָּה.

ליר. הָבָה, נָסוּרָה הֲלוֹם כֻּלָּנוּ.

קֶנְט. שָׁמָּה, אֲדוֹנִי, נֵלֵכָה.

ליר. עִמּוֹ יָחַד,
בַּאֲשֶׁר פִּילוֹסוֹפִי שָׁם אֹבֶה לָשָׁבֶת.

קֶנְט. דַּבֶּר־נָא אֵלָיו; יֵלֶךְ־נָא גַּם הַנַּעַר
עִמָּנוּ.

גְּלֹסְטֶר. קָחֵהוּ וְנֵלְכָה שָׁם יָחַד.

קֶנְט. קוּם, נַעַר, וּלְכָה עִמָּנוּ.

ליר. נֵלְכָה

חֲכַם אַתּוּנָא.

גְּלֹסְתֶּר. אַל תַּרְבּוּ תְדַבְּרוּ! – הַס! –

(כלם יוצאים).

מַחֲזֶה חֲמִישִׁי.

חדר בארמון גְלֹסְתֶּר. קָרְנְבַל וְאֶדְמֻנְד יופיעו.

קָרְנְבַל. נָקָם אֶקַּח, נָקָם! וּבְטֶרֶם עוֹד בֵּיתוֹ אֶעֱזֹבָה.

אֶדְמֻנְד. אֲדוֹנִי, בַּהֲשִׁיבִי אֶל לְבָבִי, מַה מְּאֹד יְחָרְפוּנִי, כִּי הֵפַרְתִּי חֻקּוֹת הַטֶּבַע בֶּאֱמוּנָתִי אֵלֶיךָ, פַּלָּצוּת תֹּאחֲזֵנִי.

קָרְנְבַל. עַתָּה יָדַעְתִּי, כִּי גַם אָחִיךָ לֹא מֵרֹעַ לֵב וּבֶגֶד בּוֹגְדִים צָדָה אֶת נַפְשׁוֹ לְקַחְתָּהּ; אַךְ הַדַּעַת, כִּי דְבַר בְּלִיַּעַל יָצוּק בּוֹ, לְאוֹרֵב לוֹ הֱקִימַתְהוּ.

אֶדְמֻנְד. מָה רַע וּמַר גּוֹרָלִי, כִּי נָטַל עָלַי לְהִנָּחֵם עַל צִדְקִי וַאֲמִתִּי! – הִנֵּה הַמִּכְתָּב, אֲשֶׁר יוֹכִיחַ עֲוֹנוֹ עַל פָּנָיו, כִּי גַם יָדוֹ בַּקּוֹשְׁרִים עִם צָרְפַת. אֵי שָׁמַיִם! הָהּ, לוּ לֹא בָגַד אָבִי בֶּגֶד בּוֹגְדִים זֶה, אוֹ לוּ לֹא אָנֹכִי עֲוֹנוֹ גִּלִּיתִי!

קָרְנְבַל. קוּמָה וְנֵלְכָה אֶל הַנְּסִיכָה.

אֶדְמֻנְד. אִם כָּל דִּבְרֵי הַמִּכְתָּב נְכוֹנִים יַחַד, תֶּרֶב עָלֶיךָ עַתָּה הָעֲבוֹדָה.

קָרְנְבַל. אִם נְכוֹנִים וְאִם אַיִן, הִנֵּה שָׁמוּךָ לְגָרָף גְּלֹסְתֶּר.

לֵךְ וּמְצָא אֶת אָבִיךָ וּכְלָאנוּהוּ כְּרָגַע.

אֶדְמֻנְד (לנפשו). אִם אַךְ אֶמְצָאֵהוּ בְּחֶבְרַת הַמֶּלֶךְ בִּהְיוֹתוֹ לוֹ לְעֵזֶר, אָז יִגְדַּל הַחֲשַׁד הַמָּתוּחַ עָלָיו. (בקול) כֵּן, בֶּאֱמוּנָתִי אַחֲזִיק וְלֹא אֶרֶף מִמֶּנָּה, אַף כִּי רִגְשֵׁי לְבָבִי בְּכָל עֹז בָּהּ יִלָּחֵמוּ.

קֹרְנְבַל. כְּךָ אָשִׂים מִבְטַחִי וּבְאַהֲבָתִי אוֹתְךָ אַהֲבַת־אָב מִשְׁנֶה לְךָ אָשִׁיבָה (יוצאים).

מַחֲזֶה שִׁשִּׁי.

חדר בבית־מגרש קרוב לארמון גלסתר.

גְּלֹסְתֵּר, לִיר, קֶנְט, הַשּׁוֹטֶה, וְאֶדְגַּר יופיעו.

גְּלֹסְתֵּר. הֲלֹא יִיטַב לָכֶם לָשֶׁבֶת פֹּה מִהְיוֹת בַּחוּץ לְעֵת כָּזֹאת; קַבְּלוּ נָא זֹאת מִיָּדִי בְּרָצוֹן. אַף לְזֹאת אָשִׂים לִבִּי לְמַלֵּא אֶת מַחְסוֹרְכֶם כְּכֹל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדִי; עוֹד מְעַט וְאָשׁוּבָה אֲלֵיכֶם.

קֶנְט. גַּם כַּבִּיר כֹּחַ לִבּוֹ גָּז וַיָּעַף מִקֹּצֶר־רוּחוֹ. — הָאֱלֹהִים יִגְמְלוּךָ עַל רֹב טוּבְךָ וַחֲסָדֶיךָ (גלסתר יוצא).

אֶדְגַּר. עֲזָאֵל קוֹרֵא אֵלַי, אַף יוֹדִיעֵנִי, כִּי הָיָה נִירוֹן לְדַיָּג בְּנַהֲלֵי שְׁאוֹל. — (אל השוטה) הִתְפַּלֵּל, אִישׁ־תָּם, וְהִשָּׁמֶר לְךָ מִן הָרוּחַ הָרָעָה.

הַשּׁוֹטֶה. אָנָּא, הַגִּידָה לִּי, דּוֹדִי, מַה הוּא הַמְשֻׁגָּע, הַאָצִיל

הוּא אוֹ אַחַד הָעָם?

לִיר. מֶלֶךְ הוּא, מֶלֶךְ?

הַשּׁוֹטֶה. לֹא, הוּא אַחַד הָעָם, אֲשֶׁר לוֹ בָּנִים אֲצִילִים; כִּי אָמְנָם מְשֻׁגָּע הוּא הָאִישׁ הָרוֹאֶה אֶת בָּנָיו וְהִנֵּה הֵם אֲצִילִים עַל פָּנָיו.

לִיר. הָהּ, לוּ אַלְפֵי חֲנִיתוֹת מֹרָטוֹת כִּבְרָקִים כִּלְיוֹתֵי הֵן תְּפַלַּחְנָה!

אֶדְגַּר. הָרוּחַ הָרָעָה יִשְׁכְּבֵנִי שָׁכֶם.

הַשּׁוֹטֶה. מְשֻׁגָּע הוּא הָאִישׁ, אֲשֶׁר יִשָּׁעֵן בְּיִשְׁרַת לֵב הַזְּאֵב וּבִגְבוּרַת הַסּוּס, אֲשֶׁר יַאֲמִין בְּאַהֲבַת נַעַר וְלִשְׁבוּעַת אֵשֶׁת זְנוּנִים.

לִיר. כֵּן יָקוּם: כְּרֶגַע מִשְׁפָּטָן יֵחָרֵץ (לאדגר).
שְׁבָה פֹּה לִימִינִי, אַתָּה שׁוֹפֵט צֶדֶק;
(לשוטה) וְאַתָּה, אֲדוֹנִי הֶחָכָם, שְׁבָה שָׁמָּה.
וְעַתָּה, אַשּׁוֹת־שׁוּעָלִים, גַּשְׁנָה הֵנָּה!

אֶדְגַּר. הִנֵּה הוּא עוֹמֵד אַף יִלְטֹשׁ עֵינָיִם! —
הֲגַם פֹּה, יָפָתִי, בְּעֵינַיִךְ תְּלַבְּבִינִי?
„עִבְרִי הַנַּחַל, אֵלַי, יְפַת עֵינָיִם!" —

הַשּׁוֹטֶה. אַךְ חֹר שָׁם בָּאֳנִיָּה,
וְהִיא תַּעֲלִים בְּדוּמִיָּה,
מַדּוּעַ לֹא תַעֲבָר־לָךְ יוּבַל הַמָּיִם.

אֶדְגַּר. הָרוּחַ הָרָעָה תִּרְדֹּף בְּאַף אֶת תָּם הָאֻמְלָל בְּקוֹל הַזָּמִיר. תָּם קוֹרֵא בְּבִטְנִי: הָבָה לִּי שְׁנֵי דָגִים־מְלוּחִים. דֹּם, רוּחַ אֹפֶל, מֵאַיִן לִי אֹכֶל לָתֶת לָךְ?

קֶנְט. וּמָה, אֲדוֹנִי? אַל נָא תִשׁוֹמֵם כָּכָה;
אוּלַי תִּשְׁכַּב פֹּה בַּמִּטָּה לָנוּחַ?

לִיר. רֵאשִׁית לַמִּשְׁפָּט נִקְרָבָה. — יַגִּישׁוּ
הָעֵדִים. — (לאדגר) שְׁבָה נָא בָזֶה, שׁוֹפֵט צֶדֶק; —
(אל השוטה) וְאַתָּה, גֶּבֶר עֲמִיתוֹ בֶּאֱמֶת וָיֹשֶׁר,
שְׁבָה פֹּה. (לקנט) גַּם אַתָּה, דָּת וָדִין יוֹדֵעַ, שֵׁב
עִמָּנוּ.

אֶדְגַּר. הָבָה, בְּצֶדֶק נִשְׁפֹּטָה.
„הַעֵר אַתָּה, רֹעִי, אִם יָשֵׁן אָתָּה?
בְּשָׂדֶה תְבוּאָה צֹאנְךָ תְּבַעֲרֶנָּה;
וּלְקוֹל חֲלִיל שְׂפָתוֹתֶיךָ שׁוֹשַׁנִּים
אֵלֶיךָ מִסָּבִיב תְּמַהֵרְנָה".
פְּרְרְ! הֶחָתוּל אֲמֻצָּה.

לִיר. שִׁפְטוּ אוֹתָהּ לָרִאשׁוֹנָה; הִנֵּה גֹנֶרִיל. וַאֲנִי בְּנַפְשִׁי
נִשְׁבַּעְתִּי בְּאָזְנֵי הָאֲסֵפָה הַנִּכְבָּדָה הַזֹּאת, אִם לֹא
גֵרְשָׁה בְחֶרְפָּה אֶת הַמֶּלֶךְ הַזָּקֵן אָבִיהָ.

הַשּׁוֹטֶה. גְּשִׁי הֲלוֹם, גְּבֶרֶת, הַאַתְּ הִיא גֹנֶרִיל?

לִיר. כַּחֵשׁ זֹאת לֹא תוּכָלָה.

הַשּׁוֹטֶה. סִלְחִי נָא, וַאֲנִי חֲשַׁבְתִּיךְ לַהֲדוֹם רַגְלָיִם.

לִיר. וְהִנֵּה הַשֵּׁנִית, זוֹ מַבַּט עֵינֶיהָ
יַעַן בָּהּ רֹעַ לְבָבָהּ. — אֶחֱזוּ בָהּ שָׁמָּה!
הוֹי, נֶשֶׁק, נֶשֶׁק, אֵשׁ וָחֶרֶב! — שֹׁחַד! —
שׁוֹפֵט עָוֶל. מַדּוּעַ נְתַתָּהּ לִבְרֹחַ?

אֶדְגַּר. יִשְׁמָרְךָ הָאֵל בַּחֲמֵשֶׁת חוּשֶׁיךָ!

קֶנְט . הָהּ , מַחֲזֶה תוּגָה ! — אִי אֹרֶךְ אַפֶּךָ ,
אֲדוֹנִי , עַתָּה , בָּהּ תָּמִיד הִתְהַלַּלְתָּ ?

אֶדְגַּר (לנפשו) . עֵינַי כֹּה תִּדְמַע וְלֹא תָפוּג עָלֶיהוּ ,
עַד כִּי שְׂחוֹק־תּוּגָתִי אָנִי תְּבַלֵּעַ .

לִיר . הַכְּלָבִים הַקְּטַנִּים סָבִיב לִי יַחַד
יִתְנַפְּלוּ עָלַי , לֹא יֶחְדְּלוּ מִנְּבֹחַ .

אֶדְגַּר . תָּם יַשְׁלִיךְ רֹאשׁוֹ לִפְנֵיהֶם לַטָּרֶף .
הָלְאָה , עַזֵּי נֶפֶשׁ !

לִיר . יְנַתְּחוּ נָא גְּוִיַּת רֵיגַן לִנְתָחִים ; קִרְעוּ סְגוֹר לִבָּהּ וּרְאוּ נָא מַה יִּשְׁכָּן בּוֹ פְּנִימָה . הֲיֵשׁ כֹּחַ נֶעְלָם בַּטֶּבַע הַיּוֹצֵר לְבוֹת אֶבֶן אֵלֶּה ? — (לאדגר) וְאַתָּה , אֲדוֹנִי , אֵלַי תִּלָּוֶה כְּאַחַד מִמְּאַת אַבִּירַי , אַךְ עֵרֶךְ בְּגָדֶיךָ לֹא יִיַשֵּׁר בְּעֵינָי ; יָדַעְתִּי , כִּי תַעֲנֵנִי , מַחְלְצוֹת הַפַּרְסִים הֵמָּה ; וְאַף גַּם זֹאת תַּחֲלִיפֵם בַּאֲחֵרִים .

קֶנְט . שְׁכַב נָא , אֲדוֹנִי , וְתֵן שֵׁנָה לְעֵינֶיךָ .

לִיר (בשכבו) . הַס , הַס ; הוֹרִידוּ הַקְּלָעִים עַל פְּנֵי הַחַלּוֹנוֹת ; כֵּן , כֵּן , כֵּן , בַּבֹּקֶר וְאָכַלְנוּ אֲרוּחַת הָעֶרֶב : כֵּן , כֵּן , כֵּן .

הַשּׁוֹטֶה . וַאֲנִי בַּצָּהֳרַיִם אֶעֱלֶה עַל יְצוּעִי .

גְּלֹסְטֶר שָׁב .

גְּלֹסְטֶר . קוּמָה , יְדִידִי , אֵי אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ ?

קֶנְט . הִנּוֹ בָזֶה , אַךְ אַל נָא תַפְרִיעֵהוּ ;
בִּינָתוֹ , אֲדוֹנִי , כָּלָה נִסְתָּרָה .

גְּלֹסְטֶר . אָנָּא , יְדִידִי , קָחֵהוּ בִּזְרוֹעוֹתֶיךָ ;
כְּבָר שָׁמְעָה לָּהּ אָזְנִי מַחֲשֶׁבֶת רֶצַח .

הֲנֵה לִי אַפִּרְיוֹן, שָׂם הַשְׁכִּיבֵהוּ
וּכְרֶגַע דָּבֵרָה הָעִיר תִּסָּעוּ,
שָׁם מָגֵן וּמַחֲסֵה־אוֹהֲבִים תִּמְצָאוּ.
שָׂאֵהוּ מִזֶּה: כִּי אִם תִּתְמַהְמֵהַּ
פֹּה עוֹד כַּחֲצִי שָׁעָה, וְנֶפֶשׁ הַמֶּלֶךְ
כְּנַפְשְׁךָ אַתָּה וּכְנֶפֶשׁ כֻּלָּנוּ
דּוֹרְשֵׁי טוֹבָתוֹ, עֲדֵי אוֹבֵד תִּהְיֶינָה.
שָׂאֵהוּ מִזֶּה, שָׂאֵהוּ, וּכְרֶגַע!
לֵךְ אַחֲרַי, וְצֵדָה וּמְנַהֵל בַּדֶּרֶךְ
לָכֶם אֶתֵּנָה.

קֶנְט (מתכונן אל המלך). פֹּה יִישַׁן הַטֶּבַע
הַמְּנֻצָּח. — לוּ זוֹ הַשֵּׁנָה הֵבִיאָה
נִטְפֵי צֳרִי מַרְפֵּא לְפִצְעֵי רוּחֶךָ,
זוּ אִם לֹא יָחִישׁ הַמִּקְרֶה לְךָ יֵשַׁע
יְמָאֲנוּ הֵרָפֵא.
(אל השוטה) עֲזָרֵנִי גַּם אַתָּה
לָשֵׂאת אֲדוֹנֶךָ; בָּזֶה לֹא תוּכַל שֶׁבֶת,
קוּם וְלֵךְ עִמָּנוּ.

גְּלֹסְתֶר. הָבָה נֵלֵכָה!

(קנט, גלסתר והשוטה נושאים את המלך משם והלאה).

אֶדְגַּר (לבדו). עֵת טוֹבִים מִמֶּנּוּ יִדַּכְּאוּ כָּמוֹנוּ,
כִּמְעַט נִשְׁכַּח כָּלָה מַכְאוֹב תְּלָאוֹתֵינוּ.
אַךְ בָּדָד כִּי יִסְבֹּל אִישׁ, יִסְבֹּל כִּפְלַיִם
לִרְאוֹת פְּנֵי מְאֻשָּׁרִים אַךְ תַּחַת שָׁמַיִם;

אוּלָם אָז נַבְלִיגָה עַל פִּגְעֵי הֶהָלֶךְ
עֵת רֵעַ לַתְּלָאָה, לְצָרָה אָח יִוָּלֵד.
וּבְעֵינַי מַה־קַּלָּה עֱנוּתִי זוֹ עַתָּה,
אִם זוֹ הִשְׁפִּילַתְנִי, נַפְשׁוֹ הִכְרִיעַתָּה;
זֹאת לוֹ מִידֵי בְנוֹתָיו, אַף לִי מִידֵי אָבִי! —
הָלְאָה, תָּם! דֹּמִי, נַפְשִׁי, מִסַּעַר הֵחָבְאִי,
עַד דִּבְרֵי עֲוֹנוֹת שֶׁטָּפְלוּ עָלָיִךְ,
יִבָּחֲנוּ כְּבֹר לִבֵּךְ וּכְנִקְיוֹן כַּפָּיִךְ
וִיהִי מָה הַלַּיְלָה, לוּ נִמְלַט הַמֶּלֶךְ!
הַס, הַקְשֵׁב רַב קָשֶׁב! (הולך לו).

מַחֲזֶה שְׁבִיעִי.

חדר בארמון גלסתר. קָרְנְבַל, רֵיגַן, גֹּנֶרִיל, אֶדְמֻנְד ומשרתים יופיעו.

קָרְנְבַל (לגנריל). מַהֲרִי אֶל אִישֵׁךְ כְּרֶגַע; הַרְאִיהוּ הַמִּכְתָּב; —
חֵיל צָרְפַת כְּבָר עָלָה עַל הַחוֹף. — (אל המשרתים) לְכוּ
נָא וּגְלֹסְתֵּר הַבּוֹגֵד בַּקֵּשׁוּ (משרתים אחדים יוצאים).

רֵיגַן. צַו וְיִתְלוּהוּ כְּרֶגַע.

גֹּנֶרִיל. תְּנוּנִי נָא וְכִלִּיתִי בוֹ כָּל חֲמָתִי. — וְאַתָּה,
אֶדְמֻנְד, תֵּאָרֵה לְחֶבְרָה אֶת אֲחוֹתֵנוּ: הַנְּקָמָה, אֲשֶׁר
נַעֲשֶׂה, לְמֹרַת רוּחֵנוּ, בְּאָבִיךָ הַבּוֹגֵד, לֹא תִתָּכֵן
לְמַרְאֵה עֵינֶיךָ. הַבִּיעָה נָא אֶת עֲצָתְךָ לִכְבוֹד
הַנָּסִיךְ, אֲשֶׁר אַתָּה הוֹלֵךְ אֵלָיו, כִּי יִכּוֹן מַהֵר

לַמִּלְחָמָה, וְכֵן נַעֲשֶׂה גַּם אֲנָחְנוּ. רָצֵינוּ יָצְאוּ דְחוּפִים
וּדְבַר־מַה יַגִּיד וְהוֹדִיעָנוּ. לְכִי לְשָׁלוֹם, אָחוֹת יְקָרָה!
לֵךְ לְשָׁלוֹם, גְּרַף גְּלֹסְתֵּר!

אוֹסְבַלְדְּ יופיע.

קָרְנְבַל. וּמַה בְּפִיךָ? אֵי הַמֶּלֶךְ?

אוֹסְבַלְדְּ. הַנָּסִיךְ גְּלֹסְתֵּר מִזֶּה הוֹבִילָהוּ;
כִּשְׁלֹשִׁים וְשִׁשָּׁה מֵאַבִּירֵי הַמֶּלֶךְ,
שֶׁמְּאֹד בִּקְשֻׁהוּ, שָׁם לִפְנֵי הַשַּׁעַר
עִמּוֹ נִפְגָּשׁוּ; גַּם נִלְווּ עָלֵימוֹ
מֵעַבְדֵי גְלֹסְתֵּר, וּמְגַמַּת פָּנֵימוֹ
דָּבֶרָה; שָׁם, יִתְפָּאֲרוּ, רֵעִים לָמוֹ
הַחֲמִשִּׁים בַּנָּשֶׁק.

קָרְנְבַל. אִסְרוּ הַסּוּסִים
לַגְּבֶרֶת!

גָּנֶרִיל. הֱיוּ בְטוֹב, אֲדוֹנִי וַאֲחוֹתִי!

קָרְנְבַל. הֱיֵה בְטוֹב, אֶדְמֻנְדְּ! (גּ ָנֶרִיל, אֶדְמֻנְדְּ וְאוֹסְבַלְדְּ יוצאים — אל המשרתים). תִּפְשׂוּ הַבּוֹגֵד כְּרָגַע,
בָּאזִקִּים כַּגַּנָּב הֲלוֹם הֲבִיאוּהוּ!

(משרתים יוצאים).

וְאַף כִּי לֹא נוּכַל לַעֲשׂוֹת מִשְׁפַּט מָוֶת
בְּאִישׁ לִפְנֵי עָמְדוֹ לַמִּשְׁפָּט, יָדֵינוּ
רַב לָנוּ לְהָנִיחַ בּוֹ כָּל חֲמָתֵנוּ;
וְאִם אָמְנָם רַבִּים לֹא יִרְצוּ מַעֲשֵׂנוּ,
אַךְ יָדָם הֵן תִּקְצַר מֵהַפְרִיעֵנוּ. —

מִי שָׁמָּה? הַבּוֹגֵד?

(משרתים באים וגלסתר עמהם).

רֵיגַן. הוי, שׁוּעָל כְּפוּי טוֹבָה! הִנֵּה הוּא.

קָרְנְבַל. אִסְרוּ כְּרֶגַע זְרוֹעוֹתָיו הַצְּנוּמוֹת.

גְלָסְתֵר. מָה עִם לְבָבְךָ, אֲדוֹנִי? אַל תִּשְׁכָּחוּ,
אֲהוּבַי, כִּי אוֹרְחִים בְּבֵיתִי אַתֶּמָה;
וּבְנַפְשִׁי אַל תֶּחֶטָאוּ.

קָרְנְבַל. אִסְרוּהוּ! (המשרתים אוסרים אותו).

רֵיגַן (אל המשרתים). בְּחָזְקָה, בְּחָזְקָה! — (לגלסתר)
הוי, בּוֹגֵד בְּלִיָּעַל!

גְלָסְתֵר. לֹא בוֹגֵד הִנֵּנִי, אִשָּׁה אַכְזָרִיָּה.

קָרְנְבַל. אֶל זֶה הַכִּסֵּא אִסְרוּהוּ! — יָדוֹעַ
תֵּדַע, הוי נָבָל, — (ריגן מורטת את זקנו).

גְלָסְתֵר. חֵי אֱלֵי הַצֶּדֶק.
שַׂעֲרוּרָה תַּעֲשִׂי, אִם זְקָנִי תִּמְרֹטִי!

רֵיגַן. כְּבָר הִלְבִּין שַׂעֲרֵהוּ, וְהוּא בֶּן־בְּלִיַּעַל!

גְלָסְתֵר. הוי, בַּת הַבְּלִיַּעַל, שַׂעֲרוֹתַי אֵלֶּה,
מִזְּקָנִי מָרַטְתְּ, תָּשֹׁבְנָה תִחְיֶינָה
וְהִרְשִׁיעוּךְ שָׁמָּה. אֲנִי אֲדוֹן הַבַּיִת,
שֶׁבּוֹ תִּסְתּוֹפְפִי, וּבִידֵי רֶצַח
אַל פָּנַי תִּמְרְטִי כָּכָה. (לקרנבל) מַה חֶפְצְךָ?

קָרְנְבַל. מַה־דְּבַר הַסֵּפֶר מִצָּרְפַת קִבַּלְתָּ?

רֵיגַן. אַךְ דַּבֵּר נְכוֹנָה, כִּי כְבָר כֹּל יָדַעְנוּ.

קָרְנְבַל. וּמַה דְּבַר בְּרִיתְךָ עִם בְּנֵי הַבְּלִיַּעַל,

שֶׁבָּעֵת תָּקְעוּ יְתֵדָם בְּחֻפֵּי אַרְצֵנוּ?

רֵיגַן. וְהַמֶּלֶךְ הַמְּשֻׁגָּע עַל מִי נְטַשְׁתָּ?
הַגִּידָה!

גְּלֹסְתֶר. אַךְ מְלֵא הַשְׁעָרוֹת הַסֵּפֶר
קִבַּלְתִּי מֵאִישׁ־שָׁלוֹם וְנֶאֱמַן רוּחַ,
שֶׁכְּבוֹדוֹ לֹא יֵחַד בְּאוֹיְבֵי הָאָרֶץ.

קָרְנְבַל. נַפְתּוּלֵי מִרְמָה!

רֵיגַן. אַךְ שֶׁקֶר בְּפִיךָ!

קָרְנְבַל. וְאָנָה הַמֶּלֶךְ שִׁלַּחְתָּ?

גְּלֹסְתֶר. דָּבְרָה.

רֵיגַן. מַדּוּעַ דָּבְרָה? אִם לֹא בְךָ הַעִידוֹנוּ——

קָרְנְבַל. מַדּוּעַ דָּבְרָה? רֵאשִׁית יַעֲנֵנוּ.

גְּלֹסְתֶר. וּפֹה אָסוּר כַּדֹּב עַל תּוֹכַחְתָּם אָשִׁיבָה.

רֵיגַן. מַדּוּעַ דָּבְרָה?

גְּלֹסְתֶר. לְבַל אֶרְאֶה אַכְזְרִיָּה, בִּנְקֹר צִפָּרְנַיִךְ
לוֹ הָעֵינַיִם הַכֵּהוֹת מִזֹּקֶן;
אַף לֹא עֵת אֲחוֹתֵךְ, זוֹ הַמִּפְלֶצֶת,
תְּשַׁלַּח פַּרְסוֹתֶיהָ בְּלֵב הַמָּשׁוּחַ.
הַסַּעַר הַנּוֹרָא בְּלֵיל חֶשְׁכַת שְׁאוֹלָה,
שֶׁבְּזַעַם הִתְהוֹלֵל עַל רֹאשׁוֹ פָּרוּעַ,
כָּל נִבְכֵי תְהוֹמוֹת מִמְּקוֹמָם הִגִּיחַ
וַהֲמוֹן גַּלִּים כִּבּוּ כָּל מְאוֹרֵי שָׁמַיִם:
אַךְ הוּא, לֵב נִשְׁבָּר, לֵב נִדְכֶּה,
דִּמְעוֹתָיו הִתְבּוֹלְלוּ בְּזִרְמֵי שָׁמַיִם. —

לו זְאֵבִים הֵילִילוּ בָּזֶה לֵיל הַזַּעַם
שָׁם לִפְנֵי הַשַּׁעַר, הֲלֹא תַגִּידִי:
„לֵךְ נָא, הַשּׁוֹעֵר, וּפְתַח לָמוֹ דָלֶת". —
כָּל לִבּוֹת אַכְזָרִים אָז חֶמְלָה מָלֵאוּ. —
אַךְ עֵינַי תִּרְאֶינָה עוֹד נִקְמַת שָׁמַיִם
שֶׁתִּתַּךְ פֶּתַע עַל בָּנוֹת כָּאֵלֶּה.

קָרְנְבַל. אֶת זֹאת לֹא תִרְאֶה עַד נֵצַח. —
הַחֲזִיקוּ
בַּכִּסֵּא! — בּוֹגֵד, עַל עֵינֶיךָ אֵלֶּה
רַגְלִי תִדְרֹכָה. (אוחזים בו בחזקה וקרנבל דורס ברגלו אחת מעיניו).

גְּלֹסְתֶר. מִי הָאִישׁ הֶחָפֵץ
חַיִּים עַד זִקְנָה וְשֵׂיבָה, יְהִי לִי לְעֵזֶר! —
הוֹי, אַכְזָר! — הָהּ, אֵלִי מָעַל!

רֵיגַן. הָעַיִן
הָאַחַת הֵן תִּלְעַג לְרֵעוּתָהּ; הָבָה,
נְקֹר גַּם הַשְּׁנִיָּה!

קָרְנְבַל. אִם עוֹד נָקָם תֶּרְא — —

אַחַד הַמְשָׁרְתִים. הֶרֶף, הֶרֶף, אֲדוֹנִי! עוֹד מִנֹּעַר
עֲבַדְתִּיךָ; אַךְ טוֹב וָחֶסֶד לְךָ טֶרֶם
עָשִׂיתִי, כִּבְקָרְאִי הַפַּעַם: הֶרֶף!

רֵיגַן. מַה, רֹאשׁ כֶּלֶב!

הַמְשָׁרֵת. לוּ יֵשׁ לְךָ זָקָן, כִּי עַתָּה מְרַטְתִּיהוּ
בַּחֲמַת רוּחִי; מַה יִּקַּחֲךָ לִבֶּךָ?

קָרְנְבַל (שולף את חרבו). הוֹי, עֶבֶד נִקְלֶה!

הַמְשָׁרֵת. הָבָה נָא, תִּשְׁפֹּט בֵּינֵינוּ הֶחָרֶב!

(שולף החרב. שניהם נלחמים. קרנבל נפצע).

רֵיגַן (למשרת אחר). תְּנָה לִי חַרְבְּךָ. —

גַּם עֲבָדִים יִמְרֹדוּ!

(לוקחת ממנו את החרב ודוקרת בה את המשרת הראשון מאחריו).

הַמְשָׁרֵת. הָהּ, מֵת אָנִי! — (לגלסתר) אֲדוֹנִי, עוֹד לְךָ עַיִן

נִשְׁאֲרָה לַחֲזוֹת בָּהּ נִקְמָתֵנוּ; הָהּ! (מת).

קָרְנְבַל. רָאֹה לֹא יִרְאֶה עוֹד. (דורס גם את עינו השניה).

הָלְאָה, גְּלִיל-קִפְאוֹן פָּגֶר!

אֵי אֵפוֹא אוֹרְךָ?

גְּלֹסְתֶּר. אַךְ אֹפֶל מִסָּבִיב,

לֵיל אֹפֶל נֵצַח. — אֶדְמְנְדְּ בְּנִי, אַיֵּהוּ?

אֶדְמְנְדְּ בְּנִי! אֶדְמְנְדְּ! הַלְהִיבָה כָל רֶשֶׁף

רִגְשֵׁי אַהֲבָתֶךָ! קוּם, בְּנִי, הִנָּקֵם

מִשֹּׁתֵי עֵינָי!

רֵיגַן. אוֹי לְךָ, בּוֹגֵד בְּלִיַּעַל!

אוֹיִבְךָ בְנֶפֶשׁ הַפַּעַם תִּקְרָאָה;

הֵן הוּא גִלָּה לָנוּ מַעַלְךָ בָּנוּ;

רַב אֵמוּן רוּחוֹ מֵחֶמְלָה עָלֶיךָ.

גְּלֹסְתֶּר. אֲהָהּ לְאִוַּלְתִּי! לַשָּׁוְא, בְּנִי, הֶאֱשַׁמְתִּי

אֶדְגַּר בְּנִי. — הָהּ, סִלְחוּ לִי, אֵלִי חֶסֶד!

בָּרְכוּהוּ בַּאֲשֶׁר הוּא שָׁם!

רֵיגַן (אל המשרתים). הַשְׁלִיכוּהוּ

הַחוּצָה, שָׁם דַּרְכּוֹ דָּבְרָה יָרִיחַ!

(לקרנבל). מַה לְּךָ אֵפוֹא, אִישִׁי? מַה נָּפְלוּ פָנֶיךָ?

קָרְנְבַל. פָּצוּעַ הִנֵּנִי; לְכִי אַחֲרַי, רַעְיָתִי!

(אל המשרתים) הוֹצִיאוּ הַנָּבָל הָעִוֵּר כְּרָגַע;—

וְזֶה הַכֶּלֶב עַל הָאַשְׁפָּה הַשְׁלִיכוּ! (ירמז על העבד המת).

רֵיגַן, דָּמִי יִשְׁטֹף הַפַּעַם בְּחָזְקָה;

בְּלֹא עֵת זֹאת בָּאַתְנִי; יָדֵךְ לִי תְּנִי.

(קרנבל יוצא, מובל בידי ריגן. — המשרתים יפתחו את האסורים מעל גלסתר וַיובילוהו החוצה).

מְשָׁרֵת. לֹא עוֹד אֶנָּחֵם עַל כָּל חֵטְא וָפֶשַׁע,

אִם אַחֲרִית זֶה הָאִישׁ לְהַכְרִית לֹא תֶהִי.

מְשָׁרֵת שֵׁנִי. אִם תַּאֲרִיךְ זוֹ יָמִים, וּכְמוֹת כָּל בְּנֵי חָדֶל

תָּמוּת גַּם הִיא, נְשֵׁי תֵבֵל כֻּלָּהְנָה

לְשִׂדּוֹת הַשַּׁחַת תִּהְיֶינָה.

הָרִאשׁוֹן. נֵלְכָה נָא

אַחֲרֵי הַשַּׂר הַזָּקֵן, וּנְבַקְּשֶׁנּוּ

הֶעָנִי הַמְשֻׁגָּע לוֹ לְמוֹרֶה דָרֶךְ;

הֵן הוּא בְשִׁגְעוֹנוֹ לֹא יָשִׁיב פָּנֵינוּ.

הַשֵּׁנִי. לֵךְ אֵפוֹא; וַאֲנִי הֶלְבּוֹן בֵּיצָה וּנְעֹרֶת

אֶקָּחָה, עַל חוֹרֵי עֵינָיו לְהַנִּיחַ.

וִהְיוּ נָא בְעֶזְרוֹ, הַשָּׁמָיִם!

(הולכים להם איש לעברו).

מַעֲרָכָה רְבִיעִית.

מַחֲזֶה רִאשׁוֹן.

ערבה. אֶדְגַּר יופיע.

אֶדְגַּר. אָכֵן טוֹב לִי לָדַעַת כִּי יְתַעֲבוּנִי,
מִהְיוֹת נִתְעָב וּשְׁמֹעַ דִּבְרֵי חֹנֶף!
לְאֻמְלָל, לַשָּׁפָל בִּבְנֵי הֶחָלֶד
אַךְ תִּקְוָה נִשְׁקֶפֶת, לֹא יֵדַע פָּחַד.
הַתְּמוּרָה נוֹרָאָה לִמְאֻשְּׁרֵי אֶרֶץ,
וּלְחוֹבְקֵי אַשְׁפַּתּוֹת אַךְ גִּיל תָּבִיאָה.
בָּרוּךְ תְּהִי לִי אֵפוֹא, רוּחַ לֹא בָשָׂר,
זוּ אֲחַבֵּקָה! מֵאֻמְלָל הַטּוֹבֵעַ
בִּמְצוּלוֹת הָעֹנִי מָה עוֹד תִּקְוָה?—
אַךְ מִי הַבָּא שָׁמָּה?—

(גלסתר יופיע, מובל בידי איש זקן).

אֶדְגַּר. אָבִי יוּבַל כָּכָה?—
תֵּבֵל, תֵּבֵל, הָהּ, תֵּבֵל! לוּלֵא תְמוּרָתֵךְ
רָעָה הוֹרַתְנִי לְתַעֲבֵךְ בִּשְׁאָט נֶפֶשׁ,
שְׁנוֹת זִקְנָה וְשֵׂיבָה אֲזַי לֹא רָאִינוּ.

הַזָּקֵן (לגלסתר). אֲהָהּ, אֲדוֹנִי הַטּוֹב, הֵן שְׂכִירְךָ אָנִי,
גַּם שְׂכִיר אָבִיךָ, זֶה לִי שְׁמוֹנִים שָׁנָה.

גְּלֹסְתֶּר. לֵךְ לְדַרְכֶּךָ, רֵעִי הַטּוֹב, לֵךְ הָלְאָה!

עֶזְרָתְךָ עַד מָה לִי לְהוֹעִיל לֹא תְהִי;
וּלְךָ תוּכַל הָרַע.

הַזָּקֵן. הֵן לֹא תֵרֶא
הַדָּרֶךְ.

גְלֹסְתֶר. אֵין דֶּרֶךְ לִי, לָכֵן אֵין חֵפֶץ
לִי בְעֵינָיִם; עוֹד בִּרְאוֹתִי כָשַׁלְתִּי.
יֵשׁ שֶׁיְּהִי לָנוּ לִמְנוּחָה הַחֶסֶר,
וּמַחְסוֹר כָּל דָּבָר לִרְוָחָה וָיֵשַׁע. —
הָהּ, אֶדְגַּר, בֵּן יַקִּיר! אַתָּה הַטֶּרֶף
לַחֲמַת אָב עִוֵּר בִּהְיוֹת לוֹ עֵינָיִם!
לוּ אֶחְיֶה עַד אִם בְּמוֹ יָדַי רְאִיתִיךָ,
אֲנִי אָמַרְתִּי: עֵינַיִם לִי!

הַזָּקֵן. הוֹי, מִי שָׁמָּה?

אֶדְגַּר (לנפשו). הָהּ, אֵלִי מַעַל, מִי יוּכַל יַגִּידָה
„אֵין אָסוֹן כַּאֲסוֹנִי?" וְהֵן עַתָּה כִּפְלַיִם
הַוָּתִי גְדֵלָה.

הַזָּקֵן. זֶה תָּם הַמְשֻׁגָּע!

אֶדְגַּר (לנפשו). וְהַוָּתִי זוֹ תוּכַל תִּגְדַּל שִׁבְעָתַיִם:
כִּי רָעַת הָרָעָה טֶרֶם נֵדָעָה
אִם נוּכַל עוֹד הַגִּיד: זוֹ רָעַת הָרָעָה!

הַזָּקֵן. אָנָה תֵלֵךְ, בֶּן־אָדָם?

גְלֹסְתֶר. הַמְבַקֵּשׁ לֶחֶם
הוּא הָאִישׁ?

הַזָּקֵן. מְשֻׁגָּע וּמְבַקֵּשׁ־לָחֶם

גְּלֹסְתֶר. עוֹד תְּבוּנָה בְלִבּוֹ אִם בַּקֵּשׁ יֵדָעָה.
עֶלֶם כָּזֶה רָאִיתִי בְסַעַר לֵיל אֶמֶשׁ,
וַיְהִי הָאָדָם בְּעֵינַי כַּתּוֹלָעַת;
אָז יַעַל זֵכֶר בְּנִי עַל לְבָבִי, וּבְקֶרֶב
לִבִּי עוֹד אֵיבָתִי לְנַפְשׁוֹ אָרְבָה;
מִנִּי אָז לִי רַבּוֹת, רַבּוֹת נוֹדָעוּ.
כִּזְבוּבִים לִנְעָרִים שׁוֹבָבִים אֲנוּ
בִּידֵי הָאֵלִים; כִּי יַכּוּנוּ נֶפֶשׁ
לְשַׁעֲשׁוּעִים לָמוֹ.

אֶדְגַר (לנפשו). וְאֵיכָה זֹאת נִהְיָתָה?—
מָה רַע לְהִשְׁתַּגֵּעַ עֵת יָגוֹן בַּנֶּפֶשׁ,
לְהַכְאִיב לִבִּי אָנִי וּלְבַב זוּלָתִי.—
שָׁלוֹם לְךָ, אֲדוֹנִי!

גְּלֹסְתֶר. הֲזֶה הוּא הָעֶלֶם
הֶעָרֹם?

הַזָּקֵן. כֵּן, אֲדוֹנִי!

גְּלֹסְתֶר. אֲבַקֶּשְׁךָ
אֵפוֹא, לֵךְ לְדַרְכֶּךָ. וְיֵשׁ אֶת נַפְשֶׁךָ
לָבוֹא אַחֲרֵינוּ בְּעוֹד שְׁתֵּי כִבְרוֹת אֶרֶץ
בַּדֶּרֶךְ הָעוֹלָה דֹבֵרָה, בּוֹא נָא,
לְמַעַן אַהֲבַת נְעוּרֵינוּ, וְהָבִיאָה נָּא
בֶגֶד לְכַסּוֹת מַעֲרֻמֵּי זֹאת הַנֶּפֶשׁ;
הוּא יִהְיֶה לִי עַתָּה לִמְנַהֵל בַּדָּרֶךְ.

הַזָּקֵן. אֲהָהּ, אֲדוֹנִי, וְהוּא מְשֻׁגָּע.

גְּלֹסְתֵר. זוּ מַכַּת
הָעֵת, בָּהּ מְשֻׁגָּעִים הָעִוְרִים יוֹבִילוּ.
עֲשֵׂה, כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ, אוֹ טוֹב תַּעַשׂ
כְּחֶפְצֶךָ; אוּלָם רֵאשִׁית כֹּל לֵכָה.
הַזָּקֵן. וַאֲנִי מִבְּגָדַי הַטּוֹב לוֹ אֶבְחָרָה
וִיהִי מָה! (הולך לו).
גְּלֹסְתֵר. הוֹי, עֶלֶם עָרוֹם, —
אֶדְגַּר. תָּם רוֹעֵד
מְקָרָה. — (לנפשו) הִתְחַפֵּשׂ עוֹד לֹא אוּכָלָה.
גְּלֹסְתֵר. גֵּשׁ הֵנָּה, עֶלֶם.
אֶדְגַּר (לנפשו). אֲבָל אָנוּס אָנִי. —
(בקול) יִשְׁמֹר אֵל עֵינֶיךָ, דָּמִים מָלֵאוּ.
אֲהָהּ!
גְּלֹסְתֵר. הֲתֵדַע הַדֶּרֶךְ דֻּבְרָה?
אֶדְגַּר. דְּרָכִים, נַהֲלוֹלִים, אֳרָחוֹת וּשְׁבִילִים.
תָּם הָאֻמְלָל הֻכָּה בְּשִׁגָּעוֹן. —
יִשְׁמָרְךָ הָאֵל, בֶּן־אָדָם, מִן הָרוּחוֹת הָרָעוֹת!
גְּלֹסְתֵר. קַח נָא מִיָּדִי, הִנֵּה צְרוֹר הַכֶּסֶף,
אֻמְלָל, מַטְרַת כָּל פִּגְעֵי שָׁמָיִם;
זֶה עָנְיִי וּמְרוּדִי יוּכְלוּ יְאַשְּׁרוּךָ. —
טוֹב אֵפוֹא, אֵלִים! לוּ כָּל דִּשְׁנֵי אָרֶץ,
שִׁכּוֹרֵי הַחֵשֶׁק, זוּ חֻקֵּיכֶם צֶדֶק
יְנָאֲצוּ, יֶרְכֶּם רָמָה בַּל יֶחֱזָיוּ
כִּי טָחוּ לְבוֹתָם, טָפְשׁוּ בַּחֵלֶב,

יֵדְעוּ נָא נַחַת זְרוֹעֲכֶם כִּי קָשָׁתָה;
אָז שֶׁפַע כָּל טוּב, כָּל הוֹן וּרְכוּשׁ יֶתֶר
יְחֻלַּק לַכֹּל אָז חֵלֶק כְּחֵלֶק,
אָז יָסוּף כָּל מַחְסוֹר וְכָפָן עוֹד אָיִן.—
הֲתֵדַע הַדֶּרֶךְ דָּבֵרָה?

אֶדְגַּר. יָדַעְתִּי,
אֲדוֹנִי.

גְּלֹסְתֵּר. שָׁם כֵּף סֶלַע מָצוּק גָּבוֹהַּ,
הַנִּשְׁקָף בְּרֹב עֻזּוֹ לַמְּצוּלָה מִתָּחַת;
נְחֵנִי נָא שָׁמָּה, לִמְרוֹם קִצּוֹ תַּעֲלֵנִי.
שָׁם כָּל הַתְּלָאָה, הָעֳנִי תִּשָּׂאָה
בִּסְגֻלּוֹת יְקָר לְךָ וָחֹסֶן אֲמִירָה:
מִשָּׁם אֵין לִי חֵפֶץ בִּמְנַהֵל בַּדָּרֶךְ.

אֶדְגַּר. תְּנָה לִי יָדְךָ, תָּם יְנַהֶלְךָ שָׁמָּה.
(הולכים להם).

מַחֲזֶה שֵׁנִי.

לפני ארמון הנסיך אַלְבַּנְיָה. גֹּנֶרִיל וְאֶדְמֻנְד יופיעו מעבר מזה וְאוֹסְבַלְד מעבר מזה.

גֹּנֶרִיל. בָּרוּךְ אַתָּה לִי, אֲדוֹנִי, בְּבוֹאֶךָ!
אֶתְמַהּ, כִּי אִישִׁי לֹא קִדֵּם פָּנֵינוּ.
(לאוסבלד) אֵי אֲדוֹנֶךָ?

אוֹסְבַלְד. בַּבַּיִת, גְּבֶרֶת חֶסֶד;

אֲבָל טֶרֶם שְׁנָה עוֹד אִישׁ כָּמוֹהוּ.
מִדְּבַר צִבְאוֹת הָאוֹיֵב לוֹ הִגַּדְתִּי,
וַיִּשְׂחַק לִדְבָרָי; מִדְּבַר בּוֹאֵךְ הֵנָּה;
„רַע הַדָּבָר", עָנָנִי. וְאַחֲרֵי כָל אֵלֶּה,
הוֹדַעְתִּיו מֵעַל גְּלֹסְתֵּר הַבְּלִיַּעַל
וְאֶמוּנַת לֵב בְּנוֹ, אָז „בַּעַר" קְרָאָנִי,
וַיֹּאמַר: דִּבְרֵי אֱמֶת לַשֶּׁקֶר הָפַכְתִּי. —
בִּדְבַר עֶצֶב וָכַעַשׂ כְּמוֹ יִמְצָא חֵפֶץ,
וְדָבָר טוֹב יַרְעִימֶנּוּ.

גֹּנֶרִיל (לאדמנד). אַל נָא תֵלֵךְ
אֵפוֹא הָלְאָה. זֶה פְּרִי רִפְיוֹן הָרוּחַ
הַנְּסוֹגָה מִפְּנֵי כָּל פֹּעַל רַב עֶרֶךְ;
הוּא לֹא יָחוּשׁ כָּל אָוֶן, אִם יְדֻרַשׁ
לַעֲמֹד בַּפָּרֶץ, וּמִשְׁאֲלוֹת לְבָבֵנוּ,
בָּם בַּדֶּרֶךְ הָגִינוּ, עוֹד תִּמָּלֶאנָה
בְּקֶרֶב הַיָּמִים. קוּמָה, אֶדְמֻנְדְּ, וְשׁוּבָה
אֶל אָחִי; פְּקֹד צִבְאוֹתָיו וּרְדֵמוֹ!
וְאָנֹכִי עִם אִישִׁי הַנֶּשֶׁק נַחֲלִיפָה:
לִי אֶקַּח הַחֶרֶב, וְיָדוֹ תִתְמֹךְ פֶּלֶךְ.
זֶה עַבְדִּי הַנֶּאֱמָן יְהִי מַלְאָכֵנוּ.
עוֹד אַחַת מְעַט הִיא וְאָזְנֶיךָ תִּשְׁמַעְנָה,
אִם אַךְ תְּעָרֵב לִבְּךָ לַעֲשׂוֹת לְנַפְשֶׁךָ,
אַוַּת נֶפֶשׁ אֹהֶבֶת. שִׂים זֹאת עָלֶיךָ
וּשְׁמֹר פִּתְחֵי פִיךָ; (נותנת לו שרשרת זהב למזכרת)

הַשְׁפֵּל רֹאשְׁךָ! (נושקת לו).
לוּ זוֹ הַנְּשִׁיקָה רִגְשׁוֹתַי הִבִּיעָה
אֲזַי לִמְרוֹמִים רוּחֲךָ הֵרִימָה; —
בִּינָה לְרֵעִי וְלֵךְ לְשָׁלוֹם!

אֶדְמֶנְד. אַךְ לָךְ אָנִי
עַד נֶצַח.

גּוֹנֶרִיל. גְּלָסְתֶּר יַקִּירִי! (אדמנד הולך לו).
הוֹי, מָה רַב
הַהֶבְדֵּל בֵּין אִישׁ לְאִישׁ! נֶפֶשׁ אֵשֶׁת
אַךְ תַּעֲרֹג אֵלֶיךָ; וּלְבַעֲלִי הַבַּעַר
כְּשִׁפְחָה נִמְכַּרְתִּי. —

אוֹסְבַלְד. הִנֵּה הָאָדוֹן, גְּבֶרֶת!
אַלְבַּנְיָה יופיע.

גּוֹנֶרִיל. אָכֵן, מַה־מְּאֹד נִכְבַּדְתִּי כַיּוֹם!

אַלְבַּנְיָה. גּוֹנֶרִיל!
הֵן לֹא תִשְׁוִי בָּאָבָק, זוּ הָרוּחַ
יָפִית עָלָיִךְ. — רוּחֵךְ יָרֵאתִי: —
הַנֵּצֶר שֶׁיָּבוּז לְגִזְעוֹ מִשֹּׁרֶשׁ
לֹא יִכּוֹן בָּאָרֶץ, כִּי לֹא יַצְמִיחַ;
אִם יִתְאָו הִסָּפֵרֶק מִלְּשַׁד הַגֶּזַע,
זֶה מְקוֹר חַיָּתוֹ, הֵן יִיבַשׁ, יְקֻמָּל
וּלְהַכְרִית אַחֲרִיתוֹ.

גּוֹנֶרִיל. הַקֵּץ לְדִבְרֵי רוּחַ!

אַלְבַּנְיָה. כִּי חָכְמָה וָחֶסֶד לָרָעִים אִוֶּלֶת!

הַחֶלְאָה אַךְ רֵיחָהּ בְּרָצוֹן תָּרִיחַ.
מַה זֹּאת עֲשִׂיתֶן הַפָּעַם? הַנִּמְהָרִים,
לֹא בָנוֹת, מָה עוֹד לְפֶשַׁע תַּרְבֶּינָה?
אֲהָהּ! אֲבִיכֶן, מְלֵא יָמִים וָחֶסֶד,
שֶׁגַּם דֹּב שׁוֹקְקָה יָדוֹ לְלַקְקָהּ
בְּמוֹרָא וְכָבוֹד, – הָהּ, נְבָלָה! הָהּ, הַטַּאת רֶצַח! –
הִכִּיתֶן בְּשִׁגָּעוֹן. וְאָחִי, אֵיכָכָה
זֶה יָכֹל לָשֵׂאת זֶה דְּבַר הַבְּלִיָּעַל?
אִישׁ, נָסִיךְ, שֶׁמִּיָּדוֹ לוֹ כָל אֵלֶּה!
אִם לֹא שְׁלָחוּ מִמָּרוֹם מַלְאֲכֵי זַעַם
לַעְצֹר בָּרֶשַׁע, וּבְמוּסָר אַכְזָרִי,
אָז יָמִים יָבוֹאוּ
וּמְתֵי תֵבֵל כֻּלָּם אִישׁ אָחִיו יִבְלָעוּ
כַּתַּנִּינִים בַּמְּצוּלָה.

גּוֹנֶרִיל. הוֹי, מוּג הַלֵּב!
זֶה רֹאשׁ לוֹ לְחֶרְפָּה, לְמוֹרְטִים לְחָיַיִם;
שֶׁאֵין לוֹ עֵינַיִם מִתַּחַת לַמֵּצַח,
זוּ קָלוֹן מִכָּבוֹד לְהַבְדִּיל תֵּדַעְנָה;
שֶׁטֶּרֶם יֵדַע, כִּי אַךְ כְּסִיל וָבַעַר
יָחוּס עַל הַנְּבָלִים, כִּי יְוָסֵרוּ,
עַד לֹא מְזִמּוֹתָם לִפְעֻלּוֹת יָצָאוּ –
שׁוֹפָרְךָ אַיֵּהוּ? הֵן כְּבָר יִתְנוֹסֵס
נֵס צָרְפַת פֹּה בִּמְלֹא רֹחַב הָאָרֶץ,
הָאוֹיֵב יָרִים רֹאשׁ בִּגְאוֹן מְנַצֵּחַ

עֵת אַתָּה, כְּסִיל חָסִיד, תֵּשֵׁב תִּזְעָקָה:
„אֲהָהּ, מַדּוּעַ כֹּה יָעַשׂ?"

אַלְבַּנְיָה. אֶל פָּנַיִךְ
הַבִּיטִי, בַּת תֹּפֶת! גַּם שֵׁד מְשַׁחַת
לֹא יָעִיר כֹּה פַּלָּצוּת וְגֹעַל נֶפֶשׁ
כָּמוֹךְ, מִפְלֶצֶת־אֵשֶׁת!

גֹּנֶרִיל. הוֹי, כְּסִיל וָבַעַר!

אַלְבַּנְיָה. אַתְּ, יְצוּר מִתְחַפֵּשׂ, שֵׁד בַּאֲפֵר יְפִי אֵשֶׁת,
זוּ נַבְלוּת נַפְשֵׁךְ מִפְלֶצֶת שָׂמָתֶךְ!
לוּ שְׁמֹעַ בְּקוֹל דָּמִי הַסּוֹעֵר לִי יָאָתָה,
אֲזַי לִגְזָרִים קְרָעוּךְ יָדַי אֵלֶּה
וּבְשָׂרֵךְ הִפְשִׁיטוּ מֵעַל עַצְמוֹתַיִךְ!
אֲבָל גַּם בִּהְיוֹתֵךְ אַךְ רוּחַ אֹפֶל
מַרְאֵה אֵשֶׁת לָךְ שֶׁיָּגֵן עָלָיִךְ.

גֹּנֶרִיל. הַבִּיטוּ וּרְאוּ, אַךְ זֶה אַמִּיץ רוּחַ!

מַלְאָךְ בָּא.

אַלְבַּנְיָה. מַה־בְּפִיךָ?

הַמַּלְאָךְ. אֲהָהּ! אֲדוֹנִי רַב הַחֶסֶד,
כְּבוֹד קָרְנְבַל הַנָּסִיךְ נִרְצַח נֶפֶשׁ
בְּיַד אַחַד עֲבָדָיו, עֵת שָׁלַח יָדֵהוּ
לִנְקֹר לְגְלֹסְתֶּר הָעַיִן הַשֵּׁנִית.

אַלְבַּנְיָה. עֵינֵי גְלֹסְתֶּר!

הַמַּלְאָךְ. אַחַד עֲבָדָיו מִנֹּעַר,
שֶׁלְּמַרְאֵה עֵינָיו נִחֲמוּ נִכְמָרוּ

וּלְהָנִיא מַעֲשֵׂהוּ שָׁלַף הַחֶרֶב
עַל פְּנֵי אֲדוֹנָיו הָרָם; וְהוּא בְּשֶׁצֶף קֶצֶף
עָלָיו הִתְנַפֵּל וּבְעֶזֶר הַגְּבֶרֶת
הִפִּילוֹ מֵת אָרְצָה, אַךְ מַכַּת הַמָּוֶת
כְּבָר בָּאָה בִלְבָבוֹ וַתַּכְרִיעֵהוּ.

אַלְבַּנְיָה. אָכֵן יֶשְׁכֶם שָׁמָּה, שׁוֹפְטֵי שָׁמַיִם,
אִם זוֹ הַתּוֹעֵבָה נִקַּמְתֶּם כְּרָגַע! —
אַךְ, הָהּ, גְּלֹסְתֵּר אֻמְלָל! גַּם עֵינוֹ הַשֵּׁנִית
עִוֵּרוּ?

הַמַּלְאָךְ (לאלבניה). אָמְנָם כֵּן, אָדוֹן רַב חָסֶד! —
(לגנריל). זֶה הַסֵּפֶר, גְּבֶרֶת, דּוֹרֵשׁ מַעֲנֶה כְּרָגַע;
מֵאֲחוֹתֵךְ אֵלַיִךְ שָׁלוּחַ.

גֹּנֶרִיל (לנפשה). מִצַּד
אֶחָד מִקְרֵהוּ זֶה אָמְנָם יְשַׂמְּחֵנִי;
אַךְ בִּהְיוֹתָהּ אַלְמָנָה וְעִמָּהּ יַחַד
גְּלֹסְתֵּר אֲהוּבִי, כָּל מִגְדְּלֵי הָרוּחַ,
בָּנְתָה תִקְוָתִי, יוּכְלוּ יִתְפּוֹצֵצוּ
עַל חָרְבוֹת חַיֵּי הַמָּרִים מִמָּוֶת.
אַךְ עֶצֶם הַמִּקְרֶה לֹא יַעֲצִיבֵנִי.
(אל המלאך) אֶקְרָא נָא הַסֵּפֶר וְאַחַר אֶעֱנֶנָּה (יוצאת).

אַלְבַּנְיָה. וּבְנוֹ אֵי הָיָה, עֵת עֵינָיו נִקְּרוּ?

הַמַּלְאָךְ. שָׁם פְּעָמָיו לַהֲלֹךְ עִם כְּבוֹד הַגְּבֶרֶת.

אַלְבַּנְיָה. פֹּה אֵינֶנּוּ.

הַמַּלְאָךְ. כִּי פְגַשְׁתִּיו בְּשׁוּבוֹ שָׁמָּה.

אַלְבַּנְיָה. וְדַבַּר הַתּוֹעֵבָה נַפְשׁוֹ יוֹדַעַת?
הַמַּלְאָךְ. כֵּן, אֲדוֹנִי, הֵן הוּא הַמְרַגֵּל בְּאָבִיהוּ;
אַף הָלַךְ בִּצְדִיָּה לְבִלְתִּי הַפְרִיעַ
נִקְמָתָם בּוֹ הָאַכְזָרִיָּה.
אַלְבַּנְיָה. עוֹדֶנִּי
חַי, גְּלֹסְטֵר, לִגְמֹל אֱמוּנָתְךָ לַמֶּלֶךְ,
אַף לִנְקֹם נְקַם אַחַת מִשְּׁתֵּי עֵינֶיךָ! —
(אל המלאך) בּוֹא עִמִּי, יְדִידִי, וּמָה עוֹד יָדַעְתָּ
בְּאָזְנַי סַפֵּרָה.

מַחֲזֶה שְׁלִישִׁי.

מחנה צרפת על יד דֹבֶר. קֶנְט ואחד האבירים מופיעים.

קֶנְט. מַדּוּעַ שָׁב מֶלֶךְ צָרְפַת כֹּה פֶתַע
לְאַרְצוֹ צָרְפָתָה? הַגֵּד אִם יָדָעְתָּ.
הָאַבִּיר. שָׁם סַעֲרַת הָרוּחוֹת לִמְאֹד גָּבְרָה,
זוּ מֵאָז בָּא הֵנָּה פַּחְדּוֹ הִגְדִּילָה,
פֶּן תָּמִיט שׁוֹאָה עַל מֶמְשֶׁלֶת הָאָרֶץ;
וַיֵּדַע, כִּי נָחוּץ דְּבַר שׁוּבוֹ שָׁמָּה.
קֶנְט. וּמִי הָפְקַד פֹּה עַל צְבָא הַמִּלְחָמָה?
הָאַבִּיר. פְּקִיד רֹאשׁ צִבְאוֹת צָרְפַת, הָאָדוֹן לֶפֶר.
קֶנְט. וּלְמִקְרָא הַסֵּפֶר, הַאִם הֵפִיקוּ
פְּנֵי הוֹד הַמַּלְכָּה עִצָּבוֹן וָכַעַשׂ?

הָאַבִּיר. אָמְנָם כֵּן, אֲדוֹנִי; לְעֵינַי קְרָאַתְהוּ,
אָז פַּעַם בְּפַעַם דִּמְעָתָהּ נִגְלָה
עַל רֹךְ לְחָיֶיהָ; וּלְמַרְאֵה עֵינַיִם
בַּחֲמַת רוּחַ עַל תּוּגָתָהּ הִבְלִיגָה,
זוֹ סָעֲרָה בְקִרְבָּהּ וְכִמְעַט הִכְרִיעָתָּה.

קֶנְט. כֹּה לִבָּהּ הִתְאַמֵּץ?

הָאַבִּיר. וְלֹא בְשֶׁצֶף קֶצֶף.
מִדֵּי־עֹצֶב וְאֹרֶךְ־רוּחַ נִלְחֲמוּ יָחַד.
אָז יָפוּ פָּנֶיהָ, לִמְאֹד נָעֵמוּ;
רָאִיתָ אוֹר שֶׁמֶשׁ מָהוּל בִּמְטַר גֶּשֶׁם,
כֵּן צְחוֹק שִׂפְתוֹתֶיהָ עֵת עֵינָהּ דָּמָעָה.
וּכְמוֹ לֹא יָדַע צְחוֹק־חֵן שִׂפְתוֹתֶיהָ
הָאוֹרְחִים יָלִינוּ בֵּין עַפְעַפֶּיהָ;
זוּ נִפְרְדוּ רֶגַע כְּנֶטֶף פְּנִינֵי זֹהַר
מִסַּפִּירֵי קֶסֶם. — בְּאַחַת, עַצֶּבֶת
תְּסֻלָּא בַפָּז לוּ כֹה לַכֹּל תְּהִי לְתִפְאָרֶת.

קֶנְט. וּמְאוּם לֹא שְׁאָלַתְךָ?

הָאַבִּיר. פַּעַם וּשְׁתַּיִם
נֶאֱנְחָה: „אָבִי!" מִכְּאֵב לֵב וָלַחַץ;
„אַחְיוֹתַי, אַחְיוֹתַי! — חֶרְפַּת נְשֵׁי חָלֶד!
אַחְיוֹתַי! קֶנְט! אָבִי! אַחְיוֹתַי! אֵיכָה?
בַּסַּעַר? בַּלַּיְלָה? אַל עוֹד תַּאֲמִינוּ
בְּחֶמְלַת לֵב הָאָדָם!" — אָז נָסְבָה נֶסֶךְ
דִּמְעָתָהּ קֹדֶשׁ מֵעֵינֵי שָׁמַיִם,

עַד נֶחְבָּא קוֹלָהּ וַתִּדָּחֶף פֶּתַע
הַחַדְרָה בָּדָד בִּיגוֹנָהּ לָשִׂיחַ.

קֶנְט. הַכּוֹכָבִים הֵמָּה, אֵל כּוֹכְבֵי מַעַל,
הַמּוֹשְׁלִים בָּנוּ, כִּי לוּלֵא זֹאת אֵיכָה
צֶאֱצָאֵי אָב וָאֵם אַחַת יֶשְׁנוּ כָּכָה?
וּמֵאָז לֹא דִבַּרְתָּ אֵלֶיהָ?

הָאַבִּיר. לֹא.

קֶנְט. הֶהָיְתָה כָזֹאת לִפְנֵי שׁוּב הַמֶּלֶךְ?

הָאַבִּיר. לֹא, אַחֲרֵי כֵן.

קֶנְט. טוֹב אֵפוֹא, אֲדוֹנִי!
פֹּה יוֹשֵׁב בָּעִיר הָאֻמְלָל הַמֶּלֶךְ;
וּבִרְגָעַי שֶׁקֶט רוּחוֹ כְּפַעַם בְּפָעַם
זוֹכֵר עוֹדֶנּוּ בְּשֶׁלְּמָה בָּאנוּ הֵנָּה,
וְאַךְ לַשָּׁוְא עָלָיו דְּבָרֵינוּ נַעְתִּירָה
לִרְאוֹת פְּנֵי בִתּוֹ.

הָאַבִּיר. עַל מַה־זֶּה וְלָמָּה?

קֶנְט. יַעַן כִּי בֹשֶׁת פָּנֵיהוּ כִּסָּתְהוּ:
יִזְכֹּר קְשִׁי לִבּוֹ, עֵת הִדִּיחָהּ מִמֶּנּוּ,
לִהְיוֹתָהּ עֲזוּבָה לְכָל מִקְרֶה וָפֶגַע,
גַּם מִשְׁפַּט הַיְרֻשָּׁה שֶׁדַּד מִמֶּנָּה
וַיְהַבֵּל לְתִתּוֹ לִבְנוֹת יַעֲנָה אֵלֶּה, —
כָּל אֵלֶּה כִּפְתָנִים קִרְבּוֹ יַפְרִישׁוּ,
וְחֶרְפַּת נֵצַח מִמֶּנָּה תַּרְחִיקֵהוּ.

הָאַבִּיר. אֻמְלָל בָּאֻמְלָלִים!

קֶנְט. וּמֵחִיל אַלְבַּנְיָה
וְקוֹרְנְבַל לֹא יָדַעְתָּ אַף לֹא שָׁמַעְתָּ?
הָאַבִּיר. כְּבָר הִתְפָּקְדוּ לָצֵאת לִקְרָאתֵנוּ.
קֶנְט. לְכָה נָא וַהֲבֵאתִיךָ אֶל לִיר מַלְכֵּנוּ,
וְשִׂים עָלָיו עֵינֶיךָ; דָּבָר רַב עֶרְכְּךָ
עַד עֵת קֵץ עוֹד הִתְחַפֵּשׂ יְאַלְּצֵנִי;
וּבְבוֹא עִתִּי לְהִגָּלוֹת יְדַעְתִּי
כִּי לֹא תִנָּחֵם. כִּי לִי נוֹדַעְתָּ
קוּמָה נָא וּלְכָה עִמָּדִי (הולכים להם).

מַחֲזֶה רְבִיעִי.

אהל במחנה על יד דֻּבֵר. כֹּרְדֵלְיָה, רופא ופקידי צבא יופיעו.

כֹּרְדֵלְיָה. אֲהָהּ, כִּי הוּא זֶה; זֶה עַתָּה רָאוּהוּ
וְרוּחוֹ יָם זוֹעֵף בְּלֵיל סוּפָה וָסַעַר;
אַף שׁוֹרֵר בְּקוֹל עֹז וּלְרֹאשׁוֹ זֵר־חוֹחַ,
מָשְׁזָר בַּקּוֹצִים וּבַחֲרוּלֵי צִיָּה
וּמְעֻלָּף סִילוֹנִים וְכָל צִיצֵי תְּכֵלֶת,
שֶׁבֵּין שִׁבֳּלֵי דָגָן יַעֲלוּ יִצְמָחוּ, —
שִׁלְחוּ מֵאָה אִישׁ וּמִסָּבִיב יָתוּרוּ,
בְּכָל שְׂדֵה תְבוּאָה, בָּהָר וּבָעֵמֶק
עַד אִם מְצָאוּהוּ וִיבִיאֻהוּ הֵנָּה.
(פקיד צבא יוצא. — אל הרופא). מַה תִּמְצָא יַד אֱנוֹשׁ בְּחָכְמָה וָדַעַת

לְשׁוֹבֵב לוֹ רוּחַ בִּינָתוֹ נִסְתָּרָה?
לַאֲשֶׁר יְרַפְּאֵהוּ כָּל הוֹנִי אֶתְּנָה.

הָרוֹפֵא. לֹא אָפְסָה עוֹד עֵצָה, מַלְכַּת הַחֶסֶד:
לָחֳלִי הָרוּחַ אַךְ הַמְּנוּחָה תְּרוּפָה,
וְהִיא תַחְסְרֵהוּ; לְמְנוֹת חֶסְרוֹנֵהוּ
זֶה נִקְנֶה תַּחְבֻּלוֹת, זוּ מַהֵר הִפְעָלְנָה
לִסְגֹּר כִּמְעַט קָט עֵינֵי הָעַצֶּבֶת.

כֹּרְדֶלְיָה. הוֹי, כָּל סוֹדוֹת מַעַל, כָּל פְּלָאֵי צֶדֶק,
כָּל כֹּחוֹת נֶעֱלָמִים בְּבֶטֶן הַטֶּבַע,
לִשְׁטֹף דִּמְעוֹתַי הִגָּלוּ הַפָּעַם (אל פקידי הצבא)!
בַּקְּשׁוּהוּ, תִּפְשׂוּהוּ כְּרֶגַע, וּבְטֶרֶם
שֵׁרְשָׁה סַעֲרַת רוּחוֹ שֹׁרֶשׁ חַיֵּיהוּ,
שֶׁמִּבְּלִי עֶזְרָתָהּ מַהֵר יִתַּמּוּ (פקידי צבא יוצאים).

מַלְאָךְ יופיע.

הַמַּלְאָךְ. חֲדָשׁוֹת בְּפִי, גְּבֶרֶת חֶסֶד; חֵיל בְּרִיטַנְיָה
שָׂם פְּעָמָיו לַדֶּרֶךְ לָבוֹא עָלֵינוּ.

כֹּרְדֶלְיָה. כְּבָר זֹאת מוּדַעַת; אַף כְּבָר נְכוֹנוֹנוּ
לְקַדֵּם פָּנֵימוֹ. — הָהּ, אָבִי יַקִּירִי,
אַךְ לְמַעַנְךָ יָצָאנוּ לִקְרַאת נָשֶׁק:
לְמַעַנְךָ שִׂיחִי, דִּמְעוֹתַי שָׁפַכְתִּי
לִפְנֵי מֶלֶךְ צָרְפַת, וַיַּאֲזֵן אֵלָי.
לֹא גַאֲוַת אִוֶּלֶת שָׁלְפָה חַרְבֵּנוּ,
כִּי אַהֲבָה, אַהֲבָה וּמִשְׁפַּט אָבִינוּ.
הָהּ, לוּ יָכֹלְתִּי וּרְאִיתִיו כְּרָגַע! (כלם יוצאים).

מַחֲזֶה חֲמִישִׁי.

חדר בהיכל גלסתר. רֵיגַן וְאוֹסְבַלְדְּ יופיעו.

רֵיגַן. אַךְ הֲשָׂם צְבָא אָחִי פְּעָמָיו לַדָּרֶךְ?

אוֹסְבַלְדְּ. כֵּן, גְּבֶרֶת עֲדִינָה.

רֵיגַן. וְגַם הוּא עִמָּם יָחַד?

אוֹסְבַלְדְּ. בְּלִי חֵפֶץ לֵב; אַךְ אֲחוֹתֵךְ הִיא אֵשֶׁת חָיִל.

רֵיגַן. הֲלֹא דִבֵּר אֶדְמֻנְדְּ אֶל גְּבִרְתְּךָ בָּיִת?

אוֹסְבַלְדְּ. לֹא, גְּבֶרֶת חֶסֶד.

רֵיגַן. וּמַה דְּבַר הַסֵּפֶר
אֵלָיו שָׁלְחָה?

אוֹסְבַלְדְּ. לֹא יָדַעְתִּי, גְּבֶרֶת.

רֵיגַן. אַךְ דָּבָר נָחוּץ מִזֶּה הוֹבִילָהוּ,
מַה־מְּאֹד שָׁגִינוּ לִבְלִי הַכּוֹת נֶפֶשׁ
גְּלֹסְתֶּר הָעִוֵּר; כִּי בְּכָל מָקוֹם בּוֹאֵהוּ
אַךְ יָעִיר כָּל לֵב בַּחֲמַת נָקָם עָלֵינוּ.
אֶדְמֻנְדְּ, אֲדַמֶּה, בְּחֶמְלָתוֹ עַל אָבִיהוּ
הָלַךְ לָשִׂים קֵץ לְחַיֵּי אֹפֶל נֵצַח,
גַּם עֹז יַד הָאוֹיֵב שָׁם עֵינָיו תִּבְחַנָּה.

אוֹסְבַלְדְּ. וְעָלַי אַךְ לָלֶכֶת אַחֲרָיו עִם הַסֵּפֶר.

רֵיגַן. הֵן צְבָאֵנוּ יֵצֵא מָחָר לַדָּרֶךְ;
שְׁבָה פֹּה אִתָּנוּ, פֶּן אָסוֹן יִקְרֶךָּ

שָׁם בָּדָד בַּדָּרֶךְ.

אוֹסְבַלְדְּ. לֹא אוּכַל, גְּבֶרֶת:
גְּבִרְתִּי לֹא אַחַת מִזֹּאת הִזְהִירַתְנִי.

רִיגַן. מַה תִּכְתֹּב אֵפוֹא לְאֶדְמֻנְדְּ? לוּ יָכֹלְתָּ
לְהַגִּיד לוֹ דְבָרֶיהָ בְּפִיךָ – אָז אוּלַי –
לֹא יָדַעְתִּי מָה – אַךְ הֵיטֵב לְךָ אֵיטִיבָה
וּתְנֵנִי סִפְרָהּ לִפְתֹּחַ.

אוֹסְבַלְדְּ. הֵן אֶבְחַר – –

רִיגַן. יָדַעְתִּי, כִּי גְבִרְתֵּךְ אִישָׁהּ מְתָעֶבֶת;
יָדַעְתִּי נֶאֱמָנָה. בְּשִׁבְתָּהּ עִמָּנוּ
פֹּה בְּחֶבְרַת אֶדְמֻנְדְּ בְּעֵינֶיהָ לִבְּבַתְהוּ.
אַף גַּם זֹאת אֵדַע, כִּי אִישׁ סוֹדָהּ אָתָּה.

אוֹסְבַלְדְּ. אֲנִי, גְּבֶרֶת?

רִיגַן. אַךְ אֲשֶׁר יָדַעְתִּי אֲדַבֵּר; אָמְנָם כֵּן הוּא;
לָכֵן זֹאת אִיעָצְךָ, וְאַתָּה שְׁמָעֵנִי!
אִישִׁי מֵת! וַאֲנִי וְאֶדְמֻנְדְּ כְּבָר נִדְבָּרְנוּ;
אַף יִסְכַּן לִי יֶתֶר מֵאֲשֶׁר לִגְבִרְתֵּךְ, –
אַחַת דִּבַּרְתִּי וּשְׁתַּיִם תִּשְׁמָעָה.
אִם תִּמְצָאֵהוּ, מְסָר־לוֹ זֹאת מִמֶּנִּי;
(נותנת לו טבעת לאות אהבה).
וּבִשְׁמֹעַ גְּבִרְתֵּךְ דִּבְרֵי מִפִּיךָ,
הֲזוּנָה עֲצָתְךָ, כִּי תוֹאִיל תִּתְחַכָּמָה.
וְעַתָּה לֵךְ לְשָׁלוֹם!
אִם יִקַּר הַבּוֹגֵד הָעִוֵּר לְפָנֶיךָ,

נְכוֹנָה הַתְּשׁוּרָה לַאֲשֶׁר יַהַרְגֵהוּ.

אוֹסְבַלְד. אַךְ זֶה חֶפְצִי, גְּבֶרֶת, כִּי אֶמְצָאֵהוּ,
אָז תִּרְאִי וְנוֹכַחַתְּ מַה וּלְמִי אָנִי.

רֵיגַן. לֵךְ אֵפוֹא לְשָׁלוֹם! (שניהם הולכים להם).

מַחֲזֶה שִׁשִּׁי.

בקרבת דֻבֵר, גְּלֹסְתֵּר וְאֶדְגַר יופיעו בבגדי אכרים.

גְּלֹסְתֵּר. וּמָתַי נָבוֹאָה עַד רֹאשׁ הַסֶּלַע?

אֶדְגַר. הֵן עַתָּה נַעֲלֶה עָלָיו; אַף כְּבָר עָיַפְנוּ.

גְּלֹסְתֵּר. כְּמִישׁוֹר, אֲדַמֶּה, רַגְלַי תִּדְרֹכְנָה.

אֶדְגַר. מָצוּק מְאֹד. הֲתַקְשִׁיב שְׁאוֹן גַּלֵּי זַעַף?

גְּלֹסְתֵּר. לֹא, לֹא!

אֶדְגַר. אִם כֵּן אֵפוֹא רָפוּ חוּשֶׁיךָ
מֵעָצְמַת מַכְאוֹב עֵינֶיךָ.

גְּלֹסְתֵּר. לוּ יְהִי כֵן.
אַף נִדְמֶה לִי, כִּי שֻׁנָּה קוֹלְךָ פֶּתַע
וְאִמְרֵי פִיךָ צַחוּ מֵאֲשֶׁר עַד הֵנָּה.

אֶדְגַר. אַךְ מִשְׁגֶּה אִתָּךְ; בִּמְאוּם לֹא שֻׁנֵּיתִי
בִּלְתִּי אִם בִּבְגָדַי.

גְּלֹסְתֵּר. אֲבָל אָנֹכִי
אֲדַמֶּה, כִּי כָעֵת דַּבֵּר תֵּיטִיבָה.

אֶדְגַר. בּוֹא נָא,

אֲדוֹנִי: הִנֵּה הַמָּקוֹם; — הִשָּׁמֶר־נָא. —:
מַה־נּוֹרָא לְהַבִּיט פֹּה מַטָּה הַתְּהוֹמָה!
עוֹרְבֵי הַנַּחַל הַמְרַחֲפִים שָׁם מָטָּה,
יֵרָאוּ כַּחֲגָבִים פֹּה לָעֵינָיִם;
וּבְמוֹרַד הַסֶּלַע בַּחֲצִי גָּבְהֵהוּ
כִּמְרַחֵף בָּרוּחַ שָׁם אִישׁ לוֹקֵט שֶׁבֶת א), —
עֲבוֹדָה נוֹרָאָה! — וּלְמַרְאֵה עֵינָיִם
לֹא יִגְדַּל כֻּלּוֹ מִגֹּדֶל רֹאשֵׁהוּ.
הַדַּיָּגִים, שֶׁעַל הַחוֹף יִתְהַלָּכוּ,
כְּעַכְבָּרִים הֵמָּה; שָׁם עַל הָעֹגֶן
אֳנִיָּה גְדוֹלָה תִּצְעַר כִּכְלִי־שַׁיִט, —
וּכְלִי הַשַּׁיִט — קָנֶה עַל פְּנֵי מָיִם,
שֶׁיִּקְטַן כִּמְעַט מִמַּרְאֵה עֵינָיִם.
קוֹל מֶשֶׁק הַגַּלִּים, הַשּׁוֹטְפִים בְּרַעַשׁ
עַל פְּנֵי חָצָץ אֵין מִסְפָּר, הֲלוֹם לֹא יַגִּיעַ. —
לֹא אוֹסִיף אַבִּיטָה שָׁמָּה בָּעֵמֶק,
פֶּן, עֵת רֹאשִׁי סְחַרְחַר וְעֵינַי תֶּחְשַׁכְנָה,
תָּמוּט רַגְלִי וּבְמַעֲמַקִּים אֶפֹּלָה.

גְּלֹסְתֶּר. הַצִּיבֵנִי נָא בִּמְקוֹם מִדְרַךְ רַגְלֶיךָ.

אֶדְגַּר. תְּנָה לִי יָדֶךָ: לִמְרוֹם קֵץ הַסֶּלַע
מִמְּךָ אַךְ כְּפֶשַׂע: בְּעַד כָּל אוֹצְרוֹת חשֶׁךְ
לֹא אֶקְפֹּץ שָׁמָּה.

גְּלֹסְתֶּר. עַתָּה הֶרֶף מֶנִּי.

א) Укропъ, Fenchel, (מעשרות פרק ד' משנה ח').

הִנֵּה עוֹד כִּיס, יְדִידִי, בּוֹ אֶבֶן חֵפֶץ,
שֶׁתִּשְׁוֶה לֶעָנִי כִּי יִקָּחֶנָּה. —
וִיצַוּוּ בִרְכָתָם לְךָ כָּל אֵלֵי מַעַל!
עַתָּה לֵךְ הָלְאָה, תִּפָּרֵד מִמֶּנִּי
וְקוֹל צְעָדֶיךָ הַשְׁמִיעֵנִי.

אֶדְגַּר. הֱיֵה בְטוֹב,
אֲדוֹנִי הַטּוֹב! (פוסע פסיעות מספר כמו ילך לו).

גְּלֹסְתֶּר. בְּכָל לִבִּי אֲבָרְכֶךָ.

אֶדְגַּר (לנפשו). בְּמְרִי יֵאוּשׁ נַפְשׁוֹ אִם שְׂחוֹק לִי אַעַשׂ,
הֲלֹא אַךְ לְמַעַן אֶרְפָּאֵהוּ.

גְּלֹסְתֶּר (כורע על ברכיו). הוֹי, אֵלִים
גִּבּוֹרֵי כֹחַ! אֶעֶזְבָה הֶחָלֶד,
וּלְעֵינֵיכֶם בִּמְנוּחַת נֶפֶשׁ סֵבֶל
אֲסוֹנַי אָסִיר מֶנִּי, לוּ יָכֹלְתִּי
עוֹד שְׂאֵתוֹ, מִבְּלִי אָרִיב בַּעֲצַתְכֶם נֶצַח,
אָז יֶתֶר יְמֵי מְרוֹרַי כִּפְתִיל הַנְּעֹרֶת,
מִבְּלִי מֵשִׂים נִדְעָכוּ. — אִם עוֹד אֶדְגַּר
חַי, בָּרְכוּהוּ נָא! — (לאדגר) וְאַתָּה, יְדִידִי, שָׁלוֹם!

אֶדְגַּר. שָׁלוֹם לְךָ, אֲדוֹנִי, וַאֲנִי כְּבָר רָחָקְתִּי.
(גלסתר קופץ ונופל מלא קומתו ארצה).

(לנפשו). אוּלָם מִי יוֹדֵעַ, אִם אֵין דֵּי כֹחַ
בַּדִּמְיוֹן לְבַדּוֹ לַעֲשֹׁק חַיֵּי גֶבֶר,
עֵת הַחַיִּים הֵמָּה מָוֶת יְבַקְשׁוּ?
לוּ הָיָה כָּעֵת כַּאֲשֶׁר חָשַׁב לִבּוֹ,

אֲנִי חָדַל עוֹד מֵחֲשֹׁב כָּלָה. —
(בקול רם ומשונה לגלסתר) מֵת אִם חָי?
הוֹ, הוֹ, אֲדוֹנִי! הֲתִשְׁמַע? דַּבְּרָה!
(לנפשו) וְאוּלַי אָמְנָם מֵת. — אַךְ עוֹד יָשׁוּב יֶחִי.
(בקול לגלסתר) מִי אַתָּה, אֲדוֹנִי?

גְּלֹסְתֵּר. גֶּשׁ־הָלְאָה וּתְנֵנִי
לָמוּת.

אֶדְגַר. אַךְ יְצוּר קוּרֵי עַכָּבִישׁ אָתָּה,
נוֹצָה אוֹ רוּחַ, אִם מִמְּרוֹם הַסֶּלַע
הַנּוֹרָא כֹּה עֲמֹק עָמֹק הָשְׁלַכְתָּ
וְלֹא נִפַּצְתָּ כְּשֶׁבֶר גֶּבֶל הֶחָרֶשׂ.
אַךְ עוֹד נְשָׁמָה בְאַפֶּךָ, שָׁלוֹם בַּעֲצָמֶיךָ,
כָּל דָּם בַּל יֵרָאֶה וְהַדִּבֵּר בְּפִיךָ.
עֲשֶׂרֶת תְּרָנִים לֹא יַעַרְכוּ הָעֹמֶק,
מֵרֹאשׁ הַשֵּׁן הַמָּצוּק, בּוֹ נָפַלְתָּ.
אַךְ פְּלָאִים חַיֶּיךָ; דַּבֵּר עוֹד הַפָּעַם.

גְּלֹסְתֵּר. הַאֻמְנָם נָפַלְתִּי אִם אָיִן?

אֶדְגַר. מֵרֹאשׁ
שֵׁן סֶלַע הַשִּׂיד הַנּוֹרָא לָגֹבַהּ!
הַבֶּט־נָא אֶל עָל; — הַהוּגָא הַמְצַפְצֶפֶת
שָׁמָּה, פֹּה לֹא תֵרָאֶה וְלֹא תִשָּׁמֵעַ;
הַבֶּט־נָא אֶל עָל!

גְּלֹסְתֵּר. אֲהָהּ, וְלִי אֵין עֵינָיִם. —
הֲיִמָּנַע מֵאֻמְלָל גַּם זֶה הַחֶסֶד:

שִׂים קֵץ לוֹ בַּמָּוֶת? וּתְהִי זֹאת מְעַט נֹחַם
לַדָּךְ, לִלְעֹג לַחֲמַת עָרִיצֵי אֶרֶץ
וּלְסַכֵּל עֲצַת זְדוֹן גְּאוֹנָם בִּשְׁאָט בְּנֶפֶשׁ.

אֶדְגַר. תְּנָה לִי יָדְךָ, קוּם! – כֵּן – מַה לְּךָ אֵפוֹא?
הֲתוּכַל עֲמֹד?

גְלֹסְתֵר. אֲהָהּ, כִּי אוּכָלָה.

אֶדְגַר. אַךְ זֶה פֶּלֶא! וּמִי זֶה הַיְצוּר שָׁמָּה,
עַל רֹאשׁ הַסֶּלַע, שֶׁנִּפְרַד מִמֶּךָּ?

גְלֹסְתֵר. עָנִי אֻמְלָל.

אֶדְגַר. וְלִי, בְּעָמְדִי פֹה מִתַּחַת,
שְׁתֵּי עֵינָיו כַּלְּבָנוֹת בָּרֹם הוֹפִיעוּ,
וּכְמוֹ לוֹ אֶלֶף אָף, וּלְמִצְחוֹ קַרְנַיִם
רָמוֹת, נִפְתָּלוֹת, וּכְגַלֵּי הַזַּעַף
הִתְנוֹעֲעוּ לִרְגָעִים הֵנָּה וָהֵנָּה;
אַךְ שֵׁד הוּא מְשַׁחַת. לָכֵן הַאֲמִינָה,
אָב זָקֵן וּמְאֻשָּׁר, כִּי אַךְ אֵלֵי מַעַל,
שֶׁיִּכָּבְדוּ בָּנוּ בַּעֲלִילוֹת פֶּלֶא,
שֶׁיִּפָּלְאוּ מֶנּוּ, הֵם הִצִּילוּךָ.

גְלֹסְתֵר. אָכֵן שַׁבְתִּי נִחַמְתִּי, וּמֵעַתָּה
סֵבֶל אֲסוֹנִי בִּמְנוּחָה אֶשָּׂאָה
עַד קָרְאוֹ אֵלָי: „רַב לְךָ רַב!” וָמַתִּי. –
הַיְצוּר שֶׁאָמַרְתָּ לָאָדָם חָשַׁבְתִּי;
אַךְ שְׂפָתָיו אַךְ „רוּחַ רָעָה” מִלֵּלוּ;
הוּא הֱבִיאַנִי עַד רֹאשׁ הַסֶּלַע.

אֶדְגַּר. הִנָּחֵם אֵפוֹא וְהַרְגִּיעָה רוּחֶךָ. —
אַךְ מִי בָא שָׁמָּה?

(ליר יופיע ועל ראשו זרי פרחים וציצי השדה).

עֵת נָכוֹן הָרוּחַ
בַּקֶּרֶב, לֹא יְפַאֵר רֹאשׁ בְּעָלָיו כָּכָה.

לִיר. כִּדְבַר הַמַּטְבְּעוֹת לֹא אִירָאֵמוֹ:
אֲנִי הוּא הַמֶּלֶךְ.

אֶדְגַּר (לנפשו). הָהּ, מַחֲזֶה לֵב קוֹרֵעַ! —

לִיר. כְּזֹאת יַעַל הַטֶּבַע עַל מְלֶאכֶת מַחֲשֶׁבֶת. — הֵא לְךָ כֶּסֶף לְעֵרָבוֹן. הִנֵּה הוּא אוֹחֵז בַּקֶּשֶׁת כִּבְמִפְלֶצֶת־הַגַּן; כּוֹנְנוּ לִי יֶתֶר עַל אַמַּת הַמִּדָּה! — רְאֵה נָא, רְאֵה, הִנֵּה עַכְבָּר! הַס, הָס; — הִנֵּה זוֹ חֲתִיכַת הַגְּבִינָה הַצְּלוּיָה תֵּיטַב מְאֹד. — הִנֵּה מַנּוּלִי א); בּוֹ גַם בַּעֲנָק אֶתְגָּר מִלְחָמָה. — הָבִיאוּ הָרְמָחִים הֵנָּה. — הוֹי, הֵיטַבְתָּ לָעוּף, צִפּוֹר! — אֶל הַמַּטָּרָה, אֶל הַמַּטָּרָה! הוֹ, הוֹ! — קְרָא אֶת הַקְּרִיאָה!

אֶדְגַּר. חֲבַצֶּלֶת נְעִימָה.

לִיר. עֲבֹר.

גְּלֹסְתֶּר. יָדַעְתִּי אֶת הַקּוֹל.

לִיר. הוֹי, גֹּנֶרִיל! — וּבְזָקָן לָבָן! — הֵן שָׁתוּ לִי בַּחֲלָקוֹת, כַּאֲשֶׁר יָשִׁיתוּ לַכֶּלֶב, אַף הִגִּידוּ לִי כִּי שַׂעֲרוֹת זְקָנִי הִלְבִּינוּ בְּטֶרֶם שָׁחָרוּ. לַעֲנוֹת „הֵן" וְ„לֹא" עַל כָּל אֲשֶׁר אָמַרְתִּי! — „הֵן וְ„לֹא" יַחַד, כִּי לֹא לֶאֱמוּנָה ב)

א) Перчатка, Handschuh (ב"ר כ"ח.) ב) מתתיהו ה' ל"ז.

גְּבָרוּ. — עֵת מְטָרוֹת עֹז הִרְטִיבוּנִי וְהַסַּעַר הִרְעִיד כָּל עַצְמוֹתָי; עֵת רַעַם הָרַעַם בְּזַעַם וַיְמָאֵן שְׁמֹעַ לְקוֹל תַּחֲנוּנָי, אָז מְצָאתִין, אָז בְּחַנְתִּין הֵיטֵב. הָלְאָה, הָלְאָה, כִּי אֵין בְּפִיהֶן נְכוֹנָה: כֹּל יָכוֹל אָנִי, לִי הִגִּידוּ, אַךְ שֶׁקֶר הַדָּבָר: אֵינֶנִּי אַמִּיץ כֹּחַ.

גְּלֹסְתֶּר. יָדַעְתִּי הַקּוֹל; אִם לֹא זֶה הוּא הַמֶּלֶךְ?

לִיר. כֵּן, מֶלֶךְ מִכַּף רַגְלוֹ וְעַד קָדְקֳדֵהוּ:
כִּי אֶלְטשׁ עַיִן מַה־יִּרְעַד הָעֶבֶד! —
לוֹ נַפְשׁוֹ לְשָׁלָל נָתַתִּי! מַה־פִּשְׁעוֹ?
נִאוּפִים? —
לֹא תָמוּת; לָמוּת בַּעֲוֹן נִאוּפִים? לֹא:
הַצִּפּוֹר יַעֲשֶׂה זֹאת, וְזְבוּב רִקְמָתַיִם
זָנֹה יִזְן וּלְעֵינָי.
וּתְהִי הַזִּמָּה! כִּי בֶן זְנוּנֵי גְלֹסְתֶּר
יֶאֱהַב אָבִיהוּ יֶתֶר מִבְּנוֹתַי אֵלֶּה,
כַּדָּת נוֹלָדוּ.
עֲשׂוּ, נַאֲפוּפִים! חָסֵר אַנְשֵׁי חַיִל אָנִי. —
רְאוּ נָא הָאִשָּׁה, זוֹ רַבַּת הָעֶדִי,
פָּנֶיהָ יַעֲנוּ לָהּ שֶׁלֶג בַּקֶּרֶב;
בְּאֵפֶר תֹּם תִּתְחַפֵּשׂ וּמִתְנוֹדֶדֶת
אַךְ לִשְׁמֹעַ שֵׁם הַחֵשֶׁק; —
אוּלָם גַּם בְּחֵמָה סוּסָה מְיֻזֶּנֶת
לֹא תַשְׁחֵת עַגְבָתָהּ כָּמוֹהָ.
כֵּן, אַךְ סוּסוֹת הֵנָּה מֵהֲגוֹרָה וּלְמַטָּה,

אַף כִּי תֹאַר נָשִׁים לָהֵנָּה מִלְמָעְלָה:
אַךְ עַד הַיָּרֵךְ בָּהֵן אֵלִים יָגוּרוּ,
מִשָּׁם וּלְמַטָּה אַךְ שֵׁדֵי הַשַּׁחַת:
שָׁם נַהַל הַגָּפְרִית, שָׁם אֹפֶל, שָׁם תֹּפֶת,
שָׁם יְקוֹד אֵשׁ, צַחֲנַת קֶטֶב,
כִּלָּיוֹן; — בּוּז, לַעַג לָהֵנָּה!
תְּנָה לִי מְעַט בֹּשֶׂם, יְדִידִי הָרוֹקֵחַ,
לַרְגִּיעַ דִּמְיוֹנִי: הִנֵּה הַכָּסֶף!

גְּלֹסְתֶּר. הָהּ, תְּנוּנִי וְלִמּוֹ פִּי יָדוֹ אֶשָּׁקָה!

לִיר. אֶמְחֶנָּה רִאשׁוֹנָה, כִּי רֵיחַ מָוֶת
יַעַל מִמֶּנָּה.

גְּלֹסְתֶּר (לנפשו). הוֹי, פֶּסֶל־הוֹד נָפוּץ!
כֹּה תָּשׁוּב הַתֵּבֵל לְתֹהוּ וָבֹהוּ. —
(לליר) הֲתַכִּירֵנִי?

לִיר. עוֹד זָכוֹר אֶזְכֹּר עֵינֶיךָ. הַתְלַבְּבֵנִי בָּהֵנָּה? לֹא,
אַךְ לַשָּׁוְא תַּעֲמֹל, כְּפִידָא א) הָעִוֵּר; לֹא עוֹד אוֹסִיף
לְאַהֲבָה. — קְרָא נָא זֶה וּרְאֵה כְּתָב־הַיָּד.

גְּלֹסְתֶּר. וְלוּ כָל הָאוֹתִיּוֹת שְׁמָשׁוֹת לֹא אֶרְאֶה
אַף אַחַת מֵהֵנָּה.

אֶדְגַּר (לנפשו). הָהּ, לְשֵׁמַע אֹזֶן
כָּזֹאת לֹא הֶאֱמַנְתִּי; אַךְ אָמְנָם כֵּן הוּא
וּלְבָבִי לִרְסִיסִים יִשָּׁבֵר.

לִיר (לגלסתר). קְרָא זֶה!

א) אליל האהבה באגדת היונים.

גְּלֹסְתֵּר. בְּחֹרֵי עֵינַי אֵלֶּה?

לִיר. הוֹי, הוֹי! הֲכָכָה אַתָּה? בְּלִי עֵינַיִם בְּרֹאשׁ וּבְלִי כֶסֶף בַּכִּיס? — הֲנִקְּרוּ עֵינֶיךָ אַף נָקְבוּ כִיסֶךָ? וּבְכָל זֹאת תִּרְאֶה הֲלִיכוֹת הַתֵּבֵל.

גְּלֹסְתֵּר. לֹא אֶרְאֶה, כִּי אָחוּשָׁה.

לִיר. מָה? הַמְשֻׁגָּע הִנְּךָ? הָאִישׁ יוּכַל לִרְאוֹת הֲלִיכוֹת הַתֵּבֵל גַּם בְּלִי עֵינָיִם. — רְאֵה בְּאָזְנֶיךָ: שָׁם שׁוֹפֵט יְחָרֵף וִיגַדֵּף אַחַד הַגַּנָּבִים הַפְּתָאִים. הַט אָזְנְךָ לִי לְשִׁמְעָה: הַחֲלֵף הַמָּקוֹם, הָשֵׁב הַיָּדַיִם: מִי הוּא הַשּׁוֹפֵט וּמִי הוּא הַגַּנָּב? — הֲרָאִיתָ בְּנְבֹחַ הַכֶּלֶב עַל עָנִי כַּפֶּתַח?

גְּלֹסְתֵּר. כֵּן, אֲדוֹנִי.

לִיר. וּבִבְרֹחַ הֶעָנִי מִפְּנֵי הַכֶּלֶב? אָז לִרְאוֹת יָכֹלְתָּ סֵמֶל הָעֹז וְהַמֶּמְשֶׁלֶת. רַב כֹּחַ הַכֶּלֶב עַל מִשְׁמַרְתּוֹ. —
נָבָל, הָשֵׁב יָדְךָ, דָּמִים מָלֵאָה!
לָמָּה תַךְ הַזּוֹנָה? הַךְ גּוּף אָתָּה;
הֵן תִּבְעַר כַּתַּנּוּר בְּאֵשׁ תְּשׁוּקָתֶךָ,
וְעָלֶיהָ תַכֶּנָּה! בִּידֵי נוֹשְׁכֵי נֶשֶׁךְ
גַּנָּבִים יִתָּלוּ. בְּעַד קִרְעֵי בֶגֶד
יֵרָא כָל חֵטְא, וְעַל כָּל פְּשָׁעִים תְּכַסֶּה אַדֶּרֶת.
צַף פֶּשַׁע בְּזָהָב וְחֶרֶב מִשְׁפַּט צֶדֶק
עָלָיו לֹא תִצְלָח; קְרָעִים הַלְבִּישֵׁהוּ —
וְקַשׁ נִדָּף בְּיַד גַּמָּד כַּחֵץ תַּחְלְפֵהוּ.
אֵין חוֹטֵא בָּאָדָם, אַיִן, אָמַרְתִּי;

אֲנִי אָסֵךְ לָמוֹ. שְׁמָעֻנִי, יְדִידַי,
אֲנִי שְׂפָתַי שָׂטָן לִסְגוֹר אוּכָלָה.
קַח עֵינֵי זְכוּכִית וּבְגָאוֹן הַבִּיטָה
כְּחַכְמֵי הַמְּדִינָה עַל אֲשֶׁר לֹא תֵרָא. —
הוֹי, הוֹי, הוֹי! מַגָּפַי חַלְּצוּ! —
בְּחָזְקָה, בְּחָזְקָה; — כֵּן!

אֶדְגַּר (לנפשו). דִּבְרֵי אֱמֶת וָתֹהוּ
יִתְבּוֹלְלוּ יָחַד! תְּבוּנָה בְשִׁגָּעוֹן!

לִיר (לגלסתר). וּלְגוֹרָלִי לִבְכּוֹת אִם זֶה חֶפְצְךָ,
קַח עֵינַי אָנִי! אָמְנָם כֵּן יְדַעְתִּיךָ,
וּגְלֹסְתֵר שְׁמֶךָ; אַךְ הַאֲרֵךְ אַפֶּךָ.
בִּבְכִי וִילָלָה בַּתֵּבֵל נוֹפִיעָה:
וְאַךְ נִשְׁאַף רוּחַ, אָז נוֹסִיף גִילִילָה. —
אוֹכִיחֲךָ הַפַּעַם וְאַתָּה הַקְשִׁיבָה!
(מסיר כובעו מעל ראשו).

גְּלֹסְתֵר. אֲהָהּ, אֲהָהּ לַיּוֹם!

לִיר. הֵן עֵת פֹּה נוֹלֵד מָרָה נִבְכֶּיהָ,
לַעֲלוֹת בָּמַת כְּסִילִים לִמְאֹד גְּדֵלָה. —
אַךְ זֶה כּוֹבַע רַךְ! — תַּחְבֻּלַת מִלְחֶמֶת
מְצָאתִי הַפַּעַם; הָבָה אֲנַסֶּנָּה;
רַגְלֵי סוּסֵי הַגְּדוּד בִּלְבָד א) אֶנְעָלָה
וּלְאַטִּי עַל חֲתָנַי אֶל אֶתְנַפְּלָה
אָז הִרְגוּ, הֲרֹגוּ! הֲרֹגוּ, הֲרֹגוּ!
אציל ומשרתים יופיעו.

א) Войлокъ, Filz (כלאים ט׳ ט׳).

הָאָצִיל (אל המשרתים). הִנֵּה הוּא פֹּה; אֶחֱזוּ נָא בוֹ.
(לליר) אֲדוֹנִי, בִּתְּךָ הָאֲהוּבָה — —
לִיר. הֶאָפֵס כָּל עֵזֶר? הַאֻלַּךְ שֶׁבִי?
אַךְ כַּדּוּר מִשְׂחָק אֲנִי בְּיַד הָאשֶׁר. —
הַטּוּ לִי חֶסֶד, כִּי כָפְרִי אֶתֵּנָה.
הָבִיאוּ לִי רוֹפֵא: מוֹחִי פָּצוּעַ.
הָאָצִיל: הַכֹּל לְךָ יִנָּתֵן כְּחֵפֶץ לִבֶּךָ.
לִיר. הֶאָפֵס כָּל עֵזֶר? הַלְבַדִּי אָנִי?
הִנֵּה כִי כֵן הָאִישׁ יָמוֹג כַּמֶּלַח
וּבְכַדֵּי מַיִם לוֹ עֵינָיו תִּהְיֶינָה,
לַרְטִיב וּלְהַרְבִּיץ אֲבַק הַדֶּרֶךְ.
הָאָצִיל. אֲדוֹנִי הַטּוֹב, —
לִיר. כֶּחָתָן בְּעֹז רוּחַ
לָמוּת אֶבְחָרָה. לֹא! הָבָה אָגִילָה;
בּוֹאוּ נָא, בּוֹאוּ; הֵן מֶלֶךְ הִנֵּנִי.
הַיְדַעְתֶּם, אֲדוֹנַי?
הָאָצִיל. אַתָּה הַמֶּלֶךְ
וּבְקוֹלְךָ נִשְׁמָעָה.
לִיר. אִם כֵּן אֵפוֹא טֶרֶם
אָבַדְתִּי. אַךְ אִם לְתָפְשׂוֹ תֹּאמֵרוּ,
רוּצוּ וְתִפְשֻׂתֻהוּ.
הוֹי, הוֹי, הוֹי, הוֹי, הוֹי!
(נס והמשרתים אחריו).
הָאָצִיל. מַחֲזֶה תַאֲנִיָּה וַאֲנִיָּה גַּם בְּבֶן עָנִי;

וּבְמֶלֶךְ תִּקְצַר הַלָּשׁוֹן כְּמוֹ לְהַבִּיעַ! –
עוֹד בַּת לְךָ נִשְׁאָרָה, זוֹ תַּצִּיל הַטֶּבַע
מִמְּאֵרַת הַנֶּצַח לוֹ שְׁתַּיִם הֵבִיאוּ.

אֶדְגַּר (אל האציל). שָׁלוֹם, אֲדוֹנִי!
הָאָצִיל. הַגֵּד מַה חֶפְצֶךָ?
אֶדְגַּר. הֲשָׁמַעְתָּ מְאוּם מִדְּבַר הַמִּלְחָמֶת?
הָאָצִיל. נָכוֹן הַדָּבָר וְיָדוּעַ; כָּל אֹזֶן,
מִלִּים תִּבְחַן, שְׁמָעַתּוּ.
אֶדְגַּר. אִם מָצָאתִי
חֵן בְּעֵינֶיךָ הַגִּידָה הֲקָרוֹב לָנוּ
חֵיל הָאוֹיֵב?
הָאָצִיל. קָרוֹב וּמַהֵר מְאֹד;
לִרְגָעִים נְחַכֶּה לִפְרֹץ הַמִּלְחָמֶת.
אֶדְגַּר. אוֹדְךָ, אֲדוֹנִי; אַךְ בָּזֹאת חָפַצְתִּי.
הָאָצִיל. אִם פֹּה הוֹאִילָה הַמַּלְכָּה לָשֶׁבֶת
מִסִּבּוֹת שׁוֹנוֹת, כְּבָר יָצָא הַחַיִל
לִשְׂדֵה הַמַּעֲרָכָה.
אֶדְגַּר. אוֹדְךָ, אֲדוֹנִי (האציל הולך לו).
גְּלָסְטֶר. הוֹי, אֵלֵי חֶסֶד, קְחוּ נַפְשִׁי מִמֶּנִּי;
פֶּן רוּחִי הַקָּשָׁה תּוֹסִיף תְּסִיתֵנִי
לָשִׂים קֵץ לַחַיִּים בְּטֶרֶם תּוֹאִילוּ!
אֶדְגַּר. מַה תֵּיטִיב תִּתְפַּלֵּל, אָבִי, הַפַּעַם!
גְּלָסְטֶר. וְעַתָּה, רֵעִי הַטּוֹב, הַגֵּד מִי אָתָּה?
אֶדְגַּר. עָנִי, שְׁפַל רוּחַ מִתְגָּרַת כָּל פֶּגַע,

שֶׁבְּעַת רָאָה רָעָה, עָנִי וְעָצֵב,
גַּם תּוֹרַת הַחֶמְלָה לָמַד לָדַעַת.
תְּנָה לִי יָדְךָ וַהֲבֵאתִיךָ בָּיִת.

גְּלֹסְתֶר. אוֹדְךָ בְּכָל לִבִּי! כָּל בִּרְכוֹת שָׁמַיִם,
אַךְ אֹשֶׁר וָנֹעַם תָּמִיד תִּגְמְלוּךָ!

אוֹסְבַּלְדְּ יופיע.

אוֹסְבַּלְדְּ (לנפשו). הַתְּשׁוּרָה נְכוֹנָה, הֻגַּד לִי, אַךְ זֶה אֹשֶׁר!
לָכֵן רֹאשְׁךָ בָּשָׂר, חֲסַר הָעֵינַיִם,
לְמַעַן יִרֶב אָשְׁרִי בִּמְחִירוֹ כִּי רָב.
(לגלסתר) הוֹי, בּוֹגֵד זָקֵן, לַמָּוֶת הִכּוֹנָה.—
כְּבָר שְׁלוּפָה הַחֶרֶב תְּרַטֶּשְׁךָ כְּרָגַע.

גְּלֹסְתֶר. לוּ אַךְ יָדְךָ, יְדִידִי, תַּעְצֹר דֵּי כֹחַ!

(אֶדְגַּר יתיצב בפניו).

אוֹסְבַּלְדְּ (לארגר). אִכָּר עַז פָּנִים, הֲתַעֲרֹב לִבְּךָ
לְהָגֵן עַל בּוֹגֵד בְּלִיַּעַל? גֶּשׁ־הָלְאָה!
פֶּן תִּגַּע גַּם בְּךָ רָעָתוֹ כַּדֶּבֶר
וְכִלַּתְךָ עִמּוֹ יַחַד. הֶרֶף מִמֶּנּוּ!

אֶדְגַּר. לֹא אַרְפֶּנּוּ, אֲדוֹנִי, בְּלִי תֹאֲנָה אַחֶרֶת.

אוֹסְבַּלְדְּ. הֶרֶף, עֶבֶד נִקְלֶה, פֶּן תּוּמַת כְּרָגַע!

אֶדְגַּר. אֲדוֹנִי הַטּוֹב, לֵךְ לְדַרְכְּךָ, וְהַנַּח לָעֲנִיִּים כָּמוֹנוּ;
לוּ אָמַרְתִּי לָתֵת נַפְשִׁי לַמְמִיתִים, אֲזַי עָשִׂיתִי זֹאת
זֶה כִּשְׁבוּעַיִם. אַל תִּקְרַב אֶל הַזָּקֵן! עֲצֹר בְּרוּחֶךָ,
רְאֵה הִזְהַרְתִּיךָ; פֶּן אֲנַסֶּה לָדַעַת מִי יִקְשֶׁה יוֹתֵר,
הֲגֻלְגָּלְתְּךָ אִם מַקַּל־יָדִי? — רְאֵה שְׂפָתַי בָּרוּר מִלֵּלוּ.

אוֹסְבַלְדְ. הָלְאָה, אַשְׁפָּה!

אֶדְגַּר. גְּשָׁה נָא, אֲדוֹנִי, וְנִקִּיתִי אֶת שִׁנֶּיךָ; מֵחַרְבְּךָ לֹא אִירָא.

(שניהם נלחמים, אדגר יכריעהו ארצה).

אוֹסְבַלְדְ. הוֹי, עֶבֶד, מַכַּת מָוֶת הִכִּיתָנִי —
קַח כִּיסִי, בְּלִיַּעַל; אִם טוֹב תְּבַקֵּשָׁה,
קָבְרֵנִי, וְהַסֵּפֶר עִמִּי תִמְצָאֶה
תִּתֵּן לְאֶדְמוּנְדְ גְּרַף גְּלֹסְתֵּר; בַּקְּשֵׁהוּ
בְּחֵיל אַנְגְּלִיָּה, — הָהּ מָוֶת, מָוֶת בְּלֹא עֵת — (מת).

אֶדְגַּר. יְדַעְתִּיךָ, עֶבֶד מָהִיר וּבְלִיַּעַל,
הַשָּׂשׂ עַל כָּל פֶּשַׁע זִמַּת גְּבִרְתֶּךָ,
כְּכָל אַוַּת נֶפֶשׁ הָרֶשַׁע.

גְּלֹסְתֵּר. הַכְּבָר מֵת?

אֶדְגַּר. שְׁבָה פֹה, אָבִי, הַנֶּפֶשׁ נָא רָגַע. —
אֲחַפְּשָׂה נָּא בְּכִיסוֹ; הֵן זֶה הַסֵּפֶר
לִי יוּכַל יוֹעִילָה. — כְּבָר מֵת לַשָּׁחַת;
אַךְ צַר לִי, כִּי מִיָּדִי בָּא לוֹ הַמָּוֶת. —
סְלַח, חֹמֶר חוֹתָם, גַּם אַתֶּם, חֻקֵּי אֶרֶץ,
סִלְחוּ לַעֲוֹנִי: מַצְפּוּנֵי אוֹיְבֵנוּ
לָדַעַת, הֵן גַּם סְגוֹר לִבּוֹ נִקְרָעָה,
וּסְגוֹר הַסֵּפֶר הֵן נָקֵל שִׁבְעָתַיִם (קורא את הספר).

„זְכֹר אֵת אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ שְׁנֵינוּ. עַתָּה יָכוֹל תּוּכַל עַל נְקַלָּה לַהֲגוֹתוֹ מִן הַמְּסִלָּה: אִם אַךְ לֹא תֶחְסַר הַחֵפֶץ, עֵת וּמָקוֹם יִמָּצְאוּ לְךָ לִרְגָעִים. אִם

יָשׁוּב הַבַּיְתָה כִּמְנַצֵּחַ, שָׁוְא כָּל עֲמָלֵנוּ: אָז שְׁבוּיָה הִנֵּנִי, וְעֶרֶשׂ יְצוּעוֹ לִי כֶּלֶא עוֹלָמִים; הוֹצִיאֵנִי נָא מִכִּלְאִי, מְלֵא הוֹם־צַחֲנָה, וְרֵשׁ אֶת מְקוֹמוֹ בַּעֲמָלֶךָ. וְהִנְנִי – אִשְׁתְּךָ, כֹּה חָפַצְתִּי הִקָּרֵא – אֲמָתְךָ הַנֶּאֱמָנָת גּוֹנֶרִיל״.

הוֹי, תַּאֲוַת לֵב אֵשֶׁת, שֶׁלֹּא תֵחָקֵר!
עַל אִישָׁהּ הַיָּשָׁר נִכְלָה עֲצַת רֶצַח,
וּתְמוּרָתוֹ – אָחִי! – בְּחוֹל אֲכַסֶּךָ,
מַלְאַךְ זִמָּה וָרֶצַח; לְעֵת מְצוֹא חֵפֶץ
יִתְפַּלֵּץ הַנָּסִיךְ, שֶׁלְּנַפְשׁוֹ אָרְבוּ,
לְמַרְאֵה זֶה הַסֵּפֶר; אוֹ אָז אַשְׁרֵהוּ,
כִּי מוֹתְךָ וּנְבָלֶיךָ אוּכַל אוֹדִיעֵהוּ.

(אדגר סוחב משם את הפגר).

גְּלֹסְתֶּר. הַמֶּלֶךְ מִשְׁתַּגֵּעַ; וְנַפְשִׁי אָנִי
מַה קָּשְׁתָה, כִּי נָכוֹן רוּחִי בְּקִרְבִּי
וּמְרִירוּת גּוֹרָלִי אֵדַע אָחוּשָׁה!
לוּ בְּשִׁגָּעוֹן הֻכֵּיתִי גַּם אָנִי!
אֲזַי תָּעָה לְבָבִי מִדַּעַת עֹצֶב
וּבְדִמְיוֹנוֹת תֹּהוּ כְּאֵבִי שָׁכָחְתִּי (אדגר שב).

אֶדְגַּר. תְּנָה לִי יָדְךָ (קול תרועת שופרות ישמע מרחוק).
כִּתְרוּעַת מִלְחָמָה מֵרָחוֹק אֶשְׁמָעָה;
קוּם, אָבִי, וּלְאַחַד יְדִידַי אֲבִיאֶךָ.

(הולכים להם).

מַחֲזֶה שְׁבִיעִי.

אהל במחנה צרפת.

ליר שוכב ישן על המטה; רופא, אציל ועוד אנשים עומדים לו מסביב. כֹּרְדֵלְיָה וְקֶנְט יופיעו. מאחורי הבמה ישמע קול מנגינת חרש בנעימה.

כֹּרְדֵלְיָה. קֶנְט יַקִּירִי, בַּמֶּה אוּכַל אֲשִׁיבָה
לְךָ בִּימֵי חֶלְדִּי עַל כָּל תַּגְמוּלֶיךָ?
וּשְׁנוֹת חַיַּי, אֶהָה, מֵהֶם תִּקְצֹרְנָה,
כָּל מִדָּה תִּקְטַן, אַף יִמְעַט כָּל עֶרֶךְ.

קֶנְט. לְעֻמַּת תּוֹדָתֵךְ פְּעֻלּוֹתַי מֵאָפַע,
וַאֲנִי הֵן אַךְ אֱמֶת שְׂפָתַי מִלֵּלוּ;
לֹא מָנָה גָרַעְתִּי, אַף לֹא הוֹסַפְתִּי.

כֹּרְדֵלְיָה. לְבַשׁ־נָא מַחֲלָצוֹת; כִּי בְגָדֶיךָ אֵלֶּה
הַיָּמִים הָרָעִים עוֹד יַזְכִּירוּנִי.
אַחֲלַי, הֲסִירֵם מֵעָלֶיךָ כְּרָגַע.

קֶנְט. לֹא, מַלְכָּה יְקָרָה, אִם אִוָּדֵעַ
כָּל תַּחְבְּלוֹתַי בַּתֹּהוּ תַעֲלֶינָה.
וִיהִי נָא גְמוּלִי כִּי לִי תִתְנַכֵּרִי
עַד עֵת קֵץ כַּדָּרוּשׁ לַחֵפֶץ.

כֹּרְדֵלְיָה. לוּ יְהִי.
אֲדוֹנִי, כִּדְבָרֶיךָ (אל הרופא). מַה שְּׁלוֹם הַמֶּלֶךְ?

הָרוֹפֵא. יָשֵׁן עוֹדֶנּוּ, גְּבֶרֶת.

כֹּרְדֵלְיָה. הָהּ, אֵלֵי חֶסֶד,

שִׁלְחוּ לְשַׁבֵּר רוּחוֹ ,עֵזֶר מְקֻדָּשׁ!
הָעִירוּ מֵיתָרִים נָדַמּוּ בְּמֹחַ
אָב זָקֵן, אֲהָהּ, שֶׁהָיָה כַּיֶּלֶד!

הָרוֹפֵא. הֲתוֹאִילִי, הַמַּלְכָּה, כִּי נְעִירֶנּוּ?
כְּבָר שְׁנָתוֹ אֲרֻכָּה.

כּוֹרְדֵלְיָה. ,עֲשֵׂה כְּחָכְמָתֶךָ,
וּכְחֵפֶץ לְבָבֶךָ. הַהִלְבִּישׁוּהוּ?

הָאָצִיל. כֵּן, מַלְכַּת חֶסֶד, ,עֵת שְׁנָתוֹ חֲזָקָה
מֵהֲלָצוֹת הִלְבַּשְׁנוּהוּ.

הָרוֹפֵא. שְׁבִי פֹה, גְּבִרְתִּי,
,עֵת נְעִירֶנּוּ; לֹא אֲפוּנָה, כִּי שֶׁקֶט
בְּרוּחוֹ.

כּוֹרְדֵלְיָה. טוֹב אֵפוֹא.

הָרוֹפֵא. הוֹאִילִי גְּשִׁי הֵנָּה.
הַמְנַגְּנִים, בְּקוֹל!

כּוֹרְדֵלְיָה. אָבִי! לוּ שְׂפָתַי אֵלֶּה
לְךָ מַעְיַן ,יֵשַׁע וּתְעָלָה תִּהְיֶינָה;
לוּ זוּ הַנְּשִׁיקָה תִּגְהֶה מְרִי עָצְבֶּךָ,
שֶׁחִלּוּ אֲחוֹתַי בְּךָ לְעֵת ,שֵׂיבָתֶךָ!

,קֶנְט. מַלְכַּת הָאַהֲבָה, רַבַּת הַנֹּחַם!

כּוֹרְדֵלְיָה. גַּם לוּ לֹא אֲבִיהֶן, אָבִי, הָיִיתָ,
הֲלֹא נִחוּמֵיהֶן יַחַד נִכְמָרוּ,
אַךְ לְמַרְאֵה אֵלֶּה תַלְתַּלֵּי הַשָּׁלֶג.
הֲרֹאשׁ כָּזֶה יְהִי מַטָּרָה לַסָּעַר?

לַעֲמֹד בִּפְנֵי חִצֵּי רַעֲמֵי הַפָּחַד?
בִּמְעוּף־פַּלָּצוּת הֲמוֹן בִּרְקֵי זַעַם
לַעֲמֹד בַּחוּץ – אָב אוֹבֵד! – בְּרֹק כוֹבְעֵהוּ?! –
גַּם כֶּלֶב אוֹיְבִי, וְלוּ גַם נְשָׁכָנִי,
עַל יַד הָאָח בְּבֵיתִי מָצָא מָנוֹחַ
בְּלֵיל כָּזֶה; וְאַתָּה, אָב אֻמְלָל, רְפֵה־כֹחַ,
עַל מַצַּע רְקַב־תֶּבֶן וָזֶבֶל שָׁכַבְתָּ
עִם חֲזִירִים וַאֲסַפְסֻף כָּל בְּנֵי עֹנִי!
אֲהָהּ! אֲהָהּ! וּמַה־יִּגְדַּל הַפֶּלֶא
אִם גַּם חַיֶּיךָ וּתְבוּנָתְךָ יַחַד
לֹא תַמּוּ רָגַע. – הִנֵּה הוּא מִתְעוֹרֵר;
דַּבְּרוּ נָא אֵלָיו.

הָרוֹפֵא. דַּבְּרִי־נָא אַתְּ, גְּבֶרֶת.

כָּרְדֵלְיָה. מַה שְּׁלוֹם אָבִי הַמֶּלֶךְ? מַה לְּהוֹד כְּבוֹדְךָ?

לִיר. אַךְ הֲרֵעוֹת לִי לְהוֹצִיאֵנִי מִקָּבֶר: –
אַתְּ רוּחַ מִמָּרוֹם, לֹא כֵן אָנֹכִי,
לְגַלְגַּל אֵשׁ לוֹהֵט בָּאֲזִקִּים אֻסַּרְתִּי
וּכְהִתּוּךְ עֹפֶרֶת דִּמְעוֹתַי יַרְתִּיחַ.

כָּרְדֵלְיָה. אֲדוֹנִי, הֲתֵדָעֵנִי?

לִיר. אַךְ רוּחַ
אַתְּ, יָדַעְתִּי – מָתַי מַתְּ?

כָּרְדֵלְיָה. הָהּ, עוֹדֶנּוּ
רָחוֹק, רָחוֹק מְאֹד!

הָרוֹפֵא. הֵן טֶרֶם יָקִיצָה

הֲנִיחִי לוֹ רֶגַע.

לִיר. אֵיפֹה הָיִיתִי?

אֵיפֹה הִנֶּנִי? — וּכְבָר יָאִיר הַיּוֹם? —
אַךְ הֲתְלִים עִמָּדִי. — הֵן מַתִּי כְּרֶגַע
מֵהֲמוֹן רַחֲמַי אַךְ לְמַרְאֵה אִישׁ כָּמוֹנִי. —
הֵן לֹא אֵדַע נַפְשִׁי מָה אֲדַבֵּרָה. —
לֹא אוּכַל אֶשָּׁבֵעַ, כִּי אַךְ יָדַי אֵלֶּה; —
אֶרְאֶה נָא: הֵן אָחוּשׁ דְּקִירַת הַמַּחַט.
לוּ אַךְ נוֹכַחְתִּי מַצָּבִי לָדַעַת!

קָרְדֶלְיָה. הָהּ, רְאֵה נָא, אֲדוֹנִי, אֵלַי הַבִּיטָה!
שָׂא נָא יָדֶיךָ, אָבִי, וּבָרְכֵנִי (ליר כורע לפניה).
לֹא, אַל נָא תִכְרָעָה.

לִיר. אַל נָא בִי תְּהָתֵלִי!

זָקֵן חֲסַר־תְּבוּנָה וּרְפֵה כֹחַ אָנִי,
אַף זֶה לִי כִּשְׁמוֹנִים שָׁנָה מָלֵאוּ. —
לֹא אֲכַחֵד מִמֵּךְ, כִּי מְאֹד אֶפְחָדָה,
אוּלַי אֵין בְּרוּחִי נְכוֹנָה. לִבִּי יְסִיתֵנִי
לְהַאֲמִין כִּי יְדַעְתִּיךְ, גַּם אוֹתוֹ יָדַעְתִּי,
(רומז על קנט).
אוּלָם מְאֹד אָפוּנָה; כִּי פְלִיאָה דַעַת
מִנִּי מְקוֹם שִׁבְתִּי עָתָּה; רוּחִי יִלְאֶה
לִזְכֹּר בְּגָדַי אֵלֶּה; אַף לֹא יָדַעְתִּי
אֵי לַנְתִּי אֶמֶשׁ. אַל נָא לִי תִלְעָגוּ;
אַךְ לִבִּי יַחְשֹׁב, חַי אָנִי, כִּי גְבֶרֶת

זו הִיא בִּתִּי כֹּרְדֶלְיָה.

כֹּרְדֶלְיָה. אַף אֲנִי הִיא,

אֲנִי הִיא.

לִיר. הַרְטוּבוֹת הֵן דִּמְעוֹתַיִךְ?

כֵּן, חֵי נַפְשִׁי! אָנָּא, הַרְפִּי מִבֶּכִי!

אִם כּוֹס רַעַל לָךְ לְמַעֲנִי, הָבָה אֶשְׁתֶּנָּה.

יָדַעְתִּי, בִּתִּי, כִּי לֹא תֶאֱהָבִינִי;

אַחְיוֹתַיִךְ, אֶזְכֹּרָה, מְאֹד מֵרְרוּנִי.

וּבְלִי כָל סִבָּה; אֲבָל לָךְ יֶשְׁנָהּ.

כֹּרְדֶלְיָה. אֵין כָּל סִבָּה, כָּל סִבָּה.

לִיר. הַבְצָרְפַת

אָנֹכִי?

קֶנְט. לֹא, כִּי בְּאֶרֶץ מַמְלַכְתֶּךָ.

לִיר. אַל נָא שׁוֹלָל תּוֹלִיכוּנִי.

הָרוֹפֵא (לכורדליה). הִנָּחֲמִי,

מַלְכַּת חֶסֶד, הֵן עֹז סַעֲרַת הָרוּחַ,

עֵינַיִךְ הָרוֹאוֹת, קָמָה לִדְמָמָה;

אַף גַּם זֹאת לוֹ עוֹד סַכָּנָה נִשְׁקֶפֶת

מֵעוֹרֵר בּוֹ זֵכֶר יָמִים עָבָרוּ.

בַּקְשִׁיהוּ נָא, גְּבִרְתִּי, עִמָּךְ לָלֶכֶת,

וְאַל נָא תַפְרִיעִיהוּ עַד יַחֲלִיף כֹּחַ.

כֹּרְדֶלְיָה (לליר). הוֹאִילָה נָא, אָבִי, עִמִּי לָלֶכֶת.

לִיר. קְחִינִי נָא, בִּתִּי, לְאֹרֶךְ אַפָּיִךְ;

אַחֲלַי הַפַּעַם; הָהּ, שִׁכְחִי וּסְלָחִי:

אַךְ זָקֵן וְיֶלֶד יַחַד הִנֵּנִי.

(ליר, כרדליה, הרופא ומשרתים יוצאים).

הָאָצִיל. הַאֻמְנָם, כִּי נָפַל קֹרְנְבַל בֶּחָרֶב?

קֶנְט. אָמְנָם כֵּן, אֲדוֹנִי.

הָאָצִיל. וּמִי הוּא הַמְפַקֵּד צְבָאוֹתָיו?

קֶנְט. בֶּן־זְנוּנֵי גְלֹסְתֵּר, יֹאמֵרוּ.

הָאָצִיל. אוֹמְרִים אָמוֹר, כִּי אֶדְגַּר בְּנוֹ הַמָּחֳרָם יִתְגּוֹרֵר
עִם קֶנְט יַחַד בְּאֶרֶץ אַשְׁכְּנָז.

קֶנְט. לֹא נְכוֹנָה הַשְּׁמוּעָה. עֵת לָשִׂים עַיִן מִסָּבִיב
לָנוּ; חֵיל הָאָרֶץ הוֹלֵךְ הָלוֹךְ וְקָרֹב.

הָאָצִיל. אַחֲרִית הַמִּלְחָמָה, אֲדַמֶּה, תְּהִי רַבַּת הַדָּמִים.
הֱיֵה בְטוֹב, אֲדוֹנִי (הולך לו).

קֶנְט. גּוֹרָלִי בַחֶלֶד יֶחֱרַץ כָּעֵת
אִם טוֹב הוּא, אִם רָע, בַּמִּלְחָמָה הַזֹּאת (הולך לו).

מַעֲרָכָה חֲמִישִׁית.

מַחֲזֶה רִאשׁוֹן.

מחנה חיל בריטניה אצל דָּבֵר. אֶדְמֻנְדְּ, רֵיגַן, פקידי צבא ואנשי חיל יופיעו וחצוצרות ודגלים בידיהם.

אֶדְמֻנְדְּ (לפקיד־צבא). שְׁאַל אֶת הַנָּסִיךְ אִם עוֹמֵד עוֹדֶנּוּ
עַל דַּעְתּוֹ, וְאִם לֹא מֵאָז שָׁב וַיִּנָּחֵם
מֵחֶפְצוֹ; הוּא מָלֵא הֲפָכִים וַחֲלִיפוֹת
לְרוּחוֹ תָּמִיד. — יַגִּיד חֶפְצוֹ וְהוֹדִיעֵנִי.

(פקיד הצבא יוצא).

רֵיגַן. מַלְאַךְ אֲחוֹתִי אַךְ אָסוֹן קָרָהוּ.
אֶדְמֻנְדְּ. כֵּן אֲדַמֶּה גַּם אָנִי, גְּבֶרֶת חָסֶד.
רֵיגַן. וְעַתָּה, נְסִיכִי הַנָּעִים, הֲלֹא יָדַעְתָּ,
כִּי לְךָ רָחַשׁ לִבִּי אַךְ טוֹב וָחֶסֶד:
הַגִּידָה לִי, — בֶּאֱמֶת, — אַל נָא תְכַחֲדָה,
אִם לֹא תֶאֱהַב אֶת אֲחוֹתִי?
אֶדְמֻנְדְּ. מְאֹד אֲכַבְּדֶנָּה.
רֵיגַן. אוּלָם לֹא מָצָאתָ הַדֶּרֶךְ,
בָּהּ אַךְ מִשְׁפַּט אָחִי לָלֶכֶת?
אֶדְמֻנְדְּ. הֶשֶׁד שָׁוְא!
רֵיגַן. אֶפְחַד פֶּן עִמָּהּ בְּרִית אַהֲבָה כָּרַתָּ,

וּבְצֶדֶק יֵאָמֵר, כִּי אַךְ לָהּ אָתָּה.

אֶדְמֻנְד. לֹא, גְּבֶרֶת חֶסֶד, בִּכְבוֹדִי נִשְׁבַּעְתִּי.

רֵיגַן. וַאֲנִי שְׂאֵת אוֹתָהּ לֹא אוּכָלָה, אָנָּא,
יַקִּירִי, אַל תֵּט אֵלֶיהָ לִבֶּךָ!

אֶדְמֻנְד. אַל נָא תִדְאָגִי; הִיא וְאִישָׁהּ הַנָּסִיךְ, ——

אַלְבַּנְיָה, גּוֹנֵרִיל ואנשי חיל יופיעו וחצוצרות ודגלים בידיהם.

גּוֹנֵרִיל (לנפשה). אֶבְחַר, כִּי יִגְבַּר הָאוֹיֵב עָלֵינוּ,
מֵרְאוֹת, כִּי תַפְרִיד אֲחוֹתִי בֵּינֵינוּ.

אַלְבַּנְיָה (לריגן). אֲחוֹתִי אֲהוּבָה, בָּרוּךְ בּוֹאֵכִי. —
(לאדמנד) שָׁמוֹעַ שָׁמַעְתִּי, כִּי בָא הַמֶּלֶךְ
אֶל בִּתּוֹ וְעִמּוֹ רַבִּים מָרֵי נֶפֶשׁ
עַל עֹשֶׁק־מִשְׁפַּט מֶמְשֶׁלֶת הָאָרֶץ.
כַּאֲשֶׁר לֹא יֵלֵךְ לְרַגְלֵי הַצֶּדֶק,
שָׁמָּה, יָדַעְתִּי, אֵינֶנִּי בֶן־חָיִל. —
נִלְחֲמָה בְּצָרְפַת הַחוֹדֶרֶת לָנוּ,
אַךְ לֹא יַעַן נָתְנָה יָדָהּ לַמֶּלֶךְ
וְלָרַבִּים אֵלֶּה, זוּ אֶפְחַד כִּי בְּצֶדֶק
וּבְיֹשֶׁר לֵבָב לָנוּ יִתְקוֹמָמוּ.

אֶדְמֻנְד. מֵישָׁרִים, אֲדוֹנִי, וּנְדִיבוֹת דְּבָרֶיךָ.

רֵיגַן. דְּבָרִים אֵין מוֹעִיל בָּם.

גּוֹנֵרִיל. הִתְאַחֲדוּ יַחַד
לִקְרַאת הָאוֹיֵב; וּלְרִיבוֹת שְׂפָתַיִם
בְּקִרְבֵּנוּ פְּנִימָה לֹא עֵת לָנוּ עָתָּה.

אַלְבַּנְיָה. נִוָּעֵץ נָא אֵפוֹא עִם יוֹדְעֵי דַעַת

תַּכְסִיסֵי מִלְחָמָה, מַה לַּעֲשׂוֹת הַפָּעַם.

אֶדְמֻנְד. כְּרֶגַע הָאֹהֱלָה אֵלֶיךָ אָבוֹאָה.

רֵיגַן. הֲגַם אַתְּ, אֲחוֹתִי, עִמָּנוּ תֵלֵכִי?

גֹנֶרִיל. לֹא.

רֵיגַן. אַךְ לֹא טוֹב הַדָּבָר; אַחֲלַי, לֵכִי.

גֹנֶרִיל (לנפשה), מָצָאתִי הַחִידָה (בקול). הִנְנִי אֵלֵכָה.

בְּקוּמָם לָצֵאת יוֹפִיעַ אֶדְגַּר מִתְחַפֵּשׂ.

אֶדְגַּר (לאלבניה). אִם תְּדַבֵּר, אֲדוֹנִי, אֶת עָנִי כָמוֹנִי, שְׁמָעֵנִי רָגַע.

אַלְבַּנְיָה (להיוצאים). הִנְנִי אַחֲרֵיכֶם (לאדגר). דַּבֵּרָה.

(אדמנד, ריגן גנריל ובני לויתם יוצאים).

אֶדְגַּר. בְּטֶרֶם תֵּצֵא לַמִּלְחָמָה, קְרָא הַסֵּפֶר.
אִם תִּגְבַּר יָדְךָ, בַּחֲצוֹצְרָה תָרִיעַ
וּבָא הָאִישׁ הַמְּבִיאוֹ: אִם נִקְלֶה אָנִי
לְמַרְאֵה עֵינַיִם, בֶּן חַיִל יוֹפִיעַ,
שֶׁדִּבְרֵי הַסֵּפֶר יוּכַל יוֹכִיחַ.
אִם יִגְבַּר הָאוֹיֵב, הִנֵּה יָמֶיךָ
גַּם בִּלְעֲדֵי זֹאת בַּחֶלֶד חָצָצוּ,
וּמְזִמּוֹת אָוֶן תֶּחְדַּלְנָה כְלָהְנָה.
עַתָּה עֲלֵה וְהַצְלַח!

אַלְבַּנְיָה. חַכֵּה לִי רֶגַע,
עַד אִם קָרָאתִי הַכָּתוּב בַּסֵּפֶר.

אֶדְגַּר. לֹא, כֹּה צֻוֵּיתִי, וּבְיָמִים יָבוֹאוּ
צַו לָרֶץ לִקְרֹא, אָז אָשׁוּב אוֹפִיעַ.

אַלְבַּנְיָה. לֵךְ אֵפוֹא לְשָׁלוֹם, וַאֲנִי אֶקְרָאֵהוּ (אדגר יוצא).

אֶדְמֻנְד שב.

אֶדְמֻנְד. הָאוֹיֵב יֵרָאֶה עֲרֹךְ צִבְאוֹתֶיךָ!
הִנֵּה פֹה הַעֲרָכַת עֹז חֵיל אוֹיְבֵנוּ.
עַל פִּי מְרַגְּלֵי חֶרֶשׁ; – הָחִישָׁה מַעֲשֶׂיךָ,
כִּי נָחוּץ הַדָּבָר.

אַלְבַּנְיָה. אֵדַע עֵת לְכָל חֵפֶץ (יוצא).

אֶדְמֻנְד. לִשְׁתֵּיהֶן יַחַד אַהֲבָתִי נִשְׁבַּעְתִּי;
קִנְאַת אִשָּׁה בִּרְעוּתָהּ – אֵשׁ אוֹכֶלֶת;
שִׂנְאָתָן שִׂנְאַת הַנָּשׁוּךְ לַפָּתֶן,
וּבְמִי אֵפוֹא לִי מֵהֵנָּה אֶבְחָרָה?
בִּשְׁתֵּיהֶן? בְּאַחַת? אוֹ שְׁתֵּיהֶן אֶעֱזֹבָה? –
גַּם אַחַת מֵהֵנָּה לֹא אוּכַל קַחַת,
אִם שְׁתֵּיהֶן יַחַד בַּחַיִּים תִּהְיֶינָה.
אִם הָאַלְמָנָה לִי לְאִשָּׁה אֶקָּחָה,
תִּשְׁתַּגַּע גֹּנֶרִיל מִדַּאֲבוֹן נָפֶשׁ;
וּמַשְׂאַת נַפְשִׁי לֹא אַשִּׂיג עַד נֵצַח
כָּל עוֹד אִישָׁהּ חַי. טוֹב אֵפוֹא, הַפַּעַם
יֵלְכוּ נָא גַּם פָּנָיו בַּקְּרָב עִמָּנוּ;
וּכְתֹם הַמִּלְחָמָה מְזִמָּה תִּתְחָרְשָׁה,
זוֹ לָצֵאת לְהָפְשִׁי נַפְשָׁהּ שׁוֹאֶפֶת,
לַהֲגוֹתוֹ מִן הַמְּסִלָּה. – אָמְנָם חֶסֶד
יַרְחֵשׁ לְבָבוֹ לְלִיר וּלְכֹרְדֵלְיָה יָחַד – –
תִּתֹּם הַמִּלְחָמָה וְהָיוּ בְיָדֵנוּ,

אוֹ אָז כָּל חֲנִינָה לָמוֹ לֹא תֶהִי. —
לֹא לַחְשֹׁב מַחֲשָׁבוֹת מַצָּבִי יְצַוֵּנִי,
כִּי לִפְעֹל וְלַעֲשׂוֹת, בָּם טוֹבָה תְּבוֹאֵנִי (יוצא).

מַחֲזֶה שֵׁנִי.

בקעה בין שתי המחנות.

קול רעש מלחמה מאחורי הבמה. לִיר, כָּרְדֶלְיָה ואנשי צבא, וחצוצרות ודגלים בידיהם, עוברים בסך על פני הבמה והולכים למו.

אֶדְגַר וּגְלֹסְטֶר יופיעו.

אֶדְגַר. שְׁבָה נָא פֹּה, אָבִי, בְּצֵל הָעֵץ תָּנוּחַ,
אַף תִּתְפַּלֵּל, כִּי תִגְבַּר יַד הַצֶּדֶק.
אִם אַךְ עוֹד אוּכַל אָשׁוּבָה אֵלֶיךָ,
נִחוּמִים לְךָ אָבִיאָה.

גְּלֹסְטֶר. אֵלִי מַעַל
יְבָרְכוּךָ, אֲדוֹנִי! (אדגר הולך לו).

מאחורי הבמה ישמע קול רעש מלחמה; קול שופר לאות מסע לאחור.

אֶדְגַר שב.

אֶדְגַר. קוּם, זָקֵן, הַלְאָה
מִזֶּה, — תְּנָה לִי יָדְךָ, — הַלְאָה, הַלְאָה!
אָבַד לִיר, הוּא וּבִתּוֹ בַּשֶּׁבִי.
תְּנָה לִי יָדְךָ, קוּמָה נֵלֵכָה! —

גְּלֹסְטֶר. לֹא, יְדִידִי; גַּם פֹּה אִישׁ יוּכַל יִרְקָבָה.

אֶדְגַּר. הֲשָׁבָה רוּחֲךָ הָרָעָה אֵלֶיךָ?
הָאִישׁ יִשָּׂא וְיִדֹּם, כִּי נָטַל עָלֵיהוּ
בְּעָזְבוֹ הֶחָלֶד כִּבְעֵת בּוֹאוֹ הֵנָּה.
לַכֹּל יוּשַׁת קָצִיר. — קוּמָה נֵלֵכָה!

גְּלֹסְתֵּר. אָכֵן צָדַקְתָּ מִמֶּנִּי (שניה הולכים להם).

מַחֲזֶה שְׁלִישִׁי.

מחנה בריטניה אצל דָּבֶר.

אֶדְמֻנְד יופיע בגאון מנצח בחצוצרות ודגלים. לִיר וְכֹרְדֵלְיָה כשבויים. פקידי צבא, אנשי חיל ועוד.

אֶדְמֻנְד (לפקידי הצבא). הוֹבִילוּם מִזֶּה! בְּמִשְׁמָר יוּבָאוּ,
וְשָׁם יִהְיוּ עֲדֵי חֵפֶץ אֵל יִוָּדֵעַ,
זוּ לָמוֹ הַמִּשְׁפָּט.

כֹּרְדֵלְיָה. לֹא רִאשׁוֹנָה אָנִי,
זוּ בְחֶפְצָהּ לְהֵיטִיב, אַךְ רָעוֹת תִּשְׂבָּעָה.
לְךָ, מֶלֶךְ אוֹבֵד, כִּי לְבָבִי יִשָּׁבֵר,
וָזַעַם גּוֹרָלִי בִּמְנוּחָה אֶשָּׂאָה. —
הֲלֹא נֵרֶא הַבָּנוֹת, הָאֲחָיוֹת אֵלֶּה?

לִיר. לֹא, לֹא, לֹא! נֵלְכָה נָא בֵּית הַכֶּלֶא,
וּכְצִפֳּרִים שְׁתַּיִם בִּכְלוּב שָׁם נָשִׁירָה;
כְּשָׁאֳלֵךְ בִּרְכָתִי, עַל בִּרְכַּי אֶכְרָעָה
וּסְלִיחָתֵךְ, בִּתִּי, מִמֵּךְ אֲבַקֵּשָׁה;

כֹּה נְחִי, נִתְפַּלֵּל, נָשִׁירָה יָחַד,
נְסַפֵּר וּנְשַׂחֵק בִּזְבוּב רִקְמָתַיִם,
שָׁמָּה נַקְשִׁיבָה סִפּוּרֵי בְנֵי־עֹנִי
מֵחֲצַר הַמֶּלֶךְ, אַף עִמָּם נִשְׁתָּעָה, —
מִי פְנִימָה, מִי בַחוּץ, מִי יֵרֵד, מִי יַעַל; —
וּבְמִסְתְּרֵי עֲלִילוֹת עָמֹק נַחְקֹרָה,
כִּנְבִיאֵי אֱלֹהַּ. כֹּה נַאֲרִיךְ יָמֵינוּ
בְּמַחֲשַׁכֵּי כֶלֶא מִגְּדוֹלֵי הָאָרֶץ
עִם רִיבוֹתֵיהֶם וּמְזִמּוֹתָם אָוֶן,
זוּ יַעֲלוּ, יָרוּמוּ, יֵרְדוּ, יִשְׁפָּלוּ,
כְּגַלֵּי הַיַּמִּים מִנֹּגַהּ יָרֵחַ.

אֶדְמֻנְד. הוֹבִילוּם מִזֶּה!

לִיר. בִּתִּי אֲהוּבָה; עַל קָרְבָּנוֹת כָּאֵלֶּה
הָאֵלִים בִּידֵיהֶם לְבוֹנָה יִתֵּנוּ.
הֵן לִי אַתְּ! הֶחָפֵץ לְפָרִיד בֵּינֵינוּ
יִקַּח לוֹ לַהֶבֶת מִן הַשָּׁמַיִם,
וּמוֹקְדֵי עוֹלָם כִּי יַצִּית עָלֵינוּ,
אָז יַחֲרִידֵנוּ כַּשּׁוּעָלִים בַּיָּעַר.
מְחִי נָא דִמְעָתֵךְ; וִיכַלֵּן הַדֶּבֶר
מִנֶּפֶשׁ עַד בָּשָׂר בְּטֶרֶם תּוּכַלְנָה
לְרַטִּיב עֵינֵינוּ; בָּרָעָב תִּגְוַעְנָה
בְּטֶרֶם — — קוּמִי נָא, בִּתִּי, נֵלֵכָה!
(ליר וכרדליה מובלים הלאה בידי חיל המשמר).

אֶדְמֻנְד. גְּשָׁה נָא אֵלַי, פְּקִיד הָרֹאשׁ וּשְׁמָעָה!

קַח זֶה הַגִּלָּיוֹן (נותן לו) וָלֵךְ בֵּית הַכֶּלֶא
אַחֲרֵיהֶם. מַעֲלָה אַחַת כְּבָר הֶעֱלִיתִיךָ;
וְאִם אַךְ כַּכָּתוּב בּוֹ לַעֲשׂוֹת תִּשְׁמֹרָה,
תָּסֹל לְךָ הַדֶּרֶךְ לְכָבוֹד וָאשֶׁר.
וְדַע לְךָ, כִּי הָאֲנָשִׁים כִּזְמַנָּם הֵמָּה;
הַנֶּפֶשׁ הָרַכָּה לֹא תִסְכּוֹן לֶחָרֶב: —
פְּקֻדָּתְךָ, זוֹ רַבַּת הָעֵרֶךְ, דּוֹרֶשֶׁת
לִבְלִי הַעֲמֵק חֵקֶר; הַגֵּד כִּי תַעֲשֶׂנָּה,
אוֹ בַקֵּשׁ לְךָ אֲשֶׁר בְּדֶרֶךְ אַחֶרֶת.

הַפָּקִיד. הִנְנִי, אֲדוֹנִי.

אֶדְמֻנְד. הָחִישָׁה מַעֲשֶׂיךָ,
וּכְתֹב לִי עֵת אַחֲרֵי דְבָרִי מִלֵּאתָ.
רְאֵה, אֲנִי אוֹמֵר — כְּרֶגַע; כַּלְכֵּל דְּבָרֶיךָ
כַּכָּתוּב בָּזֶה.

הַפָּקִיד. לֶאֱכֹל דֶּשֶׁא עֵשֶׂב
וּמְשֹׁךְ בָּעֲגָלָה, אַךְ זֹאת לֹא אוּכָלָה;
אֲשֶׁר יַעַשׂ הָאָדָם אֶעֱשֶׂה אוּכָלָה (הולך לו).

קול תרועה. אַלְבַּנְיָה, גֹּנֶרִיל, רֵיגַן, פקידי צבא ואנשי חיל יופיעו.

אַלְבַּנְיָה (לאדמנד). אֲדוֹנִי, הַיּוֹם הֶרְאֵיתָ לָדַעַת
כִּי בֶן־חַיִל אָתָּה, מַשְׂכִּיל וּמַצְלִיחַ!
הַשְּׁבוּיִם, אִתָּנוּ כַּיּוֹם נִלְחָמוּ,
הִנָּם בְּיָדֶךָ: הַסְגִּירֵם אֵלֵינוּ,
לְמַעַן נַעַשׂ לָמוֹ כַּטּוֹב בְּעֵינֵינוּ
וְכַאֲשֶׁר יִדְרֹשׁ כְּבוֹדָם וּמְנוּחָתֵנוּ.

אֶדְמֻנְד. וַאֲנִי, אֲדוֹנִי, לְטוֹב לָנוּ מָצָאתִי,
לְהָבִיא הַמֶּלֶךְ אֶל בֵּית מִשְׁמֶרֶת
וּלְשָׁמְרוֹ מִפַּח. שֵׂיבָתוֹ, וְעוֹד יֶתֶר
כְּבוֹד נֵזֶר מַלְכוּתוֹ, הֵם רַבֵּי הַקֶּסֶם
לְהַטּוֹת לֵב הֶהָמוֹן וְרוּחוֹ אֵלֵיהוּ
וּלְהָשִׁיב צוּר חַרְבֵּנוּ עַל פָּנֵינוּ.
לָכֵן גַּם הַמַּלְכָּה מִזֶּה הִרְחַקְתִּי
עִמּוֹ יָחַד; וְהִנָּם נְכוֹנִים לְהוֹפִיעַ,
בָּעֵת אֲשֶׁר תִּבְחַר, לַמִּשְׁפָּט לְפָנֶיךָ.
כָּעֵת נִטְפֵי זֵעָה וָדָם יְכַסּוּנוּ:
אָבַד אוֹהֵב מֵאוֹהֵב, בֵּן מֵהוֹרֵיהוּ;
מִלְחָמָה, לוּ גַם הַיּוֹתֵר צוֹלַחַת,
אֲרוּרָה בְּפִי כֹל, מְרִירוּתָהּ יֵדָעוּ. —
לָכֵן מִשְׁפַּט כֹּרְדֵלְיָה וְאָבִיהָ
הוֹרֵשׁ עֵת אַחֶרֶת טוֹבָה מֵעַתָּה.

אַלְבַּנְיָה. הַרְשֵׁנִי, אֲדוֹנִי, הֵן פְּקִיד־חַיִל אַתָּה,
סָר אֶל מִשְׁמַעְתֵּנוּ, אַךְ לֹא אָחִינוּ.

רֵיגַן. וְזֶה הַכָּבוֹד לוֹ מִיָּדִי אֶתְּנָה.
אֲדַמֶּה, כִּי בְטֶרֶם כָּזֹאת תְּדַבֵּרָה,
הֲלֹא אֶת פִּי אֲנִי רִאשׁוֹנָה תִּשְׁאָלָה.
הוּא נָהַג אֶת חֵילִי, נִלְחַם תַּחְתַּנִי,
עֹז יָדִי וּכְבוֹדִי עָלָיו נָתַתִּי;
וּלְיִתְרוֹן כָּזֶה הֲלֹא צְדָקָה תְהִי
לִקְרֹא לְךָ אָחִי.

גֹּנֶרִיל. אַל נָא בְּחֵפֵּךְ כָּבָה!
עֱזוּז גְּבוּרוֹתָיו רוֹמְמָהוּ רַב יֶתֶר
מֵחַסְדֵּךְ וְטוּבֵךְ אָתְּ.
רֵיגַן. בִּכְבוֹדִי אָנִי,
בּוֹ הֶעֱטִיתִיהוּ, אֵין עֲרֹךְ אֵלָיהוּ.
גֹּנֶרִיל. וְעוֹד יָרוּם אִם יִפְרֹשׂ כְּנָפָיו עָלָיִךְ.
רֵיגַן. יֵשׁ שֶׁגַּם לֵצִים עֲתִידוֹת יֶהֱזָיוּ.
גֹּנֶרִיל. הוֹ, הוֹ!
עַיִן זֹאת רָאֲתָה בַּסַּנְוֵרִים הָכָּתָה.
רֵיגַן. דְּעִי לָךְ, הַגְּבֶרֶת, כִּי עַתָּה הָחֳלֵיתִי,
לוּלֵא זֹאת עֲנִיתִיךְ בַּחֲמָתִי כִּי קָשָׁתָה.—
(לאדמנד) גִּבּוֹר הֶחָיִל. קַח צְבָאוֹתַי אָתָּה,
כָּל אֶרֶץ מֶמְשַׁלְתִּי וּשְׁבוּיַי יָחַד,
וּמְשָׁל־בָּם גַּם בִּי; הַכֹּל אַךְ לְךָ הֵמָּה!
עֵדָה הַתֵּבֵל, כִּי הַיּוֹם בְּחַרְתִּיךָ
לְאִישִׁי וַאֲדוֹנִי!
גֹּנֶרִיל. הֲתַאֲמִינִי, כִּי לָךְ יְהִי?
אַלְבַּנְיָה (לגנריל). חֶפְצֵךְ הַטּוֹב זֹאת לֹא יוּכַל הַפְרִיעַ.
אֶדְמֻנְד. אַף לֹא חֶפְצֵךְ.
אַלְבַּנְיָה. בֶּן־זְנוּנִים, אוּכָלָה!
רֵיגַן (לאדמנד). הָרִיעוּ בַּחֲצוֹצְרוֹת, לַכֹּל יוֹדִיעוּ,
כִּי אַתָּה הַמּוֹשֵׁל.
אַלְבַּנְיָה. הַכִּי נָא רֶגַע

וּשְׁמָעִי: אֶדְמֻנְד, בְּעָוֹן בֶּגֶד וָמַעַל
אֶכְלָאֲךָ הַפַּעַם עִם זֶה הַצֶּפַע.
(רומז באצבעו על גנריל).

וְחֶפְצֵךְ אַתְּ, אֲחוֹתִי הַיָּפָה, אֲנִיאָה
בְּשֵׁם זוֹ הָאֵשֶׁת הָאֲרוּשָׂה בַּסֵּתֶר
לָאָדוֹן זֶה; וַאֲנִי, אִישָׁהּ, אֵרוּשַׂיִךְ
עִמּוֹ בִּטַּלְתִּי, אִם תְּבַקְּשִׁי לָךְ בָּעַל,
בַּקְּשִׁינִי אָנִי: אִשְׁתִּי לְאַחֵר נֶאֱרָשָׂה.

גֹּנֶרִיל. חֲזוֹן הַתְּלִים!

אַלְבַּנְיָה (לאדמנד). הֵן חָמוּשׁ בַּנֶּשֶׁק
אַתָּה, גְּלֹסְתֶּר: — צַו וְהַחֲצוֹצְרָה תָּרִיעַ.
אִם אֵין מוֹפִיעַ לְהוֹכִיחַ לְעֵינֶיךָ,
כִּי בֶּגֶד וָמַעַל בְּכָל מְזִמּוֹתֶיךָ,
הִנֵּה עֲבוֹטִי (משליך לפניו את נעל ידו).
עַל לְבָבְךָ אוֹכִיחַ,
בְּטֶרֶם אֶטְעַם מְאוּמָה, כִּי בוֹגֵד אָתָּה,
כַּאֲשֶׁר קְרָאתִיךָ.

רֵיגַן. אֲהָהּ, כִּי הָחֳלֵיתִי!

גֹּנֶרִיל (לנפשה). וְלוּלֵא חָלִית, לֹא עוֹד בְּסַם מָוֶת הֶאֱמַנְתִּי.

אֶדְמֻנְד. הִנֵּה גַם עֲבוֹטִי! (משליך גם את נעל ידו).
מִי הָאִישׁ תַּחַת
כָּל הַשָּׁמַיִם, זוּ לִבּוֹ מְלָאָהוּ
לִקְרֹא לִי בוֹגֵד יְשַׁקֵּר כִּבְלִיַּעַל.
הָרִיעָה בַּחֲצוֹצְרָה: אֲשֶׁר יָהִין הֵנָּה,

עָלָיו, עָלֶיךָ, וִיהִי מִי שֶׁיְּהִי
אֱמוּנַת לְבָבִי וּכְבוֹדִי אוֹכִיחַ.

אַלְבַּנְיָה. הוֹי, אַרְאֵל א)!

אֶדְמְנְד. אַרְאֵל, הוֹ, הוֹ, גֶּשׁ הֵנָּה!

אַלְבַּנְיָה. אַךְ עַל עֹז יָדְךָ הִשָּׁעֵן הַפַּעַם;
כִּי אַנְשֵׁי צְבָאֲךָ, בִּשְׁמִי נֶאֱסָפוּ,
וּבִשְׁמִי שֻׁלְּחוּ לְאָהֳלֵיהֶם כֻּלָּהֶם.

רֵיגַן. אֲהָהּ, כְּאֵבִי יִגְבַּר מֶרֶגַע לָרָגַע.

אַרְאֵל נגש.

אַלְבַּנְיָה. אַךְ חוֹלָה הִיא; אֶל אָהֳלִי הֲבִיאוּהָ.

(ריגן מובלת משם).

גֶּשׁ הֵנָּה, אַרְאֵל! בַּחֲצוֹצְרָה הָרִיעָה,
וּקְרָא זֹאת בְּגָרוֹן!

פְּקִיד צָבָא. הַמְחַצְצֵר, הָרִיעָה!

(חצוצרה מריעה. האראל קורא):

„מִי הָאִישׁ מִזֶּרַע אֲצִילִים, אוֹ אַחַד הָאַבִּירִים, בְּאַנְשֵׁי הֵילִי, הֶחָפֵץ לְהוֹכִיחַ עַל פְּנֵי אֶדְמְנְד, אֲשֶׁר בְּשֵׁם נְסִיךְ גְּלֹסְטֶר יְכֻנֶּה, חַטַּאת מַעַל וּבֶגֶד בּוֹגְדִים: יוֹפִיעַ כְּרֶגַע לְקוֹל הַתְּרוּעָה הַשְּׁלִישִׁית! הַנֶּאֱשָׁם יָעֹז לְהָגֵן עַל כְּבוֹדוֹ".

אֶדְמְנְד. הָרִיעָה! (תרועה ראשונה).

אַרְאֵל. עוֹד הַפָּעַם! (תרועה שניה).

אַרְאֵל. עוֹד הַפָּעַם! (תרועה שלישית).

א) Herold.

(תרועת חצוצרה תען מאחורי הבמה; אז יופיע
אדגר חמוש בנשק. המחצצר הולך לפניו).

אַלְבַּנְיָה. שְׁאָלֵהוּ מַה חֶפְצוֹ, לָמָּה הוֹפִיעַ
הֲלוֹם לְקוֹל תְּרוּעַת הַחֲצוֹצְרָה?

אַרְאֵל. מִי אָתָּה?
מַה שְּׁמֶךָ, מַצָּבֶךָ? שֶׁלָּמָּה הוֹפַעְתָּ
לְקוֹל הַקְּרִיאָה?

אֶדְגַּר. שְׁמִי כְּבָר אָבַד וְאֵינֶנּוּ,
כִּי אָכַל וַיְגָרֵם בְּשֵׁן־רַעַל הַבֶּגֶד;
אַךְ נוֹפֵל אֵינֶנִּי בְּיַחַשׂ מוֹלֶדֶת
מִמְּשַׂנְאַי, לוֹ דָבָר אֲנַסֶּה הַפָּעַם.

אַלְבַּנְיָה. וּמִי הוּא מְשַׂנְאֶךָ?

אֶדְגַּר. מִי זֶה יַעֲנֵנִי
בְּשֵׁם אֶדְמֻנְד, נְסִיךְ גְּלֹסְטֵר?

אֶדְמֻנְד. הוּא, הוּא בְּעַצְמוֹ; —
אֲבָל מַה חֶפְצֶךָ?

אֶדְגַּר. הָרֵק חַרְבֶּךָ,
זוֹ, אִם אִמְרֵי פִּי לֵב נָדִיב יַכְאִיבוּ,
תִּנָּקֵם מִמֶּנִּי נִקְמַת כְּבוֹדֶךָ:
הִנֵּה חַרְבִּי אָנִי. זֶה מִשְׁפַּט כְּבוֹדִי,
כְּבוֹד אַבִּיר, שְׁבוּעָתִי וּמַצָּבִי אָנִי.
וְהִנֵּה — לַמְרוֹת עֻזְּךָ, כְּבוֹדֶךָ, נְעוּרֶיךָ,
לַמְרוֹת הֶרֶב נִצְחֲךָ וּבְרַק אָשְׁרֶךָ,
לַמְרוֹת אֹמֶץ לִבְּךָ וְרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ:

בְּשֵׁם בּוֹגֵד בְּלִיַּעַל בָּזֶה אֶקְרָאֶךָ,
בּוֹגֵד בֵּאלֹהֶיךָ, בְּאָחִיךָ, בְּאָבִיךָ,
הַצּוֹדָה לְנֶפֶשׁ כְּבוֹד מוֹשֵׁל הָאָרֶץ;
מִמְּרוֹם קָדְקָדְךָ עַד עֲפַר אָרֶץ,
הָרוֹבֵץ מִתַּחַת לְכַפּוֹת רַגְלֶיךָ,
הִנְּךָ יַד אָרוּר, נָבָל וּבְלִיַּעַל.
הַכְזִיבֵנִי נָא, אוֹ אָז זוֹ הַזְּרוֹעַ,
זוֹ הַחֶרֶב עִם כָּל עֱזוּז רוּחִי יַחַד,
יְכוֹנוּ לְהוֹכִיחַ כְּרֶגַע עַל לְבָבֶךָ,
מְקוֹר פֶּשַׁע וָבֶגֶד, כִּי שֶׁקֶר בְּפִיךָ.

אֶדְמֻנְד. הִנֵּה לִי הַצְּדָקָה לִשְׁאָלְךָ לִשְׁמֶךָ;
אַךְ, לְמַרְאֵה פָנֶיךָ, כִּי יָפוּ נֶאְדָּרוּ,
וּלְשֵׁמַע דְּבָרֶיךָ בְּהַשְׂכֵּל וְעֹז רוּחַ,
לֹא אָשִׂים לֵב לִדְבָרִים קַלֵּי עֶרֶךְ,
שֶׁבְּצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט לִדְרֹשׁ אוּכָלָה.
חַטַּאת כָּל בֶּגֶד עַל רֹאשְׁךָ אָשִׁיבָה,
דְּבַר שֶׁקֶר בְּלִיַּעַל אֶל לִבְּךָ אַטִּילָה;
וְאִם אָמְנָם טֶרֶם בּוֹ יִשְׂרֹט שָׂרֶטֶת,
זוֹ חַרְבִּי תָּסֹל לִמְעוֹנוֹ הַדֶּרֶךְ,
לִמְקוֹם בּוֹ יִשְׁכּוֹן יָנוּחַ לָנֶצַח.
הָרִיעוּ בַּחֲצוֹצְרוֹת.

(קול תרועה; שניהם נלחמים; אדמנד נופל).

אַלְבַּנְיָה. הוֹי, הַצִּילוּהוּ!

גָּנֶרִיל. בִּנְפֹל לִפְנֵי בְּנֵי עַוְלָה, נִלְסְתַּר, נָפָלְתָּ.

הֵן עַל פִּי מִשְׁפַּט מִלְחֶמֶת הַבֵּינַיִם
פְּנֵי שׂוֹנֵא מוּזָר הָשִׁיב רֵיקָם יָכֹלְתָּ;
לֹא, לֹא נֻצַּחְתָּ, כִּי בְמִרְמָה נִרְצָחְתָּ.

אַלְבַּנְיָה. כִּלְמִי פִיךְ, אִשָּׁה, פֶּן אֶסְכְּרֶנּוּ רֶגַע
בַּסֵּפֶר הַזֶּה (לאדמנד). הִנֵּה נָא הַבִּיטָה,
שָׁפָל מִכָּל חֵרוּף וּלְזוּת שְׂפָתָיִם,
וּקְרָא חֶרְפָּתְךָ (לגנריל). אַךְ אַל נָא, אֵשֶׁת,
אַל תִּקְרָעִיהוּ! יָדַעְתִּי, יָדַעְתִּי,
כִּי יָדֵךְ כְּתָבַתּוּ (נותן את הספר לאדמנד).

גֹּנֶרִיל. וְלוּ גַּם יְהִי כָכָה;
הֵן לֹא לְךָ, כִּי לִי הוּא מִשְׁפַּט הָאָרֶץ,
מִי הוּא אֵפוֹא יַרְשִׁיעֵנִי?

אַלְבַּנְיָה. שֵׁד שַׁחַת,
הֲתֵדְעִי הַסֵּפֶר?

גֹּנֶרִיל. אַל תִּשְׁאָלֵנִי
לַאֲשֶׁר אֵדָעָה (הולכת לה).

אַלְבַּנְיָה (לפקיד צבא). לֵךְ אַחֲרֶיהָ: הִנֵּה הִיא מִשְׁתַּגַּעַת;
שִׂים עֵינְךָ עָלֶיהָ (פקיד הצבא הולך לו).

אֶדְמֻנְד. אָמְנָה בָגַדְתִּי
כַּאֲשֶׁר תַּרְשִׁיעֵנִי; וְאוּלָם עוֹד יֶתֶר,
רַב יֶתֶר רָשַׁעְתִּי; יָמִים יוֹדִיעוּהָ, —
אַךְ כְּבָר עָבַר וְאֵין לְהָשִׁיב, כָּמוֹנִי אָנִי. —
(לארגר) אַךְ מִי וּמָה אַתָּה, זֶה יַד הָאֹשֶׁר
אִמְּצָה עָלַי זְרוֹעֶךָ? אִם מִזֶּרַע

אֲצִילִים אַתָּה, אֶסְלַח לָךְ.

אֶדְגַּר. הַפַּעַם

אִישׁ לְאָחִיו נִסְלָחָה; בְּיַחַשׁ מוֹלֶדֶת
לֹא נוֹפֵל אָנֹכִי, אֶדְמֻנְד, מִמְּךָ;
וְאִם רַב עֶרְכִּי אָנִי, הֲלֹא כֹה־תֶרֶב
רָעָתְךָ עִמָּדִי. אֶדְגַּר אָנֹכִי,
הַבֵּן לְאָבִיךָ. לָאֵלִים הַצֶּדֶק:
מִפְּרִי חַטֹּאתֵינוּ יוֹצֵר הַנֶּשֶׁק
לְיַסְּרֵנוּ קָשָׁה; וּבְפִנַּת הָאֹפֶל,
בִּזְנוּנִים נוֹצַרְתָּ, שָׁם עֵינָיו נֻקָּרוּ,

אֶדְמֻנְד. מֵישָׁרִים דְּבָרֶיךָ, אֱמֶת וָצֶדֶק;
כֹּה נָסַב הַגַּלְגַּל וַיֵּרֶד מָטָּה;
וְהִנֵּה פֹה הִנֵּנִי.

אַלְבַּנְיָה (לאדגר). וְלִי עָנָה מַרְאֲךָ,
כִּי דַם מַלְכֵי אֶרֶץ נוֹזֵל בְּעוֹרְקֶיךָ; —
גְּשָׁה לִי וַאֲחַבְּקֶךָ! וְיִשָּׁבֵר הָעֶצֶב
לְבָבִי לִרְסִיסִים, אִם מֵעוֹדִי שָׂנֵאתִי
אוֹתְךָ אוֹ אָבִיךָ!

אֶדְגַּר. אָמְנָם יָדַעְתִּי
נִסְיךָ חֶסֶד.

אַלְבַּנְיָה. וְאֵיפֹה נִסְתַּרְתָּ עַד הֵנָּה?
וְאֵיכָכָה זֶה נוֹדַע לְךָ אֲסוֹן אָבִיךָ?

אֶדְגַּר. כַּאֲשֶׁר הִתְעַנָּה הִתְעַנֵּיתִי גַם אָנִי. —
בְּקִצְרָה, אֲדוֹנִי, לְךָ אֲסַפֵּרָה;

וְאַחֲרֵי סַפְּרִי, הָהּ, לוֹ לִבִּי יִתְפּוֹצֵץ! —
לְהִמָּלֵט מִמִּשְׁפַּט חֵרֶם וָמָוֶת,
שֶׁשָּׁמַר עֲקֵבָי. (הָהּ, נֹעַם חַיֵּי חָלֶד!
כִּי נִבְחַר לָמוּת לִרְגָעִים בִּמְצוּקֵי מָוֶת
מִמּוּת פַּעַם אֶחָת!) הִתְחַפַּשְׂתִּי
וּבִלוֹאֵי סְחָבוֹת כִּמְשֻׁגָּע לָבָשְׁתִּי;
לְמַרְאֵי הַמְּגֹאָל כְּלָבִים הִתְנוֹדָדוּ:
כְּמַּרְאֶה הַזֶּה אֶת אָבִי פָּגַשְׁתִּי
בַּעֲגִילֵי הַדָּם, זוּ אַבְנֵי הַחֵפֶץ
אַךְ לִפְנֵי רֶגַע מִקִּרְבָּם הוּצָאוּ;
וָאֱהִי לוֹ לִמְנַהֵל, שָׁאַלְתִּי לוֹ לֶחֶם,
נִחַמְתִּיו, הִצַּלְתִּיו מִיֵּאוּשׁ נָפֶשׁ;
וּבְכָל אֵל הַיָּמִים — הָהּ, מַה נּוֹאַלְתִּי!
אֵלָיו לֹא הִתְוַדַּעְתִּי עַד לִפְנֵי רֶגַע,
בַּחֲגֹרִי הַחֶרֶב בְּלֵבָב לֹא־בָטוּחַ,
אַף כִּי מָלֵא תִקְוָה, כִּי חֶפְצִי יַצְלִיחַ,
חִלִּיתִי פָנָיו לְבָרְכֵנִי הַפָּעַם.
סִפַּרְתִּי לוֹ נְדוּדַי מֵאָז וְעַד הֵנָּה;
אַךְ לִבּוֹ פָּצוּעַ, הָהּ, לֹא עָצַר כֹּחַ
לַעֲמֹד בְּמִלְחֶמֶת עֹז רִגְשׁוֹת הַנֶּפֶשׁ,
הַגִּיל גַּם הָעֶצֶב, וַיִּשָּׁבֵר פֶּתַע
בִּצְחוֹק שְׂפָתָיִם.

אֶדְמֻנְד. עַד לִבִּי דְּבָרֶיךָ
נָגָעוּ, וּלְטוֹבָה עָלַי יִפְעָלוּ;

דַּבֵּר עוֹד, דַּבֵּרָה; הָזוּת פָּנֶיךָ
בְּךָ תַעַן, כִּי רַבּוֹת עוֹד רַבּוֹת בְּפִיךָ.

אַלְבַּנְיָה. אִם עוֹד דָּבָר מָר וּמְלֵא עֹצֶב, הֶרֶף:
נַפְשִׁי בִינוֹנִי כִּמְעַט תֵּלֵךְ תֶּמֶס
לִשְׁמֹעַ דְּבָרֶיךָ.

אֶדְגַּר. אַךְ דַּי תוּגָה וָאֵבֶל
בִּדְבָרַי לְנֶפֶשׁ שֶׁתִּבְהַל בָּעֹצֶב;
אַךְ גַּם יֶתֶר מִדַּי יֵשׁ שֶׁיִּרְבּוּ וְיִרְבּוּ
וְעַל כָּל מְרוֹם קֵץ עוֹד עָלוּ רַב יֶתֶר. —
עֵת תַּמְרוּרִים בָּכִיתִי שָׁם אִישׁ הוֹפִיעַ,
שֶׁלֹּא אַחַת רָאַנִי בַּאֲפֵר הָעֹנִי
וַיִּרְחַק מִמֶּנִּי בְּבוּז וּשְׁאָט נֶפֶשׁ;
וּבְשָׁמְעוֹ הַפַּעַם מִי סָבַל כָּכָה,
בְּעֶזוּז סַעֲרַת רוּחוֹ אֶל לִבּוֹ חִבְּקַנִי
וַיָּמָר בְּקוֹל, קוֹל קוֹרֵעַ שָׁמָיִם;
אָז יִפֹּל עַל אָבִי, בִּמְרִירוּת יָשִׂיחַ
סִפּוּרוֹ הַנּוֹרָא, רַב תּוּגָה וָדֶמַע,
שֶׁלֹּא שָׁמְעָה עוֹד אֹזֶן; וּבְדַבְּרוֹ כָּכָה
מֵרֶגַע לְרֶגַע תּוּגָתוֹ גָּבֵרָה,
עַד מֵיתְרֵי חַיָּתוֹ הִנָּתֵק הֵחֵלּוּ.
אָז תְּרוּעַת הַחֲצוֹצְרָה בַּשְּׁנִיָּה שָׁמַעְתִּי
וַעֲזַבְתִּיו מְפַרְפֵּר בֵּין הַחַיִּים וָמָוֶת.

אַלְבַּנְיָה. אַךְ מִי זֶה הָאִישׁ?

אֶדְגַּר. קֶנְט, קֶנְט הַמְּחֻרָם, שֶׁנִּלְוָה לַמֶּלֶךְ:

הִתְחַפֵּשׂ וַיְשָׁרֶת אֲדוֹנָיו אוֹיְבֵהוּ,
כַּאֲשֶׁר לֹא שֵׁרֵת עוֹד עֶבֶד מִבָּטֶן.

אציל נדחף בבהלה ובידו מאכלת מלאה דם.

הָאָצִיל. הוֹי, הוֹי, הַצִּילוּ, הַצִּילוּ, הַצִּילוּ!

אֶדְגַּר. מַה זֹּאת נִהְיָתָה?

אַלְבַּנְיָה. בֶּן־אָדָם, הַגִּידָה! —

אֶדְגַּר. מָה הַדָּם עַל הַמַּאֲכֶלֶת?

הָאָצִיל. עוֹדֶנָּה
חַמָּה, עוֹד יַעַל עֲשָׁנָהּ; אַךְ זֶה כְּרֶגַע
מִלֵּב הוּצָאָה — הִיא מֵתָה!

אַלְבַּנְיָה. מִי? דַּבֵּרָה!

הָאָצִיל. אִשְׁתְּךָ, אִשְׁתְּךָ! הִיא גַּם סַם רַעַל
לַאֲחוֹתָהּ הֵכִינָה: כֹּה הִתְוַדָּתָה.

אֶדְמֻנְד. שְׁתֵּיהֶן יַחַד לִי אֵרַשְׂתִּי: וּכְרֶגַע
שְׁלָשְׁתֵּנוּ פֹּה חַג הַנִּשּׂוּאִים נָחֹגָּה.

אַלְבַּנְיָה. הֲבִיאוּן הֲלוֹם בַּחַיִּים אוֹ בַּמָּוֶת!
זֶה מִשְׁפַּט הָאֵלִים, שֶׁכָּכָה יְחִתֵּנוּ,
לֹא יְעוֹרֵר לְחֶמְלָה עֲלֵיהֶן לִבֵּנוּ (האציל הולך לו).

קֶנְט יופיע.

אֶדְגַּר. הִנֵּה קֶנְט בָּא.

אַלְבַּנְיָה. הוֹי, הֲזֶה הוּא? לֹא עַתָּה
הָעֵת לְקַדֵּם פָּנָיו כַּאֲשֶׁר לוֹ יָאָתָה.

קֶנְט. הִנֵּה בָאתִי לְבָרֵךְ מַלְכִּי וּלְהִפָּרֵד
מִמֶּנּוּ לָנֶצַח. הֲפֹה אֵינֶנּוּ?

אַלְבַּנְיָה. הָעִקָּר שֶׁכָּחְנוּ! — אֶדְמְנְדְ, אֵי הַמֶּלֶךְ
וְאֵי כָּרְדֵלְיָה? (גויות גנריל וריגן מובאות).
קֶנְט, מָה הַמַּחֲזֶה בְּעֵינֶיךָ?

קֶנְט. אֲהָהּ, מַדּוּעַ זֶה כָּכָה נִהְיָתָה?

אֶדְמְנְדְ. אָכֵן, אֲהֵבַתְנִי: בִּגְלָלִי סַם רָעַל
לַאֲחוֹתָהּ נָתָנָה, וְאַחַר הַמַּאֲכֶלֶת
בִּלְבָבָהּ תָּקָעָה.

אַלְבַּנְיָה. אֱמֶת דִּבַּרְתָּ. —
כַּסּוּ פְּנֵיהֶן!

אֶדְמְנְדְ. הִנֵּה רְגָעַי חָצְצוּ: —
לַמְרוֹת תְּכוּנַת נַפְשִׁי, עָשׂוֹ טוֹב אֶחְפֹּצָה,
שִׁלְחוּ נָא מַהֵר — הָהּ, חוּשׁוּ — הַהַרְמוֹנָה
מִפִּי יָצָא עַל לִיר וְכָרְדֵלְיָה דְּבַר מָוֶת —
הָהּ, שִׁלְחוּ בְּעוֹד עֵת.

אַלְבַּנְיָה. חוּשׁוּ, רוּצוּ, רוּצוּ!

אֶדְגַר. אֶל מִי, אֲדוֹנִי? — בִּידֵי מִי הַפְּקֻדָּה?
שְׁלַח אוֹת חֲנִינָה אֵלֵיהוּ.

אֶדְמְנְדְ. הֵיטַבְתָּ
לְדַבֵּר: הִנֵּה חַרְבִּי, מַהֲרָה קָחֶנָּה
וְלִפְקִיד הַצָּבָא שָׁם תִּתְּנֶנָּה.

אַלְבַּנְיָה. חוּשָׁה
אִם תִּיקַר לְךָ נַפְשְׁךָ! (אדגר ממהר לרוץ).

אֶדְמְנְדְ. בְּיָדוֹ פְּקֻדָּה בִּשְׁמִי וּבְשֵׁם אִשְׁתְּךָ,
לִתְלוֹת אֶת כָּרְדֵלְיָה חֶרֶשׁ בַּכֶּלֶא,

וְלִטְפֹּל הָרֶצַח עַל נַפְשָׁהּ נוּאֶשֶׁת,
כִּי שָׂמָה בְּיָדֶיהָ הַקֵּץ לְחַיֶּיהָ.

אַלְבַּנְיָה. אֱלֵי מֵעַל לָהּ יְסוֹכֵכוּ! (לאנשיו) הוֹצִיאוּהוּ
כָּעֵת מֵעַל פָּנָי! (אדמנד נשא משם).

ליר, מחבק גוית כרדליה המתה בזרועותיו, אדגר, פקיד צבא ואנשי חיל יופיעו.

ליר. הֵילִילוּ, הֵילִילוּ, הֵילִילוּ, הֵילִילוּ!
הוֹי, אַנְשֵׁי הָאֶבֶן, הוֹי לִבּוֹת הַסָּלַע!
מִי יִתְּנֵנִי לְשׁוֹנוֹתֵיכֶם, מִי יִתְּנֵנִי
כָּל עֵינֵיכֶם, וְאֶזְעַק וְאָמֵר בַּבֶּכִי,
וּלְקוֹלִי תִתְפּוֹצֵץ כִּפַּת הַשָּׁמַיִם! —
אֲהָהּ, כִּי אֵינֶנָּה, אֵינֶנָּה לָנֶצַח! —
מֵתָה, נִדְמָה כְּמוֹ אֶבֶן, הַגִּישׁוּ
לִי מַרְאָה! אִם תַּרְטִיב רוּחָהּ וְהֶעִיבָה
פָּנֶיהָ, אָז חַיָּה עוֹדֶנָּה.

קֶנְט. הֲבָא קֵץ הַתֵּבֵל?

אֶדְגַּר. אִם זֶה הוּא סֵמֶל
בַּלָּהוֹת אַחֲרִיתָהּ?

אַלְבַּנְיָה. חֲדַל רֶגַע, חָלֶד! —

ליר (בהגישו נוצה לאף כרדליה).
הַנּוֹצָה תָנוּעַ; כֵּן, חַיָּה עוֹדֶנָּה! —
אִם אָמְנָם תֶּחִי, הִנֵּה זֶה הָאֲשֶׁר
יָסִיר מִלְּבָבִי כָּל דְּאָגָה וָעֹצֶב
שֶׁבַּעְתִּי עַד עָתָּה.

קֶנְט (כורע) אֲדוֹנִי, רַב חֶסֶד!
לִיר. אַחֲלַי גֶּשׁ־הָלְאָה!
אֶדְגַּר. הֲלֹא זֶה קֶנְט אוֹהַבְךָ.
לִיר. תַּאֲלָתִי לָכֶם, רוֹצְחִים, בּוֹגְדֵי אָוֶן!
יָכֹלְתִּי לְהַצִּילָהּ; אַךְ עַתָּה אֵינֶנָּה,
אֵינֶנָּה עוֹד לָנֶצַח!
כָּרְדֶלְיָה, כָּרְדֶלְיָה! הָהּ, חַכִּי לִי רֶגַע.
הַס! מַה־זֹּאת אָמַרְתְּ? — הֵן קוֹלָהּ מְלֹא נֹעַם
וָרֹךְ הָיָה תָמִיד, — אֶבֶן חֵן לָאִשָּׁה:
הָרַגְתִּי הַנָּבָל, שֶׁתָּלַךְ שָׁמָּה.
פְּקִיד צָבָא. אָמְנָם כֵּן, אֲדוֹנִי הִכָּהוּ נָפֶשׁ.
לִיר (לפקיד). בֶּן־אָדָם, הַגֵּד, אִם לֹא זֹאת עָשִׂיתִי?
הָיוּ יָמִים, וְלִבְרַק חַרְבִּי לַהֶטֶת
יְקַפְּצוּ כֻלָּהֶם; עַתָּה זָקַנְתִּי
וּתְלָאוֹתַי אֶל כָּלָה הִכְרִיעוּנִי. —
(לקנט) מִי אַתָּה? לֹא עוֹד עֵינַי לִרְאוֹת תֵּיטַבְנָה. —
אַגִּידְךָ כְּרֶגַע.
קֶנְט. אִם יִתְפָּאֵר הָאֹשֶׁר,
כִּי אָהַב וַיְתָעֵב אֲנָשִׁים, תִּרְאֶינָה
עֵינֵינוּ פֹה אֶחָד מֵאֵלֶּה.
לִיר. מִכַּעַשׂ
עֵינִי עָשְׁשָׁה. אִם לֹא קֶנְט הִנְּךָ?
קֶנְט. אֲנִי הוּא, עַבְדְּךָ קֶנְט; אֵי קַיּוּס עַבְדֶּךָ?
לִיר. אַךְ זֶה עֶבֶד בֶּן חַיִל וְנֶאֱמַן רוּחַ,

יַד, וּמָהִיר כַּחֵץ:— כְּבָר מֵת לַשָּׁחַת.

קֶנְט. לֹא, אֲדוֹנִי הַטּוֹב, אֲנִי הוּא עַבְדְּךָ,—

לִיר. זֹאת אֶרְאֶה כְּרָגַע—

קֶנְט. שֶׁמֵּאָז הוּשַׁב הָאוֹפָן עָלֶיךָ
הִתְעַנָּה עִמְּךָ כַּאֲשֶׁר הִתְעַנֵּיתָ.

לִיר. גַּם בָּרוּךְ תִּהְיֶה לִי פֹּה.

קֶנְט. לֹא, פֹּה רוֹבֶצֶת
הָאָלָה:— בַּכֹּל תּוּגָה, אֹפֶל וָמָוֶת.—
בְּנוֹתֶיךָ הַבְּכִירוֹת יָד בְּנַפְשָׁן שָׁלָחוּ
וַתְּמוּתֶינָה בְּאֶפֶס תִּקְוָה.

לִיר. כֵּן, כָּכָה
חָשַׁבְתִּי גַּם אָנִי.

אַלְבַּנְיָה. אַךְ בְּלִי דַעַת נֶפֶשׁ
יְדַבֵּר; לַשָּׁוְא נִתְוַדַּע אֵלָיו הַפָּעַם.

אֶדְגַּר. אָכֵן לַשָּׁוְא, לַשָּׁוְא.

פְּקִיד צָבָא יופיע.

הַפָּקִיד. אֶדְמֻנְד מֵת, אֲדוֹנִי.

אַלְבַּנְיָה. הַדָּבָר הַזֶּה קַל עֶרֶךְ הַפָּעַם.
אֲדוֹנַי וְרֵעַי, שְׁמָעוּנִי נָא רָגַע.
לָאֻמְלָל הַגָּדוֹל, שְׂבַע עָמָל וָכַעַשׂ,
לִגְהוֹת מֶנּוּ מָזוֹר צָרָיו נֹחַם אֶתֵּנָה;
הִנֵּה יָדִי עוֹזֶבֶת שֵׁבֶט מֶמְשֶׁלֶת
וְלַמֶּלֶךְ הַזָּקֵן בָּזֶה אֶתְּנֶנּוּ
עַד יוֹמוֹ הָאַחֲרוֹן.

(לאדגר ולקנט). וְלִשְׁנֵיכֶם יָחַד
מִשְׁפְּטֵיכֶם אָשִׁיבָה וַעֲלֵיהֶם אוֹסִיפָה,
עַל כָּל תַּגְמוּלֵיכֶם, כָּהֵמָּה וְכָהֵמָּה. —
אוֹהֲבֵינוּ כֻּלָּהֶם פְּרִי הַסְּדָם יִשְׂבָּעוּ
וּמְנָת כָּל אוֹיְבֵנוּ סַף רַעַל הַמָּעַל.
הָהּ, רְאוּ נָא, רְאוּ!

לִיר. וּבִתִּי אֻמְלָלָה נִתְלָתָה!
לֹא, לֹא, בְּלִי כָל רוּחַ חַיִּים! גַּם הַכֶּלֶב,
הַסּוּס, הָעַכְבָּר יִחְיוּ, וּמַדּוּעַ
אַךְ בְּאַפֵּךְ אַתְּ אֵין רוּחַ? הָהּ, לֹא תָשׁוּבִי
אֵלַי עוֹד לָנֶצַח, לָנֶצַח, לָנֶצַח! —
אָנָּא כַּפְתּוֹרִי זֶה לִי פַּתְּחוּ! — (מראה על לבו).
אוֹדְךָ, אֲדוֹנִי! — הַתִּרְאוּ? הָהּ, הַבִּיטוּ
אֵלֶיהָ, — רְאוּ נָא, — שִׂפְתוֹתֶיהָ, —
הָהּ, הַבִּיטוּ, —
הַבִּיטוּ נָא שָׁמָּה! — (מת).

אֶדְגַּר. מִתְעַלֵּף הִנֵּהוּ! —
הָהּ, מַלְכִּי, אֲדוֹנִי! —

קֶנְט. הָהּ, לִבִּי, הִשָּׁבֵר;
אָנָּא, הִשָּׁבֵר!

אֶדְגַּר. הִתְאוֹשֵׁשׁ נָא, מַלְכִּי!

קֶנְט. אַל הַלְאוֹת רוּחֵהוּ: תְּנֵהוּ לַעֲבֹר שָׁמָּה!
אַךְ הָאוֹיֵב בְּנֶפֶשׁ יַאֲרִיךְ זוֹ הַנֶּפֶשׁ,
כִּי תוֹסִיף הִתְעַנּוֹת בִּמְצוּקוֹת הֶחָלֶד.

אֶדְגַּר. אֲהָהּ, וְהוּא אָמְנָם מֵת.

קֶנְט. אָכֵן, מָה רַב הַפֶּלֶא,
כִּי עָצְרָה חַיָּתוֹ כֹּחַ עַד הֵנָּה;
אַף אָמְנָם כַּצֵּל אַךְ הִתְהַלֵּךְ אִתָּנוּ.

אַלְבַּנְיָה. הוֹצִיאוּם מִזֶּה!
מַה־נּוֹרָא בָּעֵת לְכֻלָּנוּ הָאֵבֶל!
וְאַתֵּמָה, אֲהוּבַי, יַחְדָּו הִתְאוֹשְׁשׁוּ,
וּמִשְׁלוּ בָּאָרֶץ, פִּצְעֶיהָ חַבֵּשׁוּ.

קֶנְט. עוֹד אַחַת מְעַט הִיא וּלְדַרְכִּי אֶפְסָעָה,
אֲדוֹנִי לִי קוֹרֵא — וּבְקוֹלוֹ אֶשְׁמָעָה.

אַלְבַּנְיָה. אַךְ סֵבֶל הָעֵת זוֹ הָרָעָה נִסְבֹּלָה,
לֹא אֲשֶׁר נָאוֶה, אֲשֶׁר נָחוּשׁ נְמַלֵּלָה,
הַיָּשִׁישׁ רָאָה רָעָה מְחוֹל תִּרְבֶּינָה,
עֵינֵינוּ בְחַיֵּינוּ כָּאֵל לֹא תֶחֱזֶינָה.

(כלם יוצאים לקול מנגינות אבל).

פרידריך הֶבֶּל.

יהודית.

חזון־תוגה בחמש מערכות.

תרגום

ש. ל. גרדון.

הוצאה „תושיה".

ווארשא. תר"ס.

בדפוס מ. י. האלטער ושותפו, נאלעווקי 7.

ІЕГУДИТЪ

т. е. ЮДИѲЬ.

Трагедія въ 5-ти дѣйствіяхъ

Ф. Геббеля

перев. С. Л. Гордона.

Изданіе „Тушія".

ВАРШАВА. 1900.

Тип. М. И. Гальтера и Комп., Налевки № 7.

Дозволено Цензурою
Варшава, 28 Марта 1900 г.

הנפשות.

יהודית.
הלופרנש.
פקיד הצבא להלופרנש,
משרתיו.
מלאכים מארץ לוב.
מלאכים מארם נהרים.
אנשי צבא.
תרצה, שפחת יהודית.
אפרים.
זקני בתול.
כהנים.
תושבי העיר. ביניהם:

אמנון.
הושע.
בַּעֲנָה.
אָסָד.
דניאל אחיו, עור ואלם.
שמעיהו רעו של אסד.
הֶלְיָה אשת שמעיהו.
אֲכִיוֹר, פקיד־צבא מואב.
כהני האשורים.
שמואל, ישיש מוכל בידי נכדו.
נשים, ילדים.

מערכה ראשונה.

מחנה הלופרנש.

לפנים מימין הבמה אהל שר הצבא. אהלים. אנשי המלחמה ושאון רב. רכסי הרים נראים מרחוק ועיר נשקפת בינותם.
שר הצבא הלופרנש יוצא מן האהל בראש שלישיו ופקידי הצבא. המנגנים מריעים לעמתם. השר נותן אות והמנגינות נדמו.

הלופרנש. הגישו הזבח!
הכהן הראש. למי מאלהינו האדירים?
הלופרנש. ולמי הקריבו אתמול?
הכהן הראש. אתה צוית להפיל גורלות, ויעל הזבח בגורל הבעל.
הלופרנש. אם כן אפוא הבעל איננו רעב עוד היום. ועתה קטר יקטרו לאל אשר תדעוהו כלכם ואף גם זאת לא תדעוהו!
הכהן הראש (בקול רם). הלופרנש מצוה להקטיר לאל אשר נדע כלנו ואף גם זאת לא נדענו!
הלופרנש (בשחוק). הוא האל אשר אכבדהו מכל האלהים.

(מקטרים את הזבחים).

הלופרנש. שליש!
השליש. מה יצוה הלופרנש?
הלופרנש. מי בכל אנשי חילי אשר דבר לו להתאונן על פקידו, יגש אלי. הודיעה זאת!

השליש (עובר בין מערכות הצבא וקורא). מי בכם אשר דבר לו להתאונן על פקידו יגש לפני הלופרנש!
איש הצבא. קובל אני על פקידי.
הלופרנש. על מה?
איש הצבא. תמול שביתי לי בסערת המלחמה עלמה יפת תאר מאד. מברק עיניה השחורות והגדולות חתי, נסוגותי אחור ולא ערבתי את לבי לנגע בה. לפנות ערב יצאתי מאהלי ואעש כה וכה, והנה זה בא הפקיד אל האהל ובראותו את הנערה חמד יפיה בלבבו וינסה דבר אליה, וכאשר התקוממה לו, דקר אותה בחרבו וימיתנה.
הלופרנש. מות יומת הפקיד! (אל אחד הרצים:) חושה אל תעמד. אך גם איש ריבו קחהו עמך. אולם הפקיד ימות ראשונה.
איש הצבא. הגם אותי צוית להמית?
הלופרנש. על עזותך. הן אך לנסותכם הוצאתי את הפקודה הזאת; כי אם אטה אזן לתלונות אנשי הצבא על פקידיהם לשפט משפטם, מי הוא זה אשר יסך לי מתלונות פקידי הצבא אשר ילונו עלי!
איש הצבא. אך למענך נמנעתי מנגע בה; אמר אמרתי להביאנה אליך.
הלופרנש: הלא ידע העני המוצא עטרת תפארת, כי אך למלך היא; והמלך לא ירב להודות לו בהביאו אותה אליו. ואף גם זאת אגמלך היום על מחשבתך הטובה, כי רב חסד אני הבקר הזה: ממבחר ייני שתה לך לשכרה בטרם תמות. ועתה — הלאה מזה.

(איש הצבא מובל בידי אחד הרצים אל אחורי הבמה).

הלופרנש (אל אחד הפקידים). צו לאסור את הגמלים!
הפקיד. כדברך עשיתי.
הלופרנש. עשית? הכבר צויתיך לעשות זאת?
הפקיד. לא; אך אמור אמרתי: עוד מעט וצוית לעשות כדבר הזה.

הלופרנש. מי אתה, כי תערב את לבך לגנב את מחשבות לבבי? אין חפץ לי בדבר הזה! רצוני הוא האחד והמעשה אשר תעשון — השנים, ולא להפך. השמעת?!

הפקיד. סלח נא! (הולך לו).

הלופרנש (לנפשו). אך זו היא חכמה להתחפש ולהסתר תמיד, להיות מעֻלף בחידות עולמים — רואה ואינו נראה! וזאת החכמה, המים לא ידעוה; כבר בא האדם עד תכונתם ויבן לים חפי מבטחים ויפלג לשטף הנהר תעלה. גם האש לא באה בסודה; כבר נודע טבעה גם לטבחות הנבערות אשר אחר הכירים, ועתה יתעמר בה כל נבזה וחדל אישים ויבשל בה את תבשילו. השמש גם היא לא תבן לה; האדם הבין דרכה במרום השמים וידע מוצאה ומבואה ותקופתה בכל נתיבותיה, וכל חיט וסנדלר ימד לצלה את העת לשעות ולרגעים. אני אך אני אדענה. פה יארבו לי מסביב, יביטו וישקיפו מבעד לחרכי נפשי ואֶשנביה אל קרבי פנימה; מכל הגה, מכל מלה אשר תתמלט מפי יאמרו לעשות להם מפתח לחדר לבי הסגור ומסגר; אך לשוא עמלם! היום אינני עוד את אשר הייתי אתמול, אף לא אחד הפתאים הנני, אשר בגאות אולתם יכרעו ברך לפני גדלם ותפארתם הם; בחפץ לב אקרע לגזרים את זהלופרנש החי היום ואת הגזרים האלה אתן לברות להלופרנש אשר יהיה מחר. לא העבודה הנגאסה למלא ולהשביע את המעים היא החיים בעיני, כי אם התחדשות ההויה והתילדותה התמידית. אמנם יש אשר אדמה כי בכל ההמון הגס והנבער הזה אך אני הוא האחד החי והמרגיש, ורבבות היצורים האלה יחלו לחוש את נפשם אך בעת שברי אזרועם מקנה, או ברגע הסירי את ראשי מעליהם. גם המה כבר החלו להבין זאת יותר ויותר, אך תחת לבקש את קרבתי ולהתרומם עלי, יסוגו אחור בשפלות רוחם וינוסו מפני כאשר תנוס הארנבת מפני הלהבה פן תבער ותלחך את שערה. הוי! לו היה לי אך אויב אחד, אך אחד, אשר יערב את לבו להתיצב בפני, כי אז חבקתיו ונשקתיו מנשיקות פי, ובשומי אותו מרמס לרגלי, אחרי מלחמה קשה וארוכה, התנפלתי עליו ומתי עמו יחד! זה האיש נבוכדנצר אינו אלא מספר גדול, אשר יבלה את עתו אך בהשנותו ובהכפלו

בעצמו בלי הרף. כאשר יגרע מן המספר הזה אני ואשור לא ישאר ממנו בלתי אם עור אדם ממלא בשר וחלב. את כל עמי הארץ אכניע לפניו ואז — אשוב ולקחתים ממנו!

פקיד. מלאך בא הנה מכבוד אדוננו המלך הגדול.

הלופרנש. הביאהו כרגע לפני. (לנפשו): ערף, העודך רך כקנה כי תכף לפניו? נבוכדנצר דואג לך תמיד לבל תשכח את התורה הזאת.

המלאך. נבוכדנצר, המביט לארץ ותרעד, ואשר לו העז והממשלה ממזרח שמש עד מבואו, שולח לשר צבאו להלופרנש את ברכתו, ברכת העז.

הלופרנש. בהכנעה אחכה לשמוע את פקודותיו.

המלאך. אין חפץ למלך כי יעבדו אלהים אחרים על פניו.

הלופרנש (בגאון). לא אפונה כי שמע נצחונותי החדשים העיר חפץ כזה בלבבו.

המלאך. נבוכדנצר מצוה להקטיר זבח ומנחה אך לו לבדו, ולנתץ ולאבד את כל היכלי אלהים אחרים ולהרס את מזבחותיהם.

הלופרנש (לנפשו). והיה הוא האחד תחת המון כל האלים השונים. מה טוב ומה נעים הדבר! אולם אין איש אשר ינעם לו הדבר הזה כאשר ינעם למלך בעצמו, כי יקח בידו את גבעו הנוצץ וכרע והשתחוה לפני תמונתו והתפלל אליה תמיד. אך ישמר נא מכאב בטן פן יעוה את פניו ונבעת מפני תמונתו. (בקול) אין זאת כי לא ידע המלך כאב־שנים בחדש הזה.

המלאך. הודות והלל לכל האלהים האדירים.

הלופרנש. הלא כה תאמר: הודות והלל לו בעצמו.

המלאך. נבוכדנצר מצוה להקטיר לו זבח ומנחה בבקר בבקר בזרוח השמש על הארץ.

הלופרנש. אם כן אחרת לבוא היום; וכבוא השמש בקטיר לו היום את הזבח לריח ניחוח.

המלאך. אף הואיל נבוכדנצר לצות לך, הלופרנש, כי

תשמור את נפשך מאד לבלתי שום נפש בכף בכל מקרה ופגע במלחמה.

הלופרנש. כן, ידידי, לו יכלו החרבות לעשות תושיה מבלי אשר תאחז בהן יד האדם! ואמנם — הנה אין דבר אשר יכשיל כחי ככוס היין, אשר אשא תמיד לחיי המלך, וממנה הן לא אוכל לחדל.

המלאך. נבוכדנצר אומר, כי אין איש בכל עבדיו, אשר יוכל למלא את מקומך וכי רבה עוד העבודה לפניך.

הלופרנש. טוב הדבר; מהיום והלאה אהב את נפשי בכל נפשי ובכל מאדי, כי כן צוה לי המלך. הנני נושק הדום רגליו.

(המלאך הולך לו).

הלופרנש. שליש!

השליש. מה יצוה הלופרנש?

הלופרנש. אין אלהים זולתי נבוכדנצר. צא והכרז.

השליש (עובר בקרב המחנה בין שדרות הצבא ומכריז). אין אלהים זולתי נבוכדנצר!

(הכהן הגדול עובר על פניו).

הלופרנש. השמעת, כהן, את אשר צויתי להכריז?

הכהן. שמעתי.

הלופרנש. לך אפוא ושברת את הבעל לרסיסים. את עצו נתתי לך לתשורה.

הכהן. אבל איך אוכל ושברתי את אשר עבדתי וכבדתי עד עתה?

הלופרנש. אם אלהים הוא ירב לו. ואתה תעשה אחת משתי אלה: או תשבר את הבעל או תתלה על עץ.

הכהן. הנני ושברתי כרגע. (לנפשו) צמידי זהב על אזרועות הבעל.

הלופרנש. ארור זה האיש נבוכדנצר! ארור הוא, יען אשר חשב מחשבה גדולה ונפלאה, מחשבה אשר לא ידע ולא יבין להרימה למרום קץ הכבוד והתפארת, כי עוד ינבל אותה

וישימנה לשחוק! אמנם זה כבר רחש לבי את הדבר הזה; אך חפץ גדול אחד ותכלית רוממה אחת לאנושיות בארץ: להוליד אלהים מקרבה; ובמה יראֶה האל האדיר, יליד בני האדם, לדעת, כי אמנם אלהים הוא, אם לא בהתקוממו למלחמת נצח במחולליו ומולידיו אלה, בכבשו בקרב לבו את הרגשות הנבערים: החמלה, רפיון הרוח ופלצות הנפש מפני המחשבה הגדולה והתעודה הנוראה ההיא, בהדיקו לעפר את כל יושבי תבל, אשר יודו ויעידו יחד ברגעי המות, כי אמנם אלהים אדירים הוא? — ונבוכדנצר יודע להקל מעליו את העבודה הגדולה הזאת. הרצים יעידו ויגידו כי אלהים הוא, ועלי לתת לבני תבל את האות והמופת כי אמנם אל הוא!

(הכהן הראש עובר על פניו).

הלופרנש. הֲנָפַץ הבעל?

הכהן. הנה הוא בוער באש; יסלח נא לעוני.

הלופרנש. אין אלהים זולתי נבוכדנצר. ואתה צַוית להעמיק חקר ולהמציא יסודות האמונה החדשה הזאת, ואני אשלם לך בזהב שכר התורה הזאת. ראה נתתי לך מועד שלשת ימים.

הכהן. אקוה, כי אדע לעשות רצונך. (הולך לו).

פקיד צבא. מלאכים באו הנה לשחר פניך בשם מלכם.

הלופרנש. מה שמו כי אדע?

פקיד הצבא. סלח נא; זכרוני ילא לקרא בשם את כל המלכים הנכנעים לפניך, ועל כן לא אדע לענותך הפעם.

הלופרנש (משליך אליו שרשרת זהב). הא לך שכר אי־הדעת הנעימה הזאת. הביאם הנה.

המלאכים (משתחוים לפניו ארצה). ככה ישתחוה מלך לוב לפניך אפים ארצה, כאשר תואיל להופיע בעיר מלכותו.

הלופרנש. ומדוע לא באתם אלי תמול, שלשם?

המלאכים. אדונינו!

הלפרנש. הרחוק מכם הדרך או ההפץ להכנע מפני?

המלאכים. אוי לנו!

הלופרנש (לנפשו). נפשי מלאה זעם וקצף, קצף על נבוכדנצר. עתה אט למו חסד, פן תרומנה התולעים האלה ונתנו ידם לאיש חרמי. (בקול). קומו ואמרו לאדוניכם המלך —

פקיד צבא (נגש פתאם). מלאכים באו מארם נהרים!

הלופרנש. הביאם הנה.

מלאכי ארם (משתחוים לפניו ארצה). ארם נהרים תכנע ביראת הכבוד לפני הלופרנש הגדול, אם אך יאיר פניו אליה ונטה לה חסד.

הלופרנש את חסדי לא אמכר במחיר, כי בנדבה אתנהו.

מלאכי ארם. לא כן; ארם נכנעת לפניך בלי כל תנאי, אך היא מקוה לחסדך הגדול.

הלופרנש. ואנכי טרם ארע אם תבוא תקותה זאת. מדוע התמהמהתם עד הנה?

המלאכים. לא בארצנו התמהמהנו, כי אם בדרך הרחוקה.

הלופרנש. אחת היא לי. כבר נשבעתי באפי להשמיד ולאבד את העם אשר יכנע לפני לאחרונה, ואת שבועתי לא אחלל.

המלאכים. איננו האחרונים, אדוני. בהיותנו בדרך שמענו כי עם העברים הוא העם האחד בכל עמי הארץ אשר יעז להתקומם נגדך וכבר בנה מצדות וצדיחים להתבצר מפניך.

הלופרנש. אם כן אפוא הגידו לאדוניכם המלך, כי נשאתי פניו וארצהו להיותו לי עבד, ואת התנאים ישמע מפי אחד משרי אשר אשלח אליו ושמתי את דברי בפיו. (אל מלאכי לוב): כדברים האלה תאמרו גם לאדוניכם. (אל מלאכי ארם): מי המה העברים?

אחד המלאכים. אדוני, עם תועי לבב הם. הן גאות עזותם לבדה להתקומם נגדך תען בם, כי אין ברוחם נכונה. ואף גם זאת כי יעבדו ויתפללו לאל אשר לא יראו פניו ולא ישמעו את קולו, ואין מהם יודע איה מקום מגורתו; ובכל זאת יקטירו לו זבחים ועולות לכפר פניו, כאלו הצקיף אליהם מעל המזבח

בחכמת זעם כאחד מאלהינו האדירים. הנה הם יושבים שם בין ההרים.

הלופרנש. מה הערים אשר הם יושבים בהן, מה מצבם, מה שם המלך המושל בהם ומה מספר אנשי מלחמתם?

המלאך. זה עם לבדד ישכון, עם לא אֵמון בו ושונא לכל העמים. כל דרכיהם ועלילותיהם, מצבם וגבורתם נעלמו מאתנו כאשר נעלם מהם אלהיהם המסתתר. דבר אין להם עם העמים שכניהם; לא יאכלו מלחמנו, ולא ישתו מיינגו, אך הִלָּחֵם הם נלחמים אתנו.

הלופרנש. למה תדבר את דבריך ומענה אין בפיך על שאלותי? (מניע להם בידו; המלאכים כורעים ומשתחוים לעמתו ויוצאים מאת פניו). קראו לפקידי הצבא המואבים והעמונים ויבואו לפני. (השליש יוצא). מה אכבד את העם אשר עז לו להתיצב בפני, ומה מאד יצר לי, כי עלי להשמיד ולאבד את אשר אכבד בלבבי.

(הפקידים באים ובתוכם אַכיוֹר).

הלופרנש. מה הוא העם היושב שם בין ההרים?

אַכיור. ידעתי, אדוני, את העם הזה ויכול אוכל להגיד לך את דרכיו ומשפטו. העם הזה נתעב ונאלח בצאתו חמוש בחרבות ורמחים נגד האויב; הנשק אך כלי משחק הוא בידיהם, אשר ישבר ויתמולל ביד אלהיהם; כי אין לו חפץ בגבורת ימינם המגֹאלה בדמים, אך ידו הוא תרעץ את אויביהם. אבל נורא הוא העם הזה בהיותו תמים עם אלהיו, בהכניעו את לבבו הערל, בכרעו ברך לפניו ויתפלל אליו בבכי ובתחנונים ושק ואפר יציע; כי אז כמו ישְׁנוּ פני התבל, הטבע ישכח את חקיו ומשטריו, ואשר לא יוכל היות יקום ויהיה; הים יבקע, משבריו האדירים יערמו ויעמדו כמו נד, וביניהם תעברנה מסלות לעמו אשר אהב, משמים ימטיר להם לחם לשבע ומחלמיש צורים יזלו פלגי מים!

הלופרנש. ומה שם אלהיהם?

אַכיור: עון פלילי הוא להם לקרא לו בשם, ואיש מבני הנכר בנקבו שם אלהיהם, ומת כרגע.

הלופרנש. ומה שם הערים אשר הם יושבים בהן?

אכיור (מרים ידו אל מול העיר היושבת בין ההרים). בתול שם העיר ההיא הקרובה אלינו ואשר תראה משם לעינינו, ובה התבצרו עתה מפנינו; ושם עירם הראשה ירושלים. אני הייתי בה ואראה שם את מקדש אלהיהם אשר אין על עפר משלו ביפי והדר. בעמדי לפנים משתאה ומשתומם כרעו ברכי מבלי משים, ראשי השתוחח לארץ ואפל אפים ארצה ואני לא ידעתי, כמו היתה עלי יד חזקה ותשליכני ארצה. עוד מעט וסקלוני שמה, כי בקומי ואעמד על רגלי גבר בי החפץ לחדר אל המקדש הנהדר והנאדר בקדש פנימה, והאיש העושה זאת אחת דתו להמית. נערה יפה אחת חסמה לפני את הדרך ותאמר לי כדברים האלה; לא ארע אם מחמלתה על ימי עלומי ואם מדאגה מדבר פן יחלל המקדש בבוא בשעריו איש נכרי אשר מבני הגוים. ועתה שמעני נא, אדוני, ושים לבך לדברי: חקר נא ודרש היטב אם חטא העם הזה לאלהיו; אם עשו ככה, הבה, נקומה ונעלה עליהם למלחמה ונתנם אלהיהם בידך והיו למרמס תחת כפות רגליך; אך אם נאמנה רוחם את אלהיהם ואת בריתו לא חללו, שטה מעליהם ועבר, כי אלהיהם הגדול יסך עליהם ואנחנו נהיה ללעג ולקלס לכל עמי הארץ. אמנם גבור נערץ אתה, אדוני, אך אלהיהם יגבר ממך. אם אין עוד גבור כמוך בכל הארץ, אשר יבחר בו להקימהו נגדך, יש לאל ידו להקים את נפשך לאויב לך ובידיך אתה תהגה את הלופרנש מן המסלה.

הלופרנש. הגידה נא לי: המפחד אם מתרמית לבבך נבאת לי את הדברים האלה? ועתה הנה יש לאל ידי ליסרך מוסר אכזרי על אשר נועזת ליראה את אלהי העברים על פני; אך לא אעשה בך חרון אפי הפעם, אתה עתה חרצת את משפטך: את אשר אעשה לעברים אעשה גם לך! אחזו בו והובילוהו שמה ברגע. (נעשה כדברו). ובלכדי את העיר והיה האיש אשר יביא לי את ראשו ושקלתי לו זהב משקלו! ועתה — על בתול למלחמה!

תנועה רבה במחנה.

(המסך נופל).

מערכה שניה.

אהל יהודית.

יהודית ותרצה שפחתה אורגות בצמר.

יהודית. ומה תאמרי לחלומי זה?

תרצה. הלא השמעי לאשר אני מדברת אליך הפעם.

יהודית. הלכתי, הלכתי ואמהר מאד מבלי דעת אנה זה השאוני רגלי. יש אשר עמדתי רגע לנוח ואצלל בים מחשבות — פתאם התעוררתי, ויהי לי הדבר הזה כעון גדול מנשא. „הלאה! הלאה!" הקשבתי קול עולה ממעמקי נפשי, ואמהר לרוץ מבראשונה.

תרצה. זה עתה עבר אפרים לפני ביתנו, ופניו היו נוגים ועצובים מאד.

יהודית (מבלי שמע את דבריה). ופתאם והנה אני עומדת על הר גבוה ונשא מאד וראשי סחרחר; אז גבה לבבי, השמש קרובה אלי מאד ואני אניד לה בראשי ואביט מעלה מעלה. מבלי משים העיפותי עיני למטה והנה — התהום רובצת לרגלי, התהום עמֻקה ורחבה, אפלה ומלאה עשן וקיטור. ראיתי כי לא אוכל עוד לשוב על עקבי אף לא לעמוד על עמדי בטנוחה! זבראש סובב עלי כגלגל העפלתי עלות הלאה, מעלה; אלי, אלי! קראתי במצוקת נפשי — וקול עלה באזני ממעמקי התהום, קול נעים ורך, מלא אהבה ורחמים: הנני, הנני! — — קפצתי התהומה, זרועות אהבה קדמוני והחבקנה והלחצנה אותי אל חזה איש אשר לא ראיתיו, ואתענג ענג אין־קץ, אך הזרועות הנעימות לא תעצרנה כח להחזיק בי עוד והנני טובעת, טובעת מטה, מטה, ואזני תשמענה קול בכי המרורים ממעל לראשי ודמעות רותחות תזלנה, תפלנה על לחיי. —

תרצה. אני יודעת איש היודע חלום לפתר אותו; האלך

וקראתיו לבוא אליך?

יהודית. התורה תצונו לבלי עשות כדבר הזה. אך זאת ארע נאמנה, כי חלומות כאלה לא קלי־ערך המה! שמעי נא את אשר יחשב לבבי על דבר החלומות. כאשר יישן האדם, תֻּתַּר הנפש מעבותות החמר ולא תכלא עוד בחוג הצר של דעת עצמותה, אז יעור חוש העתידות והדף מפניו את מחזות ההוה ומחשבותיו, ומקרי הימים הבאים יעברו לפניה כצללים והכינו את לבבנו והזהירונו ונחמונו. הוא הדבר, אשר אין מקרה ופגע אשר יבואנו ואשר נאמר עליו: ראה זה חדש הוא, אשר לא פללנו ולא עלה על לבנו שככה יקרנו; אל הטוב אשר יבואנו נקוה בבטחה מראש, ומפני הרע נגור בלי דעת עוד בטרם יבוא. יש אשר אשאל לנפשי אם יחלם האדם גם ברגעי חייו האחרונים.

תרצה. מרוע זה תמאני שמע תמיד בדברי באפרים?

יהודית. יען כי פלצות תאחזני מפני הגברים.

תרצה. ובכל זאת נשאת לאיש?

יהודית. הפעם אגלה לך־סוד כמוס עמדי: אישי היה — משגע.

תרצה. אי־אפשר! כי איככה נעלם הדבר הזה מעיני?

יהודית. כן, הוא היה משגע; אחרת לא אוכל להגיד, אם לא אפחד ואבהל מנפשי אני, אם לא אבה להאמין כי יצור מבהיל ונורא אני, כי מפלצת הנני, או כי אין ברוחי נכונה. הנה בטרם מלאו לי עוד ארבע עשרה שנה הביאוני אל בית מנשה להיות לו לאשה. הן זכור תזכרי עוד את הערב ההוא, כי אז נלוית אלי גם את; בכל צעד ושעל אשר הלכתי הלוך וקרוב אל ביתו נרעש ונפעם לבבי יותר ויותר. יש אשר חשבתי, כי עוד מעט ובא הקץ לחיי, ויש אשר עלה על לבבי כי עוד מעט והחלותי לחיות ולהתענג בחיים, והערב ההוא, הה, מה רב החן, מה רב הקסם והנעימות אשר מלאוהו! הרוח הצח אשר נשף וינפנף וישתעשע בשולי צעיפי הסרוח לארץ התרומם רגע ויסר את הצעיף מעל פני, כמו היה עם לבבו להגיד לי חרש: „הנה באה העת!" אך ידי אחזה מהר בצעיף, כי ידעתי את פני והנם אדומים כתולע ברגעים ההם, ואבוש מאד. אבי הלך על ידי שקוע

במחשבותיו, שפתיו דובבו אלי בדממה מלים מספר, אך אזני כבדו אז משמוע. יש אשר נשאתי עיני ואביט אל פניו אשר אמרתי בלבי: מה שונים פני מנשה מן הפנים האלה. הלא התבוננת אז אל כל אלה? הן גם את היית אז עמדי.

תרצה. התבוננתי ואבוש גם אני עמך.

יהודית. אז באתי אל ביתו, ואמו הזקנה קדמה פני בשמחה וגיל. מה כבד אז ממני לקרא לה: „אמי"! האמנתי כי אמי תהוש זאת בקבר, ונפשה תאבל עליה מאד. אז נגשת אלי ותסוכיני בשמן המור ובתמרוקי נרד ואהלות, ועצבת נוראה לחצה את לבבי ברגעים ההם: נדמה נדמה לי כמו מתה הנני, ואת היא המושחת בשמן את גויתי הקרה! אף אמרת לי אז כי פני חורו מאד. אז הופיע מנשה החדרה ויבט אלי לראשונה בבשת פנים, אחר התבונן בי בבטחה ולאחרונה, כאשר נגש אלי ויחבק את ידי, אף פתח שפתיו לדבר אתי ולא יכל, כי פתאם נאלם דומיה, — אז נדמה לי כמו להטה בי אש תפת ולהבת שלהבת תתפרץ מקרב לבבי ותשתפך מסביב לי בנהרי נחלי אש. — סלחי נא לחטאת שפתי.

תרצה. אז כסית פניך בצעיף רגעים מספר ואחרי כן התרוממת מהר ממושבך ותפלי על צואריו. ואני חרדתי אליך חרדה גדולה מאד.

יהודית. ראיתי זאת ואשחק לחרדת לבבך, כי הייתי אז בעיני כמו חכמתי רגע הרבה יותר ממך. ועתה שמעיני, תרצה. אז הלכנו שנינו החדרה; הזקנה עשתה לעינינו דברים זרים שונים, שפתיה נעו בדממה, כמו לחשו לנו ברכה; ואולם אך יצאה מאת פנינו ונשארנו שנינו בבית בא פחד בלבבי ורוחי נפעם שנית. שלשה נרות האירו את החדר ומנשה הרים ידו לכבותם; אל נא, אל נא! התחננתי אליו; הוי, פתיה נעימה! קרא אלי וימשכני אליו — אז כבה נר אחד, ואנחנו לא התבוננו; הוא חבקני וישק לי, אז כבה הנר השני, מנשה נבעת פתאם ויתנודד ואני אחריו; אך כרגע התאושש ויאמר בצחוק: ואת השלישי אכבה אני; מהרה, חושה, קראתי אליו, וכל גוי רעד כמו מקרה; ויעש כן. קוי אור הירח חדרו בעד החלון החדרה ויפיצו בו אור

נעים; שכבתי על המטה, אור־הירח הבהיר נפל על פני, ומנשה קרא: הנני רואה אותך, יהודית, כלאור השמש בצהרים, ויגש אלי; פתאם נשאר נצב על מקומו כנציב שיש, כמו אחזה בו יד חזקה השלוחה אליו מהחתית הארמה; הבטתי אליו ונבהלתי מאד. גשה נא, גשה נא אלי! קראתי ולא בושתי עוד בדברי כזאת. לא אוכל! ענני בגרון נחר, — לא אוכל! קרא אלי שנית ויבט בי בעינים מפיצות זועה ופחד, ואחר נדחף אל החלון ושפתיו דובבו שם פעמים מספר: לא אוכל, לא אוכל! אז נדמה לי כי לא תמונתי, כי אם תמונה אחרת המלאה לה חתת ובלהות לנגד עיניו.

תרצה. אמללה!

יהודית. נפשי ירעה לי מאד ואבך מרה. אז שנאתי מאסתי את נפשי ואהי בעיני כנפש מטמאה. מנשה דבר אלי דברים נעימים, נעימים מאד ואני פשטתי אליו זרועותי בכליון נפש — אך הוא, תחת לגשת אלי עמד משמים על מקומו, וכל יצורי גוו רעדו. ברגע ההוא נדמה לי כי לבי חדל לדפק, ודמי קפאו בעורקי מפחד, נפשי צללה בתהום מחשבות נוגות, ויחפש רוחי בקרבי כאשר יחפש ויתבונן איש בדבר זולתו, ואחרי כן, כאשר רפו מעט מצוקות לבבי וארדם רגע, נרמה לי כמו הקיצותי מתרדמה עזה. למחרת בבקר עמד מנשה לפני מטתי ויבט אלי בחמלה וברחמים רבים, ואני חשתי לחץ בלבבי פנימה, והלחץ הלך הלוך וגדל, הלוך וקשה, עוד מעט ושם מחנק לנפשי, ואז היה לי כמו נתק לבי ממקומו בכאב אָיום ונורא וצחוק גדול התפרץ פתע מקרבי וירוח לי ואשאף רוח. אמי הביטה בי בעיני זעם מהול בלעג. הבינותי, כי ארבה לנו מאחרי הדלת והדע את כל אשר נעשה. מבלי דבר אלי דבר משכה את בנה אל אחת הפנות ותתלחש אתו רגעים מספר. פפוי! — קרא מנשה בקצף — כמלאך אלהים היא בעיני! וכרגע נגש אלי לנשק לי, אך אני הסבותי פני ממנו, אשר הניע לי בראשו והתנועה היתה זרה ומשונה מאד, כמו חפץ להגיד לי כי צדקתי ממנו. (אחרי דומיה ממשכה) ששה חדשים הייתי לו לאשה — והוא לא נגע בי.

תרצה. האם — ?

יהודית. כל הימים התהלכנו יחד, ירוע ידענו כמוני כמוהו, כי לו אני והוא לי, ובכל זאת — כמו דבר־מה נעלם ואיום, אשר לא ידעתי שחרו, עמד תמיד בינותינו. יש אשר ישים עיניו עלי והביט בי, והמבט — זר ונורא עד אשר סמר כל בשרי מפחד; ברגעים ההם חפצתי להתנפל עליו ולשים מחנק לו, רק להנצל מן העינים הנוראות ההן, אשר חדרו אל לבבי עמק בחצים משוחים ברעל. הלא ידעת את אשר קרדו לפני שלש שנים בימי קציר השעורים, כי שב מן השדה ויחל ויפל למשכב, וכעבור שלשה ימים ידענו כי לא יחיה עוד. אז היה בעיני כאיש אשר יאמר לשלל שלל ממסתרי נפשי פנימה ולעזבני לנצח, ואני שנאתיו, מאסתיו על מחלתו; דבר מותו נחשב לי לדבר איום ונורא, לעון גדול מנשא. „לא ימות!" — זעק לבי בקרבי— „לא, לא ירד הסוד הנורא עמו שאולה; „אמצי לבבך ושאלי אותו". „מנשה — קראתי ואשח אליו — הגידה נא לי, מה היה לך אז בליל חתונתנו?" —

עיניו הכהות היו סגורות, ברב עמל פקח אחת מהן, ואתנודד, כי היה בעיני כמו התאמץ רוחו להתרומם רגע מגויתו, כאשר יתאמץ המת לעלות מקברו. אז התבונן בי רגעים מספר ואחר פתח את שפתיו, ויאמר: כן, כן, כן; עתה עלי לגלות את סודי, את — — פתאם בא המות ויסגר את שפתיו לנצח. (אחרי דומיה ממשכה) עתה הגידי נא, תרצה, האם לא אכה בשגעון ברגע אשר אחדל לחשב את מנשה למשגע?

תרצה. נורא, נורא הדבר!

יהודית. לא פעם ושתים ראית בשבתי פעם בפעם ועושה את מלאכתי בצמר, או בכל מלאכה אשר אעשה, כי אתנודד פתאם ואחל להתפלל, על כן יחשבוני רבים לצדקנית ויראת אלהים. דעי אפוא, תרצה, כי אני עושה זאת אך יען אשר לא אוכל עוד להמלט מן המחשבות הנוראות אשר תנקרנה במוחי בלי הרף ועוד מעט והכוני בשגעון. הפלתי היא השתפכות הנפש וטבילתה באלהים, הנני מתנפלת במצולות האין־סוף כאשר יתנפל האיש הנואש במצולות הנהר — —

תרצה (שוסעת אותה בדבריה). אך טוב עשית לו קראת לך ברגעים באלה את המראָה לעזרה. לא אפונה כי למראה הוד נעוריך ויפעת יפיך תעברנה ברגע מחשבות העצב מלבך וחלפו לבלי שוב עוד.

יהודית. הוי, פתיה! הידעת את הפרי אשר יתענג על מתקו וטעמו הוא? הלא טוב טוב לך היות רעת־מראה וזקנה מהיות יפה וצעירה לב לבדך. האשה היא — אין ואפס; אך בהיות לה איש תהיה לדבר־מה: אז תהיה לאם. הילד אשר תלד הוא התודה האחת אשר תוכל להשיב לטבע על מציאותה; אמללות הן העקרות ואמללה שבעתים הנני אני, כי אינני נערה וגם אשה אינני! —

תרצה. ומי זה ימנעך מהיות יפה וצעירה לאיש וולתך, לבעל נעורים, אשר יאהבך כנפשו? האם לא תוכלי לבחר לך איש מנדיבי עמנו?

יהודית (בעצב מר). הנני רואה כי לא תביני לרעי עד מה. יפיי הוא ענב־רוש, אשר כל אוכליו יֻכּו בשגעון ומות!

אפרים (בא החדרה בבהלה). הנה שאננות תשכנה פה זהלופרניש סמך אל העיר!

תרצה. ישועתך, אלהים, תשגבני!

אפרים. האמיני לי, יהודית, כי לוּ ראתה עינך את אשר ראיתי הפעם, כי עתה התחלחלת. אכן כל אשר יפיל אימה ופחד, חתת ובהלה ימצא במחנה הערלים האלה. מה רב מספר גמליו, ופרשיו מה עצמו, אין מספר למחי קבלו, ומרכבותיו מחול תרבינה! באשרנו כי אין עינים לחומה ולסוללות! לו ראו את כל הנוראות ההן התמוללו כרגע מפחד!

יהודית. אין זאת, כי היטבת לראות את מחנה האויב מכל אנשי העיר.

אפרים. הגדתי לך, יהודית, כי אין לב בבהול אשר לא נמס כדונג ואין פנים אשר לא קבצו פארור. את, כאשר אדמה, לא שמעת את שמעו ולא תדעי מעלילותיו עד מה, ואולם אנכי רבות ידעתי על אדות העריץ הנורא הזה. ניד שפתיו — כליון זמות וחמתו — מוקדי עולם. בערב, עת החשך יכסה ארץ — —

יהודית. יצוה להאיר נר.

אפרים. כן אנחנו עושים, אני ואת! אבל הוא יצית אש בערים ובכפרים ויאמר: אלה הם לפידי! בלי כסף ובלי מחיר יאירו לי הלילה. ומה ייטב לבו בצוֹתו למרט לו חרב ולצלות לו צלי לפני האש הגדולה הבוערת לעיניו. אף שמעתי אומרים, כי בראותו את בתול שאל את טבחו בלעג: התוכל לצלות לי ביצת היענה לאשה?

יהודית. מה מאד חפצתי לראותו! — (לנפשה) מה זאת אמרתי!

אפרים. אוי אוי לך אם תֵּרָאִי לעיניו! הלופרנש ממית את הנשים בנשיקות פיו ובחבקו אותן בזרועותיו כאשר ימית את הגברים בחרב וחנית. לו ידע אותך יושבת בחומות העיר הזאת, כי עתה קרא מלחמה על העיר אך בגללך.

יהודית (בשחוק קל). לו אך היה כדבר הזה! כי אז יצאתי אליו ואת העיר ואת הארץ הצלתי!

אפרים. אך לך המשפט לחשוב מחשבה נוראה כזאת.

יהודית. ומדוע לא? נפש אחת כפר לרבבות, והאחת, הלא היא השואלת תמיד מבלי מצא מענה: למה תחיי עלי אדמות? ואם לא למעני בא הנה, האין כל עצה ותחבולה להכין את לבבו להאמין כי למעני אך למעני בא הנה? אם כה ירים הענק לשמים שיאו וראשו למרומי שחקים עד בלי יכלת לכם, קטני ארץ, להגיע עדיו, הבה, השליכו נא אבן יקרה לרגליו; או אז ישח לארץ להרימה ויכלתם לו על נקלה.

אפרים (לנפשו). עצתי נואלה הפעם. אמור אמרתי כי דברי אלה יפחידוה והכניעו את ערפה הקשה עד אם תאות לחפצי, והנה הוסיפה עוד אמץ ומרי. אך תשים עיניה בי וכחוטא ופושע הנני בעיני. קוי קויתי כי בעת רעה כזאת הבקש לה איש אשר יהיה למגן לה, ואז מי הוא האיש הקרוב לה יותר ממני? (בקול) יהודית, אמץ לבך הנפלא יעיב הוד יפיך בעיני.

יהודית. אם איש אתה, לך המשפט להגיד לי כזאת!

אפרים. איש אני ולי המשפט להגיד עוד יותר מזאת. שמעיני נא, יהודית! הנה ימים באים לארצנו, ימים רעים ונוראים,

ימים אשר אין בהם השקט ובטחון בלתי אם לישני עפר. היעמד אפוא לבך להיות לעת כזאת באין אב, באין אח, וגם באין איש אשר יסך לך מפחד אויב?

יהודית. הן לא תאמר נפשך לבחר בהלופרנש לשדכן לך.

אפרים. לעגי לי כאות נפשך, לעגי ושמעיני. ידעתי כי בוז תבוזי לי, ולולא שֻׁנו פתאם פני התבל לרעה לא באתי עוד להראות לפניך. ראי נא המאכלת הזאת!

יהודית. המאכלת מרוטה היטב עד אשר אוכל לראות בה את תמונתי.

אפרים. ביום אשר גרשתני מעל פניך בשחוק־בוז מרטתיה לי. ואמנם, לולא חנו האשורים סביב עירנו, כבר נתקעה בבטני! או אז לא יכלת עוד לראות בה את תמונתך, כי דמי כבר קלקל את פניה והעלה עליה חלודה!

יהודית. תננה לי. (דוקרת בה את ידו, אשר ישיבנה כרגע אליו) בוז לך! ואתה עוד תערב לבבך לדבר כדברים האלה, עת תחרד תבהל אף בגעת בך אפס קצה!

אפרים. יען כי תמונתך לנגד עיני ואני מסתכל בך ושומע את קולך עתה, אני אוהב את עצמי מאד; לבי, נפשי, כל רגשותי מלאים אותך! אולם על משכבי בלילות, עת חשך ישופני מסביב ובקרבי פנימה יחשך שבעתים — עת הנפש ריקה אין כל בה בלתי אם היאוש ומכאובו, עת המות השחור יסך לנפש כשנה לעינים, — אז יעשה מבלי דעת את אשר יצוני איזה כח נעלם — אז אעשה ואוכל גם אני! אז אמיץ־הרוח ומוג־הלב יחד יוכלו ויעשו את הדבר הזה על נקלה כאשר יפתח איש את חדרו בחפצו לישון!

יהודית מושיטה לו את ידה.

אפרים. אהבתיך, יהודית, ואת שנאתיני. לא אפקד עליך עון שנאתך, כאשר לא אשים נפשי אשמה באהבתי. ואולם התדעי לך, יהודית, את המכאוב לאהוב ולהתעב? לא, אין מכאוב כמכאוב הזה! אם יקחו ממני היום דבר, אלמד מחר להסתפק בלתו; אם יכוני הכה ופצוע, עוד יש לי תקוה לגהות ממני מזור; אבל אם יחשבו לי את אהבתי לחטאה ואולת, אז

יחללו בקרבי כל קדש, כל מרום ונשגב בשקר ימירו; כי אם הרגש אשר ימשכני אליך יכזב בי, מי זה יערבני כי גם הרגש אשר ימשכני וירוממני אל האלהים איננו שוא נתעה?

תרצה. הלב אבן לך, יהודית?

יהודית. התהי לי האהבה לחובה? אם אהיה לאיש הזה לאשה אך למען יניח ידו מן המאכלת? היהיה כדבר הזה?

אפרים. שמעיני נא אך הפעם ותני נא ירך לי! לאמר, הנני נא למות עליך, לא אבקש ממך מאומה, בלתי אם את הרשות לסוכך עליך ולהיות למגן לך, למען אשר תקהה בי החרב החודרת אליך!

יהודית. הזה הוא האיש אשר לבו נמס כדונג אך למראה מחנה האויב ונפשו יצאה בדברו בו? הזה הוא אשר היה בעיני כמבקש ממני להשאילו אחת משמלותי? הנה עיניו להבות ואגרופו יתרומם בכח ועז! הה, אלי! מה מאד אחפץ לכבד ולהוקיר; רגש הבוז יכאיב ויפלח לבבי כחרב שנונה! הכעסתיך המרורים, אפרים, ועל זה דוה לבי מאד! אמור אמרתי להסב לבך ממני, כי לא יכלתי לעשות את שאלתך, על כן שפכתי עליך לעג כמים. עתה הנני לגמלך טוב, אף יכול אוכל לעשות זאת! ואולם אוי, אוי לך אם לא תבין הפעם לשכל מלי, אם לא יתרומם רוחך ברגע התמלט הדבר מפתחי פי לעשותו, אם לא יחוש לבך כרגע, כי רק לזאת נוצרת, כי רק למען תוכל לעשות את המעשה הגדול, אשר אני דורשת ממך, ראית חיים על פני האדמה. לך והרג את הלופרנש! אז — אז תדרש ממני את הגמול אשר תתאו נפשך!

אפרים. כדבר אחת הפתיות תדברי! להמית את הלופרנש בקרב מחנהו? איככה זה אוכל לעשות כדבר הזה?

יהודית. איככה? לו ידעתי זאת אזי עשיתיה אני! אך זאת ארע כי דרוש הדבר ונחוץ מאד.

אפרים. לא ראיתיו מעודי, אך עיני תשורנו.

יהודית. אף אני כמוך. הפנים פני שחל, עיניו ברק־ זעם ומתחת רגליו כמו תנוט הארץ. אבל הלא היו ימים והעריץ הנורא הזה טרם יהיה בארץ, ומדוע אפוא לא ישובו הימים

ההם, הימים אשר בהם יחדל הער״ץ מהיות עוד בארץ?

אפרים. תני לו את הרעם, אך הרחיקי את חילו מעליו, ויצאתי לקראתו, ואולם עתה —

יהודית. יהי נא עם לבבך לעשותו, וממרומי השמים מעל ירדו ויחרדו אליך צבאות מלאכי עז וממעמקי התהום מתחת ירומו המונים מרוחות השחת, והתחברו והיו יחד בעזרך לבצע את חפצך הגדול! כי החפץ הזה הוא חפץ כל החי, על כן יעשן בו אף האלהים, גם התולדה תחרק שניה ליליד חיקה זה, אשר תחרד ותבהל מפניו, ואשר לא תלד עוד ענק נורא כמוהו, ואם תלד — אך למען אשר ישמיד את הראשון מעל פני האדמה.

אפרים. אך יען כי שנאתיני, יען כי חפצה את במותי תדרשי ממני כדבר הזה.

יהודית (בקצף). לא, הפעם צדקתי ממך! הגם מחשבה נשגבה כזאת לא תוכל לרומם את רוחך? אם לא תשכיר את נפשך רגע? אני, אהובת נפשך, אני אשר אמרתי לרומם אותך עליך בעצמך, למען אוכל להשיב אהבה אל חיקך, שמתי את הרעיון הנעלה הזה בלבבך, והוא, התחת לרוממך ולתתך עליון בעיני על כל קטני הנפש עוד יהיה עליך למשא אשר יעיק עליך וישקיעך עוד יותר בעפר. הנה לו מצא הרעיון מסלות בלבבך ובתרועת גיל ובנפש סוערת אחזה ירך בחרב לבצע את המעשה הגדול הזה, מבלי האציל לך אף רגע לברכני בשלום, אזי, הוי, זאת אחוש בנפשי, אזי התנפלתי לרגליך ואבך ואתחנן לך לבל תשליך נפשך מנגד, אזי בכיתי והתחננתי במצוקת לב החרד לנפש אהובו, ולא נתתיך ללכת או — הלכתי עמך גם אני. ועתה — עתה לי הצדקה ולך בשת הפנים! כן, אהבתך אותי היא מוסר נפשך השפלה, האהבה הזאת תהפך לך לקללה ותביאך עד שערי מות תחת היותה לך לברכה ולמקור כל ענג בחיים, הוי, מה שנאתי מאסתי עתה את נפשי, לו חשתי בקרב לבבי איזה רגש חמלה עליך! עתה ידעתיך, אפרים, ידעתי, כי הנשגב והנעלה אך שפל ונקלה הוא בעיניך, כי תוכל אך לצחק וללעג עת אהפללה אני!

אפרים. תעביני! אך הראיני נא את האיש אשר יוכל,

או אשר אך יערב את לבו לעשות נפלאות כאלה!

יהודית. אני אראהו אותך! בא יבוא ולא יאחר! ואם אמנם כל בני מינך מוגי לב הם כמוך, אם לא יראו הגברים בסכנה הנשקפת להם בלתי אם אזהרה להשמר ממנה — אז לאשה המשפט לגשת אל המעשה הגדול הזה, אז — כן, אני דרשתי ממך לעשותו, ועלי החובה להראותך כי אפשר הוא!

מערכה שלישית.

אהל יהודית.

יהודית לבושה שמלות בלות ואפר על ראשה, סגה ושוממה, שקועה במחשבותיה.

תרצה (באה החדרה ומתבוננת אליה.). ככה תשב זה שלשה ימים ושלשה לילות, לא תאכל ולא תשתה ולא תדבר מאומה; לא תאנח ולא תבוא דמעתה. „הבית בוער באש!" קראתי אמש באזניה בקול ואהיה כמבהלת מפחד פתאם, והיא — לא קמה ולא זעה. יש אשר אאמין כי אך זה חפצה, כי ישימוה בארון ונתנו עליו את המכסה והובילוה אל הקבר. הנה היא שומעת את כל אשר אדבר ולא תענה דבר. יהודית, האלך וקראתי לך קברן?

יהודית רומזת לה בידה לעזב את החדר.

תרצה. הנני הולכת. ואולם דעי לך כי שוב אשוב אליך בעוד רגעי מספר. את האויב ואת כל התלאה והמצוקה אשכח בגללך. לו כונן עלי איש את קשתו הדרוכה לא שמתי לב אליו בעודך יושבת כמת־חי לנגד עיני. מעודך היית מצוינת באמץ רוח, עד אשר בושו הגברים מפניך, ועתה — אכן צדק אפרים באמרו: אך בתאמצה היא להבליג על הפחד הממלא את לבבה. (יוצאה.)

יהודית (כורעת לארץ). אלי, אלי! במצוקת לב שטחתי אליך כפי, כמו ידעה נפשי כי עוד מעט ועזבתני לנצח! הנה עד כה נאלמתי דומיה, לא התחננתי, לא התפללתי; אך עתה תשתפך נפשי, כמו תשאף רוח בתפלה; עוד מעט ושמה הדומיה מחנק לה! אלי, אלי! עד מתי התעלם ממני במרומים? עד אנה תסתיר פניך ממני? ואני, עניה, רוחי יקצר וכחי ידל להתרומם ולהגיע עדיך! הנה אני מתנפלה לפני כסא כבודך, ורוחי מהרומם מעל לתבל ושאונה והמונה, הנני מתנפלת ומחכה לפקודתך, אלי, לקום ולעשות! בשמחת לבב ראיתי את האסון ההולך הלוך וקרוב אלינו, אז נדמה לי כמו שמעה אזני ממרום קול דברך: „בקרובי אקדש!" התבוננתי וארא ברעדה וגיל, כי בעת אשר רוחי יאמץ ונפשי תמריא במרום, נמוג כל לב וכהתה כל רוח מסביב לי, והדבר הזה היה לי לאות, כי אך בי בחרת בגדל חסדך להראות לכל יושבי תבל את עזך ותפארתך! בעליצות נפש שמעה לה אזני דברי האיש, אשר אמרתי לעזב עליו את המעשה הגדול הזה למען אוכל להקריב לו את הקרבן היוהר גדול — והנה הוא נסוג אחור, ירא וחרד לנפשו השפלה כתולעת המסתתרת במאורת בצתה. „את היא, את היא!" קרא אלי קול ממעמקי נפשי. אז התנפלתי לפניך ואשבע לבלי קום עוד לנצח, או אך אז כאשר יערה עלי רוח ממרום, אשר יורני את המעשה אשר אעשה למצא מסלות ללבב הלופרנש. הטיתי אזני לשמוע ולהקשיב את אשר ידבר בי רוחי פנימה; האמנתי כי ברק אברון יתפרץ מקרבי לצר הצורר; הקשבתי גם לאשר ידבר בתבל ארצה — אבל גם בקרבי וגם מחוצה לי אין קול ואין קשב. אך רעיון אחד עלה על לבבי, אך אחד, והוא ישעשעני לרגעים; יש אשר אתאמץ להסירו מלבבי, אך כרגע ישוב רוחי לענות בו; ואולם הרעיון הזה — לא אתה שמת אותו בלבי. ואולי אתה?... (קופצת ממקומה) אתה, אלי, אתה שמתו בלבי! העון יובילני למחוז חפצי! אודך, אלהי, כי פקחת עיני רוחי. אכן, גם הטומאה תטהר לפניך; אם שמת את העון לשטן לי בדרך אשר שלחתני, מי אני כי אריב אליך, כי אמנע מלכת בה! הלא ישוה המעשה הגדול במחיר אשר כזה! האם אוקיר את כבודי,

אשר לא חלל, יותר ממך? אתה עתה פתרת את חידתי הסהומה! יפה עשיתני; עתה ידעתי למה. מנעת ממני פרי בטן, עתה אחוש מרוע. ומה מאד אשמח כי לא נטל עלי לאהב את נפשי בכפלים. אשר חשבתי תמיד לקללה יחשב לי עתה לברכה! — (נגשת אל המראה ומתבוננת בה.) ברוכה את לאלהי, תמונתי הנעימה; בשנה, הלהיים, כי טרם האדמנה; הכה רחוק הדרך בין לבבי וביניכן? אודכן, העינים, כי שתיהן אש לשכרה וברקים מכן יתמלטו! לא אפקד עליכן, שפתים, כי חורתן — את המפלצת הנוראה תשקנה. (סרה מן המראה.) כל אלה לך הנה, הלופרנש; אין לי חלק בהן עוד; רוחי, נפשי, כל עצמותי אספתי עמק עמק אל קרבי פנימה. קחן לך, קחן ורגזה בהיות אלה לך! אז יקום והיה אשר לא פללת! אז אתפרץ מקרבי כדב שכול ממאורתו והיתה לי נפשך במחירי! אז אחבקך בזרועותי, אשקך מנשיקות פי, — אך מחנק בזרועותי, ושפתי — רעל ומות! אלי! ישחת נא, יתעיב עלילה לעיני; אך שמרני נא, העבר עיני מראות בו דבר טוב!

תרצה. הקראת לי, יהודית?

יהודית. לא, — כן. הרצה, הלבישיני נא שמלותי החמודות.

תרצה. הלא תאוה נפשך לאכל דבר־מה?

יהודית. לא, אך לעדות עדי אחפצה.

תרצה. אכלי נא, יהודית, פן אגוע לעיניך.

יהודית. את?

תרצה. הנה מאז חדלת לאכל ולשתות, נשבעתי לבלתי אכל ושתות גם אני! וזה לי שלשה ימים אשר לא טעמתי מאומה. ועתה אם לא יקרה נפשך את בעיניך, תיקר נא נפשי בעיניך. אנכי הגדתי לך את זאת זה כבר, אך את לא שמעת עד כה.

יהודית. מי יתן ואשוה באהבה רבה ונאמנה כזאת.

תרצה. נאכל נא ונשתה אך הפעם; עוד מעט והם הלחם ואפסו המים מן העיר. צנורות המים נפצו; גם אל הבאר הקטנה אשר לפני החומה לא יהין איש לגשת, כי מצב האויב

חונה שמה. אף היו אנשים אשר הלכו שמה, כי בחרו למות בחרב האויב מענות עוד בצמא. על אחד מאלה יספר, כי אחרי נפלו לארץ, מדקר בחרב האויב, זחל אל הבאר להשיב נפשו מעט בטרם ילך ואיננו! אך בטרם הגיש אל פיו את מעט המים אשר שאב כבר בידיו, נפחה נפשו וימת על פי הבאר. אכזריות־ האויב הזאת נודעה לכל, ובין כה וכה יחזק הצמא מיום ליום, והאיש אשר מעט מים לו יסתירהו, כאוצר כל יקר.

יהודית. הה, נורא הדבר! לקבע את צרכי הנפש, מבלי יכלת להגירה על ידי חרב! השחיתו, המיתו בחרב, הציתו באש, אך צרכי החיים אל תקחו ממנו עת שפע כל טוב לנו מסביב! ואני, הה, במעט שאחרתי המועד!

תרצה. אפרים הביא לי מעט מים למענך. הלא יהיה לך המעשה הזה לאות על עזוז אהבתו אותך, בתתו לך את אשר מנע גם מאחיו!

יהודית. בוז לו! האיש הזה הוא אחד מאלה החוטאים בנפשותם גם בעת אשר ידמו לעשות טוב וחסד!

תרצה. גם בעיני לא ישר הדבר הזה; ובכל זאת לא תזכי בהליכותיך עמו.

יהודית. לא, הגדתי לך הפעם, לא! לכל אשה המשפט והצדקה לדרש מן האיש החפץ קרבתה, כי יהיה אמיץ לב, עשוי לבלי חת. ואַת האם לא יחוש לבבך בעת אשר תראי תביטי אל איש, כמו ראית את אשר חפצת, התאוית להיות את? — אך האיש יסלח לפעמים למרך־לב רעהו, לא האשה. הנסלח למשענת כי תרוץ בכפנו, אם לא נוכל לסלח לנפשנו על אשר נצטרך למשענת?!

תרצה. אולם היכלת לקות, כי ישמע אפרים ועשה את פקודתך?

יהודית. מאיש אשר אמר לשלח יד בנפשו, אשר חיים באפס נחשבו בעיניו, מאיש אשר כזה יכלתי לקות, כי יעשה את פקודתי. הנה הכיתי בו, כאשר יכה איש בצור, מבלי דעת האקחהו לי או אשליכהו מעל פני; לו התמלט ממנו אף נצוץ אחד—ובא הניצוץ כרגע אל לבבי. עתה ארמס אבן־אפל זאת ברגלי!

תרצה. אבל איככה יוכל לעשות כדבר הזה?

יהודית. הקלע השואל איככה יירה לא יקלע עוד אל המטרה. המטרה — העין — היד, — הנה היא! (נושאת עיניה למרום). הוי, שם במרומים ראיתיה מרחפת כיונה אשר תתור קן לה למלט ולבקע בצתה; הנפש הראשונה, הנפש האחת, אשר התרוממה בחמה כלהבת שלהבת בתוך הקפאון השורר לה מסביב, הכרחה לקבל עליה רעיון הגאולה. ואולם — לכי לך, תרצה, וסעדי לבך, אחר תלבישיני!

תרצה. לא אטעם מאומה עד אם טעמת את!

יהודית. מה רב העצב אשר תפיק בת עינך הפעם! טוב אפוא, הנני ללכת עמך, אבל אחרי כן הכוני והכיני לך לפארני בעדי עדיים, ככלה ביום כלולותיה. אל נא תצחקי! יפיי היא חובתי הפעם! (הולכות).

רחוב העיר.

המון עם רב. להקת אזרחים צעירים חמושים.

אחד העם (לרעהו). מה תאמר, אמנון?

אמנון. אני שואל אותך, הושע, מה טוב לנו: הלמות בחרב מיתה קלה ויפה, אשר תבוא בן רגע בטרם נספיק להוש אותה ולירוא ממנה, אם לגוע ולהתעטף לאט לאט במצוקות הרעב והצמא?

הושע. בחפץ לבב עניתיך, לולא נחר גרוני ונשתה לשוני בצמא. הדבור מגדיל את הצמא.

אמנון. צדקת הפעם.

בענה (אחד מתושבי העיר). הצמא, — מות ואבדון! הנני מקנא גם במעט הדם הנוזל עוד בעורקי. הוי! מי יתן ויכלתי למץ את דמי מקרבי כעלוקה (מושיט אצבעו אל פיו).

הושע. אף דבר טוב נמצא בצמא, כי ישכיחנו את הרעב.

אמנון. הלחם לא תם עוד מן העיר.

הושע. אבל הימצא לנו לימים רבים? ומה גם בהיות בקרבנו אנשים כמוך, אשר יוכלו שאת בקבתם רב יתר מאשר על שכמם.

אמנון. ומה לך ולי? הן משלי אני אוכל.

הושע. אין קנין לאיש בעת מלחמה; הכל הוא לכל. ומי יתנני שר ומושל בעיר כי אז צויתי: הבו את אמנון ואת כל הזוללים חבריו אל מול פני המלחמה החזקה, והיה אם תעז ידם על האויב לא להם התהלה והתפארת כי אם למריאי הצאן והבקר אשר במעיהם, ואם יפלו בנופלים יהיו לנו פגריהם לשלל.

אמנון (מכהו על הלחי).

הושע. חלילה לי מהשיב לך כגמול ידך הפעם, אולם אל תקוה עוד למצא בי עזר בצרתה לך, קרוב היום ונקמני הלופרנש ממך.

אמנון. הוי, כפוי־טובה! כי יכה איש את רעהו, אך שריון קשקשים יעשה לו מעורו. המכה אשר הכית היום תמנעך מהרגיש את המכה הנכונה לך ביום מחר.

בענה. הוי, פתאים! למה תריבו יחד ותשכחו, כי עוד מעט ועמדתם על המשמר בחיל?

אמנון. אך חכמים אנחנו; כל עוד נריב ונתקוטט הלא נסיח דעתנו מן הרעה אשר מצאתנו.

בענה. לכו ונלכה מזה!

אמנון. אבל טוב נעשה לפתוח שערי העיר לפני הלופרנש; מובטחני, כי את האיש העושה זאת לא ימית בחרב.

בענה. אבל אנכי אמיתהו בחרבי אני. (הולכים להם).

שני אנשים באים בימים משיחחים יחד.

האחד. השמעת עוד מתועבות הלופרנש?

השני. אמנם כן.

ה א ח ד. איזה דרך תבאנה אליך השמועות האלה? אבל ספרה נא לי!

ה ש נ י. הנה הוא עומד ומספר עם אחד מפקידי הצבא; פתאם התבונן כי אחד מאנשי הצבא עומד בקרבתו. השמעת — שאלהו — את אשר נדברנו פה? לא, ענה האיש. באשרך — קרא העריץ — כי עתה צוית להסיר את ראשך מעליך, על אשר אזנים לו!

ה א ח ד. האמנתי כי אך לשמע הדברים הנוראים האלה תאחז את השומע פלצות ונפל מת ארצה מפחד. אך זו רעה גדולה בפחד כי לא ימית את כל האיש בלתי אם את רוחו ואמץ לבו.

ה ש נ י. אכן אין ארך אפים כאלהינו! אם בעריץ הערל הזה לא יחר אפו, מי הוא אפוא? (עוברים).

ש מ ו א ל איש שב נהוג בידי נכדו, מופיע על הבמה.

ה נ כ ד. שירו לאדני שיר חדש, כי לעולם חסדו!

ש מ ו א ל. כי לעולם חסדו! (יושב לו על אבן). שמואל צמא למים. נכדי, מדוע לא תביא לי מעט מים חיים?

ה נ כ ד. אבי, האויב חונה על העיר! כבר שכח זאת!

ש מ ו א ל. המזמור! שירה בקול! למה תחשה?!

ה נ כ ד. שירו לו, זמרו לו, בחורים ובתולות,
כי טרם תדעו אם ימים תאריכו!
הודו לו, ברכו שמו, זקנים וישישים,
כי לא על כן זקנתם ותראו רב ימים
להעלים מה פעל לכם אל החסד!

ש מ ו א ל (בזעם). האין די מים בבאר להשקות את שמואל הצמא בפעם האחרונה? אם תקצר יד נכדו לשאב לו ממנה בחם היום?

ה נ כ ד (בקול גדול). שם חרב האויב מסביב לבאר, חניתות ורמחים סבוה. אהה, יד הערלים תעז על ישראל!

ש מ ו א ל (קם ממושבו). לא על ישראל! את מי בקש אלהי ישראל בהטילו בים רוח סערה ותך גלים ותעל משברים על האניה להורידה תהומות? לא את רב החובל, אף לא אחד הנוסעים הנבהלים, כי אם את יונה הנרדם במנוחה בירכתי האניה.

מאנית מבטחים השליכהו הימה בין גלים רועשים, מבינות לגלים אל לע לויתן, ומלעו הנורא מבין רכסי מתלעותיו אל הכלא האפל, הבטן. אולם בשוב יונה אל האלהים בכל לב, הקצור קצרה ידו מהושיע ומהוציאו ממעי הלויתן? עורו נא, התעוררו, פועלי האון במסתרים, הנרדמים בסתר לבבכם אתם, כיונה בירכתי האניה; אל תחכו עד אשר יפילו הגורל, גשו ואמרו: בשלנו הרעה הזאת! למען לא יספה הצדיק עם הרשע! (אוחז בזקנו). שמואל הכה את אהרן נפש; חדה היתה היתד, רבה הרקה ונעימה שנת אהרן בחיק רעיתו. שמואל לקח לו את אשת אהרן לאשה ותלד לו את חם, אך פלצות אחזתה למראה הילד והמת גם היא, כי נכרו עקבות היתד ברקתו. אז תתעטף נפש שמואל בקרבו ורוחו להבת תאכלהו.

הנכד. אבי! אבי! הן אתה הוא שמואל, ואני נכדך, בן חם בנך!

שמואל. אז גלח שמואל את ראשו ויעמד בפתח אהלו ויחכה לחרב נוקמת שתבוא ותשיב לו גמולו בראשו, כאשר יחכה איש לישועה; ככה חכה ימים רבים, זה שבעים שנה ויותר, עד אשר חדל לספר את ימיו כי רבו; אבל הדבר עבר בארץ ויפסח על פתח שמואל, הרעב כבר הרבה חלליו, ועליו לא עברה רעתו, המות שת קציר מסביב, אך בו לא נגעה לרעה. הנקמה לא סרה עוד אליו, והוא — ידיו רפו מעשות אותה בנפשו.

הנכד. נלכה נא, נלכה מזה! (נוהג אותו אל צד הרחוב).

שמואל. איפה, בן אהרן, או בן בנו, או אחיו, כי טרם תבוא חרבכם בלב שמואל, ורגלכם טרם תרמסנו כתולעת? „עין תחת עין — אמר אדני — שן תחת שן, נפש תחת נפש!"

הנכד. גם בן אהרן, גם בן בנו, גם אחיו וכל קרוביו וגואליו ספו תמו ואינם!

שמואל. האין עוד כל גואל הדם? הבא היום האחרון לאדני לפקד בחרבו הוא על כל בשר? אהה! אהה! (הולכים להם).

שנים מתושבי העיר.

האחד. הגדתי לך, כי לא כל בני העיר יצמאו למים.

יש בקרבנו אנשים אשר די מים להם לשתות לרויה וגם לרחץ פעמים מספר ביום.

השני. יוכל היות. עתה שמעני ואספרה לך דבר־מה. לאָסף שכני היתה עז בריאה אשר רעתה בגני הנשען אל ביתי; ובהביטי פעם בפעם בעד חלוני אל הגן וארא את העז ואת עטיניה המלאים, חשתי בנפשי את אשר תחוש אשה הרה המתאוה תאוה ואין. אתמול באתי אל ביתו ואבקש ממנו מעט חלב, אך הוא השיב את פני; אז דרכתי את קשתי וחץ מות פלח פתאם כליות העז, ואחר שלחתי לו כסף מחירה, אף היטבתי עשו, כי העז הזאת הקשתה את לבבו מחמלה על עמיתו.

האחד. רק אתה יכלת לעשות את הדבר הזה! ומי לא ידע עז אפך, אם גם בעודך ילד קטן ערבת את לבבך להמיר כבוד נערה באֵם!

השני. מה!

האחד. כן! כן! הלא בכור אתה? (הולכים להם).

(אחד מזקני העיר מופיע).

הזקן. שמעו, שמעו, אנשי בתול! (המון רב מתאסף לו מסביב). הקשיבו נא מפי דברי יהויקים הכהן הגדול אשר שלחני אליכם!

אָסד (מתושבי העיר; ידו אוחזת ביד דניאל אחיו האלם והעוור). שימו לבבכם, הכהן הגדול דורש ממנו להיות כאריות עת לבו לב ארנבת.

אַחד העם. אל נא תחרף.

אָסד. לא מלב איש נדלה לנו עצה ונחומים, הבאר, אך היא תהיה לנו לישועה!

הזקן: זכרו נא את משה איש האלהים, אשר לא בחרב ובחנית, כי בתפלה ובתחנונים גבר על עמלק; אל תיראו מחיל האויב ומחרבו הקשה אל תחתו, כי אדני יתן אמר ואבדו כלם והיו כלא היו!

אָסד. איה איפא משה? והקדושים אשר בארץ אַים?

הזקן. אמצו איפא רוחכם ודעו נא וראו כי רעה נשקפת למקדש אלהים.

אָסד. ואני אמרתי, כי אלהינו יסך לנו ומקדשו יהיה עלינו לסתרה, ועתה — הנה נטל עלינו להגן עָליו ועל מקדשו!

הזקן. אף גם זאת אל תשכחו, כי אם כלה היא מעמו כי תסופו בחרב וברעב על כבוד שמו, הלא יחשוב לכם את המות לצדקה, והטיב ייטיב לבניכם ולבני בניכם עד אלף דור.

אָסד. אך מי זה יודיעני מה יהיו בני ובני בני אחרי? מי זה יערבם כי לא יהיו נבלים ורשעי ארץ, אשר ימירו כבודי בקלון! (אל הזקן). ואתה, זקן, הנה שפתיך רועדות, עיניך תועות אנה ואנה, ושניך לו יכלו אזי טרפו את הדברים הנעימים והמצלצלים המסתירים את פחד לבבך. איככה אפוא תדרש ממנו אמץ לב עת לבך נמוג קרבך כדונג? ועתה אדברה נא באזניך בשם כל ההמון הרב הזה: צוה ופתחו כרגע את שערי העיר, נכנע נא לפני האויב ויחננו! לא למעני אני דורש ממך את הדבר, כי אם למען האלם האֻמלל הזה, למען נשינו הרכות והענוגות, למען עוללינו הגועים בצמא! (העומדים מסביב מניעים לו בראשם לאות הסכמה). צוה כרגע, ולא — ועשינו זאת למרות רצונך!

דניאל (נחלץ ממנו). סקול יסקל! סקול יסקל!

העם. האם לא אלם האיש הזה מעודו?

אסד (מתבונן באחיו בבהלה). אלם ועור. אחי הוא. כבר מלאו לו שלשים שנה ולא דבר מעודו אף מלה אחת.

דניאל. כן, אחי הוא! מלחמו יאכילני ומיינו יַשקני, מערומי יכסה ובביתו אשבה! יומם ולילה יסעדני באהבה ורחמים רבים. תנה ידך לי, אחי האהוב! (אוחז את ידו רגע, ופתאם יעזבנה ויתפלץ כמו מפחד פתאם). סקול יסקל! סקול יסקל!

אסד. אללי לי! אללי לי! רוח ה' דובר בו! סקלוני!

(ההמון מתנפל עליו ורודפהו ורוגמו באבנים).

שמעיהו (רץ נבעת אחריהם). אהה! מה תעשו!

דניאל (ברגש כביר). הנני בא, הנני בא, אמר אלהי ישראל; אך אל נא תשאלו: מאין? ואמרתם: כבר באה העת לחננה? לא! אנכי, אנכי יודע עת לכל חפץ!

העם. נביא הוא! נביא הוא!

דניאל. גדלתיך, רוממתיך, עמי, ותפרח ותשגשג כגפן אדרת; האתן ראשית תבואתי מאכל לחיתו גוי? חי אני אם יהיה בדבר הזה!

(יהודית ותרצה מפסיעות בין המון העם).

המון העם (כורע על ברכיו). אשרינו! אשרינו!

דניאל. ולו שבעתים עוד יעז האויב,
מברק זעם אפי הן יכל בעשן!
הוי, רחצו, הזכו! אמר אדני,
כי הנני בא ובתוככם אשכנה,
כי לא אעזבכם אם לא תעזבוני!
(אחרי דומיה ממשכה). תנה ידך לי, אחי!

שמעיהו (בשיבי). אחיך מת! אתה, אתה הרגתו! זאת היא תודתך על כל גמוליו עליך! הה, מה מאד חפצתי להצילו! רעים נאמנים היינו מנער! אך מה יכלתי לעשות נגד המון רב כזה, אשר רוח שגעונך הכהו בשגעון? „שימה נא עיניך על דניאל!" קרא אלי בנשימתו האחרונה, ועינו הלטושה אלי כבתה לנצח. ויהיו נא דבריו אלה כגחלי אש בוערות בלבבך ובנפשך פנימה!

דניאל חפץ לדבר ולא יכול; שורק ומילל.

שמעיהו (אל העם). בושו והכלמו לכרע לפני המשגע הזה! ואולם בושו והכלמו שבעתים, כי רצחתם נפש איש נדיב בעמו אשר דרש שלומכם וטובתכם כל הימים! בחמת פתן רדפתם אחריו במטר אבני מות כמו האמנתם להתם במותו את כל עונותיכם הרבים! הן לא מחרדת־לב ומדאגה לנפשו דבר את דבריו באזני הזקן, כי אם מאהבתו אתכם ומחמלתו עליכם, רוצחים, אמללים! את כל הדברים האלה נדברנו שנינו, אני והוא, היום בבקר; והאלם הזה ישב לפנינו, מבלי שים לב לדברינו ומבלי הראות על פניו כל אות כעש ואי־רצון. (אל הזקן). כל אשר דרש ממך רעי עודני דורש גם אני: לפתח כרגע שערי העיר ולהכנע לפני האויב לשבט או לחסד. (לדניאל)

וזאתה, נביא אלם, הראה נא לדעת כי רוח אדני דובר בך.
קללני נא כאשר קללת את אחיך!

דניאל מתרגש ממצוקת־נפש גדולה; חפץ לדבר ואיננו יכול.

שמעיהו. הראיתם אפוא את הנביא הזה? ממעמקי התפת עלה רוח משחית וישם בפיו הזון שקר ותעתועים להוליך אתכם שולל; אך אדני סגר את שפתיו כרגע, סגר אותן לנצח, כי האמנם תאמינו כי פתח האלהים את פי האלם למען היותו לרוצח נפש אחיו?

דניאל מכה בידים על חזהו בשצף קצף.

יהודית (באה בקרב ההמון). אל נא תשעו בדברי שקר. האם לא חשה נפשכם קרבת אלהים בהתרומם רוחכם רגע אל על, וברכיכם כרעו מבלי משים לארץ? ואיככה זה תוכלו תקשיבו במנוחה באמר האיש הזה לחלל את הרגש העמק והנעלה הזה ולשומו לאל?

שמעיהו. מה חפצך את, אשה? הטרם תראי מצוקת נפשו עתה? אם לא תראי כי הנחם יאכל את לבבו כעש, אם אך לב בשר לו? (אל דניאל). מרט, מרט שערות ראשך, נפץ גלגלתך אל הסלע למען ילקו הכלבים את מוחך! זה הוא המעשה האחד אשר עליך לעשות עוד פה עלי אדמות! הדבר המתנגד לטבע מתנגד גם לחפץ האלהים! (קולות מקרב ההמון). צדק מאד!

יהודית (לשמעיהו). התאמר להורות לפני האלהים את הדרך ילך בה ואת המעשה אשר יעשה? האם לא תישר כל דרך יען כי היא הולך בה, אם לא ייטב כל מעשה באשר הוא עושהו?

שמעיהו. הדבר המתנגד לטבע מתנגד גם לחפץ האלהים. אמנם לאבותינו עשה מופתים ונפלאות, אם הם טובים ממנו. לו חפץ האלהים לעשות עמנו ככל נפלאותיו מימי קדם, מדוע לא ימטיר לנו גשם מן השמים? מדיע לא יפליא חסדו בלב הלופרנש לעוררו כי יעל מעלינו?

אחד העם (מתנפל על דניאל). מות, בליעל, על אשר התעית את העם הזה לתת עלינו דם נקי וצדיק!

שמעיהו (עומד בינו ובין דניאל). כל הורג קין שבעתים יקם! אמר אדני. אבל קין ישלח יד בנפשו! אשמע קול קורא ממעמקי לבבי. וקין עשה יעשה את הדבר הזה! ותהי זאת לכם לאות: אם חיה יחיה האיש הזה עד יום המחרת, אם יוכל שאת ענוי הנחם כל היום וכל הלילה — עשו כדבריו וחכו עד אשר תספו כלכם ברעב ובצמא, או עד אשר יפליא ה׳ לגאלכם מיד אויב, ולא, — עשו כדבר אסד: פתחו שערי העיר והכנעו. ואם לא תוכלו לקות, כי יהפך אדני את לבב הלופרנש עליכם לטובה, שלחו יד בנפשכם אתם; הכו איש את אחיו ואל תחמלו, רק את הילדים השאירו בחיים; עליהם יחמלו גם האשורים, גם להם עוללים רבים. הכינו לכם מטבח גדול, מקום שם יביא הבן חרבו בלבב אביהו ואיש בלב רעהו באהבתו אותו. (אוחז ביד דניאל). את האלם הזה אני אוסף אל ביתי. (לנפשו). כן, אל נא תאבד העיר, אשר אמר אסד להציל בחכמתו, בתעתועי המשגע הזה! אביאהו נא אל אחד החדרים ונתתי מאכלת חדה בידו, ואני אדברה באזניו דברים פולחים כליות ולב עד עשותו ועד הקימו את אשר נבאתי מראש בשם הטבע. הודות לאל, כי אך עור ואלם הוא, כי איננו גם חרש.

(שמעיהו ודניאל הולכים להם).

ההמון (איש לרעהו). ומדוע זה הכינו בסגורים עד עתה? לא נוכל ולא נאבה לחכות עוד, אף לא שעה אחת! הבה ונפתח את השערים. לכו ונלכה!

יהושע (אחד העם). ובמי האשם, כי לא נכנענו לפני שר צבא מלך אשור ככל הגוים אשר סביבותינו? מי התענו בשוא להקשות את ערפנו ולהתיצב נגדו כצר? מי צונו לשאת עינינו למרום ולשכח את הארץ אשר מתחת לרגלינו?

ההמון. מי המה אפוא, אם לא זקנינו וכהנינו?

יהודית. הה, אלי! עתה יריבו האמללים באלה, אשר עשום מאפס לדבר־מה! — (בקול). הוי, התמצאו חפץ להוכיח, כי תשוו ברעה המוצאת אתכם?!

יהושע (מתהלך בין ההמון). בשמעי על דבר הלופרנש

ומחנהו הרב ההולך וקרוב אלינו, ותהי ראשית מחשבתי, כי נצא לקראתו ונחלה פניו כי יט חסדו אלינו ונעבדהו. מי בכם חשב אחרת? (אין עונה). למה בא הלופרנש? הלא אך להכניענו כי נסור למשמעתו; ולו עשינו חפצו בטרם הקריב אל העיר, אזי שב על עקביו כלעמת שבא, אזי ישבנו כיום לבטח איש תחת גפנו ותחת תאנתו ולא חסרנו כל. ועתה עינינו תלויות אך אל התלאות והענויים הנכונים לנו בחיים המרים ממות.

ההמון. אוי, אוי לנו!

יהושע. ואנחנו נקיים, אנחנו לא התקוממנו לו, אנחנו פחדנו תמיד. אבל הלופרנש רחק עוד ממנו, והזקנים והכהנים הקרובים אלינו הפילו פחדם עלינו! אז שכחנו את הרעה הנשקפת לנו. עשו זאת אפוא: גרשו כיום את הכהנים והזקנים מן העיר, ואמרתם להלופרנש: אלה הם הפושעים והמורדים בך! והיה אם יחמל עליהם וסלח לעונם, טוב; ולא, הלא טוב טוב לנו לבכות ולנוד להם מאשר נבכה וננוד לנו כיום הזה!

ההמון. הבזאת נושע?

יהודית. הלא כאשר יקום איש לרצח נפש החרש בחרב, אשר נתן לו, מבלי יכלת להגן בה על נפשו מפני אויב, כן הדבר הזה.

ההמון. התהיה זאת לנו לישועה?

יהושע. ומדוע לא? נסירה את ראשינו מעלינו ולא נדע מכאוב עוד.

המון העם. כן, אך זה הוא המעשה אשר עלינו לעשות!

יהושע (אל הזקן, אשר הביט אל העם בעינים מפיקות חמלה). ומה תאמר אתה לדבר הזה?

הזקן. גם אני יעצתי כזאת, לו ידעתי כי בזאת תושעו. הנה אני זקנתי ושבתי, אף מלאו לי היום שבעים ושלש שנים, עוד מעט ושכבתי עם אבותי; מה יתן ומה יוסיף לי אפוא אם אראה אור ואשאף רוח עוד ימים מספר? אמנם, בחור אבחר למות בכבוד ולמצא קבר בחיק האדמה מהקבר בבטן חיתו טרף. אולם אם תחשבו למשפט, כי במותי מות־נבל אהיה לכם לישועה,

הנני אמותה! הא לכם ראש־שיבתי, קחוהו; אך מהרו נא להסירו מעלי, פן יקדמכם המות והציל את תשורתי זאת מידכם והשליכה לבאר תחתיה. אך הרשוני נא לנוד לכם רגע במו ראשי, אשר לא לי הוא עוד; הן לא אותי לבדי תקריבו הפעם אשם להלופרנש, כי אם גם את כל הזקנים והכהנים; התואילו אפוא לדעת מספר הקרבנות האלה בטרם תגשו אל הזבח?

יהודית (ברגש). ודברים כאלה תקשיבו במנוחה, ולבבכם לא יככם וברכיכם לא תכרענה להתנפל ולנשק רגלי הישיש הזה? הוי, מי יתן ויכלתי לאחז ביד הלופרנש ולהביאו העירה, — בידי אני מרטתי את חרבו, אם קהה הנה, למען יוכל להסיר ברגע ראשי האנשים האלה!

יהושע. אמנם בחכמה דבר הזקן את דבריו. ידוע ידע כי בידינו הוא לעשות לו כטוב בעינינו, על כן השכיל מאד להסכים לחפצנו בדברים אשר — חי אני, לו יכלו הכבשים לדבר, אם הובלה אף אחת מהן לטבח. — (ליהודית) לא אפונה כי לא אל לבך לבדו נגעו הדברים אשר דבר.

יהודית. אמנם, בידינו הוא לעשות בו כטוב בעינינו, אבל הן לא קצרה ידו לסכל את עצתכם הרעה בשלחו יד בנפשו! אף ראיתי כי כבר אחזה ידו הרועדת בחרב, ואמר לגשת אליו ולהניאהו מחפצו זה; אך פתאם אורו פניו ועיניו הפיקו ברק נצחון פנימי, אז השיב ידו אחור ויבט למעלה.

הזקן. אינני שוה בכל הכבוד אשר רחש לבך עלי, אולם לא לנפשי נגע הדבר הזה, כי אם לכל אלה פה!

ההמון. לא טובה עצתך, יהושע! לא נאבה ולא נשמע אליך!

יהודית. קַבְּלו נא את תודתי!

יהושע. ואולם הלא דרוש הדרשו כמוני לפתוח שערי העיר כרגע? השיבו אל לבבכם, כי בפתוח העיר את שעריה לא יתאכזר אלינו האויב כאשר יעשה בהבקיעו אותה אליו ביד חזקה. — (אל הזקן) צוה נא! ובדבר עצתי הרעה עליך אבקש את סליחתך מחר, אם אחיה עוד.

יהודית (אל הזקן). חלילה לך!

הזקן. אני מצוה, כי לא אדע עוד מאין יבוא עזרנו.

אכיור (נגש אל העם). פתחו השערים, אך אל נא תשיאו את נפשכם לקַוֹת לחסדי הלופרנש. הוא נשבע באפו להאביד ולהשמיד מעל פני האדמה את העם, אשר יכנע לפניו לאחרונה, ולבלי השאיר לו שריד. ואתם האחרונים!

יהודית. האמנם נשבע לעשות כדבר הזה?

אכיור. באזני. וזה לכם האות, כי הקים יקים את שבועתו זאת: קצוף קצף עלי בספרי לו מגבורת אלהיכם, חמתו בערה בו כאש, וחמת הלופרנש — מות ושחת. אך תחת להסיר את ראשי מעלי כרגע, צוה, כאשר ידעתם, להביאני אליכם. בינו נא אפוא מה מאד סמוך לבו בטוח, כי אבוד תאבדון מהר, בשלחו מיד את איש חרמו, אשר אמר לשקל את ראשו בזהב, יען אותה נפשו להנקם ממנו ומכם יחד. וכה רחק לבו מחמלה עליכם, עד אשר לא מצא לאויבו ענש יתר קשה מן הענש אשר יחשב לעשות לכם!

ההמון. אל תפתח העיר. אם נגזר עלינו למות בחרב, הלא טוב לנו למות בהרבותינו אנו!

יהושע. נשימה לנו מועד. האין קץ לתלאותינו?

ההמון. מועד! מועד!

הזקן. שמעוני נא, אחי! נחכה נא עוד חמשה ימים ונקוה לישועת ה'!

יהודית. ואם ידרוש אלהים ממנו עוד חמשה ימים?

הזקן. אז כלנו מתים! אם חפץ בנו אדני, יושיענו בחמשת הימים האלה; אם תאחר ישועתו לבוא, לא תמצאנו עוד.

יהודית (בעז, כמו חרצה ברגע ההוא משפט מות). הנה כי כן מות יומת האיש הזה בעוד חמשה ימים!

הזקן. עלינו לעשות כל אשר נוכל למען אשר נאריך נפשנו עד קץ המועד הזה. עלינו למנע מנחה ונסך מבית אלהינו, ואת היין ואת השמן נחלק בינינו. אויה לי כי נטל עלי להגיד לכם כדבר הזה!

יהודית. כן, אוי, אוי לך זקן! האבדה עצה אחרת מלב נבון במוך? — (אל העם). אנשי בתול, נסו נא להתנפל על

מצב האויב החונה על הבאר! הבאר הקטנה קרובה מאד אל החומה; החלקו אפוא לשני ראשים, הראש האחד יסוכך על שערי העיר והראש השני יתנפל על חיל המשמר, ושאבתם מים בששון והבאתם העירה!

הזקן. הראית אפוא, כי אין עונה מכל העם הזה?

יהודית. הבין זאת לא אוכל! (אחרי דומיה קצרה). טוב אפוא. אם לא תמצאו את לבבכם לצאת ולהלחם במתי מעט מחיל האויב החונה על הבאר, הן לא תרהיבו עז בנפשכם לשלח יד ברֶשע לנסך ולמנחה, אשר למזבח אלהינו, להעיר כל חמתו עליכם!

הזקן. אבל הדבר נחוץ. עצתך את דורשת זהירות והתבוננות יתרה; השער הפתוח פצע מות יהיה לעירנו. גם דוד אכל מלחם הקדש בהתעטף נפשו ברעב ולא מת בעונו.

יהודית. דוד היה משיח אלהי ישראל. היו נא ראשונה את אשר היה דוד לעמו או אז תאכלו. אכלו ושתו, אך התקדשו ראשונה!

אחד ההמון. מי זה ישמע לה?

שני. הלא יבוש האיש, אשר לא ישמע לה! הלא כמלאך האלהים היא בעינינו!

שלישי. אכן אשה יראת אלהים היא, מאין כמוה בכל העיר. כל עוד לא ראינו רעה ומחסור לא ידענו, ישבה כלוּאה בחדרה, ועין לא ראתה בלתי אם בלכתה לזבח או להתפלל. אך עתה כאשר נגעה הרעה עד הנפש, תעזב את ביתה להתהלך עמנו ולהטיף לנו כטל דברים טובים, דברים נחומים.

השני. עשירה היא מאד ונכסים רבים לה. אבל הידעתם את אשר הגידה באחד הימים? „אך סוכנת אני על הנכסים האלה, אשר לא לי המה, כי אם לעניי עמי". ולא אך בפיה דברה, כי גם בידיה תמלא תמיד אחרי הדברים האלה. ואני חושב, כי אף על כן תשיב ריקם פני האנשים החפצים לקחתה לאשה, כי אז הלא לא תוכל עוד להיות אם ליתומים ועניים מרודים. אם יושיענו ה', יושיענו אך בגללה!

יהודית (אל אכיור). הלא ידעת את הלופרנש, ספרה נא לי על אדותיו.

אכיור. ידעתי כי צמא הגו לדמי, ואף גם זאת לא אתעבהו! האמיני לי, כי לו עמד נגדי בחרבו השלופה ואמר לי: הרגני נא הרוג, ולא, אמיתך פרגע, — לא אדע עוד במה בחרתי.

יהודית. כן ירחש לבך עתה, כי היית בידו וישלחך לנפשך.

אכיור. לא, לא! הדבר הזה אך ירעימני מאד; דמי ירתחו בקרבי בהשיבי אל לבבי, מה מאד נקלותי בעיניו בתתו חרב בידי וישלחני אל אויבו.

יהודית. אך זה עריץ!

אכיור. אמנם כן. ואולם בבטן גוצר האיש הזה לערץ הארץ. בעמד איש לפניו יחשב את נפשו ואת כל התבל ומלואה לאפס ואין. פעם אחת רכבנו אני והוא במקום נשכח מני רגל, בין רכסי הרים וסלעי מגור. עברנו לפני נקיק סלע עמק ורחב מאד; אז דפק את סוסו לעברו, ואני אחזתי ברסן סוסו ואמר: אין חקר לעמק הנקיק הזה. „גם אין את נפשי לרדת במעמקים, כי אם לעבר על פניו הלאה”, ענני ויעף כברק על פני התהום הנורא ההוא, ובטרם מצאתי את לבי לעשות כמעשהו שב ויעמד לפני. „אמור אמרתי למצא שם מעין מים — קרא אלי — כי צמאתי, אך לא מצאתי שם מאומה. עתה אשכבה ואישן מעט, ושכחתי את צמאי”. ובדברו הושיט לי רסן הסוס, והוא ירד מעליו וישכב לארץ ויישן. אז ירדתי גם אני מעל סוסי ואשק כנף בגדו למו פי, אף עמדתי אצלו להיות לו לצל מקרני השמש הלוהטות מסביב. בוז לי! אך עוד נקלה הנני, כי מדי דברי בו הלל אהללנו עוד.

יהודית. האוהב הוא את הנשים?

אכיור. כן. אבל אך כאשר יאהב לאכול ולשתות.

יהודית. תאלתי לו!

אכיור. אני ידעתי אחת מבנות עמי, אשר הכתה בשגעון, יען כי נקעה נפשו ממנה. העלמה הזאת התגנבה חרש

אל חדר משכבו ותחבא שמה, ובשכבו על משכבו התיצבה פתאם לנגדו וחרב שלופה בידה.

יהודית. ומה עשה הוא?

אכיור. הוא מלא צחוק פיהו ויצחק עד אשר הביא את החרב בלבה.

יהודית. חן חן לך, הלופרנש! אך בה אהגה, ואז יאמץ לבבי והייתי לאיש.

אכיור. מה זה היה לך?

יהודית. הוי, קומו נא מקברותיכם, חללי חרבו, וראיתי את פצעיכם הנוראים; קומנה, התיצבנה לפני, עדינות אֻמללות, אשר חלל העריץ הזה את כבודכן; פקחנה רגע את עיניכן הסגורות וקראתי בהן מה רבו פשעיו נגדכן! אנכי, אנכי היא הנוקמת את נקמת כלכן ממנו! אך מדוע זה אחשב רק על אדותיכן ולא אעלה על לב את הבחורים, אשר האבל עוד חרבו הקשה, את הנערות, אשר יחבק ויחנק עוד בזרועותיו ברזל! כן, נקם אקח, נקמת המתים, גם את החיים אציל מידו. (אל אכיור). האין לי די חן ויפי להיות לו לקרבן?

אכיור. עין לא ראתה עוד יפת תאר כמוך.

יהודית (אל הזקן). דבר לי אל הלופרנש. התואיל לצות, כי יפתחו לפני את שערי העיר?

הזקן. מה תאמרי לעשות?

יהודית. אל לאיש לדעת זאת, כי אם לאלהינו לבדו.

הזקן. ויהי אלהי ישראל עמך בכל אשר תלכי! השער פתוח לפניך.

אפרים. יהודית! יהודית! את הדבר הזה לא תוכלי עשה!

יהודית (לתרצה). היאמץ לבך ללכת עמי?

תרצה. אל אשר תלכי אלכה גם אני.

יהודית. העשית כאשר צויתיך?

תרצה. הנה הלחם והיין. אך מעט הוא!

יהודית. רב לנו, רב!

אפרים (לנפשו). לו עלה כדבר הזה על לבבי, הלא

עשיתי כדבריה. ועתה — מה נורא מוסרי!

יהודית (הולכת צעדים מספר ופונה אל העם). התפללו בעדי לאלהי ישראל! למדו נא את שמי לבניכם הקטנים והתפללו בעדי גם המה. (הולכת הלוך וקרוב אל השער, אשר יפתח לפניה כרגע. בצאתה את העיר יכרע כל העם על ברכיו, אך אפרים לא יכרע).

אפרים. לא אתפלל לאדני כי יהיה מגן לה. אנכי אנכי מגן לה! הנה היא הולכת אל מערת האריה — לבי יגיד לי, כי היא עושה זאת אך בתקותה כי כל אנשי העיר יצאו אחריה. ואני הנני הולך אחריה גם אני. אם אמות, אמות זמן־מה לפני כל העם הזה. ואולי תשוב עוד! (הולך לו).

דליה (מתפרצת נבהלה ונואשת אל בין ההמון). אוי, אוי לי!

אחד הזקנים. מה לך?

דליה. האלם! האלם הנורא, אהה, שם מחנק לאישי!

אחד העם. הלא זאת אשת שמעיהו!

הזקן. הגידי, איך היה הדבר?

דליה. שמעיהו הביא עמו את האלם הביתה, ויבואו שניהם אל החדר אשר בירכתי הבית ויסגרו הדלת בעדם. שמעתי את אישי מדבר בקול רם והאלם נאנח ומילל לרגעים. „מה זאת?" אמרתי אל לבי ואתגנב בלאט אל אחורי הדלת הסגורה ואקשיב ואביט בעד חור המנעול אל החדר פנימה; וארא והנה האלם יושב ומאכלת הדה בידו, ושמעיהו עומד עליו ומדבר באזניו תוכחות להרעימו ולהכעיסו תמרורים. האלם כונן את פי המאכלת אל חזהו — אז הרימותי קולי ואזעק מרה, כי נבהלתי מראות את שמעיהו עומד במנוחה ולא ישיב ידו אחור מעשות את המעשה הנורא הזה. פתאם השליך האלם את המאכלת ארצה ויתנפל בחמת רוחו על שמעיהו. בגבורה נפלאה ובכח־לא־איש השליכהו ארצה ויאחז בגרונו בחזקה, ושמעיהו לא עצר כח לעמוד על נפשו ולהחלץ מידו. אז קראתי לעזרה. השכנים מהרו לבוא וישברו את הדלת הסגורה על מסגר, אך אחרו המועד. האלם כבר חנק את שמעיהו, וכחיה טורפת עודנו מתנפל על גוית אישי המת; צחוק נורא התפרץ מפיו בשמעו קול רגלי האנשים

הבאים החדרה. בשמעו את קולי נדם כרגע ויכרע על ברכיו לפני; רוצח! נתתי עליו בקולי, אך הוא נשא ידו אל השמים, אחרי כן משש בידו על הארץ עד אשר מצא את המאכלת ויתן אותה אלי ויור באצבעו על חזהו כאומר: דקרני בה!

אחד הכהנים. אכן נביא אלהים הוא דניאל בתוכנו. אלהי ישראל שם דברים בפי האלם, אף הפליא לעשות לעינינו, למען תאמינו בכל הנפלאות אשר יעשה עוד עמנו בדבר קדשו! שמעיהו חזה לנו שוא ותפל ויהי לחרפה ולשנינה כיום הזה. הוא חטא לדינאל ומידי דניאל בא לו גמול האלהים.

קולות מקרב העם. מהרו אל דניאל לבל תאֻנה אליו כל רעה!

הכהן. אלהינו שלחו אלינו, והוא יסך לו באברתו. לכו התפללו. (העם נפוץ איש לאהליו).

דליה. האין כל נחומים בפיהם לשבר אשר השברתי, בלתי אם להגיד לי כי האיש, אשר אהבתיו מנער, היה כבר עון? (הולכת לה).

מערכה רביעית.

אהל הלופרנש.

הלופרנש ושנים משלישיו.

אחד השלישים. מה רעים פני הלופרנש! דמיונו באש להבה אשר עוד מעט ונדעכה.

שליש שני. נשמר נא מאש להבתו זו, פן תבלע ותאכל כרגע את כל הקרוב אליה.

הראשון. הידעת את אשר קרהו אמש? הן עוד מעט ושלח יד בנפשו!

השני. שקר הדבר!

הראשון. אמנם כן! רוח רעה תבעתהו בימים האלה, ובתנומות על משכבו נדמה לו, כי איש אחד התנפל עליו לשים מחנק לצוארו. אז שלח ידו אל החנית אשר מראשותיו ויאמר להכות בה את אויבו אל החמש, ויתקענה בחזהו. באשרו כי נדח הברזל אל הצלע. אז הקיץ משנתו וירא את אשר נעשה; ובגשת אליו העבד השומר לראשו לעצר בדמו ולחבש את הפצע קרא בצחוק: הרף, ישטף נא הדם וקר לי מעט, כי רב לי ממנו רב!

השני. לא יאמן כי יספר!

הראשון. שאל את העבד ויגדך!

הלופרנש (פונה אליהם פתאם). שאלו את פי אני! (השלישים נבהלים). פניתי אליכם הפעם, יען כי חפץ לי בכם, ולא אוכל לראות בשבת שני גבורים הדרושים עוד לחפצי ופושקים שפתים מאפס מעשה בדברי רוח ותעתועי אולת. (לנפשו). הנה הם מתפלאים כי הטיתי אזני לשמע את דבריהם; ואמנם די בזיון והרפה לאיש אשר כמוני, כי ישים לב לדבר הזה! האיש אשר לא יוכל למלא את מוחו במחשבותיו הוא ומפנה מקום לרעיוני רוח אשר יהגו אחרים, — לא ישוה באכל הנתן על פיהו: הרוזנים קובצים נדבות לרוח האדם, אך העני או העבד ימצא בהן חפץ; והמשתמש בהן יהיה לאחד משני אלה. (אל השלישים). לא אריב אליכם הפעם, כי אך אני הוא האשם בהבטלה אשר הביאה אתכם לידי שעמום ופטפוטי דברים: מות לא תמותו. מה שהיה אתמול מאכל היה היום לגלל; ואוי אוי לנו אם נטל עלינו לכרסמהו היום. ואולם הגידו נא לי את המעשה אשר עשיתם, לו מצאתוני היום בבקר מת על משכבי?

השלישים. ומה היה לנו לעשות, אדוננו?

הלופרנש. לו גם ידעתי לא הגדתי לכם. האיש היודע לשות בדמיונו כי איננו עוד, ויודע גם את ממלא מקומו, אין לו חלק ונחלה עוד עלי אדמות. עלי להודות אפוא לצלעותי ברזל, כי שרו אל המות והוכלנה. אכן, מות־התולים היה נכון לי אמש! לא אפונה כי המשגה הזה היה יכול להשביע בדשן את אחד האלהים הרזים והדלים כאלהי העברים, למשל. ומה עלי

ורם אז לב אביור, בחזיונו אשר חזה עלי מראש, מה רב הכבוד אשר רחש אז לבבו לנפשו! — אחת חפצתי לדעת: מה הוא המות?

אחד השלישים. דבר, אשר בגללו נאהב את החיים.

הלופרנש. היטבת לענות. אמנם כן, אך יען אשר נדע כי יוכל לבוא הקץ להם בכל רגע, נחזיק בהם, נמץ את מתקם ונינק מלשד תענוגיהם עד אשר נבקע פתאם כנאד נפוח — ואיננו. לו ארכו ימים בלי כל שנוי ותמורה ויום המחרת ידמה ליום האתמול, אז היה להפך, אז שכבנו ונישן ובחלומותינו לא פחדנו ולא דאגנו אך פן נקיץ מהר ושבנו לראות מר החיים. עתה נעמד על נפשנו, אָכלנו מגן לנו מהאָכלנו ובשִׁנינו נלחם בשני העת. על כן טוב ונעים אף למות בידי החיים, לשאף ולבלע אל קרבנו זרם מנעמיהם, הלוך ושאוף, הלוך ובלוע עד אשר נתפוצץ לרסיסים מבלתי יכלת להכילם! לערב תענוגי החיים עם פלצות המות! יש אשר אדמה כי מאֻשר הנני ואמר לנפשי: עתה אני חפץ בחיים! אז אחוש בנפשי כמו שלוב הנני בזרועות אהבה, אור בהיר זרוע לי מסביב ויצורי כלם ירעדו רעד־ענג אין־קץ — פתאם אתחלחל — ואשוב להיות את אשר הנני! כן תכסף נפשי לרגע, אשר אמר בו לנפשי: עתה אני חפץ במות! ואם לא יתפרד גופי לחלקיו, ברגע התמלט המלים האלה מפי, ויסער לכל רוח ויבלע באלפי הפיות הצמאים של הבריאה הגדולה — בוז אבוז לנפשי ואמר: אך כבלי ברזל הם שרש נשמתי. אף לא יפלא הדבר אם ישלח איש יד בנפשו אך ממרירות הרעיון הזה!

אחד השלישים. הלופרנש!

הלופרנש. אתה חושב, כי לא טוב לשתות לשכרה. אמנם כן, האיש, אשר לא ידע את השכרון, לא ידע גם מה ריקים, מה קרים הם החיים כמו שהם. ובכל זאת אך השכרון הוא העשר בענינו; ומה מאד ינעם לי בבוא האדום אל קרבי, ורוחי כנחל שוטף עובר וזורם ופורץ כל חק וגבול! לו התרומם בה יחד רוח כל אשר נשמה באפו, היפלא ממני להתפרץ ולעלות כשואה בחזיז קולות, רעם וברקים ממעל לעננים הרטובים והקרים,

אשר יתעלל בהם הרוח, ולהתרועע על גאון התולדה? כן, לא אפונה! (אל השלישים). ידעתי, כי תתפלאו עלי לראות בשומי את ראשי לפלך ושוזר עליו חוט אחר חוט מפקעת (Knäuel) חלומותי ותעתועי דמיוני, כאשר תעשה האשה בצערה. אמנם כן, הרעיון הוא הגנב בחיים; הזרע המוצא מחיק האדמה לא יצמיח ולא יעשׂ עוד פרי! את כל זאת ידעתי היטב, אך ביום אשר התפרץ בו דמי מעורקי — תפרצנה נא גם מחשבותי מחשך סתרן! אף די עת לנו עתה, כי אנשי בתול אלה לא ידעו, כנראה, כי לא יחדל איש הצבא מחדד וממרט את חרבו עוד עידן ועידנים, עד אשר יבוא היום, אשר יוכל להשתמש בה.

שליש (בא). ארוני! אשה עבריה, אשר תפשנו על ההר, נצבת פה לפני הפתח.

הלופרנש. ומה האשה הזאת?

השליש. ארוני, כל רגע ורגע אשר יעבר עליך מבלי לראות אותה, רגע עמל הוא. לולא היתה מצוינת ביפיה לא הביאותיה אליך. הנה אנחנו חונים על הבאר ועינינו נטויות אל העיר לראות בהתפרץ מי מן העיר לשאב מים מן הבאר. והנה האשה ההיא הולכת הלוך וקרוב אלינו ושפחתה אחריה כצל על יד ימינה. היא היתה מעלפת בצעיף והלכה מהר עד אשר לא עצרה שפחתה כח ללכת אחריה; פתאם עמדה מלכת, כמו חשבה רגע לשוב על עקביה. אז פנתה אל העיר ותפל אפים ארצה ותהי בעינינו כמתפללת. אחרי כן קמה ותלך אלינו אל הבאר. אחד השומרים התיצב בפניה, ואמר, כי יש עם לבבו לעשות לה רעה, יען כי היטב חרה לאנשי הצבא על שבתם זה ימים רבים מאפס מעשה, אך הוא השתחוה לפניה וישאב מעט מים ויגש לה את הכלי. היא לקחה מידו את הכלי, מבלי להודות לו, ותגישהו אל פיה, אך בטרם תשתה ממנו השיבה ידה ותשפך את המים לארץ. איש החיל התקצף וישלף חרבו מתערה ויעופפנה על פניה; אז הסירה הצעיף מעל פניה, ואך הביטה אליו רפתה ידו ועוד מעט והתנפל לרגליה, אך היא קראה: הביאוני אל הלופרנש, כי יש עם לבבי להכנע לפניו ולגלות לו מצפוני בני עמי.

הלופרנש. הביאנה הלום! (השליש יוצא). את כל הנשים

שבעולם אראה בחפץ לב מלבד אשה אחת, ואותה לא ראיתי מעודי ולא אראנה לנצח.

אחד השלישים. ומי היא האשה הזאת?

הלופרנש. אמי! אך אחת היא לי לראות פני הורתי ולהביט אל קבורתי. ומה מאד יגל לבבי, כי לא אדע את מוצאי! צִידים מצאוני במערת לבאים בעודי ילד, שם ינקתי משדי לביאה, היפלא אפוא, כי זרועותי אלה שמו מחנק לנפש אבי באחר הימים? ומה היא האם לבנה, אם לא המַראָה לרפיונו מיום האתמול או מיום המחרת? הן לא יוכל להביט אל פניה מבלי לזכר עת היותו כתולעת נתעבה, עת גמל עליה בנשיקות שפתיו על נטפי החלב אשר ימץ משדיה. ואם ישכח את זאת הלא יראה בה מפלצת איומה, סמל דמות הזקנה והמות, אשר ההפך לו את תמונתו לזועה, את בשרו ודמו — לגעל נפש.

יהודית (באה האהלה בלוית תרצה והשליש, אשר נשארו נצבים כתח האהל. בראשונה היא נבוכה כמעט, אך תתעודד כרגע, נגשת אל הלופרנש ומתנפלת לפניו ארצה). אתה הוא האיש אשר אבקש, אתה הוא הלופרנש.

הלופרנש. אין זאת, כי הזהב הנוצץ אשר על לבושי יעיד ויגיד לך כי אנכי הוא המושל.

יהודית. אך אחד הוא האיש, אשר לו מראה ותאר כזה!

הלופרנש. לו מצאתי את השני כי עתה שמתי את ראשו לרגליו; הנני חושב כי אך לי המשפט על מראה פני ולא לאיש זולתי.

אחד השלישים (אל רעהו). אל יבוזו לעם אשר נשים כאלה לו.

השני. אך בגלל נשים כאלה טוב לצאת עליהם למלחמה. עתה לא תארך עוד העת להלופרנש. ומי יודע אם לא תסבה איש חמתו כלה מנשיקות פיה!

הלופרנש (מתבונן אליה בהשתוממות). האם לא יחוש האיש המתבונן אליה כמו ירחץ בנחל עדנים? הלא היה יהיה האיש את אשר יראה בעיניו! מעט העור הקרום עלינו לא יוכל

להכיל בקרבו את כל התבל עם כל חליפות חמודותיה; לכן נתנו העינים למען נבלען ונשאפן מעט מעט אל קרבנו. אך העורים אֻמללים המה! חי אני, כי לא אוסיף לעור עיני איש מהיום והלאה. (אל יהודית). העודך כורעת לפני? קומי! (קמה, והוא יושב על כסא כבודו אשר עמד מתחת לירִיעה). מה שמך?

יהודית. יהודית!

הלופרנש. אל תיראי, יהודית, כי מצאת חן בעיני מכל הנשים אשר ראו עיני מעודי ועד היום.

יהודית. הלא זה הנהו כל חפצי ומשא נפשי.

הלופרנש. עתה הגידי לי, על מה זה ולמה עזבת את אחיך בעיר שמה ותבואי אלי?

יהודית. יען כי ידעתי, כי אין מידך מציל! יען כי גם אלהינו יתן את עמי בידך.

הלופרנש (בצחוק). יען כי אשה אַתּ, יען כי בטחת ביפיך, יען ידעת כי עינים להלופרנש; האין זאת?

יהודית. שמעני נא בחסדך. חמת אלהינו בוערת עלינו כאש; עוד לפני ימים ושנים שלח אלינו את דברו ביד אחד הנביאים כי יפקד עלינו את עונותינו.

הלופרנש. מה זה עון?

יהודית (אחרי דומיה קצרה). ילד קטן שאלני זאת באחד הימים. את הילד ההוא נשקתי מנשיקות פי. מה אענה אותך הפעם — לא ארעה.

הלופרנש. דברי, דברי.

יהודית. עתה הם עומדים בין חרון אף אלהינו ובין חרון אפך אתה נבהלים ורועדים מאד. הרעב חזק בעיר ונפש יושביה תתעטף בצמא, ובצר להם יאמרו להוסיף חטא על פשע, לספות על חרון אף אלהים באכלם מקרבן הקדש, אשר צִוו עליו לבל תגע בו יד, ואשר היה יהיה עתה לאש במעיהם ואכלתם!

הלופרנש. ומדוע לא יכנעו מפני?

יהודית. יען כי מוגי לב המה! ידוע ידעו, כי השחיתו התעיבו עלילה, ואיכה יאמינו אפוא כי תשוב מהם חמת אלהיהם לבלתי השחיתם בידך? (לנפשה). אנסהו נא לדעת את אשר

בלבבו. (בקול). ופחד לבבם יגדל רב יתר מחרון אפך עליהם. ידעתי כי נקמתך תדכאני כרגע, אם אערב את לבי להגיד לך מה מאד ינבלו שם כבוד הגבור והאיש אשר בך! הן אביט אליך, אל הוד פניך, ועיני התור בהם את הרוח הנדיבה אשר תעצר בחרון אפך לבל יעבר גבולו, וגם מצאתי את אשר בקשתי; הנני רואה את הגבול, אשר לא תעברהו גם שלהבת חמתך. ועתה חרפה שברה לבי בזכרי, כי אחי בני עמי יעיזו לטפל עליך כל דבר פשע וכל דבר תועבה וכל אשר אך יוכל להגות לב רע הנמוג מפחד, — כי אחי אלה יעיזו לתת אותך למרצח, יען כי בני מות המה. (כורעת לפניו על ברכיה). על ברכי אבקש ממך סליחה על החרפה אשר נשאו עליך אחי העברים העורים.

הלופרנש. מה זאת עשית? אין נפשי כי תכרעי לפני.

יהודית (קמה). הם נואלו להאמין כי עם לבבך להגיר את כלם על ידי חרב! ואתה צוחק לדברי תחת להתעורר עלי בחמת זעם? סלח נא, אדוני, כי שכחתי רגע לפני מי אני עומדת! אכן ידוע תדע לבות בני האדם וכל דבר לא יפליאך עוד, אף תצחק בגאון למראה תמונתך הנפלאה והנה היא רעה ונשחתה בראי משחת. אמנם לא אכחד תחת לשוני תהלת בני עמי, כי לא מלבם הוציאו עליך את המחשבה הנתעבה הזאת. כבר היו נכונים לפתח לפניך שערי העיר, והנה זה בא האיש המואבי אביור ויפל עליהם אימה ופחד.. „מה תעשו? — קרא אליהם — הטרם תדעו את אשר נשבע הלופרנש, כי השמד ישמיד אתכם מתחת השמים?" ידעתי, כי חיים וחסד עשית עמו, בגדל רוחך מאנת לתת נקמה באיש אשר לא ישוה בשנאתך, ותשלחהו לנפשו ותציבהו בין מערכות אנשי מלחמתך, וזה גמולו עליך בתתו אותך לאיש דמים ואכזר, להסב מעליך לבות בני עמי. ואם לא השחוק הוא כי עמי הקטן והדל יעדה גאון וגבה לחשב אותך להם לאויב? כי האמנם תשנא עם אשר לא תדע, אשר אך נקרה נקרה לפניך בדרך תלך בה, ואשר התקומם נגדך רק יען כי שמע עזוז נוראותיך הכהו בשממון ובתמהון ולא ידע נפשו? ולו גם אמץ רוחו התעהו לעשות כדבר הזה, היתעורר לבבך לפשע בנפשך אתה? היוכל הלופרנש הנאדר ברעם גבורותיו להלחם בנפשו

ובְרוחו הוא אשר אצל על אחרים? הלא תהיה זאת נגד הטבע, אף לא תקום ולא תהיה! (היא מתבוננת אליו. הוא שוחק). הוי, מי יתנני תחתיך! אך יום אחד, אך שעה אחת! אזי חגותי חג נצחון גדול ומפאר, אשר לא חגגו עוד כמוהו הגבורים אשר מעולם בחרבם המלאה לה דם. אלפים ורבבות יחרדו ממך בעיר ההיא, אתם התקוממתם נגדי — קראתי אז אליהם — אבל יען וביען פשעתם ותחללו את כבודי, לכן הנני נותן לכם את נפשותיכם לשלל; נקום אנקם מכם, לא בחרב ודם, כי אם בנפשכם אתם; הנני נותן לכם את בריתי שלום למען תהיו לי לעבדי עולם!

הלופרנש. אם לא תדעי לך, אשה, כי תניאי את לבבי מעשות כדבר הזה בדרשך אותו ממני? לו עלה הרעיון הזה על לבבי אני אזי אולי עשיתיו. עתה הרעיון הזה לך הוא ולי לא יהיה עוד לנצח. צר לי, אבל דברי אביור נאמנו יחד!

יהודית (צחוק פרוע מתפרץ מפיה). סלח נא! הרשני לצחק על נפשי אני. ישנם בעירי ילדים תמימים אשר יתענגו על נגה ברק החניתות אשר יבואו אל לבם; ישנן שמה נערות אשר תחרדנה מקרני השמש החודרות אליהן מבעד לצעיפיהן. שויתי בנפשי את המות הנכון לילדים התמימים ההם, החרפה וכלמת הנצח הנשקפות לנערות האֻמללות ההן, — ומחזה נורא ואיום התיצב לנגד עיני אשר הרגיז את נפשי עד היסוד בה, אז נואלתי להאמין, כי אין איש אשר יאמץ לבבו לבלי התפלץ ממחזות איומים כאלה. סלח נא, כי ערכתי רפיון נפשי לגבור נערץ כמוך!

הלופרנש. אמור אמרת לעדות אותי בעדי צדק ובמעיל חנינה וחסד. קבלי את תודתי על חפצך הטוב, אף כי המעיל הזה לא ילבשני. אל נא, יהודית, נוכחה יחד! אנכי נוצרתי להכות ולפצע, ואַתּ — לרפא את הפצעים. לולא מלאתי את תעודתי אני, לא היה לך עתה במה לבלות את העת. גם את אנשי חילי אל נא תאשימי. הלא נסלח לאנשים, אשר לא ידעו היום אם יראו מחר אור כי יהל, בשלחם את ידם לחטף ולבלע מפרי החיים ומנעמיהם רב יתר מאשר תוכל קיבתם הכיל, כי הלא זה חלקם בחיים.

יהודית. אכן נעלית עלי, אדוני, בחכמה ובדעת כאשר

בגבורה ובאמץ לב. ואני תעה לבבי בקרבי ורעיוני נבוכו מבלי מצוא מוצא להם; על כן אודך, ארוני, כי פקחת את עיני ותראני את הדרך הישרה. אמנם, כדבר אחת הפתיות דברתי הפעם! ידוע ידעתי, כי בני מות הם כלם, כי כן הֻגד להם מראש; ידעתי, כי זעם אלהי ישאו ואתה שבט אפו, ובכל זאת נכמרו נחומי עליהם ללא הועיל אף נואלתי להתנפל לפניך להשיב חמתך מהם, למרות פי אלהי. אך טוב לי, כי עוד תחזיק ידך בחרב נוקמת ולא תרף ממנה, כי אטמת אזנך משמע בקול תחנוני אשה מתמוגגת ברמעתה. ומה גדל זדון לבם, מה רבה גאותם לו שמעת בקולי! מי הביא עוד פחד ומרך בלבבם לו עבר הלופרנש על פניהם כשואה מבלי הסתער על ראשם? מי יודע אם לא המירו כבוד רוחך הנדיבה בקלון מרך־לב וצהלו בהמון שירי לעג להמון רחמיך? עתה ישבו לארץ, שק ואפר יציעו, יצומו, יבכו ויתפללו; אולם בסור פחד המות מנגד עיניהם יגדל זדונם ורבתה משובתם שבעתים, ופרצו כל חק ועברו כל גבול בהוללות עליצותם הפרועה! ואז כל עונותם על ראשי יחולו ונפשי תתעטף מעצר רעה ונחם. לא, ארוני, עשה תעשה כאשר נשבעת להם, והשמד תשמידם מתחת השמים! את הדבר הזה צוך אלהי; הוא יהיה לך לאוהב, כאשר תהיה להם לאויב!

הלופרנש. הוי, אשה! הבאת אלי לצחק בי? אך לא, הן אעטה עלי חרפה בחשבי, כי יהיה כדבר הזה. (אחרי דומית רגעי מספר). מה מאד תגדילי עון בני עמך!

יהודית. האמנם תדמה כי בחפץ לב עשיתי זאת? הה, מוסר אלהי הוא על רב פשעי, כי נטל עלי לקבל עליהם באזניך. דע לך אפוא, כי לא להנצל מן הרעה הנשקפת לבני עמי יצאתי את העיר בהחבא. מי הוא האיש אשר יאמר: חף אני מבלי פשע, כי יערב את לבו להסתר מחרון אף האלהים בקומו לערץ ארץ? אך אלהי הוא אשר שלחני אליך. הוא צוני להביאך ירושלימה ולתת את עמי בידך כצאן אשר אין להם רועה. את החזון הזה הראני אלהי באחד הלילות, בעת אשר כרעתי ברך לפניו, ונפשי הנוגה והנואשת השתפכה במרי שיחה עת התחננתי לפניו, כי ישלח את כל מגפותיו אל לבך ואל לב כל עבדיך

אלה, עת כל רעיון וכל הגה בקרבי שאפו אליך בחמת רוח, להתפלל עליך ולשום מחנק לך. פתאם שמעתי הוד קולו וכל חושי בי התעוררו משמחה וגיל, — אך הוא בזה את תפלתי וינאץ את כל תחנוני. קול רעם שמעה אזני: משפט מות לעם הזה! ועלי שם פקודת רב־הטבחים. הה, אך זאת היתה תמורה נוראה! בסכת שממון הייתי, אך את פיהו לא מריתי, עזבתי מהר את עירי, נערתי את רגלי מעפרה, ואבוא ואתיצב לפניך לבקשך, כי תחיש מעשיך להשמיד ולאבד את בני עמי, את אחי, אשר לפני יום גם בשרי גם דמי נתתי כפר שלומם וטובתם. ידעתי, כי תעב יתעבוני ושמי וזכרי יהיו בקרבם לקללת נצח; הדבר הזה רע ומר גם ממות, ובכל זאת לא אשוב מדברי ולא אנחם!

הלופרנש. את זאת לא יוכלו עשו, כי מי זה יבוז לך אם לא אשאיר להם כל נשמה? ועתה אם יעשה אלהיך ככל הדברים אשר דברת באזני והיה לי לאלהים, ואותך אגדל ואנשא כאשר לא נעשה עוד לאחת הנשים! (אל המלצר). הביאנה אל חדר האכל ואכלה על שלחני.

יהודית. לא אוכל לאכל מלחמך, כי אם אעשה כזאת וחטאתי לאלהי. הן לא באתי הנה לסור מאחרי אלהי, כי אם לעבדו בכל לבבי. הנה לקחתי עמי מעט אכל והיה לי לאכלה.

הלופרנש. וכאשר יתם האכל אשר הבאת?

יהודית. יהי נא לבבך סמוך ובטוח, כי בטרם אכלה לאכל את המעט אשר הבאתי יבצע אלהי את מעשהו בידי. די צדה בידי לחמשה ימים, ובחמשת הימים האלה עשה יעשה את אשר זמם עוד טרם ארע את השעה ואלהי הסתר יסתיר אותה ממני ולא יגיד לי עד בואה. עתה אחלה פניך כי תואיל לצוות את אנשיך אלה כי יתנוני לצאת ולבוא בלי מעצור כחפצי, והלכתי יום יום אל ההרים אולי אמצא חזון מאלהי.

הלופרנש. הרשות נתונה לך. צעדי אשה לא שמרתי מעודי. ובכן בעוד חמשה ימים, יהודית!

יהודית (משתחוה לרגליו, קמה ופונה אל הדלת). בעוד חמשה ימים, הלופרנש!

תרצה (אשר על פניה נכרו זה כבר אותות בוז וזועה). ארורה,

הלבנד בעמך באת הלום?

יהודית. דברי בקול! אך טוב לי אם ישמעו כלם, כי גם את תאמיני לדברי!

תרצה. הגידי נא את, יהודית, אם אוכל לבלתי קללך?

יהודית. אשרי, אם לא תשפקי את בדברי, אף כי הלופרנש!

תרצה. את בוכה?

יהודית. דמעות גיל הרדנה עיני, כי רמיתיך ואוכל. רוחי ישתומם בקרבי על כח השקר אשר בלשוני.

(יוצאות).

מערכה חמישית.

ערב. אהל הלופרנש מואר במנורות ערב. בירכתי האהל יראה חדר משכבו מבעד למסך ארגמן.

הלופרנש, שלישים, משרתיו.

הלופרנש (אל אחד השלישים). ההיטבת לראות? מה מצב הדברים בעיר?

השליש. ראיתי והנה כמו ירדו כלם חיים שאולה. ראיתי את שומר החומה והשוערים ופניהם כפני פגרים מתים אשר עלו זה עתה מקבריהם. כוננתי חצי לירות באחד מהם, אך בטרם יפלח החץ את לבבו נפל שדוד ארצה.

הלופרנש. ובכן, נצחנו בלי כל מלחמה. לו צעיר לימים הייתי, כי עתה רע המעשה הזה בעיני. אז האמנתי כי חטא אחטא לנפשי בעבר עלי יום תמים בלי מלחמה ונצחון חדש; לאשר נתן לי אמרתי: לא לי הוא.

השליש. כהנים עצובים ושוממים תועים ברחובות עיר כסילים אלמים. מעיליהם לבנים וארכים, כאשר יעטפו אצלנו את המתים. עינים נמקות נטויות השמים כמו קוראות הן משם לעזרה. כל הידים פרושות ואצבעותיהן רועדות.

הלופרנש. אל יהרג אחד מן הכהנים האלה! היאוש הנשקף מעיניהם איש בריתי הוא.

השליש. כי יביטו עתה השמימה לא אל אלהיהם עיניהם תלויות, כי אם אל העננים המרחפים זעיר שם במרומים. אך השמש תלהט בחמה את העבים הקלים, אשר כמו ישאו להם בכנפיהם אגלי מים אהדים להשיב נפשם השוקקה, וקויה הלוהטים מכים בלי חמלה על השפתים המבקעות. אם יתרוסס האגרף, הלטשנה העינים וינפצו הראשים אל החומה ודמים ומח נגרים מסביב.

הלופרנש. כבר ראינו זאת לא אחת. (בשחוק) ואנחנו האם לא ראינו רעה ברעב ובחסר כל, אשר בגשת איש אל רעהו לנשק לו וחלץ ממנו מיראתו אותו פן ישכנו. הו, הו! ערכו המשתה וניטיבה לבנו! (עורכים השלחנות). הלא יום החמישי מחר?

השליש. כן, אדוני.

הלופרנש. אם כן אפוא, מחר יהיה האות הזה! אם תנתן בתול בידי, כאשר נבאה העבריה, אם יפתחו לפני שערי העיר הסוררת ויושביה עפר רגלי ילחכו...

השליש. והלופרנש מסופק?

הלופרנש. בכל דבר אשר לא יוכל לצות: הוה! ואולם אם יבואו דברי העבריה ונפתחה העיר לפנינו, מבלי אשר אהפך בחרבי על דלתיה, אז —

השליש. אז?

הלופרנש. אז יהיו לנו אלהים חדשים. ואמנם כבר נשאתי את ידי כי אם ייטיב אלהי ישראל עמדי והיה גם הוא לי לאלהים. חי הבל בבבל וחי הבעל הגדול, כי נשבעתי ואקימה! הנה מלא הגביע הזה יין אסיך בזה לאד... לא... (אל משרתו). הלא אמרת לי, מה שמו?

המשרת. ארני.

הלופרנש. יעלה נא נסכי לרצון לפניך, ארני. הלא
איש הוא המגיש אותו לפניך, ואיש אשר אין חפץ לו בעזרתך.
השליש. ואם לא תפתח העיר לפניך?
הלופרנש. אז — שבועה נגד שבועה. אז אצוה לקחת את
אלהי העברים וליסרהו בשוטים והעיר — אך אין נפשי עתה
לשים קץ וגבול לחמתי אשר אעשה בם! כי מי זה יפלס נתיב
לחזיז ורעם? מה שלום העבריה?
השליש. מה יפה היא, אך סרה וזועמת!
הלופרנש. הנסית דבר אליה?
השליש נבוך ולא יענהו דבר.
הלופרנש (מביט בו בזעם). הנועזת לעשות כדבר הזה
אחרי דעתך, כי מצאה הנערה חן בעיני? הא לך, כלב! (הוקרהו
בחרבו). הוציאוהו מזה ותבוא הנערה לפני. אך חרפה היא כי
התהלך בין האשורים זה ימים מספר מבלי לנגע בה! (גוית
השליש מוצאת החוצה). אשה היא אשה, ואף גם זאת יש אשר
נדמה בנפשנו כי יש הבדל ופדות ביניהן. אכן, אך בזרועות
היפהפיה יחוש האיש מה רב ערכו. עת אשר תחרד לקראת
זרועותיו הפתוחות ומלחמה לה פנימה בין התשוקה ורגש הבושה,
עת אשר תסוג לאחור, כמו תאמר לנוס מפניו, וכרגע יגבר החשק
וחרדה כצפור לנפול על צואריו, עת אשר השכח רגע את גאונה
ורום לבבה, ומבלי יכלת לכלא עוד את תשוקתה תעיר ותעורר
בו את האהבה עד שתחפץ ואז, עת אשר תרתחנה הנשיקות את
כל דמי עורקיה ותשוקתה תתחר בתשוקתו הוא — אז נדע ונרגיש
מה הם החיים, אז נשכיל ונבין על מה זה ולמה עמלו האלהים
לברא את האדם בתבל ארצה, אז נשתה לרויה מכוס התענוגים,
נשתה ונשכר עד בלי די! ומה גם אם נפשה הקטנה הבוערת
עתה באש החשק מלאה לפני רגע זעם ושנאה נצחת, אם העין
המפיקה עתה גיל ועליצות נעצמה רגע מכעש ומרי בגשת המנצח
אליה, אם היד המחבקת עתה באהבה מסכה לו בחפץ ראש
פתנים ביינו! אך זה הוא נצחון שאין דמיונו, ומה נעים לי הנצחון
בפעם בפעם! גם יהודית — אף כי עינה תפיק אהבה וחסד
ושחוק קסם מרחף על שפתותיה כזהר קוי השמש ביום בהיר, אך

לבה סגור לפני כל, רק אלהיה ישכן בו, ואותו אגרש משם הפעם! הן זה דרכי מנעורי בהפגשי עם אויבי, לגזל ממנו את הרבו ולהביאה בלבו, תחת לשלף חרבי אני מתערה. ככה אעשה גם לה הפעם; גאונה ועז רוחה יאבדו רגע לעיני באש תשוקתה, בסערת רגשותיה!

יהודית (באה עם תרצה האהלה). הלא קראת לי, אדון נעלה, הנה אמתך לפניך.

הלופרנש. שבי נא, יהודית, אכלי ושתי כי מצאת חן וחסד לפני!

יהודית. אך זה חפצי, אדוני, ומה מאד יגל לבבי כי לא נכבדתי עוד מעודי כאשר אכבד הערב!

הלופרנש. ולמה זה תחכי עוד?

יהודית (נבהלה מאד, מראָה על הדם השפוך). אדוני, אך אשה אני.

הלופרנש. ראי נא והתבונני היטב אל הדם הזה, ורם ורחב לבבך; הנה הוא נגר עתה לארץ על אשר רתח בלי צדק מאש החשק אליך.

יהודית. אויה!

הלופרנש (אל המשרתים). הביאו מצעות אחרים הנה! (אל השלישים) ואתם צאו לכם מזה.

(המצעות מובאים. השלישים יוצאים מן האהל).

יהודית (לנפשה). הה, תסמר שערת בשרי, — אך אודך, אלהי, כי הראיתני את העריץ הנורא במראהו זה. את הרוצח ארצח על נקלה.

הלופרנש. עתה שבי נא על ידי. מה חורו פניך וחזך מה יתרומם לרגעים? הככה נוראתי בעיניך?

יהודית. אך טוב וחסד עשית עמדי, אדוני!

הלופרנש. דברי בלב תמים, אשה!

יהודית. אדוני, אך תעב תעבתני לו —

הלופרנש. לו מה?

יהודית. לו יכלתי לאהבה אותך.

הלופרנש. מה תערבי את לבך, אשה! אך לא, סלחי

נא. מענה כזה לא שמעתי עוד מעודי. הא לך שרשרת הזהב על דברך זה.

יהודית (במבוכה). לא אבין לרעך, אדוני!

הלופרנש. אוי ואבוי היה לך לו בנת לרעי! השחל יביט באהבה על הילד הרך אשר יעז מבלי דעת למרט שער רעמָתו. ואולם לו העז לעשות כדבר הזה אחרי אשר גדל ויחכם, אזי טרפהו השחל כרגע. עתה שבי נא לימיני ונדברה ונשתעה יחד. הגידי נא לי, מה חשב לבבך בבוא אליך השמועה, כי הנני בא בראש חילי הגדול להרגיז מנוחת ארצך?

יהודית. לא חשבתי מאומה.

הלופרנש. לא, יהודית; הלא חשוב יחשב הלב מחשבות לשמע שם הלופרנש.

יהודית. אז יהגה לבבי באלהי אבותי.

הלופנש. ואותי בזית ותאריני?

יהודית. לא; קוה קויתי כי אלהי יעשה זאת.

הלופרנש. הבי נא ואנשקך. (נושק לה).

יהודית (לנפשה). הה, למה זה אשה נולדתי?

הלופרנש. ובהגיע לאזנך קול רעש גלגלי מרכבותי, שעטות פרסות סוסי האבירים וצלצול רבבות חרבותי, מה חשב לבך אז?

יהודית. אז אמר לבי כי לא אחד אתה בהבל, וכי מישראל יצא איש אשר ידמה לך בגבורה ואמץ לב.

הלופרנש. ובראותך כי אך מפני שמי נחתו כלם, ולא קם בהם עוד רוח, כי עברו ימי הפלאות, אשר עשה לכם אלהיכם, וכי כל אנשיכם שמלות נשים חמדו להם —

יהודית. אז מלאה נפשי רגשי בוז ואליט פני מהביט עוד בפני איש. אם אמרתי אתפללה לאלהי, התקוממו בי כל רעיוני ורגשותי וילחמו איש באחיו בחמה שפוכה וישתובבו ויתפתלו מסביב לנפשי הנמוגה והעורגת אל אלהיה. ולמן היום אשר הרגשתי כזאת אחרד ואתפלץ מנפשי אני! דמיונה כמערה עמקה, אשר תחדרנה אליה קרני השמש להגיה חשכה ואף גם זאת ירמו ירכתיה הולעים ויזהלו נחשים צפעונים.

הלופרנש (מתבונן עליה מן הצד). אכן, אש לוהט היא כלה! מדי אביט אליה אזכר כדור הלהבת אשר נראה פעם לעיני באישון לילה והנה הוא עולה וסובב בשפריר השמים. ברוך בואך, התשוקה, בלהבות השנאה בשלת! שקיני, נא, יהודית! (עושה כדברו). שפתותיה חודרות ונוקבות כעלוקות, אך קרות הנה. שתי יין, יהודית. ביין ימצא כל החסר לנו!

יהודית (שותה מן הכוס אשר מסכה לה תרצה). אמנם כן, היין מוסיף אמץ, אמץ־לב!

הלופרנש. האם תחסרי אמץ לב לשבת עמדי, לשאת את מבטי־עיני התלויים בך ולהשיב לי עהרת נשיקות על נשיקותי? יצור קטן ודל!

יהודית. הוי, אתה — (עוצרת ברוחה) סלח נא. (היא בוכה).

הלופרנש. ידעתי גם ידעתי את לבבך, יהודית, אך שנוא שנאתני, האין זאת? הבה, תני לי ידך וספרי לי משנאתך זו!

יהודית. את ידי? הוי, כלימת נצח לנפשי ולכל הקדוש לי!

הלופרנש. כן, כן. אך אשה כזאת תקח את לבבי!

יהודית. חוקי ואמצי, לבתי האמולה! הגידי ואל תכחדי מאומה! (קמה ממושבה). אמנם כן, תכלית שנאה שנאתיך, ארור תהיה מכל האדם! הגדתי לך הפעם את כל לבי, למען תדע, למען תבין מה מאד אשנא אותך, מה מאד אָאֹר שמך וזכרך, אם לא אשתגע כרגע! ועתה המיתני נא!

הלופרנש. להמית אותך? מחר אולי; ואולם הלילה נרוה דודים ונתעלסה באהבים!

יהודית (לנפשה). מה רוח לי עתה! עתה אעשה ואוכל!

שומר הסף. אדוני, איש עברי עומד בחוץ לפני פתח האהל, אף יפצר בי כי אתנהו לבוא לפניך. דברים נכבדים מאד — — —

הלופרנש (קם מכסאו). מן האויב? יבוא! (אל יהודית). היאמרו להכנע מפני? אם כן, הגידי לי מהר מה שם קרוביך וכל מכריך ונתתי להם את נפשם לשלל.

אפרים (בא ונופל לפניו אפים ארצה). ישבע נא אדוני אם ימית את עבדו בחרב.

ה ל ו פ ר נ ש. לא תמות!

א פ ר י ם. טוב אפוא! (נגש אליו, שולף את חרבו ומעופפה על פניו. הלופרנש נסוג כרגע לאחור).

ש ו מ ר ה ס ף (מתנפל עליו). הוי, נבל! חכה נא ואורך איככה יפגעו באנשים בחרב! (שולף את חרבו).

ה ל ו פ ר נ ש. הרף!

א פ ר י ם (חפץ לנפל על חרבו). ועין יהודית ראתה זאת! הוי, הרים, כסוני!

ה ל ו פ ר נ ש (עוצר בו מעשות זאת). אל תערב את לבך לעשות כדבר הזה! התאמר לחלל את מוצא שפתי? אחת דברתי: לא תמות! עתה נטל עלי לשמור על נפשך מידך אתה! אחזו בו! הסת קופי האהוב? הביאוהו אפוא אל כלובו והורוהו לשחק ולהתהולל ככל אשר עשה לעיני רעהו המת. אכן נפלא הוא האיש הזה, הוא האחד אשר יוכל להתפאר כי הניף חרבו על הלופרנש וימלט בעור שניו. אביאהו נא לפני המלך והתפלא גם הוא על היצור הזה. (המשרתים יוצאים עם אפרים). היש נחשים רבים בבתול?

י ה ו ד י ת. לא, אבל יש ויש שמה משתגעים ומתהוללים.

ה ל ו פ ר נ ש. להמית את הלופרנש; לכבות את הברק הנכון לשרף תבל ומלואה; לשרש נפש אלמות משרשיה — הוי, מה רב הקסם ברעיון כזה! הלא זה כאשר יאמר איש לאחז במושכות גורל העולם! רעיון כזה לבב גם אותי לולא הייתי אני בעצמי הלופרנש! ואולם כי יהין איש לעשות גדולות בארח שפל ונקלה, לפרש לשחל רשת הארוגה מנדבת רוחו, ואחר להמיט עליו רצח ומות, כי יערב איש את לבו לגשת אל המעשה הגדול הזה, וכמוג לב יסיר את הסכנה הכרוכה בו בטרמת ערומים, — מה תאמרי את, יהודית, לדבר הזה? הלא כאשר יעשה לו הארם אלהים מטיט חוצות כן הדבר הזה! האם לא תבוזי גם את לאיש אשר כזה, ולו גם אהובך מנער הוא העושה זאת לאויבך בנפש?

י ה ו ד י ת. כן, מאד נעלית על היצורים הקטנים האלה. (לנפשה). אלהי אבותי! שמרני נא מנפשי אני לבל אכבד את אשר אתעב! אך זה הוא איש!

הלופרנש (אל משרתו). הכינה לי את המטה! (המשרת יוצא). ראי נא, יהודית, הידים האלה טבולות בדם עד המרפק, כל הגה אשר יצא מפי מוליד שד ורצח, מבט עיני — אבדון ומות; ומה דלה, מה אמללה התבל בעיני! יש אשר אדמה, כי אך לזאת נוצרתי: להרסה ולאבד כל זכר לה, למען תעזב את מקומה לאחרת הטובה ממנה. כל שוכני ארץ יקללוני, אך קללותיהם לא תגענה עד נפשי, כי תתרומם בגאון עזה, תניע את אברותיה ותנערן ממנה כאבק דק; אין זאת כי לי הצדקה. „הה, הלופרנש, הן לא תדע ולא תחוש את מכאובי!" נאנח אלי באחד הימים שבוי חרב, אשר צויתי לצלותו על האש חיים. „אמנם כן, עניתיו, הדעת הזאת נפלאה ממני" ואשכב על ידו בלב הלהבה. אל נא תתפלאי לדבר הזה, כי אך רעיון אוילי עלה אז על לבבי ולא יותר.

יהודית. חדל נא, חדל! (לנפשה) ארצחהו כרגע פן עוד מעט וכרעתי לפניו ברך.

הלופרנש. הכח! הכח! אך זה הוא. יבוא נא האיש אשר יתיצב לנגדי, אשר יכריעני תחת רגליו; הוי, נפשי תערג אליו! כערבות ציה התבל בעיני מאין איש זולתי אשר אכבדהו. הוי, יחישה נא ויבואה, יכתשני נא במכתש וידקני, ואם טוב בעיניו ימלא נא בבשרי הכתות את הפרץ הגדול אשר פרצתי בתבל. הנה אני דוקר וחודר בחרבי הקשה עמק בלבב התבל, ואם לא התעורר עד כה לקול יללתה מושיע ורב, אשר יצילנה מידי, אות הוא כי איננו! הגלגל (Der Orkan) יגיח מסתר מחבואו, יתגעש, יתחולל, את אחיו הוא מבקש לדעת; אך האלונים הרמים, המתאמרים להתיצב בפניו, יהפך משרש, מגדלי עז יפוצץ לרסיסים ואת כדור הארץ מציריו יסיע. אז יראה ויוכח לדעת, כי אחד הוא ואין שני לו, ובגעל נפש ובוז ינום שנית. — ונבוכדנאצר, האם אחי הוא? אכן, ארון הוא לי; אולי יבוא היום והשליך את ראשי למאכל לכלבים; אף ימתק נא אכלם זה לחכם! ואולי עוד אתן את בשר אדוני מאכל לנמרי אשור. ואז — אמנם כן, אז ידעתי, כי היה אהיה לאמת המדה לכל האנושות כלה, יכימי השמים אהיה לה לאלהים אדירים ונוראים,

אשר אין ערך לעזוזו ורעם גבורותיו! הוי, הרגע האחרון, האחרון! יבוא נא! „גשו נא אלי, כל עשוקי יחד! — אקרא להם — קרבו הנה, גואלי דמי רבבות חללי! אתיו כלכם, האמללים, אשר גולתי את נשיכם מבין זרועותיכם וכבוד בנותיכם לעיניכם חללתי! הקבצו נא יחד והמציאו בעדי כל מצוקות השחת, כל ענויי השאול! הגירו נא את דמי והשקוני ממנו לרויה, נתחו גויתי, קרעו את בשרי והנו לי ממנו לאכלה! ובעת אשר ידמו כי כבר כלו בי חצי חמתם, ואני אחלה פניהם כי יוסיפו ידכאוני ויפוצצוני באכזריות רצח; בעת אשר יביטו יראו בי מסביב בשממון פחד ובתמהון לבב, ואנכי, למרות כל ענותי, אבוז להמונם, ושחוק גאון ובוז ירחף על שפתי; אז ארעים עליהם בקולי: כרעו ברך לפני כי אני הוא אלהיכם! וסגרתי את שפתי ועיני כרגע ואמות במנוחה.

יהודית (ברעדה). ורעם שמים כי ירעם עליך וברק זעמו יפוצצך?

הלופרנש. אז אנופף ידי אליו כמו אצוה עליו במפגיע לעשות את הדבר הזה וברק המות יעטני מעטה־הוד.

יהודית. שד משחת! רב בלהות! כל סעיני, כל רגשותי יסערו בקרבי כעלים נובלים מסועה וסער. הוי, זדון, כקיר ברזל תתיצב ביני ובין אלהי! הנה אני חפצה, אני צריכה להתפלל עתה לאלהי, ולא אוכל!

הלופרנש. השתחוי אפוא והתפללי אלי!

יהודית. אליך? — הוי, עתה נפקחו עיני לראות נכוחה. הן תעז בגבורתך, עריץ; ואולם הטרם תדע, כי גבורתך זו בגדה בך ותהפך לך לאויב?

הלופרנש. מאד ינעם לי לשמוע מפיך חדשות הפעם.

יהודית. האמין יאמין לבבך כי אך לערץ התבל הגבורה נתנה; ואולם מי יודע אם לא לערץ עריצותך מראש נועדה. כן, אתה שמת את גבורתך למאכל להאותיך, עז נפש, אתה הוא הפרש אשר יהיה למטרף לשני סוסיו.

הלופרנש. אמנם כן, הגבורה נועדה לשלוח יד בנפשה, כה תאמר החכמה, שאיננה גבורה. להלחם בנפשי אני, לשבר

את רגלי השמאלית ולתתה למרמס לרגלי הימנית אך למען לא תקע והדק לעפר את עדת הנמלים הרוחשות מסביב לה. הכסיל ההוא במדבר, אשר נלחם כל היום בצלו ואשר קרא לפנות ערב כנואש: „עתה אבדתי, אבדתי, עתה יגדל אויבי ממני אלף מונים!" — הכסיל ההוא אך חכם לב היה, האין זאת? הוי, הראוני נא את הלהבה אשר תכבה את עצמה! ואם לא תמָצא כזאת, הראוני את הלהבה אשר תאכל ותאָכל יחד! ואם גם כזאת לא תמצאו, הגידו לי אפוא, אם יש הצדקה לעץ אשר יהיה לבער לה להרשיע את הלהבה הזאת?

יהודית. לא ארע אם יש להשיב דבר על דבריך אלה. מוחי ריק עתה, מעין מחשבותי דלל וחרב ולא אדע נפשי.

הלופרנש. שחקי עלי ועל דברי; הן יש אשר ינעם לנו לדבר רמות ונשגבות באזני האשה אשר לא תבינן.

יהודית. למד לכבד את האשה! הנה היא נצבת עמך בזה לרצח אותך נפש! והיא אומרת לך זאת בהתגלות לב!

הלופרנש. והיא אומרת לי את זאת למען לא תוכל עוד לעשותה. הוי, מרך המתאמר בגדל לבב! ואמנם את רוצה זאת כל עוד אשר לא הביאותיך אל חדר משכבי! הנה כן אָגן מפניך.

יהודית. עוד טרם תדע אשה עבריה. ידע תדע אך יצורים נבזים, בריות שפלות, אשר חרפתן נחשבה להן לענג.

הלופרנש. באי נא, יהודית, ואדעה גם אותך! התחמקי ממני עוד מעט, — אני, אני אגיד לך עד מתי עוד. עוד גביע אחד. (הוא שותה). עתה חדלי לך לסרב, רב לך רב— (אל המשרת) צא מזה! ואשר יפריע את מנוחתי הלילה ישלם בראשו! (מושך את יהודית החדרה בחזקה).

יהודית (בהמשכה). אני אנוסה — אני חפצה — בוז לי וכלימת נצח אם לא אוכל לעשותו!

המשרת (לתרצה). ואת תשבי פה?

תרצה. פה אשב ואחכה לגברתי.

המשרת. מדוע זה לא תיפי כיהודית? או אז הלא אָשרתי גם אני הלילה כאדוני.

תרצה. ומדוע אינך איש כהלופרנש?

המשרת. אנכי הנני את אשר אני למלא את כל מחסורי הלופרנש לבל יצטרך הגבור הגדול להכין בידיו את המאכל אשר יאכל ולמסך את היין אשר ישתה, למען היות לו איש אשר ישכיבהו על מטתו עת הוא שותה שכור. עתה הגידי לי את: למה הן הנשים הסכערות בארץ?

תרצה. למען אשר יוכל כל כסיל ובער ללעג להן.

המשרת. אמנם כן, ולמען אשר יירק בפניהן יומם האמלל אשר נשק להן במו אפל. הלופרנש הביא פעם אחת את חניתו בלבב אשה, אשר באה לפניו בלא־עת, יען כי לא מצאה חן בעיניו. כן, — הוא ימצא תמיד את הראויה לו. רחשי לך אפוא, שממית עבריה, אל אחת הפנות ואל תשמיעי קולך! (הולך לו).

תרצה (לבדה). דממה! כן, הס! ואני כמעט שיאמין לבי, כי שמה (מורה באצבעה על חדר המטות) יִרָצח מי נפש, לא אדע אם הלופרנש או יהודית! הס! הס! זכור אזכור כאשר עמדתי פעם אחת על הנהר וארא מרחוק איש נאבק עם גלים זדונים; מעי המו לאמלל ההוא ומנהמת לבבי אמרתי לקפץ אחריו המימה, אך פחד המות עצרני מעשות כדבר הזה. אז הרימותי קולי ואזעק, ואזעק בכל עז, לא לעזר ולא להועיל, רק לבל אשמע את צעקתו. ככה אדבר גם הפעם! הה, יהודית! יהודית! כאשר באת אל הלופרנש היית כמתנכרה ותבטיחיהו להסגיר את עמך בידו, אז היית רגע בעיני כבוגדת. אז חטאתי לך בשפתי, אף הרגשתי זאת כרגע בלבבי. הה, מי יתן וחטאתי לך גם עתה בלבבי! מי יתן ודבריך המקוטעים, מבטיך התועים והעויותיך הזרות יוליכוני שולל גם עתה כאז! ואולם מה מאד אפחד הפעם, רעיוני נבוכים ומטרפים; אך לא הפחד מדבר בי הפעם, אף לא הדאגה פן לא תוכל להפיק זממה. על האשה ללדת אנשים, אך לא להמיתם!

יהודית. (מתפרצת מן האהל בפיק ברכים, שערות ראשה פרועות, פניה להבים. מבעד למסך יראה הלופרנש שוכב ישן על מטתו ומראשותיו תלויה חרבו התקועה בתערה). מה רבה פה האורה! כבי נא את הנרות, תרצה, גם בוש לא יבושו!

תרצה (בעליצות). עודנה חיה, וגם הוא חי עודנו! (ליהודית). יהודית? לחייך להבות, כמו יאמר דמך לפרוץ החוצה! מבטיך הועים אנה ואנה!

יהודית. אל נא תביטי אלי, נערה! כל עין לא תשורני עוד! (מתנודדת).

תרצה. השעני נא עלי, הנך מתעלפת!

יהודית. מה? הכה כשל כחי? גשי הלאה, הלאה! עוד אוכל עמד, הוי, יכול אוכל גם יתר מזאת! כן, יכול אוכל רב יתר מאד!

תרצה. לכו ונלכה, ננוסה נא מהר מזה!

יהודית. מה?! הגם ירך תכון עמו? כי סחבני אחריו בזרוע חמס, כי משכני בחזקה אל משכב תזנותו, כי שם מחנק לנפשי התמה, על כל אלה לא התחמץ לבבך? ועתה בהיות עם לבבי לבוא על שברי על הבוז והקלון אשר שבעה לה נפשי בין זרועותיו, עהה בחפצי להנקם ממנו נקמת כבודי אשר חלל, לרחץ ולהדיח בדמי לבבו את נשיקות־הזמה הלוהטות עוד על שפתי כאש צרבת, עתה — לא תבושי עוד לדבר באזני כדברים האלה?

תרצה. מה יעלה על לבבך, אמללה?

יהודית. אם לא תדעי לך, נפש שפלה? אם לא יגיד לך לבך את אשר עמדי? דם ורצח יחשב לבבי, רצח ודם! — (תרצה מתנודדת). והאוכל עשות אחרת? — הגידי נא לי, תרצה, אולי לא עשיתי בו חרון אפי, אם אך — מה זאת אדברה! אל תוסיפי דבר אלי עוד, שפחה! הה, הארץ מתנודדת תחת רגלי.

תרצה. קומי וננוסה מזה!

יהודית. חלילה! אני, אני אלמדך לדעת חובתך! ראי נא, תרצה, אך אשה הנני! הוי, מי יתן ולא חשתי זאה הפעם! שמעיני נא ועשי כאשר אצוך. אם יעזבני כחי ונפלתי מאין אונים לארץ, אל תזרקי עלי מים קרים, המים לא יועילו מאומה, קראי באזני: זונה את! אז אתאושש כרגע ואחליף כח, אולי אתנפל עליך לשים מחנק לנפשך; אך אל נא תבהלי, — קראי

לי: הלפרנש שם אותך לזונה והלופרנש חי עודנו! אז, הוי, הרצה, אז אהיה לגבורה, גבורה כהלופרנש!

תרצה. נפשך הומיה כהמות ים ומחשבותיך כגלים זדונים עברו ראשך.

יהודית. הן לא בנת לרעי עד כה; אבל הבן תבינני הפעם. את, תרצה, נערה בתולה את. תניני נא להפיץ אור על מסתרי מקדש הנפש ההמה. הבתולה היא בריה סרת טעם, חרוד החרד לרגעים גם מחלומותיה בהנומות על משכבה; ואמנם יש אשר ישאיר אחריו החלום פצע אנוש בתמת נפשה הרכה. ואף גם זאת הן כל משאות נפשה, כל תקותה בחיים היא כי לא לנצח תשב בבתוליה. אכן, אין רגע נכבד ורב התוצאות בחייה כרגע אשר בו תחדל להיות אה אשר היתה עד כה; וכל סערת הדם אשר התאמצה תמיד להרגיע, כל אנחה אשר עצרה בה מהתפרץ מפיה, תרב ותגדיל ערך הקרבן אשר תקריב ברגע ההוא. את כל נפשה עם כל נעימותה היא מקרבת — היפלא אפוא אם תבקש לה במחיר כל אלה ענג ועדנים אין קץ? התשמעיני, תרצה?

תרצה. ואיככה זה לא אשמעך?

יהודית. עתה שוי בנפשך את החרפה בהמון נוראותיה, עת הצללי עמק ביון מצולת הקלון, כאשר תגלה לעיניך מפלצת איומה מהרוממת בקיר ברזל בינך ובין חזיונות לבבך בימים עברו, עת תקללי את החיים, תארי את התבל המלאה לה שמה ושערוריה!

תרצה. מה זה? מה אתאר בדמיוני?

יהודית. מה תתארי לך בדמיונך, תשאלי? את נפשך בשפלותה היותר שפלה — את הרגע, בו נפשך וגויתך תדרכנה כענבים בגת, למען תשכירי בלשד נפשך, ביין דודיך את עז־נפש, אשר כבר שתה דם ענב לשכרה, לספח שכרון על שכרון, ולספות קיקלון על כלימה — עת התעורר התשוקה הנרדמה ושאלה די אש משפחותיך את להצית בה את מקדש נפשך וכל המודותיו פנימה ולהפך אותו בין רגע לגלי אפר, שמה ושאיה — עת גם כל חושיך בך, כעבדים שכורים, אשר לא יכירו עוד את

אדוניהם, יתקוממו בך — עת אשר תדמי בנפשך, כי כל ימי נעוריך, אשר לא ישובו עוד, כל מחשבותיך ורגשותיך אז אך חלום גאות־שוא הם, וכי קלונך ותרפתך נצח הם המה גורלך בחיים!

תרצה. אשרי כי מנע אלהים ממני חן ויופי!

יהודית. אמנם עוד בטרם באתי עד הלום כמו חשתי זאת בלבי, אך בדרוך רגלי שמה (מורה באצבעה על חדר המטות) בהעיפי עיני על ערש יצועו, נפקחו עיני לראות מחזה הבלהות, בכל המון בעותיו. התנפלתי ארצה לפני העריץ, בכיתי, התיפחתי לפניו: הה, חוסה נא עלי! לו הטה אזן לשועת נפשי האמולה לא חשבתי עוד, ולא עלה גם על לבבי ל‑‑‑‑ — אך הוא, תחת לענות אותי קרע את שמלתי מעלי ויהלל שדי נעורי, כי יפו נכונו. את שפתיו נשכתי בנשקו לי. „עצרי נא כמעט רגע בעזוז תשוקתך!" קרא אלי בלעג ו— — — אז עזבני כחי ולא ידעתי נפשי עוד. — עוד מעט ואחזני השבץ, פתאם הבריק דבר־מה לעיני, היא ברק חרבו המרוטה. בחרב הזאת נאחזו ברגע כל רעיוני המבלבלים וכל חושי השוממים בקרבי. ואם אחר אשר חלל כבודי אבד נצחי וחלקי בארץ החיים, הנה החרב הזאת תהיה לי לישועה, היא תתן כי הצדקה לראות אור כי יהל! התפללי בעדי! עתה אעשה ואוכל! (מתפרצת החדרה ואוחזת בחרב):

תרצה (כורעת לארץ). העירהו נא, אלהי!

יהודית (כורעת גם היא לארץ). אהה, מה זאת תתפללי, תרצה?

תרצה (עומדת מכרע על ברכיה). אודך, אלהי, כי לא תוכל לעשותו!

יהודית. האין זאת, תרצה, השנה היא האלהים המחבק בזרועותיו את כל יגעי כח; האיש הישן צריך להיות בטוח מרעה! (קמה על רגליה ומתבוננת אל הלופרניש). והוא ישן בטח — לא ידע ולא יחוש, כי הרצח מעופף עליו את חרבו. הוא ישן בטח— הוי, אשה מוגת לב, הדבר אשר יוכל אך להוסיף איש על להבת חמתך, יעורר את לבבך לחמלה עליו? השנה הנעימה הזאת

אחרי הרגעים הנוראים ההם, אם לא חטא מות הוא? התולעת הנני, כי ירמסוני ברגלים, ויישנו כרגע במנוחת־לב, כמו לא פעל און? לא, לא תולעת אני! (שולפת החרב מתערה). הנה שחוק מרחף על שפתיו. ידעתי צחוק־תפת זה; הצחוק הזה רחף על שפתיו בעת אשר משכני אליו, בעת אשר — — — מותתיהו, יהודית, הן עתה הוא מחלל שנית את כבודך בחלום; ככלב שב על קיאו, כן ישוב עתה להעלל בך בתמונות על משכבו. הנה ינוע כמעט. התאמרי לחכות עוד מעט עד אשר תעירהו התאוה ואחז בך שנית! — — (כורתת ראשו מעליו). הראית, תרצה, הנה ראש הלופרנש! הוי, הלופרנש, התכבדני כעת?

תרצה (מתעלפת). החזיקי בי!

יהודית (מתנודדת). היא מתעלפת — אם תועבה עשיתי, כי קפאו דמי עורקיה ולמראה עיניה תוטל לארץ כגועת? (בחמת רוח) קומי לך, פתיה, התעוררי כרגע! התעלפותך תרשיעני, ואת זאת לא אוכל!

תרצה (מתעוררת). השליכי נא עליו בגד!

יהודית. אמצי כח, תרצה, הנני מתחננת אליך! אמצי כח מאד! כל תנועה מתנועותיך דוקרת כחרב בלבי, כי תתנודדי לאחור, כי תסבי עיניך בשאט נפש, כי יחורו פניך לרגעים — הלא כמו תגידי לי, כמו תשיאני כי נבלה, שערוריה עשיתי, ואז — אבחר גם אני? — (אוחזת בחרב).

תרצה (מתנפלת על צוארה וחובקת אותה בכל עז).

יהודית. גילי ועלזי, לבתי! תרצה עוד תוכל החבקני! אבל, אוי לו, הן אך מיראתה פן העלף, פן תראהו תמלט אל בין זרועותי, ואולי תתעלפי שנית מזרועותי אלה? (תהרפנה מעליה).

תרצה. מה תכאיבי את לבבי, ולבבך רב יתר!

יהודית. (אוחזת בידה, בנחת). האין זאת, תרצה? הן לו גם תועבה עשיתי, לו גם שאול חטאתי, לא נתתיני להרשיע את נפשי; ולו גם ישבתי למשפט על נפשי וארשיענה הלא קראת לי באהבה ונחומים: לא רוצחת כי גבורה את!

תרצה מחרשת.

יהודית. אך אל נא תדמי בנפשך, כי בעניה בפתח

הנני נצבת לפניך, כי כבר הרשעתי את נפשי, ואך אליך עיני תלויות כי תחניני. לא! אכן גבורה הנני! כי הוא היה הלופרנש, ואני — ואני בריה קלה כמוך! כן, גבורה נפלאה הנני; יראוני נא את הגבור אשר הרבה במחיר עלילות גבורתו כמוני.

תרצה. הנה אמרת כי נקמת ממנו. אך אחת אשאלך ועניני: מי בקש מידך לבוא אל מחנה הערלים האלה? הן לולא עזבת את העיר לא היה לך על מה להנקם.

יהודית. מי בקש מידי? ענות עמי דחפתני ותשליכני הנה; הרעם הנורא, האם האמללה, אשר קרעה את עורקה להשקות מרמה את עולה הגוע בצמא. הוי, עתה לא יחרפני עוד לבבי, עתה עשיתי שלום לנפשי. את כל אלה שכחתי רגע במצוקות נפשי אני!

תרצה. את כל אלה שכחת. אם כן אפוא לא ענות עמך עוררתך להתגאל בדם נפש!

יהודית. (נדהמה, לאט). לא—לא—צדקת ממני—ואת—לא זאת — אין דבר אשר שפך עלי רוח גבורה ועז בלתי אם חרפתי אני. הה, ראשי סובב עלי כגלגל! עמי נחלץ מצרה, אפס לו נפלה אבן והרוצץ ראש העול — אסיר תודה היה עמי לאבן ההיא רב יתר מאשר הוא לי עתה! תודה? ומה חפץ בה? — אבל עתה אשא לבדי את מעללי ונטל סבלי ידכאני לעפר!

תרצה. הן שכבת בחיקו; והיה אם תלדי לו בן, מה תגידי לו כאשר ישאלך מי הוא אביו ואיו?

יהודית. הה, תרצה, המות, המות אך הוא גואלי הפעם! הוי! ארוצה נא בין שדרות המחנה הנרדם, ארימה את ראש הלופרנש וקראתי בקול: אנכי רצחתיו נפש! אז יתנפלו עלי לאלפים וקרעוני לגזרים. (פונה ללכת).

תרצה (במנוחה). אז יקרעוני גם אני.

יהודית (תעמד מלכת). ומה אעשה אפוא? הה, ראשי כנאד מלא קיטור ולבבי בי — פצע אנוש. ואף גם זאת לא אוכל לחשב אחרת בלתי אם על אדותי. הה, מי יתן ושכחתי רגע את נפשי! דמיוני כעין הנטויה אל הגו פנימה. וכל אשר אוסיף

להתבונן אל קרבי, כן הקטן נפשי בעיני, תקטן ותקטן מרגע לרגע, אז אחדל כמעט, פן אהיה בין רגע לאין ואפס.

תרצה (קשבת). אלי, הנה אנשים באים הנה!

יהודית (נבוכה מאד). הס! הס! אין איש יכול לבוא הנה! אנכי דקרתי עמק בלב התבל (בשחק) וחרבי רוהה מדם! ההוכל עמד עוד? מה יאמר האלהים בהשקיפו בבקר ממעון קדשו וראה את השמש כי לא הוכל לרוץ ארחה ואת הכוכבים כי התקלקלו? הישפך עלי חמת אפו? לא! הן אני היא האחת החיה עוד; מאין יבואו החיים בתבל אם ימיתני גם אני?

תרצה. יהודית!

יהודית. הוי, שמי יכאיב לי מאד!

תרצה. יהודית!

יהודית (במרי). הניחי לי לישון! החלומות חלומות המה! אם לא השחוק הוא? עתה, עתה בכיתי! יגיד נא לי מי על מה זה ולמה?

תרצה. אהה, אלי! מה זה היה לה! יהודית, אך ילדה את!

יהודית. אמנם כן. הודה לאל! שוי נא בנפשך, הנה אני שכחתי זאת ולא ידעתיה עוד. כל מעיני שמתי בבינה, השתקעתי בה כאסיר בכלא, שבתי מאחרי והנה — הוי פחד!— בדלת ברזל נסגרה בעדי, נסגרה ותנעל. (בצחוק) אכן ילדה הנני; האף אין זאת? הן ביום מחר לא אזקן עוד, גם ביום השלישי טרם אזקן! הבה, נצחק נא ונשתעשע יחד, אבל בצחוק נעים ועלז. זה עתה הייתי אשה רעה ומרצחת! ועתה—הו, הו, הגידי נא לי, מה אהיה עתה?

תרצה. אלי! הנה היא משתגעת!

יהודית. הגידי לי מה אהיה עתה! מהר! פן אשוב להיות את אשר הייתי.

תרצה (מורה באצבעה על פגר הלופרנש). ראי!

יהודית. האמנם תדמי, כי כבר שכחתי זאת? הוי, כן! כן! מי יתן והכיתי בשגעון, אפס כי אך עב קל יעיב את רוח בינתי כמעט, והחשך טרם ישופני. אלפי חורי חפרפרות

בראשי, אך כלם יחד צרים וקטנים הם מהכיל בקרבם את בינתי הגדולה והרחבה, — אך לשוא תתאמץ להסתתר שמה.

תרצה (במורא גדול). עוד מעט והאיר הבקר; הלא יענונו עד מות אם ימצאונו בזה, את בשרנו ינתחו לנתחים ואת עצמותינו יפצחו.

יהודית. האמנם תאמיני כי יבוא יום ומתנו? ידעתי גם ידעתי כי רבים מאמינים במות; גם אני האמנתי בו תמיד; אבל עתה יחשב לבבי, כי המות — הבל הבלים, דבר־כזב אשר לא יהיה ולא יוכל להיות. למות! הוי! התולעת המוצצת דם לבי כעת תמצנו לנצח. כן, תולעתי לא תמות וכאבי לא יחדל. לא כאב שנים הוא, אף לא קדחת שיעברו כלעמת שבאו — מכאובי הוא הנפש אשר בקרבי, וימי כימי הנצח. הה, רבות, רבות יורני המכאוב. (מורה באצבעה על הלופרנש). גם הוא לא מת! ומי יודע אם לו הוא השם בפי את הדברים האלה, אם לא הוא הוא הנוקם את נקמתו ממני בהעירו את רוחי הנמוגה לדעת, כי בן אלמות הנהו!

תרצה. יהודית, חוסי נא עלי ועליך ונלכה מזה!

יהודית. כן, כן. אחלי תרצה, הגידי לי תמיד את אשר עלי לעשות. יראה ורעד יבוא בי לעשות דבר־מה בחפצי אני.

תרצה. אם כן אפוא, קומי ולכי אחרי.

יהודית. אך אל נא תשכחי את הדבר היקר לי מכל יקר. קחי לך את הראש ושימי אותו בשק. אותו לא אשאיר פה, התמאני? טוב אפוא, אך גם אני לא אמוש מזה! (תרצה עושה כדברה בחלחלה). ראי נא, הראש הזה סגולה הוא לי, אותו אביא העירה, למען יאמינו לי אנשי בתול, כי אני — — אוי, אוי לי, הלא יודו ויברכו שמי בהגידי להם כזאת, וכפלים להותי בהשיבי אל לבבי כי מראש קויתי כזאת.

תרצה (פונה ללכת). ועתה?

יהודית. אכן, עיני נפקחו הפעם. שמעיני נא, תרצה, אני אגיד להם כי את עשית זאת!

תרצה. אני?

יהודית. כן, תרצה! הגד אגיד להם כי נמוג רוחי ותרפינה ידי ברגע הנורא ההוא; אז לבשה אותך רוח גבורה מאת ה' ותצילי את עמו מיד שוסהו. אז יבוזו לי ויתעבוני כנצר נתעב, אשר השליך ה' מעל פניו, ואת תהיי לברכה ולתהלה בישראל.

תרצה. חלילה לי מזאת!

יהודית. כן, צדקת ממני! אך מרך־לב הוא. ישירו לי ויזמרו לשמי — והמון תהלותיהם ורגשי תרועותיהם יפוצצוני כרגע, והיה זה שכר לפעולתי. לכו ונלכה!

(הולכות להן).

העיר בתול כבמערכה השלישית. רחוב העיר לא הרחק משערי החומה. שומרים עומדים על השער. המון אדם רב. מהם שוכבים לארץ, מהם עומדים אגדות אגדות. בקר.

שני כהנים.

מסביב להם נשים, נערות, ילדים וילדות.

אשה. למה זה רמיתונו באמרכם לנו, כי אלהינו בשמים כל יכול ולו העז והנצח? הנה היה כאחד האדם, אשר תקצר ידו מעשות את כל אשר יבטיח!

כהן. אכן, כל יכול הוא. אך אנחנו חטאנו לו ובגמול ידינו כן יעשה לנו.

נשים. אויה, אויה! מה יעשה אלהינו לנו!

כהן. הבטנה מאחריכן ודעתן את הנכון לפניכן!

אם. איככה יגדל עון אם אמללה, עד אשר גם נפש עולה החף מפשע תתעטף בצמא? (מרימה את עולה למעלה).

הכהן. נקמת אלהים היא, אשר לא תדע כל גבול, באשר אין קץ וגבול לעון ופשע.

האם. הגדתי לך, כהן, כי לא תוכל האם להרבות כה חטא על פשע! מדוע לא מותתהו מרחם, אם חרה אפו בי? ואם ישר בעיניו כי יראה בני אור החיים, למה זה ימיתהו ברעב ובצמא לעיני? על מה שוא הרינו, חלנו, ילדנו, הלא למען יהיו לנו למשיב נפש; הצחוק התם המרחף על שפתי הילד יהיה לנו כמלאך שלום ואהבה, אשר ינחם את רוחנו הנכאה וימלא את לבבנו אהבה וחמלה אין קץ.

הכהן. למה זה הבל תהבלי? האלהים נתן לך זרע לענג בו את נפשך אם תעשי הטוב בעיניו, וליסרך בו מוסר אכזרי אם הרע תרעי!

כהן שני (אל הראשון). המעטים הם הנואשים בעיר כי באת להוסיף עליהם?

הכהן הראשון. התבחר לשבת בחבוק ידים בבוא העת להפיץ זרעך? שדד אדמתך בעודנה לחה!

האם. אבל מדוע זה ישא בני בעוני? קחהו לך! ואני אסגר בחדר ביתי ושמתי לבי על כל דרכי ועלילותי, שם אצום ועניתי את נפשי כפלים בכל חטאותי; אענה את נפשי ואיסר את בשרי באכזריות רצח עד אשר אמות, או אשר אשמע קול אלהים הקורא אלי: הרפי!

הכהן השני. שאי בנך והניקיהו. זה חפץ אלהים אלהיך!

האם (הובקת אותו אל לבה). טוב אפוא; אני אביט אליו ולא אגרע עיני ממנו עד אשר יהורו פניו, עד אשר תהדלנה אנחותיו ונפסקה נשימתו; לא אסב עיני ממנו גם ברגעים האחרונים, בעת אשר יחכם ולא־עת ביסורי המות ועיניו יפיקו תהום עני וזועה.. את זאת אעשה, למען אשר אשא ואסבול את אשר לא נשאה וסבלה עוד אשה ואם עלי אדמות. אבל מה אעשה אם יוסיף חכמה ודעת והביט למעלה והרים אגרופו?

הכהן הראשון. אז תשיבי ידו אחור! אז תראי והתחלחלת כי יעז גם העולל לפשע באלהיו.

האם. משה הכה במטהו על הצור ויזובו מים קרים מן הצור! (מכה על שדיה). ומה אתן, שדים ארורות? קרבכן תלהט

אש אהבה נצחת, ומחוץ תמצוכן שפתים דולקות וטהורות — וטרם תתנה אף נטף אחר! הה, חוסנה, חמלנה! מצינה כל דמי עורקי. כל מח עצמותי, אך היניקנה לי זאת התולעת!

אשה אחרת (בהראותה על האם). האין עוד בפיך נחומים לאֻמללה הזאת?

הכהן הראשון (בקר־רוח). אין!

האשה. אם כן אין אלהים בלבבך, כי אם על שפתיך!

הכהן הראשון. הלא די כעש ונאצה בדבריך אלה, כי תפל העיר בידי הלופרנש. על ראשך, כבדת עון, יחול אבדן העיר הזאת. הנך שואלת: מדוע תסבל ככה זו האם! יען כי את אחות לה!

(הולכים להם).

שנים מתושבי העיר, אשר התבוננו אל המחזה, נגשים.

האחד. בכל צרתי אני יצר לי מאד על האשה האֻמללה הזאת. הה, נורא הדבר!

השני. עוד לא מלאה הסאה. פלצות תאחזני בעלות הרעיון על לבבי כי עוד מעט והילד האֻמלל יהיה לברות לאמו הרחמניה! (מכה באגרופו על מצחו). אפחד מאד אם לא עלה כבר הרעיון הזה על לב אשתי.

הראשון. אך משתגע אתה!

השני. אך לבל אכנה נפש עזבתי את ביתי הפעם. חי אני, כי לא אכזב! אנוסה נא, אמרתי לנפשי, ואתנודד בזכרי מאכל לא־אדם זה, אשר כמו תתאו אליו מאד; אף יראתי לנפשי פן אֹכל ממנו גם אני. בננו הקטן שכב על עריסתו ביסורי המות, עוד מעט ונפחה נפשו; אשתי ישבה לארץ ובכתה בקול יליל נורא. פתאם קמה על רגליה ותאמר בלאט, בלאט: „האמנם כה יגדל האסון אם ימות הילד?" אז הרכינה את ראשה אל הילד הגוע ושפתיה דובבו, כמו מבלי משים, „עוד רוח חיים בקרבו!" אז הבינותי ואתפלץ, כי הביטה אל הילד כאל נתח בשר.

הראשון. לו היה כדבר הזה אזי הלכתי והבאתי את חרבי בלבה, אף כי אחותי היא!

השני. כי אז קדמת או אחרת לבוא. אם לא שלחה יד בנפשה בטרם תאכל ממנו, לא אפונה כי עשה תעשה זאת אחרי אכלה.

בן־עיר שלישי (נגש אליהם). ואולי עוד תהיה לנו תשועה ביום הזה. הלא זה היום החמשי אשר אמרה יהודית לשוב אלינו!

השני. עתה התשועה? עוד עתה! אלי, אלי! אני מבטל את כל תפלותי אשר התפללתי אליך עד עתה! כי תאזין לשועתנו עתה אחרי עבר המועד — אך זה הוא רעיון אשר לא עלה עוד על לבבי ואשר לא אכילנו. אזמרה לך, אלי, ואודה שמך אם תוסיף להפליא את רוחי הנדהמה בעזוז ועמך, אם תראני תועבות ושערוריות הדשות, אשר תשימינה לאל את כל אשר ראיתי עד כה. אבל קלל אקלל שמך וזכרך אם תתיצב עתה כצר ביני ובין קברי, אם אאלץ לקבר את בני ואת אשתי ולכסותם בעפר ארץ תחת עפר גויתי אשר אבחר להם למכסה.

(הולכים להם).

תרצה (לפני השער). פתחו שערים, פתחו!

השומרים. מי הוא זה?

תרצה. יהודית היא זאת. יהודית עם ראש הלופרנש!

השומרים (קוראים לאנשי העיר בפתחם את השער). הידד! הידד! יהודית שבה הלום!

(המון רב מתאסף. זקנים וכהנים באים. יהודית ותרצה באות בשער).

תרצה (משלכת ראש הלופרנש ארצה). הידעתם את זה?

העם. לא נדעהו!

אכיור (נגש שמה וכורע על ברכיו). אך גדול ונורא אתה, אלהי ישראל, ואין אלהים זולתך! (קם על רגליו). זה הוא ראש הלופרנש! (אוחז ביד יהודית). וזאת היא היד אשר כרתתו? אשה, ראשי סובב עלי כגלגל מדי הביטי בך!

הזקנים. יהודית הביאה פדות לעמה! יהי שמה מברך!

העם (מתאסף סביב ליהודית). ברוכה את, יהודית, וברוכה תהיי לאלהי ישראל!

יהודית. כן, אנכי מותתי את האיש הראשון והאחרון עלי אדמות למען תרעה אתה (פונה לאחד) את צאנך בשלום, למען תזרע אתה (לשני) את זרעך ולמען תעשה אתה (לשלישי) את מלאכתך ותוליד בנים אשר ישוו לך!

קולות מקרב העם. קומו! נצא מן המחנה! עתה אין אדונים לאלה!

אביור. חכו נא מעט, הן טרם ידעו את אשר נהיתה בלילה! חכו עד אשר יתנו הם לנו אות, כי באה העת להתנפל עליהם! כאשר יִשָׁמע קול העם ברעו נקומה ויצאנו אליהם!

יהודית. אתם חיבים לי תודה, והתודה הזאת לא תשלם לי בבכורות צאנכם אף לא בבכורי כרמיכם וזיתיכם. רוחי נשאני לעשות את המעשה הגדול הזה, ואתם הצדיקוהו! רחצו, הזכו והטהרו לפני אלהיכם, או אז אוכל להצדיק את פעלי זה.

(קול מהומה ומבוכה ישמע ממחנה אשור).

אחד הכהנים. שימו את הראש על הנית ושאוה לפניכם!

יהודית (נגשת אל הראש). הראש הזה יקבר כרגע!

השומרים (קוראים מעל החומה). המצב החונה על הבאר נס במבוכה ובלי־סדרים. אחד הפקידים עוצר בהם — הנה הם שולפים את חרבותם לנגדו. אחד מאחינו רץ לקראתם. הלא הוא אפרים, והמה לא יראוהו.

אפרים (לפני השער). פתחו, פתחו!

(השער נפתח ואפרים נדחף העירה. בעד השער הפתוח יראו גדודי האשורים הנסים בלי סדרים).

אפרים. הנה הם אמרו לדקרני או לצלות אותי באש חיים, אך אנכי נמלטתי מידם. עתה במות הלופרנש כלם יחד במתים נחשבו. לכו ונלכה! אך הכסיל יירא עתה מפניהם!

אביור. לכו ונלכה!

ההמון מתפרץ. בעד השער ישמעו קולות קוראים: יהודית!!

יהודית (פונה אל ההמון בשאט נפש). אך זה אמץ לב הטבחים!

(הזקנים והכהנים סובבים אותה).

אַחד הזקנים. שמות כל הגבורים אשר מעולם מחית כעשן, ותעשי לך שם עולם!

הכהן הראשון. גדולות ונפלאות עשית לעמך ולמקדש אלהיך. לא עוד אַזכיר נפלאות אלהינו מימים מקדם. עליך אורה באצבעי, עת אספרה לאחי מה גדול אלהינו וּמה אדיר שמו בכל הארץ!

הכהנים והזקנים. עתה הגידי לנו מה משכרתך וּנְנתֵּנוּ!

יהודית. אין זאת, כי תלעגו לי הפעם! (אל הזקנים). אם לא את חובתי עשיתי, אם לא נטל עלי לעשות את המעשה הזה, מה הוא אפוא אם לא עון רצח ודם? (אל הכהנים). ובנפל הקרבן מתבוסס בדמו לפני המזבח התוסיפו עוד לענותו בשאלות הבל: מה מחיר דמו וחיּו? (אחרי דומית רגעים מספר תתעורר כמו עלה פתאם רעיון חדש על לבבה). ובכל זאת אדרש את שכרי! אך השבעו לי אם תשיבו את פני!

הזקנים והכהנים. בה' נשבענו אם לא כדברך כן נעשה!

יְהודית. אם כן אפוא, המת תמיתוני ביום אשר אדרש בזאת מידכם!

כלם (נבהלים מאד). להמית אותך?

יהודית. כן, ואתם נשבעתם לי.

כלם (ברעדה). ואנחנו נשבענוּ לך!

תרצה (אוחזת ביד יהודית ומובילה אותה הלאה). יהודית! יהודית!

יהודית. אין נפשי ללדת בן להלופרנש! חלי נא פני אל ועצר בעד רחמי, אולי יחנני!

VELUT
ARBOR
ÆVO

3 1761 08295646 7